

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ОТ АВТОРА НА **АЗ, ДЕТЕКТИВЪТ**

НЕЛСЪН ДЕММ

СПЕНСЪРВИ

МАЙСТОР НА НЕОЧАКВАНТО...
ЗАВЪРШЕН И МНОГОСТРАНЕН РАЗКАЗВАЧ!

Бостън Глоуб

НЕЛСЪН ДЕМИЛ СПЕНСЪРВИЛ

Превод: Тодор Стоянов, Крум Бъчваров

chitanka.info

Богат... трогателен... вдъхновен... вдигнете се, фенове на Демил, и тичайте към книжарниците!

Студената война е свършила и Кийт Ландри, един от най-добрите американски разузнавачи, е принуден против волята си преждевременно да се пенсионира. Той се завръща в Спенсървил, малко градче в Средния Запад, в което е израснал. През дългото му отсъствие всичко се е променило, но двама души от миналото са все още там. Ани Прентис, негова любима от колежа, и Клиф Бакстър, бивш съперник, а сега началник на полицията и болезнено ревнив съпруг на Ани. Пътищата им се пресичат и Спенсървил се разкъсва от насилие, отмъщение и възродена любов.

В памет на баща ми с любов.

*Варварите пристигат днес.
Защо е това бездействие в
Сената?*

*Защо сенаторите бездействат
и не прокарват закони?
Защото варварите пристигат
днес.*

*Какви други закони може да
приеме Сенатът?*

*... нощта падна, но варварите
още ги няма.*

*Някои хора се завърнаха от
предните линии
и казват, че варвари повече
няма.*

*А сега какво ще правим без
варвари?*

*Тези хора представляваха
някакво решение.*

*Кавафис,
В очакване на
варварите
(1904)*

БЛАГОДАРНОСТИ

Бих искал да благодаря на трима приятели писатели за споделения им с мен опит: Пийт Ърли, познавач на Вашингтон; Том Блок, летец и писател; Джон Уестърман, служител на закона и писател.

Също така благодаря на роднините на жена ми в Охайо Ал и Каръл Шад и Майк и Мелинда Майърс за помощта им при написването на тази книга и топлото им гостоприемство на хора от Средния запад.

Специални благодарности на Лари Киршбаум, президент на „Уорнър Букс“, за неоценимата му помощ при издаването на тази книга.

И не на последно място, благодарността ми към първите читатели и критици на тази книга: Пам Карлета, моят помощник; Ник Елисън, моят агент; Нанси Нойман, моят редактор и издател; и разбира се, на Джини Демил, тънък познавач на английския език, търпелива съпруга и добър приятел.

1

Кийт Ландри се прибираще у дома след дваисет и пет години на предната линия.

Той изведе своя „Сааб“ 900 от Пенсилвания Авеню на булевард „Конституция“ и се насочи на запад, покрай търговския център към Вирджиния, като прекоси река Потомак по моста „Теодор Рузвелт“. Във визъора за обратно наблюдение мерна мемориала на Линкълн, махна му с ръка и продължи по шосе 66, оставяйки Вашингтон зад гърба си.

Западно Охайо, осем часът вечерта, лятно икономично време, средата на август. Кийт Ландри си отбеляза, че слънцето още е на около петнадесет градуса над хоризонта. Почти беше забравил колко много светлина има още по това време в края на източния часови пояс, както и факта колко голяма е страната му.

Управлението на автомобила по равния прав път не представляваше никаква трудност, така че той се съсредоточи върху някои мисли, които до този момент беше отлагал: Студената война беше приключила, което само по себе си беше добра новина. Много от воините й бяха получили заповедите за уволнение, което в случая с Кийт Ландри не беше добра новина.

Господ обаче накрая се бе смилил и само с един могъщ божествен дъх бе отвял Дамоклевия меч на ядрения Армагедон, висял над планетата в продължение на почти половин столетие. „Радвайте се, защото сте спасени.“

„С удоволствие ще изкова меча си в плуг или лозарски клещи и дори деветмилиметровия си «Глок» в преспапие. Е, може би не чак с толкова голямо удоволствие.“ Но какъв ли избор имаше?

Студената война, една толкова печеливша индустрия, се бе сбръчкала, оставяйки на специалистите си, техниците и средния управленски персонал избора да се пренасочат към други индустрии. С разума си Ландри беше наясно, че това е възможно най-доброто, което може да се случи на човечеството, след като Гутенберговата

печатница бе оставила толкова много монаси без работа. Със сърцето си обаче той чувстваше, че правителството, което бе отнело дваисет и пет години от живота му, би могло да се понапъне малко и да извлече от дивидентите на мира средства, с които да го ангажира още само пет години, за да му осигури пълна пенсия.

Но както и да е; Вашингтон беше на два дни и шестстотин мили зад гърба му. Днешният ден беше третият подред от живота му номер две. Онзи, който бе казал, че в американския живот няма втори шанс, явно никога не бе работил на държавна служба.

Опита се да изтананика няколко ноти от „Хоумуърд Баунд“, но откри, че гласът му е съвсем ръждясал, и побърза да включи радиото. Автоматичната настройка се закачи за някаква местна радиостанция и Ландри се заслуша в някакъв репортаж на живо от местния панаир, последван от бюлетин с известия за областта, който обяви църковна служба, среща на четирите клуба на селската и градската младеж, организирана от Министерството на земеделието, радио пикник и така нататък, последвани от цените на зърнените култури и добитъка, съвсем пресни новини за това къде се въди хубава риба и една изключително подробна метеорологична сводка. В Южна Индиана имаше торнадо. Ландри изключи радиото с мисълта, че е слушал същото и преди дваисет и пет години.

През тези години обаче много неща го бяха споходили, и повечето от тях опасни. Сега беше в безопасност, и жив, докато през последния четвърт век винаги бе имал чувството, че с единия крак е в гроба, а с другия е стъпил на динена кора. Той се усмихна. „У дома, у дома.“

Разбира се, беше длъжен да признае пред себе си, че чувствата му са смесени и че трябва да ги сортира. Само преди две седмици беше в Белград и си разменяше заплахи с министъра на отбраната, а днес вече препускаше през Охайо и слушаше нечий стържещ глас да разсъждава за цените на свинете. Да, беше в безопасност, но още не можеше да го осъзнае.

Ландри се отпусна в седалката и се съсредоточи в кормуването. Умираще за прав път, а саабът се държеше великолепно. Необичайният дизайн на колата привличаше любопитни погледи, когато Кийт прекосяваше малките градчета и селца на западно Охайо, и той се

замисли дали да не я смени с нещо по-обикновено, когато се настани в Спенсървил.

Царевичните поля се простираха до хоризонта, преливайки се в синьото небе; тук-там някой фермер беше засял соя или пшеница, или люцерна. Царевичната обаче преобладаваше навсякъде: фуражна, за угояване на добитъка, и сладка, за пуканки. Царевича. Царевичен сироп, корнстарк, корнфлейкс, корнмийл, царевича, царевича, царевича, за да угоява и без това угоената нация. Ландри бе пребивавал в достатъчно места, където върлуваше глад, така че може би това беше причината тази гледка на сърцето на земята му да го накара да се замисли.

— За кехлибарени вълни от зърно — изрече на глас той.

Забеляза, че реколтата е добра. Никога не беше проявявал кой знае какъв интерес към зърнените култури, но бе прекарал осемнадесет години от живота си, слушайки всички около себе си да говорят само за урожай и реколта, така че ги забелязваше навред, където и да се озовеше, в Русия, Китай, Сомалия, а сега, след като бе обиколил света, и в Охайо.

Зърна табелата на Спенсървил, превключи на по-ниска скорост и взе завоя, без да натиска спирачката, с което изкуши следващия го форд „Таурус“ да опита същото, но с далеч по-слаб успех.

На хоризонта се издигаха водонапорна кула и зърнени силози, а след малко зад тях щеше да се види и часовниковата кула на съдебната сграда на Спенсървил, готическо-викторианска смесица от червени тухли и пясъчник, изградена в изблика на ентусиазъм от смяната на столетието. Съдът наистина трябва да е бил чудесна сграда навремето, замисли се той; сградата беше чудесна дори и сега: а най-чудесното беше, че окръг Спенсър отново просперираше и се разрастваше достатъчно, за да си позволи да финансира такава масивна сграда.

С приближаването към града над хоризонта се издигнаха островърхите църкви, привлекли върху себе си светлината на залязващото слънце.

Ландри не влезе в града, а пое по един черен път. Един знак му напомни да внимава за бавнодвижещи се селскостопански машини и той вдигна крак от педала на газта. След петнадесет минути пред погледа му се откри червеният хамбар на фермата Ландри.

До този момент никога не бе кормувал до дома си — винаги бе летял до Толедо или Кълъмбъс и оттам бе вземал кола под наем. Пътят му от окръг Колумбия до родния му град бе протекъл без произшествия, но въпреки това интересно. Интересната част, извън околната гледка, беше фактът, че той не знаеше защо се прибира да живее в Спенсървил след толкова много години. Интересно беше и чувството на леност, непришпорвана от никакви спешни задачи, отсъствието на всякакви бъдещи срещи в бележника му, провисналият кабел от арматурното табло, където се бе намирал служебният му телефон, непривичното чувство на откъснатост от хората, които само допреди два дни трябваше да знаят дали е мъртъв, жив, отвлечен, в затвора, дали се спасява с бягство, или е в отпуск. Една клауза от Закона за националната сигурност го задължаваше в срок от тридесет дни да ги известява при всяка промяна на адреса. В действителност те го поискаха още преди да е напуснал границите на Вашингтон. Ландри обаче ги отрязва, позовавайки се на гражданските си права, като им каза, че няма никаква представа накъде се е запътил. Вече го нямаше във ведомостта, но не беше забравен; беше принудително уволнен, но началството му продължаваше да му държи сметка къде ходи и какво прави.

Подмина върволица от пощенски кутии, като следеше за онази с неговото име и с червено флагче — спуснато, както си беше отпреди пет години.

Зави в дългата посипана с чакъл алея, обрасла с бурени.

Сградата бе класическа бяла дървена викторианска къща, с веранда и красиви орнаменти, построена през 1889 година от прапрадядо му. Беше третата къща, издигната на същото място. Първата бе представлявала дървена колиба, вдигната през двайсетте години на деветнадесети век, когато предците му бяха пресушили Голямото черно блато. Втората я бяха построили някъде по време на Гражданската война — той беше виждал снимката ѝ: малка къщичка с керемиди, без веранда и орнаменти. Колкото по-добре изглеждаше една къща, толкова повече съпругът беше под чехъл, поне според местните разбирания. Определено прапрадядо му Сайръс беше имал мазол на палеца.

Ландри спря до верандата и слезе. Залязващото слънце още излъчваше жегата, но тук тя беше суха и прашна, съвсем различна от

парната баня на Вашингтон.

Той загледа къщата. Верандата беше пуста; нямаше кой да го посрещне, нито някога щеше да има. Родителите му се бяха отказали от фермерството и бяха заминали за Флорида преди пет години. Сестра му Барбара, останала неомъжена, се бе преместила в Кливланд да търси кариера като ръководител в рекламна фирма. Брат му Пол беше вицепрезидент на „Кока-Кола“ в Атланта. Беше се оженил за едно чудесно момиче, Карол, която работеше в Си Ен Ен; след време се разведоха, като той пое грижата за двамата им сина; от този момент нататък животът му се управляваше от споразумението по развода и фирмата.

Кийт Ландри никога не бе сключвал брак, отчасти поради горчивия опит на брат си и на повечето си познати, отчасти и поради естеството на работата си, която не стимулираше желанието за брак.

А и освен това, ако искаше да бъде честен пред себе си, а той би трябвало да бъде, Ландри никога не бе успял да забрави Ани Прентис, която живееше на десетина мили от мястото, където в момента бе спрял колата. Десет мили и три десети, ако бъдем точни.

Кийт Ландри слезе от колата, протегна се и огледа имота си. В сумрака се видя като млад абитуриент, застанал на верандата, с лека чанта в ръка, да целува майка си и сестра си Барбара, да стиска ръце с малкия Пол. Баща му бе застанал встрани до семейния форд, точно където в момента стоеше Ландри. Всичко напомняше на картина от Норман Рокуел, само дето Кийт Ландри не напускаше дома си на път за света; щеше да ходи до областния съд, където един автобус чакаше на паркинга да отведе месечното попълнение момчета от окръг Спенсър до центъра за новобранци в Толедо.

Кийт Ландри ясно си спомняше разтревожените лица на близките си, но пък споменът му за собствените му чувства и реакции беше доста смътен.

Имаше някакви неясни спомени за това, че се чувстваше ужасно и в същото време бе изпълнен с желание за приключения, жажда да се откъсне от дома, което го изпълваше с чувство на вина. В онзи момент не можеше да си изясни достатъчно добре смесените си чувства, но сега всичко му беше ясно и можеше да го сумира само в едно изречение от стара песен: „Как ще ги задържиш във фермата, след като вече видяха Париж?“

Само че тогава обаче беше Виетнам, а не Париж, и новобранците не биваха събирани на градския площад за тържествена проверка и весело изпращане, нито се бяха върнали с маршова стъпка по главната улица след онова, което биха нарекли Ден на победата. И въпреки това чистият ефект за Ландри беше един и същ: той никога вече не се завърна във фермата. Физически се прибираще, разбира се, като тяло, но никога духом, и фермата престана да е неговият дом.

И ето го отново на верандата, както преди двайсет и пет години, когато бе прекрачил прага на тръгване, ето ги избледнелите образи на близките му, изоставили го в неочаквана тъга.

— Е, поне аз се завърнах, макар и другите да не са.

Изкачи стъпалата, намери ключа в джоба си, отключи и влезе.

2

В северния край на Спенсървил, в по-хубавата част на града, на десет цяло и три десети мили от фермата на Ландри, Ани Бакстър, по рождение Прентис, почистваше приборите от вечерята върху кухненската маса.

Съпругът ѝ, Клиф Бакстър, допи кутията си бира, с мъка потисна оригването си, погледна часовника си и обяви:

— Трябва да се връщам на работа.

Ани го беше разбрала още много преди съпругът ѝ да ѝ го заяви по факта, че той не бе облякъл джинсите и тениската си преди вечеря. Беше останал с полицейската си униформа и си бе сложил салфетка, за да предпази ризата си от говеждото. Мишниците и кръстът му бяха потъмнели от пот. Кобурът с пистолета му висеше на стената, а шапката бе оставил в полицейската си кола.

— Кога ще се върнеш? — попита тя.

— О, добре знаеш, че на такива въпроси не отговарям, котенце. — Той се изправи. — Кой може да знае, по дяволите? Тая работа започва вече да става същински ад. Наркотици и погубени деца.

Ани забеляза, че закопчава колана с пистолета на последната дупка. Ако беше заядлива, щеше да му предложи да му донесе шилото да пробие нова.

Клиф Бакстър улови погледа ѝ.

— Прекалено добре ме храниш.

Разбира се, че вината беше нейна.

— Можеш да намалиш бирата.

— А ти можеш да се научиш да си затваряш устата.

Тя не му отговори. Не беше в настроение да се кара, особено за нещо, за което не даваше и пет пари.

Тя огледа съпруга си. Въпреки всичкото си наднормено тегло, той все още изглеждаше добре в много отношения със загорелите си груби мъжки черти, гъстата кестенява коса и сините си очи, позагубили доста от блясъка си. Външният му вид беше именно онова,

което я бе привлякло преди двадесет години, заедно с чара му на лошо момче и напереността. Той се бе оказал добър любовник, поне за стандартите на онова време. Беше се оказал също така и приемлив баща, с добри доходи, като бе направил бърза кариера до началник на полицията. Но не беше добър съпруг, макар че ако някой му зададеше този въпрос, той би се възмутил.

Клиф Бакстър отвори замрежената врата и каза:

— Не пускай резето както направи последния път.

Последният път беше година по-рано, бе го направила нарочно, така че да звъни и да чука, за да я събуди. Беше настроена за лют скандал, но ситуацията бе надхвърлила очакванията ѝ. Онази сутрин се бе прибрал в четири и оттогава два пъти в седмицата се прибираще все по това време, плюс-минус по някоя минута.

Разбира се, самото естество на работата му изискваше от него да работи по всяко време, и това само по себе си не беше причина за подозрения. Но чрез други средства и източници тя бе научила, че съпругът ѝ кръшка.

Клиф слезе по задните стъпала и нададе вой към четирите им кучета в задния двор. Кучетата радостно се отзоваха с лай и задраскаха с лапи металната мрежа на клетките си. Клиф отново нададе вой и после се засмя.

— Да не забравиш да им дадеш остатъците от храната и да ги пуснеш да побягат — инструктира той съпругата си.

Ани не му отговори. Проследи го с поглед как влиза в служебния си автомобил и потегля. После затвори кухненската врата и я заключи, но не пусна резето.

В действителност нямаше нужда дори и да заключва. Спенсървил си беше достатъчно безопасно градче, макар че хората се заключваха нощем. Причината, поради която не ѝ се налагаше да затваря вратата, беше, че съпругът ѝ бе инструктирал полицейските коли да патрулират почти денонощно по Уилямс Стрийт, на която се намираше къщата им. Обяснението му беше, че на престъпния свят е известен адресът им и той не иска да ѝ се случи нещо лошо. Зад това всъщност се криеше истината, че Клиф Бакстър беше безумно ревнив и подозрителен.

С други думи, Ани Бакстър беше затворничка в собствената си къща. Тя можеше да излезе по всяко време, разбира се, но и най-

малката подробност от разходката ѝ мигом ставаше известна на съпруга ѝ.

Меко казано, това беше унизително. Съседите им от подредената улица с викториански къщи — лекари, адвокати, бизнесмени — приемаха официалното обяснение за непрестанния полицейски контрол с голяма благодарност. Те обаче добре познаваха Клиф Бакстър, така че им беше ясно за какво става въпрос.

— Мръсно копеле — каза тя.

Отиде до входната врата и погледна през матираното стъкло към улицата. Патрулна кола на полицейския участък в Спенсървил премина покрай къщата; познаваше шофьора: младо момче на име Кевин Уорд, един от любимите фашисти на Клиф. От време на време си фантазираше как кани Кевин на кафе и после го съблазнява. Възможно беше обаче Клиф по някакъв начин да следи пък самия Кевин, чрез някоя кола без опознавателни знаци. Тя се усмихна мрачно на собствената си параноя, която не отстъпваше на тази на съпруга ѝ. В нейния случай обаче параноята си имаше добри основания. В случая с Клиф беше напълно безпочвена. В сексуално отношение Ани Бакстър беше вярна съпруга. Вярно, че нямаше голям избор, но пък тя гледаше твърде сериозно на съпружеските си задължения, дори и съпругът ѝ да имаше свое мнение по въпроса. Понякога обаче в душата ѝ се надигаха желания, които биха накарали майка ѝ да се изчерви като домат. Сексуалните пориви у Клиф идваха на пристъпи, последвани от продължителни интервали безразличие. В последно време тя започна да посреща безразличието с благодарност.

Патрулната кола продължи по улицата, а Ани влезе в просторната всекидневна. Седна на един фотьойл и се заслуша в тиктакането на старинния стenen часовник, наследство от дядо ѝ. Синът ѝ Том се бе прибрал рано в Кълъмбъс, за да си намери някаква временна работа, преди да започне училището, но най-вече за да се махне от Спенсървил и в частност от Уилямс Стрийт, защото и двете нямаше какво да му предложат през лятото, да не говорим за през остатъка от живота му. Дъщеря ѝ Уенди беше край езерото Мичиган заедно с групата църковна младеж. Ани бе предложила да тръгне с тях като придружител, но Клиф с усмивка я бе запитал: „А теб кой ще те придружава, скъпа?“

Тя огледа стаята, която бе украсила със стари семейни вещи. Клиф едновременно беше и горд, и саркастичен спрямо вкуса ѝ. Тя произхождаше от много по-известно семейство в сравнение с неговото и отначало бе положила големи усилия да заличи разликата в произхода им. Той обаче никога не я остави да забрави разликата им в социално отношение, като ѝ напомняше, че макар фамилията ѝ да се слави като страшно умна и с добро възпитание, е без пари, докато неговата е достатъчно богата, макар и представителите ѝ да са малко недодялани. „И безмозъчни“ — добави Ани наум.

Клиф си падаше много по перченето с обзавеждането, като най-много се пъчеше с ловните си трофеи в мазето, изрезките от вестниците със статии за него, оръжейната си колекция, трофейната си къща и трофейната си съпруга. Гледай, но не пипай. Възхищавайте ми се. Възхищавайте се на трофеите. Клиф Бакстър беше типичен колекционер, помисли си Ани, увредена личност, която не можеше да прави разлика между съпруга и окачена на стената препарирана глава на елен.

С изумление си припомни колко горда беше навремето със съпруга си и къщата си и колко много надежди и оптимизъм бе имала като млада съпруга. По онова време Клиф Бакстър беше мил, ухажващ я годеник, особено през месеците, предшестващи сватбата им. Дори Ани да бе имала някакви съмнения относно годежа си — а в интерес на истината тя ги беше имала, — Клиф не ѝ бе дал никакъв повод да го разтрогне. Обаче още от началото на брака си тя бе забелязала, че съпругът ѝ просто формално изпълнява задълженията си, имаше някакво разминаване между това, което правеше, и което казваше. Един ден тя с примряло сърце установи, че Клиф Бакстър изобщо не е онзи очарователен палавник, който изгаря от желание да бъде опитомен от някоя добра жена, а всъщност е граничещ с клинически случай социопат. Скоро обаче той изгуби всякакъв интерес към вялите си опити да стане нормален. Единственото нещо, което го държеше да не прекрачи прага на лудостта, беше обществената му ангажираност като страж на реда и закона. Спенсървил бе превърнал лошото момче в страж на законността и сделката беше наред и за Спенсървил, и за лошото момче, но Ани живееше в постоянен страх какво би могло да се случи, ако Клиф изведнъж се превърне в обикновен гражданин, без престижа и отговорността на институцията, която представлява. Тя се

закле пред себе си, че в деня, в който той се пенсионира или бъде принуден да подаде оставка, ще избяга.

Замисли се за оръжейната му колекция: пушки, карабини, пистолети. Всички оръжия бяха заключени, както правеше всяко добро ченге. Повечето от ченгетата обаче, вероятно дори всичките оставяха на съпругите си ключ за всеки случай, ако в жилището им нахлуе някой престъпник. Клиф Бакстър не оставяше ключ на жена си. Тя добре знаеше какво му е на ума: той се страхуваше, че жена му може да му пръсне черепа някоя сутрин, когато се прибира в четири часа, с оправданието, че го е взела за крадец. Имаше нощи, в които не откъсваше поглед от заключените оръжия и се чудеше дали може да опре пистолет в главата си или в неговата глава и да дръпне спусъка. В деветдесет и девет процента от случаите отговорът беше: „Не“, но имаше и моменти, когато...

По бузите ѝ потекоха сълзи. Телефонът иззвъня, но тя не вдигна слушалката.

Загъна остатъците от вечерята в парче вестник и ги отнесе до кучкарника. Отвори телената врата и хвърли пакета вътре. Три от четирите кучета — немската овчарка, доберманът и ротвайлерът — веднага атакуваха храната. Четвъртото куче, дребен сив мелез, побягна към Ани. Тя го пусна да излезе и после затвори вратата.

Върна се в къщата. Мелезът ситнеше подире ѝ.

В кухнята нахрани кучето със суров хамбургер, после си наля половин чаша лимонада, излезе на голямата веранда с ограда и седна в един люлеещ се стол. Сивият мелез легна до нея. Захлаждаше; лек вятър разклати клоните на старите дървета по улицата. Изглежда, се задаваше дъжд. На свеж въздух ѝ беше по-добре.

Разбира се, винаги имаше изход, който не водеше задължително през градското гробище. Сега вече, след като дъщеря ѝ всеки момент щеше да започне да учи в колеж, тя повече не можеше да отлага решението си. Знаеше добре, че побегне ли, той вероятно ще я спипа още преди да се е измъкнала от града, а ако по някакъв начин я изтървеше, щеше да хукне подире ѝ. Отидеше ли при адвокат, той щеше да го е научил още преди да се е прибрала у дома. Клиф Бакстър не принадлежеше към хората, особено уважавани или почитани в околията, но всички се бояха от него, тя беше наясно с това.

Патрулната кола отново мина по улицата и Кевин Уорд ѝ махна. Тя се престори, че не го е забелязала. Кучето залая подир полицейската кола.

И все пак тя живееше в двадесети век, в Америка, а в Америка имаше закони. Инстинктивно обаче тя усещаше, че в нейния случай това е без значение. Налагаше ѝ се да бяга, да напусне къщата си, близките си и семейството си, и това я изпълваше с гняв. Тя би предпочела решение, което да отговаря повече на нейните стандарти на поведение, а не на неговите. Искаше да му каже, че иска развод и че отива да живее при сестра си, и че трябва да се свържат с адвокатите си. Полицейският шеф Бакстър обаче не желаше да се разделя с един от трофеите си, нито пък да става за посмешище на града си. На него му беше пределно ясно, без дори да го коментира, че тя иска да се измъкне, но той също така знаеше, или поне така си мислеше, че я е поставил под здрав катинар. Държеше я като пумпал за връвчица. Най-добре беше да го остави да си мисли така.

Лятната нощ я накара да се замисли за други летни нощи преди много време, когато беше млада и много влюбена в друг мъж. В джоба ѝ имаше писмо и тя го извади. Светлината от прозореца зад нея ѝ помогна да го прочете. Беше го адресирала до Кийт Ландри на домашния му адрес във Вашингтон; очевидно го бяха пренасочили към някакъв друг адрес, където някой го бе пхнал в друг плик, като го бе адресирал обратно до нея с листче в плика, на което пишеше: „Невъзможно да стигне до получателя.“

Навремето Кийт ѝ бе писал, че ако някога получи подобно съобщение, не трябва да му пише повече. Някой от службата му ще се свърже с нея, като ѝ предаде новия му адрес.

Ани Бакстър беше наивно провинциално момиче, но не беше проста. Тя знаеше добре какво се опитва да ѝ каже Кийт: че ако някое от писмата ѝ се върне при нея, той е мъртъв, и някой във Вашингтон ще ѝ пише или ще ѝ телефонира, за да ѝ каже за обстоятелствата, при които е загинал.

Бяха изминали два месеца, откакто писмото се бе върнало на адреса на сестра ѝ в съседния окръг, където Кийт изпращаше всичките си писма до Ани.

От този момент Ани Бакстър вече се страхуваше да вдига слушалката на телефона и изпитваше панически страх, когато колата

на сестра ѝ спираше пред къщата със следващото писмо — да не би да носи официално известие от Вашингтон, само от няколко реда, което започва: „Със съжаление ви уведомяваме...“.

След като поразмисли обаче, стигна до мисълта, че те едва ли щяха да се занимават да я известяват. Каква беше тя на Кийт Ландри? Отдавнашна приятелка, която от време на време му пише писма. Не беше го виждала от двадесет години и не очакваше да го види повече.

Но може би той беше инструктирал хората си, които да бяха те, да ѝ предадат известието за смъртта му, ако се случеше така. Може би желаше да го погребат тук, където почиваха поколенията негови предшественици. Като мълния изведнъж през съзнанието ѝ се стрелна мисълта, че в същия този момент тялото му може да лежи в погребалния дом на Гибс. Тя се опита да се убеди, че това няма кой знае какво значение; беше тъжна, но с какво можеше да помогне? Един стар любовник е умрял, ти чуваш новината, обзема те носталгично настроение и се замисляш над собствената си смъртност, спомняш си младежките години, казваш молитва и продължаваш да си живееш живота. А може и да отскочиш на погребалната служба, ако е удобно. Жегна я внезапната мисъл, че ако Кийт Ландри е мъртъв и ако приживе е пожелал тялото му да бъде положено в гробището на Спенсървил, тя не би могла да отиде на погребалната служба, нито пък би могла да се промъкне крадешком на гроба му някой ден, без да я забележи бдителното око на поредния ѝ придружител.

Погали кучето. Това беше нейното куче, другите три бяха на Клиф. Кучето скочи в скута ѝ и се сгуши, а тя го почеса зад ушите.

— Не е мъртъв, Дениз, знам, че не е мъртъв — каза тя.

Ани Бакстър отпусна глава върху облегалката на стола и леко се залюля. Нажежена мълния проблесна на запад, гръмотевица проехтя над просторните ниви и града, после почти веднага се изсипа дъжд. Тя се усети, че плаче, и си помисли: „Нали си обещахме пак да се срещнем.“

3

Кийт Ландри крачеше из тихата къща.

Далечни негови роднини се бяха грижили за дома му и той не беше в лошо състояние, особено като се имаше предвид, че през последните пет години в него не бе живял никой.

Кийт бе позвънил, преди да тръгне, за да съобщи за пристигането си — бе разговарял с една жена в една близка ферма, която наричаше леля Бети, макар в действителност да не му беше леля. Искаше просто да я уведоми да не се притеснява, ако види светлина в къщата или някаква непозната кола и така нататък. Бе настоял нито тя, нито никой да не се притеснява, но разбира се, ефектът се бе оказал точно обратният: къщата бе блеснала от чистота и дъхаше на боров дезинфектант.

Ергените получаваха голямо внимание от страна на местните жени, които считаха за свой дълг да се грижат за мъже без съпруги. Целта на всички тези грижи според него беше да се демонстрира предимството да имаш съпруга и помощник в домакинството. За нещастие безплатното почистване, готвенето, ябълковият пай и сладката често препятстваха онова, което те искаха да излекуват.

Кийт влизаше от стая в стая. Нищо не се бе променило от последния път, когато го бе видял преди шест години. Имаше усет и към най-дребните промени, но в същото време предметите изглеждаха някак сюрреалистични, сякаш в момента сънуваше сън за детството си.

Родителите му бяха оставили по-голямата част от вещите си вероятно като застраховка, в случай че Флорида не им се понрави, или защото мебелите, килимите, лампите, украшенията по стените и всичко останало бяха също част от къщата, както и дъбовите греди, от които беше изградена.

Кийт знаеше, че някои от нещата в къщата са почти на двеста години, пренесени в Америка от Англия и Германия, откъдето произхождаха двата клона на предшествениците му. С малки изключения, повечето от вещите бяха просто остарели вехтории и

Кийт се замисли за пестеливото и икономично съществуване на едно фермерско семейство в продължение на столетия. Направи сравнение с приятелите си и колегите си във Вашингтон, които допринасяха силно за съвкупния национален продукт. Заплатите им, също като неговата, се изплащаха от обществените фондове и Кийт, който никога не бе успял да се примири с мисълта, че си е в реда на нещата да получаваш заплата дори и да не произвеждаш нищо, често се чудеше колко ли много хора във Вашингтон се изхранват благодарение на царевицата, отглеждана от фермерите. Много пъти бе размишлявал на тази тема. Може би и други от колегите му също си бяха блъскали главата над това, но със сигурност бяха запазили мислите си за себе си.

Кийт Ландри се бе чувствал добре по време на войнишката си служба, една разбираема и почетна професия в окръг Спенсър, но по-късно, когато вече бе навлязъл в разузнаването, започна да си задава въпроси за професията си. Доста често изразяваше несъгласието си с националната политика, а в последно време, след като го бяха издигнали до положението да оказва помощ при формулирането на същата тази политика, проумя, че правителството работи за себе си, като в същото време си и пречи. Той обаче беше наясно с тази тайна още много преди да го поканят в светая светих на Белия дом като член на Съвета за национална сигурност.

Застана до прозореца на главната спалня на втория етаж и се загледа в нощта. Прииждаше вятър, който подгони бързо облаците по звездното небе. Луната бе изгряла и хвърляше синкаво сияние върху узрелите ниви с царевица. Кийт си припомни нивите от времето на детството си, когато една засуха бе последвана от поройни дъждове и пшеницата — онази година бяха засели основно пшеница — бе станала годна за жътва едва в края на юли. Ярката лятна луна бе съвпаднала с предсказание за още дъжд и фермерите и семействата им бяха жънали, докато луната залезе — в три сутринта. Следващият ден беше неделя, половината деца отсъстваха от неделното училище, а онези, които все пак бяха успели да станат и да дойдат, спяха на чиновете. Кийт ясно си спомняше това общо усещане, това задружно усилие да съберат реколтата от земята, и изпита съжаление към всички онези градски и околградски хлапета, които си нямаха и представа за връзката между полята с жито и хамбургерите, между царевицата и корнфлейкса.

В действителност, помисли си Кийт, колкото повече нацията се отдалечаваше от аграрните си корени, от корените на дребните градчета, толкова по-малко тя разбираше циклите на природата, връзката между земята и хората, закона за причината и следствието, и накрая, толкова по-малко хората разбираха и себе си.

Кийт Ландри беше наясно с несъвместимостта на начина си на мислене и начина си на живот. Може и да се бе отказал от идеята да стане фермер, но не бе отхвърлил идеала на фермерския живот; той живееше с трескавото темпо на Вашингтон и чуждите градове, но изпитваше носталгия към тази селска околия, която винаги го бе отегчавала; беше загубил всякакви илюзии за работата си, но се ядосваше, че не може да се справи с терзанията си.

Замисли се, че е по-добре да разреши тези противоречия, тези дълбоки пропасти между мисли и дела, защото в противен случай щеше да се превърне в емблема на побъркания град, който току-що бе напуснал.

Облаците затулиха луната и звездите и той се удиви как изведнъж цялата околност се потопи в мастиленочерен мрак. Едва долавяше призрачните очертания на градината на пет-шест метра от къщата, а отвъд нея всичко беше пълен мрак, като се изключеха светлините от фермата на Мюлер на половин миля надолу по пътя.

Той се извърна от прозореца, слезе по стълбите и качи багажа си на втория етаж. Влезе в стаята, която беше делил с брат си, и захвърли саковете върху леглото.

Стаята беше с дъбови мебели, под от чамови дъски и варосани стени. Подът бе покрит със стар килим. Това можеше да е стаята на всяко фермерско момче от миналото столетие само допреди няколко години, когато местните жители масово започнаха да купуват обезценени стоки.

Преди да тръгне от Вашингтон Кийт бе натъпкал сааба с нещата, от които имаше нужда — и които в края на краищата се оказаха не чак толкова много на брой. Няколко ненужни вещи, най-вече спортни пособия. Мебелите от апартамента си във Вашингтон бе дарил на една местна църква. Той определено не робуваше на вещите си.

Къщата беше строена преди килерите да станат нещо обикновено и в стаята имаше два гардероба, единият негов, другият на брат му. Той отвори онзи, който бе принадлежал на Пол, и първо

разопакова военните си вещи: униформата, ботушите, кутията с медалите и похвалите си, и накрая офицерския си кортик. После извади някои от инструментите от последния си занаят: бронирана жилетка, карабина М-16, куфарче с всички видове шпионски апаратури, вградени вътре, и накрая деветмилиметровия си Глок и кобура.

Изпитваше приятно чувство, докато за последен път подреждаше тия неща — все едно че заравяше оръжията в земята.

Загледа се в отворения гардероб и се замисли какво ли значение има този момент, ако изобщо имаше нещо такова, разбира се.

В колежа беше буквално грабнат от историята на Цинцинат — римският войник, държавник и фермер от дните преди Рим да стане имперска сила. Този мъж, който бе спасил загиващия град от една враждебна армия, бе приел властта само докато възстанови реда, като после се бе върнал във фермата си. Във Вашингтон Кийт често бе минавал покрай една сграда на Масачузетс Авеню, достолепната „Андерсън Маншън“, която подслоняваше Обществото на цинцинатите, и си представяше, че неговите членове имат същия опит като своя римски патрон, Цинцинат. За него това би било идеалното — това беше есенцията на всяка една аграрна република: идва заповед за мобилизация, сформира се гражданска милиция, врагът бива отблъснат и победен, след което всички се разотиват по домовете си.

Но не това се бе случило с Америка след 1945 година и за изтеклото половин столетие войната се бе превърнала в начин на живот. Това беше Вашингтон, който той току-що бе напуснал: град, опитващ се да се справи с последиците от победата, свеждайки ги до минимум.

Кийт затвори вратата на гардероба и каза:
— Край.

Отвори другия гардероб, а после и двата италиански куфара ръчна изработка, които бе решил да запази. Окачи смокинга си, като се усмихна на неуместността на тази дреха тук, после окачи няколко по-обикновени дрехи, като си напомни да се отбие до магазина за джинси и памучни ризи.

Като продължение на темата за Рим Кийт се замисли как изгаряше, по подобие на Цезар, мостовете след себе си. Но не беше

сигурен дали бъдещето му включва и тази ферма. Това зависеше от човека, в който се бе превърнал Кийт Ландри.

В съзнанието си той все се виждаше като обикновено фермерско момче, въпреки колежа, пътуванията, костюмите по поръчка, перфектното владение на чужди езици, както и перфектното боравене с екзотични оръжия и екзотични жени. Без значение дали беше в Париж, Лондон, Москва или Багдад, той винаги усещаше полепналите по косата си семена от трева. Възможно беше това да не отговаря на истината; може би той беше това, в което се бе превърнал. И ако това беше вярно, той не се намираше там, където му беше мястото. Но той щеше да даде шанс на Спенсървил и ако ловенето на пъстърва и ръкостисканията в църквата, залата на ветераните от войната и приказките в магазина за инструменти започнеха да му доставят удоволствие, щеше да остане тук. Но ако нищо не се получи... е, той никога не можеше да се върне във Вашингтон. Бе прекарал повече от половината си професионален живот на път и може би точно там си му беше и мястото: навсякъде и никъде.

Видя, че леглото е оправено с чисти чаршафи и вълнено одеяло — благодарности на леля Бети — и си отбеляза, че тя не е забравила, че това е неговата стая, и не му е приготвила за спане в голямата спалня. Тази стая беше принадлежала на баща му като момче, а преди това на неговия баща, така че леля Бети по всяка вероятност бе разсъдила, че той ще предпочете да спи именно в нея, докато порасне. Усмихна се.

Слезе в голямото кухненско помещение. Кръглата маса можеше да събере до десет души: семейството, ратаите и всяко дете, което се отбиеше за филия, намазана с масло. Отвори хладилника и видя, че е зареден с всички необходими хранителни продукти, с изключение на бирата. Много от местните хора бяха въздържатели и околията, макар и не на сух режим, не беше удавена в алкохол. При редките си посещения Кийт бе намирал това за приятно старомодно, но виж, ако си жител тук, това можеше да представлява проблем. Макар и най-малкият от проблемите му.

Влезе във всекидневната, извади бутилка скоч от един от кашоните си, върна се в кухнята и си наля уиски и вода в една зелена пластмасова чаша, от което напитката придоби зеленикав цвят.

Седна край голямата кръгла маса на стола си и се загледа в празните места. Освен майка му и баща му, Пол и Барбара, тук бе седял чичо му Нед, по-младият брат на баща му, който обикновено сядаше срещу Кийт, така че Кийт редовно виждаше чичо си на закуска, обяд и вечеря, да се храни спокойно, изтощен след дългия ден селска работа. Нед беше истински фермер, сериозен, но не без чувство за хумор мъж, син на земята, който искаше само да се ожени, да отглежда деца, да сее зърно, да поправя повредени машини и да ходи за риба в неделя, обикновено с племенниците си и един ден — с все още неродените си синове.

Кийт беше на десетина години, когато призоваха чичо му Нед в армията, и той си го спомни как един ден пристигна у дома в униформа. Няколко седмици по-късно Нед замина за Корея и така и не се върна. Върнаха вещите му и родителите на Кийт ги прибраха в мазето. Кийт бе ровил в куфара през детските си години и дори веднъж си бе сложил зелената униформа пред огледалото.

Една забравена война, един забравен мъж, една забравена жертва. Кийт ясно си спомняше деня — баща му бе плакал при пристигането на съобщението за смъртта на брат му, но колкото и да беше странно, името на Нед повече не се спомена в къщата.

Той бе може би последният войник, загинал през Втората световна война, и бе направил последното значително жертвоприношение; оттогава насам всичко беше политика и умопобъркани с власт, които си играеха с живота на хората и семействата им. „Може би сега — помисли Кийт — започваме да го проумяваме.“ Загледа се в мястото, където бе седял чичо му Нед преди четиридесет години, и със закъснение, но искрено каза: „Липсваш ми“.

Допи скоча и си сипа още една чаша. Погледна през вратата с мрежата към тъмната градина. Вятърът задуха по-силно и на запад блесна мълния, последвана от приглушения грохот на гръмотевица.

Усети дъжда още преди да го чуе и го чу, преди да го види. Куп спомени — гледки, звуци, аромати — се връзват дълбоко в паметта на човек, преди да навърши осемнадесет години, помисли си Кийт. Голяма част от онова, което представлява човек на средна възраст, бива предопределено преди той да има възможността да манипулира, контролира или дори разбира нещата около себе си. Не е тайна защо разумът на някои възрастни се връща в младостта им; чудото на онези

години, откритията, първият сблъсък с мръсната тайна на смъртта, както и първите трепети на чувственост и любов, които са неделими, изписани с кипящи цветове върху чистото платно. И разбира се, първият полов акт, който е толкова завладяващ, че повечето хора ясно си го спомнят и след двадесет, тридесет, шестдесет години.

Ани.

И така, пътят му го бе довел у дома. Беше видял замъци и крале, златни градове и сияйни катедрали, войни и смърт, глад и мизерия. Зачуди се дали старият пастор Уилкс е още жив: искаше му се да му разкаже, че наистина е срещнал четиримата конници на Апокалипсиса и знае за тях повече, а не само имената им; че знае кои са те — очевидно ние.

Той обаче бе видял също така и любов и състрадание, порядъчност и смелост. И сега, останал сам със себе си, седнал на мястото си край масата, той усети, че пътешествието не е приключило и че едва сега започва да става интересно.

И ето го тук, двадесет и пет години след като бе прекрачил прага на предната веранда и бе изминал милион мили, и бе имал толкова много жени, че не можеше да си спомни имената и на половината от тях, дори и животът му да зависеше от това. И въпреки това и в най-мрачните моменти, в утрините и вечерите на дългите пътувания със самолет до най-страховити места, в джунглите на Азия, в тъмните улици на Източна Европа и в онези моменти, когато си мислеше, че краят му вече е дошъл, той си спомняше за Ани.

Ани Бакстър лежеше в леглото, измъчвана от безсъние. Кратки ослепителни блясъци на мълнии раздираха тъмната стая, а гръмотевиците разтърсваха къщата до основите. Алармена инсталация, задействана от бурята, виеше някъде и кучетата ѝ пригласяха с лая си.

Сънят, който бе имала, се бе прокраднал и в съзнанието ѝ. Беше сексуален сън и той я тревожеше, защото ставаше дума за Клиф, а всъщност трябваше да бъде с Кийт. В съня си тя се виждаше застанала гола пред Клиф, който беше облечен в униформата си. Той се усмихваше, не, той се хилеше цинично, а тя се опитваше да прикрие голотата си с ръце.

Клиф Бакстър в съня ѝ беше по-млад и по-добре сложен от онзи Клиф Бакстър, за когото беше женена. Това обаче, което беше още по-тревожно, беше, че в съня си тя беше сексуално възбудена от присъствието на Клиф и се бе разбудила със същото усещане.

Кийт Ландри и другите мъже, с които бе спала преди Клиф, бяха по-чувствителни и по-добри любовници в смисъл, че имаха желание да експериментират и да ѝ доставят удоволствие. Клиф, от друга страна, си бе падал и продължаваше да си пада по доказването на своето сексуално превъзходство. Първоначално това ѝ бе доставяло тръпка, тя си го признаваше, също като в сън; грубият секс на Клиф обаче и егоизмът му я караха да се чувства незадоволена, използвана и понякога несигурна. И все пак в паметта ѝ още живееше онова време, когато тя беше желаещ и възбуден партньор.

Чувстваше се виновна, че навремето бе изпитвала удоволствие от садо-сексуалните си взаимоотношения с Клиф и че още продължаваше да мисли за това без отвращение или погнуса. В действителност нещата бяха напълно противоположни, както сега, когато се пробуждаше, овлажнена между краката. Трябваше да унищожи този сън и тези мисли веднъж и завинаги.

Погледна часовника до леглото си: беше пет и шестнайсет. Стана, облече си халата, слезе в кухнята и си наля леден чай. След кратко колебание вдигна стенния телефон и позвъни в полицейското управление.

— На телефона сержант Блейк, госпожо Бакстър.

Тя знаеше, че телефонният ѝ номер, името и адресът ѝ излизат върху нещо като екран пред него, когато телефонира, и това я гневеше. Клиф не беше кой знае какъв спец с новите технологии, но интуитивно разпознаваше, възможностите на най-зловещите в смисъла на Оруел технически устройства, с които се сдобиваше инак изостаналият полицейски участък на Спенсървил.

— Всичко наред ли е, госпожо Бакстър?

— Да. Бих искала да говоря със съпруга си.

— Ами... той е на обиколка на района.

— Тогава ще го потърся на телефона в автомобила му. Благодаря ви.

— Чакайте, задръжте малко да видя, може да е... Последния път имаше някакви проблеми с връзката. Нали знаете, когато има буря... Ще се опитам да се свържа по радиото и ще му кажа да ви позвъни. Нещо друго да направя за вас?

— Не, благодаря, и без това свършихте достатъчно.

Тя затвори и набра номера в автомобила му. След четири прозвънявания се обади телефонният секретар. Тя затвори и влезе в избата; в едната стая бе автоматичната пералня, другата беше леговището на Клиф, застлано с килим. Стените бяха покрити с борови панели. Когато развеждаше гостите си из къщата, той обичаше да сочи с пръст пералното помещение с думите „нейният офис“, и после своето: „моят офис“.

Тя влезе в „офиса“ му и включи осветлението. Цяла дузина препарирани животински глави ѝ се озъбиха от стените, втрени в нея със стъклени очи и едва доловимите си гротескни усмивки, сякаш бяха щастливи, че са убити и препарирани от Клиф Бакстър. Или препараторът, или съпругът ѝ имаше болно чувство за хумор; а най-вероятно и двамата.

Полицейската радиостанция върху шкафа изпраща и тя чу една полицейска кола да говори с полицейското управление; атмосферните

смущения почти не се усещаха. Не чу сержант Блейк да разпитва за местонахождението на полицейския шеф Бакстър.

Загледа се в пирамидата с оръжията, монтирана върху стената. Плетен метален шнур минаваше през предпазните скоби на спусъците на дузината карабини и пушки, после през едно извито желязо и свършваше с примка, заключена с тежък катинар.

Ани влезе в работилницата, взе един електрически трион и се върна до пирамидата. Издърпа металния шнур, срязва го, избра си една двуцевка „Браунинг“, взе патрони от едно чекмедже и я зареди.

После се качи в кухнята, сложи пушката върху кухненската маса и си наля още една чаша леден чай.

Телефонът иззвъня и тя вдигна слушалката.

— Да.

— Здравей, миличко. Търсила си ме?

— Да.

— Какво има, миличко?

По пукането тя разбра, че той се обажда от телефона в колата си.

— Не можах да спя.

— Ами тогава скачай от леглото и почвай да сияеш. Какво има за закуска?

— Мислех, че ще се отбиеш до закусвалнята „Парк енд Ийт“. Техните яйца, бекон, картофи и кафе са по-добри от моите.

— Откъде ти хрумна това?

— От теб и майка ти.

Той се изсмя.

— Хей, само на пет минути път съм. Слагай кафето.

— Къде беше нощес?

Последва пауза от половин секунда, после се чу:

— Не искам никога повече да чувам подобни въпроси нито от теб, нито от никого. — И той затвори.

Минутите мудно се влачеха.

— И така, госпожо Бакстър, значи вие решихте, че това е бил престъпник? — каза на глас тя и сама си отговори: — Да, точно така.

— Но по вратата няма следи от насилие, госпожо, и вие сте знаели, че шефът на полицията се е прибирал в дома си. На вас ви се е наложило да срежете стоманения шнур дълго преди да доловите шума

от вратата, така че всичко изглежда предварително замислено. Всичко изглежда така, сякаш сте му направили засада.

— Глупости. Аз обичам съпруга си. Кой не го обича?

— Е, аз поне не познавам човек, който да го обича. Най-малкото вие.

Ани се усмихна мрачно.

— Точно така. Чаках го с пушка в ръка и му пръснах дебелия задник така, че парчетата се разхвърчаха чак до съседния окръг. И какво от това?

Ани се замисли за Кийт Ландри, за възможността той да е мъртъв, положен в дома на покойника „Гибс“. „Извинете, госпожо Бакстър, това е зала Б, там е положен господин Ландри. Господин Бакстър е в зала А, госпожо.“

Ами ако Кийт не беше мъртъв? Дали тогава имаше някаква разлика? Може би трябваше да изчака, за да научи със сигурност. Ами Том и Уенди? Това беше баща им. Тя се поколеба и се замисли дали да не върне пушката в пирамидата. Щеше да го направи, ако не беше прерязаният шнур, който неминуемо щеше да накара съпруга ѝ да запита защо.

Полицейската кола зави в посипаната с чакъл алея; вратата ѝ се отвори и се захлопна, после стъпките на съпруга ѝ отекнаха по верандата и тя го видя до задния вход да пъха ключа в ключалката.

Вратата се отвори и Клиф Бакстър прекрачи прага на тъмната кухня — тъмна фигура, очертана на фона на осветената задна веранда. Той изтри лицето и ръцете си с носна кърпа, после подуши пръстите си и се насочи към умивалника.

— Добро утро — каза Ани.

Той рязко се извъртя и се втренчи в мрака към масата.

— О... ти ли си. Не ми мирише на кафе.

— Сигурно не, след като миришеш пръстите си.

Не последва отговор.

— Включи лампата — нареди му тя.

Клиф се върна до вратата, напипа ключа и флуоресцентното осветление на кухнята за миг заслепи и двамата.

— Проблем ли имате, госпожо? — попита той.

— Не, сър, вие имате проблем.

— Нямам никакъв проблем.

— Къде беше?

— Стига дрънка глупости и слагай кафето. — Той направи няколко крачки към коридора.

Ани вдигна пушката и я насочи срещу него.

— Стоп. Върни се.

Клиф зяпна, после каза тихо:

— Махни си пръста от спусъка.

— Къде беше тази нощ?

— На работа. На дяволската му работа, като се опитвах да изкарам шибания ни хляб, което е повече от онова, което правиш ти.

— Не ми е позволено да върша платена работа. Мога да върша само доброволческа работа в болницата, която се намира срещу полицейското управление, където можеш през цялото време да ме държиш под око. Или си забравил?

— Дай пушката и да сложим пепел на случилото се. — Той направи стъпка към нея и протегна ръка.

Ани се изправи, вдигна пушката до рамото си и запъна двата ударника.

Резките метални изцраквания накараха Бакстър да се дръпне до вратата.

— Чакай де, чакай! — Той вдигна ръце в защитен жест. — Чакай, скъпа, това е... това е опасно. Тази пушка няма мек спусък... само да трепне ръката ти и гръмва... дръпни я настрана.

— Затваряй си устата. Къде беше нощес?

Той си пое дълбоко дъх и овладя гласа си.

— Казах ти. Коли затъваха и трябваше да ги измъквам, мостът над ручея Хуп се разклати, стари вдовици звънят по цяла нощ...

— Лъжец.

— Виж... виж мокрите ми кални дрехи... виждаш ли колко са изкаляни обувките ми? Цяла нощ съм помагал на хората. Стига вече, скъпа, ти просто си се преуморила.

Ани хвърли поглед към мокрите му ръкави и изкаляните обувки и се зачуди дали пък по някаква случайност тази сутрин той не ѝ казва истината.

Клиф продължи с успокояващ тон, като използваше всяко гальовно обръщение, за което можеше да се сети.

— Хайде, скъпа, миличка, всичко ще мине, бебчо, не съм направил нищо, сладурчето ми...

Ани виждаше, че е много изплашен, но колкото и да беше странно, не изпитваше наслада от смяната на ролите. В действителност тя не искаше той да ѝ се моли, просто искаше да го види мъртъв. Не можеше обаче да му пръсне хладнокръвно черепа. Пушката взе да ѝ натежава.

— Извади си револвера, Клиф — каза тя.

Той спря да говори и само я загледа.

— Хайде, давай, опитай се да стреляш. Или искаш хората да разберат, че си пукнал, без дори да се опиташ да стреляш?

Клиф шумно запрегльща, езикът му се стрелна по сухите устни.

— Ани...

— Бъзливец! Бъзливец! Бъзливец!

Гръмотевица удари току до къщата, Бакстър се стресна, подскочи и посегна към револвера си.

Ани стреля с двете дула едновременно; откатът я отхвърли до стената.

Оглушителният грохот замря, но продължи да кънти в ушите ѝ. Ани изгърва пушката. Стаята се изпълни с горчивия мирис на изгорял барут, мазилката от зяпналата дупка на тавана поръси просналия се върху пода Клиф.

Той бавно се изправи, първо на едно коляно, и заотърсва посипаната си с парчетата мазилка и дървесина глава. Беше се напикал от страх.

После провери дали револверът му все още е в кобура, вдигна поглед към тавана, изправи се и закрачи към нея, без да спира да се изтръсква. Целият трепереше и тя се зачуди какво ли ще се случи в следващия момент — не че я беше особено грижа.

Той я подмина, вдигна телефона и набра полицейското управление.

— Да, Блейк, аз съм. — Той се прокашля и се опита да се стегне. — Малък инцидент, докато си чистех оръжието. Ако някои от съседите ти позвънят, просто им го обясни... Да, всичко е наред. До скоро. — Затвори и се обърна към Ани. — И сега?

Тя го гледаше спокойно, право в очите, но забеляза, че той избягва погледа ѝ. Замисли се защо той постъпва така: за да

контролира и овладее ситуацията, да защити себе си, имиджа си, работата си. Тя нямаше никакви илюзии, че е възможно да я брани от гнева на закона, макар той да се опита да ѝ внуши точно това.

— Ти се опита да ме убиеш. Бих могъл да те арестувам.

— Всъщност стрелях над главата ти и ти го знаеш много добре. Хайде, щом си решил, арестувай ме и ме пхни в ареста.

— Ти, кучко такава. Ти... — Той заплашително замахна към нея и лицето му почервения, но Ани не се отмести и на милиметър, с ироничното съзнание, че именно полицейската му значка я предпазва да не я пребие. Той също го знаеше и тя изпита злобно удовлетворение да го наблюдава как се гърчи в безсилен гняв. Един ден обаче, тя беше наясно и с това, той щеше да прекрачи границата. Надяваше се обаче дотогава той да пукне от сърдечен удар.

Той я притисна в ъгъла, разтвори халата ѝ, хвана я за раменете ѝ я стисна точно там, където я бе ударил прикладът.

Ослепяваща болка проряза тялото ѝ и коленете ѝ се подгънаха. Тя се озова коленичила на пода, усети вонята на урината му. Затвори очи и се опита да извърне глава, но той я сграбчи за косата и грубо я дръпна към себе си.

— Виждаш ли какво направи? Е, сега какво, доволна ли си от себе си, кучко мръсна? Нищо, сега ще изравним резултата. Ще си стоим така дотогава, докато и ти не се напикаеш в гащите си, и пет пари не давам, дори и да ми се наложи да стоя така цял ден. Така че ако ти е дошла пикнята, давай. Аз чакам.

Ани захлупи лицето си с ръце и заклати глава; сълзи рукнаха от очите ѝ.

— Чакам.

На вратата рязко се потропа и Клиф мигновено се извърна. Полицаят Кевин Уорд се взираше през стъклото.

— Изчезвай! — изрева Клиф.

Уорд бързо се обърна и си тръгна, но на Ани ѝ се стори, че все пак е успял да зърне напиканите панталони на шефа си. И със сигурност беше видял мазилката, покрила лицето и косата му, а също и нея, както бе коленичила на пода. Добре.

Клиф отново насочи вниманието си към нея.

— Доволна ли си сега, кучко? А, доволна ли си?

Тя бързо се окопитваше.

— Пусни ме или, кълна се в Бога, ще повикам щатската полиция.

— Направиш ли го, ще те убия.

— Пет пари не давам. — Тя закопча халата си.

Клиф Бакстър се втренчи в нея; палците му бяха затъкнати зад колана. От дългия си опит тя знаеше, че е време да сложи край на конфронтацията, и знаеше как да го направи. Не каза нищо, само стоеше неподвижна, сълзите се стичаха по лицето ѝ. После сведе глава към пода и се зачуди защо все пак не го бе простреляла.

Клиф изчака да мине минута, после, доволен, че порядъкът отново се възцарил в къщата му, че всичко отново е наред, прокара пръст по брадичката ѝ и повдигна главата ѝ.

— Добре, няма да го правя на въпрос, сладурче. Почисти цялата тая свинщина тук и ми направи хубава закуска. Имаш половин час на разположение.

Тръгна към вратата, после внезапно се обърна, вдигна пушката и излезе.

Тя го чу да слиза по стъпалата; след няколко минути душът в банята тръгна.

Тя намери аспири, глътна две таблетки, изплакна лицето и ръцете си в кухненската мивка, след което слезе долу.

Влезе в леговището му и се загледа в оръжията на стената, всички свободни в момента. Остана така цяла минута, после влезе в килера, взе метла и лопата и се върна горе в кухнята.

Направи кафе, загря котлона, сложи бекон, измете мазилката и я изхвърли в контейнера за отпадъци отвън, после изми пода и кухненския плот.

Клиф слезе с чиста униформа — този път влезе предпазливо, с колан и кобур, провиснали върху рамото му, и ръка, небрежно застинала върху дръжката на пистолета. Седна на масата, като остави колана с револвера си върху съседния стол, вместо да го окачи върху стената. Тя бързо се пресегна, сграбчи колана, окачи го на стената и заяви:

— Никакви оръжия на масата.

Клиф Бакстър усети подтекста в думите ѝ и след кратко стресване се захили глупаво.

Ани му наля сок и кафе, после му изпържи яйца с картофи и бекон и му сервира закуската.

— Седни — каза той.

Тя седна срещу него.

Той се усмихна. Дъвчеше.

— Да не си изгубила апетита си?

— Ядох.

— Ще оставя пушките и амунициите долу. Сипи ми още кафе — проговори той, без да спира да дъвче.

Тя се изправи и му наля още кафе.

— Не мисля, че я беше извадила, за да ме убиеш.

— Ако исках да те убия, щях да си купя пистолет.

— Да, така е. Виж, можеш да си купуваш револвери, да крадеш и да вземаш на заем оръжие, но това няма никакво значение. Не се боя от теб, скъпа.

Тя знаеше, че той се опитва да възстанови разклатеното си мъжко самочувствие, след като бе подмокрил панталоните си. Щеше да му позволи да направи всичко, каквото иска, само и само да се махне от къщата.

— Аз посегнах към пистолета, не беше ли така? Нямах никакъв шанс, но въпреки това все пак посегнах.

— Да. — Вярно, той се бе оказал дори по-тъп, отколкото бе предполагала. Един интелигентен човек в такава ситуация би знаел, че има поне петдесет на петдесет шанс да разубеди жена си да не го застрелва и по-малко от един на милион шанс да извади револвера и да стреля срещу заредена и готова за стрелба пушка. Клиф Бакстър обаче нямаше мозък. Но пък имаше непомерно его. Един ден това със сигурност щеше да го убие, сигурна беше.

— Сигурно се чудиш дали щях да те убия.

— Пет пари не давам и да ме беше убил.

— Какво искаш да кажеш с това „пет пари не давам“? Разбира се, че давах пет пари. Ти имаш деца, имаш семейство. — Той се усмихна. — Направо ме съсипваш. — Той я потупа по ръката през масата. — Виж, знам защо искаше да ме убиеш. И знаеш ли защо? Защото ме обичаш.

Ани си пое дъх и с мъка потисна писъка си.

Той я чукна с вилицата по носа и продължи:

— Нали разбираш — още ме ревнуваш. А това означава, че още ме обичаш. Нали?

Ани се чувстваше емоционално изцедена, изсмукана; рамото ѝ пулсираше. Не бе останало нищо, освен решението да казва всичко онова, което съпругът ѝ иска да чуе.

— Да.

Той се ухили.

— Но ти също така и ме ненавиждаш. Аз обаче ще ти кажа още нещо — много е тънка границата между любовта и ненавистта.

Тя кимна, сякаш това беше някакво откровение. Клиф непрекъснато бълваше идиотски клишета и афоризми, сякаш току-що ги бе измислил; как нито веднъж не му дойде на ума, че в тях няма нищо оригинално.

— Спомни си за това следващия път, когато ти писне от мен.

Тя се усмихна и той проумя, че не е подбрал най-правилните думи.

— Тази сутрин ще ходя до химическото чистене. Имаш ли нещо изцапано?

— Внимавай какви ги плешиш. — Той се приведе към нея.

— Да, сър.

— И стига с тоя „сър“.

— Съжалявам.

Той обра жълтъка с парче хляб.

— Обади се на Уили да дойде да оправи тавана.

— Да.

Той се отпусна на стола и я загледа.

— Знаеш ли, скъсвам си гъза да ти осигурявам най-хубавото, за което мечтаят кажи-речи всички хора в града. Какво искаш от мен сега? Да се уволня, да се въртя като муха без глава из къщата и да ти помагам в домакинството, това ли искаш?

— Не.

— Направо ми се скъсва гъзът от бачкане, целият град ми е на главата, а ти си мислиш, че си развявам оная работа по цялата околия.

Тя кимаше на съответните места по време на пледоарията му и я клатеше там, където беше необходимо.

Клиф се изправи, закопча си колана с кобура и заобиколи масата. Прегърна я за раменете и тя се сви от болка. Целуна я по бузата.

— Ще го забравим. Ти пооправи тук нещата и се обади на Уили. Аз ще се върна към шест. Довечера ми се хапва пържола. Погрижи се в

хладилника да има бира. Нахрани кучетата... И ми изпери униформата.

— И повече да не си ме потърсила в службата, освен ако някой не рита петалата — викна той, преди да затвори вратата.

Ани се загледа безцелно пред себе си. Може би ако го бе принудила да измъкне револвера от кобура, щеше да му пръсне черепа. Или пък той щеше да пръсне нейния, което също беше решение. Може би след това щяха да го обесят.

Единственото нещо, което знаеше със сигурност, беше, че Клиф не забравя нищо и не прощава нищо. Тя направо му беше изкарала ангелите и щеше да плати страхотна цена за това. Кое то едва ли щеше да я развълнува кой знае колко.

Тя се изправи и с изненада установи, че краката не я държат, а стомахът ѝ се е свил на топка. Отиде до умивалника и отвори прозореца. Слънцето се надигаше над хоризонта, няколко буреносни облака се бяха отпразили на изток. Птиците пееха на двора, а гладните кучета се опитваха да привлекат вниманието ѝ с кратки и учтиви излайвания.

Животът можеше да бъде и хубав, това ѝ беше известно. Не, поправи се тя, животът е хубав. Животът е чудесен. Клиф Бакстър не можеше да накара слънцето да не изгрява или птиците да спрат песента си. Той нито контролираше, нито можеше да контролира разума ѝ или духа ѝ. Тя го ненавиждаше, задето я бе свлякъл до нивото си, задето я бе принудил да мисли за убийство.

Отново се замисли за Кийт Ландри. В представите ѝ Клиф Бакстър винаги беше Черния рицар, докато Кийт Ландри беше Белия рицар. Тази нейна представа беше в сила дотогава, докато Кийт Ландри продължаваше да е някакъв безплътен идеал. Най-лошият ѝ кошмар щеше да се окаже откритието, че действителният Кийт Ландри няма нищо общо с онзи другия от нейните представи, изградени от кратки и редки писма и отколешните спомени.

Върнатото писмо, както и сънят ѝ за Клиф, бяха катализаторът за случилото се, проумя тя. Сега обаче се чувстваше по-добре и си обеща, ако Кийт е жив, да намери средствата и куража да се срещне с него, да разговаря, за да види доколко образът, който си е изградила, се покрива с онзи от действителността.

Шумът от някаква машина бавно започна да си пробива път в съзнанието на Кийт Ландри и той отвори очи. Лек ветрец раздвижваше белите дантелени пердета и слънцето надничаше в сивото утро.

Долавяше дъха на напоената от дъжд земя, селския въздух, близката нива с люцерна. Лежеше неподвижен, само очите му се стрелкаха из стаята, а съзнанието му се съсредоточаваше. Толкова често бе сънувал, че се пробужда в старата си стая, че сега чак не можеше да повярва.

Седна в леглото, протегна се и се прозина.

— Ден четвърти, живот номер две, добро утро. Давай, момчето ми. — Скочи от леглото и се запъти към банята на първия етаж.

Изкъпан и преоблечен в кафяви панталони и тениска, той се загледа в съдържанието на хладилника. Мляко, бял хляб, масло, бекон и яйца. От години не беше слагал в устата си нищо такова, но нали все пак онова време се бе върнало? Направи си изобилна закуска с холестеринови продукти. Имаше страхотен вкус. Вкусът на дома.

Излезе през задната врата и застана на посипаната с чакъл алея. Въздухът беше студен и влажен; над земята бе застинала лека мъгла. Разходи се из двора. Оборът отчаяно се нуждаеше от ремонт; една ръждясала брадва с изгнила дръжка бе забита в дръвника. Кийт огледа килнатия силос, срутената пристройка и кокошарника, навеса на работилницата, пълен с остарели инструменти — всичко това бе останало неремонтирано, неоправено, нежелано, допринасящо за общия вид на запустяване на цялата ферма.

Градината пред кухнята и пресата за вино бяха обрасли целите в буренаци, а къщата се нуждаеше от боядисване.

Носталгията, която бе изпитвал на път за дома, влизаше в противоречие с реалността. Семейните ферми от детството му не бяха толкова живописни, колкото си бе мислил, а семействата, които ги бяха

стопанисвали по време на предишните му мимолетни завръщания, бяха намалели още повече.

Младите хора заминаваха за градовете да си търсят прехрана, както бяха направили брат му и сестра му, а по-възрастните масово се местеха на юг, за да се спасят от жестоките зими, както бяха постъпили родителите му. По-голямата част от земята беше продадена или дадена под аренда на едри земевладелци, а оставащите семейни ферми бяха все така притиснати, както и по времето, когато бе тичал по полята като малко момче. Разликата сега не беше в икономиката — тя беше в решението на фермера да се държи докрай въпреки лошите шансове. Предния ден, докато се бе прибирал към дома, му се бе мярнала мисълта да си опита късмета във фермерството, но сега вече мислеше друго.

Той мина пред къщата и се загледа в предната веранда; в паметта му изплаваха летните нощи, люлеещите се столове и верандни хамаци, лимонада, радиоапарати, семейства и приятели. Испита силно желание да позвъни на родителите си, на брат си и сестра си, и да им каже, че се е прибрал у дома, и да им предложи да се съберат в старата си къща. Замисли се обаче дали да не изчака, докато се поутоложат страстите му, докато разбере какво точно настроение го е обзело и докато си изясни мотивите си.

Качи се в колата и пое по прашния път.

Четиристотинте акра земя на семейство Ландри бяха взети под аренда от семейство Мюлер, което живееше по-надолу по пътя, и всяка пролет родителите му получаваха чек. Повечето от земята на Ландри беше засята с царевица, съгласно желанието на баща му, но Мюлер бе засял стотина акра със соя, която доставяше за преработка на близкия завод, построен от японска компания. Заводът даваше хляб на доста хора, това беше известно на Кийт, и изкупуваше големи количества соя. Въпреки това обаче ксенофобията в окръг Спенсър беше силна и Кийт беше сигурен, че японците са точно толкова желани, колкото и мексиканските имигранти, които се пръкваха в околността всяко лято. Според него беше странно, дори и злокобно, че в тази селска област, дълбоко в сърцето на страната, нахлуваха японци, мексиканци и в последно време хора от Индия и Пакистан, много от които бяха лекари в местната болница.

Местните хора не бяха особено щастливи от развоя на нещата, но местните хора нямаха кого друго да винят за това, освен себе си. Прирастът на населението падаше, най-добрите и най-блестящите напускаха, както и повечето от децата, които бе мярнал при последните си посещения; онези, които бяха останали, изглеждаха немотивирани, нежелаещи да се захванат със селскостопанска работа и негодни да вършат нещо квалифицирано.

Кийт караше сред нивите. Пътищата бяха добри, макар и не първокласни, и почти всички бяха прокарани в свършена мрежа от север на юг и от изток на запад, с няколко незначителни отклонения, причинени от естествени природни образувания, затруднявали ранните заселници: а от въздуха областта изглеждаше като разграфена хартия с вълнистата линия на мътната река Моми, криволичеща от югозапад към голямото синьо петно на езерото Ери.

Кийт кара докъм обяд — прекоси областта надлъж и нашир, като си отбелязваше запустелите фермерски къщи, обитавани навремето от негови познати, ръждясалите железопътни релси, смалените селища, изоставените машинотракторни станции, селските училища със заковани врати и прозорци и местните представителства на асоциацията на фермерите. Навсякъде цареше запустяlost и изоставеност.

Пътищата минаваха покрай купища исторически забележителности. Окръг Спенсър бе ставал арена на битки по време френските и индианските войни още преди американската революция, още преди да пристигнат предшествениците на Кийт. Той винаги се бе изумявал при мисълта за шепа англичани и французи, промъкващи се през тъмните първобитни лесове и блата, отвсякъде обградени от индианци. Защо се бяха опитвали да се изтребят едни други толкова далеч от домовете си? Разбира се, беше си мислил така като ученик — че онези войни са били върха на идиотщината, но тогава още не беше ходил във Виетнам.

Територията се бе превърнала в британска, Революцията дори не бе засегнала обитателите и мощният по онова време прираст на населението се бе обединил като окръг Спенсър през 1838 година. Мексиканската война през 1846 година бе откъснала множество мъже в милицията — повечето бяха умрели от болести в Мексико, а Гражданската война бе принесла в жертва всеки десети младеж.

Окръгът се бе възстановил и бе процъфтявал, като бе достигнал зенита си по време на Първата световна война. Но след тази война и следващата световна война, с неприятните последици от бързата промяна, разрухата и упадъкът бяха настъпили навред, все още незабележими по време на детството му, но съвсем очевидни сега. Той отново се зачуди дали възнамерява да живее тук, или се е върнал само за да свърши някои стари работи?

На едно от кръстовищата преди града отби на една бензиностанция. Даваха бензин с отстъпка — не беше чувал за такава марка бензин, — а към бензиностанцията имаше пристроен магазин, една наистина интересна маркетингова концепция: скъпи маркови храни и евтин бензин със съмнително качество. Разсъди, че колата му, също като него, трябва да привиква на местна диета, така че слезе и пъхна шланга в резервоара.

Служителят, мъж с десетина години по-млад от него, се дотътри и заоглежда автомобила му, после го заобиколи, втренчи се с любопитство във вътрешността му и попита:

— Какво е това нещо?

— Кола.

Мъжът бурно се разсмя и се запляска по бедрата.

— По дяволите, виждам, че е кола. Каква кола?

— Сааб 900. Шведска.

— Каква?

— Произведена в Швеция.

— Да не ме бързикаш?

Кийт завинти капачката на резервоара и закачи шланга на бензиноколонката.

— Окръг Колумбия, столицата на страната. Ти да не си оттам?

— Аха.

— Да не си бирник? Само преди два дни гръмнахме последния.

— И отново се разсмя.

Кийт също се усмихна.

— Най-обикновен гражданин.

— Да? И просто минаваш оттук?

— Може и да поостана. — Той му подаде банкнота от двайсет долара.

Служителят се помота, докато му връщаше рестото.

— Да не мислиш да оставаш тук?

— Семейството ми е оттук.

— Значи си тъдявашен?

— Отпреди доста години. Ландри.

— О, да, сещам се. Кой точно си ти?

— Кийт Ландри. Родителите ми са Джордж и Алма. Имаха ферма долу до Овъртън.

— Аха. Махнаха се оттук, нали?

— Да. Във Флорида са.

Мъжът му протегна ръката си.

— Боб Арлс. Родителите ми притежаваха старата бензиностанция „Тексако“ в града.

— Помня. Галонът още ли е двайсет и два цента?

Боб Арлс се изсмя.

— Не, отдавна я закриха. В града вече не останаха бензиностанции. Данъците върху недвижимите имоти направо ги задушиха, наемите пък не са им по джоба, големите нефтени компании са хванали всички за гушата. Купувам на едро от всеки, който иска да се отърве от стоката си.

— И какво ми пробута днес?

— О, ти извади късмет. Горедолу петдесет процента „Мобил“, малко „Шел“ и за подправка „Тексако“.

— Не си наливал царевичен сок, нали?

Арлс отново се изсмя.

— И малко от това също. А бе такъв е животът, няма начин.

— Продаваш ли бира?

— Че как иначе?

Арлс последва Кийт в магазина и го представи на една грубовата жена зад щанда.

— Жена ми, казва се Мери. Това е Кийт Ландри, родителите му имаха ферма край Овъртън.

Жената кимна.

Кийт отиде до хладилника. Видя две вносни марки бира, „Хайнекен“ и „Корона“, но за да не изглежда съвсем чужд на Арлс, взе

един пакет с шест кутии „Коорс“ и друг с „Ролинг Сток“. Плати на Мери, после Арлс го последва навън.

— Търсиш ли работа?

— Като че ли.

— Тук наистина е доста трудно. Фермата още ли е твоя?

— Да, но земята е дадена под наем с договор.

— Добре. Грабвай парите и бягай. Фермерството е последната работа, с която си струва да се захваща човек.

— Толкова ли е зле?

— Колко имаш? Четиристотин акра? Това е чиста загуба. Ония баровците, с по четири хиляди акра, с различни култури и добитък, те са на кяр. Видях един от тях да кара „Линкълн“. Много е гъст с японците и търговците на зърно в Моми. Къде си отседнал?

— В къщата.

— Да? Госпожата тъдявашна ли е?

— Тук съм сам — отвърна Кийт.

Арлс усети, че вече прекрачва рамките на добрия тон.

— Е, желая ти късмет.

— Благодаря. — Кийт сложи бирата в багажника и се качи в колата.

— Още веднъж добре дошъл у дома — каза Арлс.

— Благодаря — отвърна Кийт.

Подкара по двулентовото платно. Виждаше се южният край на Спенсървил, редици складове и цехове на леката промишленост, пресичани от стари пътища за Уобаш и Ери, обградени отвсякъде с царевични масиви; това беше мястото, където свършваха градските предприятия и данъци и започваше селският живот.

Кийт заобиколи града — не искаше още да влиза в него, макар и да не можеше да формулира ясно причината. Може би не му допадаше представата да се изтъпанчи по главната улица с баровската си кола; а може би още не беше готов за среща с хората, които го познаваха и помнеха.

Насочи се към църквата „Сейнт Джеймс“.

Караше и сякаш скицираше наум мобилните домове, алуминиевите корпуси и изоставените моторни превозни средства. Околността все още беше вълшебна с безбрежните поля, простиращи се чак до хоризонта, където върволиците стари дървета все още

разделяха едновременношните поземлени участъци. Потоци, искрящи на слънцето, се провираха сред плачещи върби и под малки извити мостове.

Земята, преди милиони години била дъно на праисторическо море, което се бе отдръпнало, по времето на пристигането на предците на Кийт бе представлявала основно блатата и гори в северозападната част на бъдещия щат Охайо. За един относително кратък период, с помощта единствено на човешките ръце и на воловете, блатата бяха пресушени, дърветата облагородени, бяха се издигнали къщи, земята беше разчертана на парцели и после засадена със зърнени култури и зеленчуци. Резултатите се бяха оказали впечатляващи: земята бе дала невероятни добиви, сякаш почвата бе очаквала от десет милиона години да я засеят с овес и ръж, пшеница и ечемик, моркови и зеле и почти всичко останало, с което бяха разполагали първите пионери.

След Гражданската война всички пари се бяха правили от пшеница, после беше дошла царевицата, а сега Кийт виждаше все повече и повече соя, чудото, носещо протеини за демографския взрив на земята.

Окръг Спенсър, независимо от това, дали му харесваше, или не, беше вече свързан със световното стопанство и бъдещето му беше включено в световния баланс. Пред въображението на Кийт изникваха две картини: едната — възраждане на селския живот, осъществявано от хората в градовете и предградията им, хора, търсещи едно спокойно и безопасно съществуване; другата картина беше на област мегаплантация, притежавана и управлявана от външни инвеститори с цел изгодно влагане. Кийт виждаше ниви и ферми там, където дърветата бяха отстъпили място на гаргантюанските комбайни. Докато размишляваше над всичко това, го споходи мисълта, че вероятно цялата нация е излязла от равновесие, че ако човек сбърка влака, никоя от спирките по линията му няма да е онази, на която би поискал да слезе.

Кийт спря колата на покрития с чакъл банкет на пътя.

Гробището се намираше върху един хълм. Беше с площ приблизително един акър, засенчено от брястове и обградено отвсякъде от ниви с царевица. На петдесетина метра от него се

издигаше белостенната църква „Сейнт Джеймс“, която бе посещавал в детството си, а вдясно от църквата се намираше малката къщичка на енорийския свещеник, където бяха живели, а може би още живееха пасторът и госпожа Уилкс.

Кийт влезе в гробището и закрачи покрай ниските надгробни камъни, повечето разядени от времето и обрасли с лишеи.

Отиде при гробовете на роднините си по майчина и бащина линия. Бяха погребани в интересен порядък — най-старите гробове се намираха в най-високата част на склона, а тези след тях слизаха надолу в концентрични кръгове до самите насаждения; първите гробове на фамилията Ландри датираха от 1849 година, а най-старите с фамилията Хофман, германските му предци, бяха с дата 1841. Нямаше струпвания на еднофамилни гробове от по-ранните войни, защото по онова време телата не бяха връщани по родните места. Загиналите обаче в Корея и Виетнам бяха добре представени и Кийт постоя малко над гроба на чичо си, а после отиде до последната обител на загиналите във Виетнам. Бяха десет, голям брой за едно малко гробище в един малък окръг. Кийт ги познаваше всичките — някои бегло, някои по-отблизо, и от всяко име върху камъка пред мисления му взор се появяваше лице. Помисли си, че би могъл да изпита нещо от рода на вината на оцелелия, както стоеше така сред старите си съученици, но не бе изпитал това чувство дори и пред Стената във Вашингтон; не го изпита и сега. Това, което клокочеше в душата му, беше все още ненамерилият изход гняв за ужасната загуба. Той не бе спирал да размишлява на тази тема, а през последната седмица мисълта, че въпреки всичките му професионални успехи и постижения животът му щеше да е безкрайно по-добър, ако войната не я бе имало, изобщо не му излизаше от главата.

Седна под една върба сред гробовете и задъвка някаква тревичка. Слънцето бе отскочило високо в небето, но пръстта беше още влажна и студена от бурята. В небето кръжаха ястреби, а от църковния купол се стрелкаха напред-назад лястовички. Обзе го чувство на покой, каквото не бе изпитвал от много години; спокойствието и уединеността на дома вече се бяха настанили в костите му. Той се отпусна на гръб и се загледа в бледото небе. „Точно така. Ако не бях заминал на война, двамата с Ани щяхме да се оженим... кой знае?“ Това гробище беше място не по-лошо, от което и да е друго да започне пътя си към дома.

Подкара към северната част на града и стигна до мястото, където Уилямс Стрийт се отклоняваше от областния път. Спря за малко, после бавно продължи.

Някои от внушителните стари викториански сгради изглеждаха постегнати, но други бяха разрушени. В детските си години винаги се бе възхищавал на тази част от града, на големите къщи върху малки основи — едва сега проумяваше, че съвсем не са малки, — на грамадните дървета, оформящи тъмнозелен тунел през лятото, на факта, че хората живеят толкова близо едни до други и буквално се гледат през прозорците, и на лукса да имаш две коли на алеята за дома си. Онова, което го бе впечатлявало, забавлявало и омайвало тогава, вече не можеше да го впечатли, развесели или омае. Детските чудеса и невинност бяха почти смущаващи в ретроспекция; но кой ли възрастен човек не е гледал поне веднъж света през широко отворените си очи?

Улицата си беше спокойна, както и би могло да се очаква в този слънчев следобед. Няколко деца профучаха покрай него на велосипедите си, мина жена с бебешка количка, камион за доставки бе спрял нагоре по пътя и шофьорът си бърбеше с някаква жена на прага на къщата ѝ. Това беше улица с големи предни веранди, истински уникален американски феномен, както бе открил по време на пътуванията си, още повече че къщите в Америка вече не се строяха по този начин. Дребни дечица играеха по верандите, а старите хора се люлееха на столовете-люлки. Той беше щастлив, че Ани живее на тази улица.

Докато приближаваше къщата, му се случи нещо много странно: сърцето му забумка тревожно, а устата му пресъхна. Къщата се намираше от дясната му страна и докато го проумее, той я подмина. Спря. Забеляза един олющен фургон паркиран на алеята и един възрастен човек да носи сгъваема стълба към задния двор. И изведнъж се появи и тя; той я мерна, докато завиваше към задния двор заедно със стареца. Само секунда или две, от петдесетина метра разстояние, но нямаше никакво съмнение, беше тя, и това мигновено узнаване на чертите ѝ, на походката ѝ, на стойката ѝ го изуми.

Понечи да отвори вратата на колата, но спря. Можеше ли ей така изведнъж да цъфне пред входната ѝ врата? Всъщност защо пък не?

Какво му беше лошото с директния подход? Телефонирането или изпращането на бележка съвсем не беше онова, което си бе представял. Струваше му се от изключителна важност да ѝ позвъни направо на вратата и да ѝ каже: „Здравей, Ани“, пък да става каквото ще.

Но ако не беше сама? Ако децата ѝ бяха у дома, или пък съпругът ѝ? Защо нито веднъж тази проста вероятност не му бе минала през ума, докато бе въртял безброй пъти сцената в съзнанието си през всичките тези години? Очевидно представата му се бе превърнала в нещо дотолкова реално, че той бе изхвърлил от епизода всичко, което можеше да я провали.

Подкара колата към фермата, разумът му препускаше по-бързо и от автомобила. Какво ти става, Ландри? Стегни се, момче.

Пое си дълбоко дъх и намали скоростта до разрешената от пътния знак. Нямахме смисъл да си създава излишни разприавии с местните полицаи. Което му напомни за съпруга на Ани. Разбира се, ако не беше омъжена, просто щеше да спре и да каже „здравей“. Но не можеше да постъпи по този начин с една омъжена жена. Не и тук. А и в Спенсървил човек не кани на вечеря или почерпка след работа.

Оставаше му да пусне писмо до сестра ѝ, може би.

Или да ѝ телефонира. Може би за човек, воювал на тихия фронт в Източен Берлин, нямаше да е проблем да телефонира на една жена, която някога е обичал. „Разбира се. След няколко седмици, когато се устроя. Обещавам.“

Върна се във фермата и прекара остатъка от следобед на верандата с два пакета по шест кутии бира, като си отбелязваше всяка кола, която преминаваше по пътя.

Боб Арлс напълни резервоара на колата на шефа. Самообслужването не означаваше, че Клиф Бакстър трябва да си налива сам бензина.

— Хей, шефе, тая сутрин оттук мина един интересен тип.

— Имаш ли още от ония телешки котлети?

— Разбира се, вземи си.

Клиф Бакстър влезе в магазина и докосна шапката си в знак на приветствие към госпожа Арлс, която беше зад щанда. Тя го наблюдаваше, докато той слагаше в торбата телешките котлети,

десертите с фъстъчено масло, солените фъстъци и няколко шоколадени блокчета. Общо за около дванайсет долара.

Той извади бутилка портокалов сок от хладилника, отиде до касата и изтърси цялото съдържание на кесията върху щанда.

— Колко прави това, Мери?

— Два долара ще оправят работата — произнесе тя редовната си фраза.

Той хвърли две банкноти върху щанда, докато тя опаковаше нещата.

Боб Арлс влезе с бланка по сметката на общината и Клиф надраска името си, без дори да хвърли поглед върху сумата за бензина.

— Много сме благодарни за патронажа, шефе.

Мери обаче не беше много сигурна в това. Според нея мъжете превръщаха всяко нещо в сделка. Боб надписваше сметката на града за бензина, а Клиф Бакстър Тъпчеше търбуха си почти на аванта.

Клиф взе кесията. Боб Арлс го придружи навън.

— Бях започнал да ти разправам за онзи тип, дето се пръкна с чуждестранната си кола с вашингтонски номер и...

— Какво, нещо съмнителен ли ти изглеждаше?

— Не, нали тъкмо ти казвах, че е тукашен. Живял е тук и сега се е върнал и си търси някаква работа, живее в къщата на родителите си. Не са много тия, дето се връщат.

— Разбира се, че не са. Добре че се чистим от тия боклуци. — Клиф се пъхна в патрулната кола.

— Кара сааб. Колко вървят тия колички?

— Ами... да кажем, дваисет, трийсет бона, като нови.

— Тоя тип не ми изглеждаше много опърпан.

— Нямаме си ние коли, ами ще внасяме и боклуците им — изръмжа Клиф, понечи да вдигне стъклото, но се замисли и спря. — Пита ли го как се казва?

— Ландри. Кийт Ландри.

В първия момент Клиф Бакстър само го изгледа с празен поглед.

— Какво?

— Старците му имали ферма към Овъртън. Познаваш ли ги? — продължи Арлс.

— Да... *Кийт* Ландри? — каза Клиф след известна пауза.

— Аха.

— Значи се е върнал, така ли?

— Така каза.

— Семейство?

— Няма.

— Как изглежда?

— Ами, нищо отличително. Обикновен мъж — повдигна рамене

Боб.

— От теб ще излезе страхотно ченге. Дебел? Кльощав? Плешив?

— Слаб. Висок. Косата си му е на мястото. Не изглежда зле.

Защо?

— Нищо. Просто си помислих, че не е зле да го подържа малко под око. Поздрави го с „добре дошъл“.

— Не можеш да не забележиш колата му. Отседнал е в къщата на родителите си. Провери го, щом си решил.

— Като нищо ще го направя. — Клиф потегли и се насочи на юг към Овъртън.

Клиф Бакстър мислеше за събитията от сутринта. „Не мога да разбера каква муха я е ухапала.“ Разбира се, че знаеше точно каква муха я е ухапала. Тя го ненавиждаше. Той беше способен да го преглътне до известна степен, но в същото време продължаваше да е убеден, че тя също така и го обича. Той я обичаше, следователно и тя трябваше да го обича. Това обаче, което го тревожеше истински, беше, че тя бе станала агресивна: беше грабнала една от пушките му, без дори да й мигне окото. Винаги се бе отличавала с острия си език, но до този момент не го беше замеряла дори и с чиния. А сега да гърми с пушка над главата му! „Сигурно е от мензиса й. Шибаното й месечно неразположение. ШМН. Шантава мензясала никаквица.“

Беше сигурен, че е излязъл победител от спора им, но това беше вярно само ако забравеше изпуснатия си мехур. В действителност той дори още не беше изравнил резултата по този параграф, така че се опита да го прогони от ума си. Но не успя. „Мръсна кучка.“

Можеше да се справи с тоя проблем, но за жалост бе възникнал нов — господинчото Кийт Ландри, бившето интимно приятелче на госпожица Ани.

Наближи фермата на Ландри и забеляза черния сааб, паркиран на алеята пред къщата. Забеляза също така и мъжа на верандата; беше сигурен, че мъжът е забелязал пък него.

Клиф вдигна мобифона и набра дежурния сержант в управлението.

— Блейк, аз съм. Обади се във Вашингтон, окръг Колумбия, управлението Моторни превозни средства, и ми намери всичко, което може да се открие за Кийт Ландри. — Той произнесе името му буква по буква. — Кара черен „Сааб“ 900. Не мога да ти кажа годината на производство, нито мога да видя номера му. Откриеш ли нещо, веднага ми звъни. — След това набра службата за информация. — Трябва ми номерът на Ландри, Кийт Ландри, шосе 28, нов номер.

— Няма телефонен номер за това име, сър.

Клиф затвори и набра градската поща.

— Обажда се Клиф Бакстър, свържи ме с шефа на пощата. — След няколко минути в слушалката се разнесе гласът на Тим Холдж, шефа на пощата:

— Какво има, шефе?

— Провери и виж дали нямаш един нов клиент, Ландри, безплатна доставка в провинцията, от Вашингтон, окръг Колумбия.

— Разбира се, задръж така. — Последва пауза. — Да, един от сортировачите е видял две сметки или нещо подобно с препращащ адрес от окръг Колумбия за Кийт Ландри.

— Няма ли име на жена върху пликите?

— Не, само неговото име.

— Временен адрес ли е?

— Изглежда ми като постоянен. Защо, някакъв проблем ли има?

— Не. Просто къщата беше празна от доста време и някой е забелязал, че там се мяркат хора.

— Спомням си ги. Джордж и Алма. Преместиха се във Флорида. Кой е тоя момък?

— Синът им, предполагам. — Клиф се замисли за момент, после попита: — Взел ли си е пощенска кутия в пощата?

— Не. Щях да видя сметката, ако го беше направил.

— Да, добре... виж, бих искал да мога да хвърлям по някое око на пощата му...

Последва продължителна пауза. Шефът на пощата съобрази, че това не е рутинна проверка.

— Съжалявам, шефе. Обсъждали сме го и преди. Трябва да видя някакъв документ, издаден от съда.

— По дяволите, Тим, става дума само да хвърлям по едно око на пликите, а не да му отварям писмата.

— Да, но... виж, ако този човек нещо не е наред със закона, защо не отидеш в съда и...

— Просто те моля за малка услуга, Тим. Когато ти се нуждаеш от услуга, знаеш къде да се обърнеш, нали? Не забравяй, че си ми длъжник. Нали отървах зет ти за неправомерно шофиране. Съвсем се беше осрал.

— Да... добре... значи искаш да хвърляш по едно на пликите, когато се сортират, така ли?

— Нямам възможност всеки път да отскачам до шибаната ти поща. Ще правиш фотокопия на писмата му, на предната им част и на гърбовете. И когато съм по-свободен, ще отскачам до теб.

— Ами... добре...

— И си дръж езика зад зъбите, за да си държа и аз моя. Много поздрави на дъщеря ти и зет ти.

Клиф затвори телефона и продължи да кара по правото като конец шосе, без да забелязва околността, замислен дълбоко над този развой на събитията. „Значи този педал се прибира у дома си, още не е пуснал телефона си, а вече иска да му препращат пощата. Защо се е върнал?“

Той включи полицейската кола на автопилот и задъвка сандвич. Клиф Бакстър си спомняше добре Кийт Ландри от дните им в гимназията. Не спадаха към приятните му спомени. Не познаваше Ландри добре, поне не лично, но всички познаваха Кийт Ландри. Той беше един от онези галени глезльовци, към които Съдбата проявяваше щедрост, един лигав атлет, книжен червей, с голяма популярност; накратко, всичко онова, което Клиф Бакстър ненавиждаше като смъртта.

Той си спомни със задоволство как няколко пъти бе блъскал Ландри по коридорите на гимназията и всеки път онзи му се бе извинявал, сякаш вината беше негова. Клиф го мислеше за путка, но някои от приятелите му го бяха предупредили да внимава с Ландри. Клиф не искаше да си го признава, но знаеше, че приятелите му бяха прави.

Бакстър беше една година по-назад в гимназията и сигурно щеше да игнорира този педал напълно, ако не беше фактът, че Кийт Ландри излизаше с Ани Прентис.

Клиф се замисли над спомените си. Винаги имаше такива педали като Ландри, които винаги знаеха как да постъпят по най-правилния начин във всяка ситуация, които си подбираха най-готините мацета и при които всичко изглеждаше до оскърбление лесно. А в този случай имаше и утежняващи обстоятелства: Ландри беше просто едно селяндурче, което ринеше лайната в събота и неделя и чиито родители идваха в „Бакстър Мотърс“ и оставяха лайняната си бричка за една по-нова, но все така лайняна бричка, като доплащаха разликата. Та Ландри беше човек, който нямаше дори и гърне, в което да пикае, и

прозорец, през който после да го изсипе, и който трябваше да рине лайна през целия си живот, а вместо това отиде в колеж със стипендии откъде ли не: от църквата, от ротарианците, от Ветераните от войната и като допълнение и на щатски разноси от парите, които данъкоплатците, такива като Бакстър, плащаха щедро. И накрая този кучи син да си вири носа и да не вижда хората, които бе стъпкал под краката си. Скапаняк.

Клиф щеше да е щастлив да зърне проклетото копеле да си тръгва, само че тогава с тръгването си за колежа той забърса със себе си и Ани Прентис, а от това, което бе стигнало до ушите на Клиф Бакстър, двамата се бяха чукали за живите и умрелите в продължение на четири години в колежа „Боулинг Грийн“ преди тя да му бие шута.

Клиф гневно стовари юмрука си върху волана. „Шибаняк смотан!“

Мисълта за този чукан, който навремето бе спал с жена му, беше повече, отколкото можеше да понесе. „Шибан духач!“

Кара безцелно половин час, като се опитваше да обмисли следващия си ход. В едно беше сигурен и не изпитваше съмнения: този педал трябваше да си обира крушите от района му, по какъвто и да е начин. Това беше градът на Клиф Бакстър и никой, абсолютно никой не можеше да се подиграва с него; най-малкото пък педал, който бе чукал жена му. „Ти си история, господине.“

Дори и да се завреше в смрадливото си ранчо и да не си подаваше носа навън, Клиф пак беше бесен от мисълта, че може да го зърне някъде в близост до жена си, а като нищо можеха да се сблъскат и на някое социално мероприятие. „Какво ще кажеш, а? Отиваш на някаква сватба или нещо подобно, и там се пръква тоя задник, който е чукал жена ми, и я поздравява с усмивка върху лайняното си лице!“ Клиф тръсна глава, сякаш да прогони представата от съзнанието си. „Не, господинчо, няма да стане. Няма да ти стане играта.“

Той си пое дълбоко дъх.

„Проклятие, тоя педераст е чукал жена ми четири години, а може и пет или шест, и изведнъж кучият му син се пръква ей така, без даже да си води някоя шибана съпруга, седи си на смрадливата веранда и...“ Той отново стовари юмрука си върху волана. По дяволите!

Сърцето му забумка в гърдите, устата му пресъхна. Той си пое дълбоко дъх, отвори бутилката с портокалов сок, отпи дълбоко и усети

как киселината се надига в стомаха му. Гневно запокити бутилката през прозореца. По дяволите...

Радиото изпука; гласът на сержант Блейк се разнесе по високоговорителя.

— Шефе, става въпрос за информацията за онзи автомобилен номер...

— Искаш цялата околия ли да го чуе? Обади се веднага по шибания телефон.

— Слушам, сър.

Телефонът иззвъня.

— Изпратих факс до Бюрото за МПС с името на Кийт Ландри, марката на колата и модела, и те ни отвърнаха негативно.

— Какво означава това, по дяволите?

— Ами, казаха, че такъв човек няма.

— По дяволите, Блейк, вземи номера на колата му и им го изпрати.

— Къде е колата му?

— Старата ферма на Ландри, шосе 28. Искам всичко около шофьорската му книжка също така, и след това да се обадиш в местната банка и да провериш дали не е открил сметка, да откриеш номера на социалната му осигуровка и кредитната му карта, а след това в армейските регистри, арести, ако има такива, всичко, разбра ли?

— Да, сър.

Клиф затвори. След почти тридесет години работа в полицията се бе научил как да събере досие буквално от въздуха. Двамата детективи от участъка му държаха криминалните досиета, които не го интересуваха особено. Клиф имаше собствени досиета за почти всички в окръг Спенсър — по-точно за почти всички повече или по-малко важни клечки и за хората, които го интересуваха в някакво отношение.

Клиф знаеше, че изграждането на тайни досиета за частни граждани е донякъде незаконно, но той принадлежеше на старата школа, а онова, което бе научил там, беше, че издиганията по служебната стълба и сигурността за работното място се постигат най-добре чрез сплашване и изнудване.

В действителност той го беше научил още много преди да постъпи на работа в полицията — баща му и целият му род, всички до един, бяха преуспяващи мръсници. Пък и честно казано, не системата

го беше корумпирала: той почти само с двете си ръце бе успял да корумпира системата. Но той не можеше да го стори без активната помощ от страна на хората, които така услужливо проваляха и съсипваха личния си и делови живот: женени мъже, които си падаха по забегките, бащи, чиито синове влизаха в конфликт със закона, бизнесмени, които се нуждаеха от разрешение за заобикаляне на наредбите или от специални данъчни облекчения, политици, живо интересувачи се от пикантни подробности за интимния живот на политическите си опоненти, и така нататък. Клиф винаги беше на точното място в точния момент, усещайки признаците на морална слабост, дребни недостатъци на характера, сигналите за финансови и законови нарушения. Клиф винаги беше на място, изпълнен с желание да помогне.

Онова, което липсваше на системата, когато той навлезе в нея, беше брокер, централна борса, където всеки гражданин да може да дойде и да предложи услуга срещу услуга, където да може да продаде душата си.

От тези първоначални неумели действия Клиф Бакстър започна да си води бележки, които след време се превърнаха в досиета с цената на злато.

По-късно обаче, с течение на времето, в системата започнаха да се намесват и хора, които той, меко казано, не обичаше. Гимназиални учители, проповедници, домакини, дори и фермери. В градския съвет дори се бе намърдала и една кучка, Гейл Портър, уволнена преподавателка от колеж, мръсница, която много обичаше да си вре носа там, където най-малко ѝ беше в работа, бивша комунистка. Бе успяла да се намъкне съвсем случайно, след една издънка на човека, който се бореше с нея, Боби Коул — оставил се беше да го спипат в мъжката тоалетна на автогарата в Толедо. Клиф не ѝ беше обръщал никакво внимание до момента, в който с изненада установи, че вече е станало прекалено късно. Сега обаче вече разполагаше с досие за нея, по-дебело и от агнешка пържола, и през ноември щяха да я изритат от съвета. Жени като нея не можеха да оценят системата и Клиф беше наясно, че ако тя успее да се задържи в градския съвет, след нея ще повлекат крак и други.

Кметът му беше братовчед, градският съвет и областните съветници бяха хора, с които се познаваше достатъчно отблизо, и

всеки от тях трябваше да се състезава за изборите. Но Клиф Бакстър беше избран служебно и ако някой поискаше мнението му, той беше избран на поста си пожизнено. Работата беше там, че ако той, не дай си Боже, някой ден изгубеше службата си, най-малко сто души, мъже и жени, щяха да посегнат към гърлото му, така че той нямаше право да се отпуска дори и за секунда.

Клиф Бакстър нямаше и представа, че светът се е променил и че промените нахлуват и в пределите на царството му в Спенсър, и че го заплашват. Той обаче беше достатъчно сигурен, че може да държи всички под контрол, още повече, след като областният шериф, Дон Фини, беше братовчед на майка му. Дон имаше само двама заместници, които да патрулират цялата околия, така че двамата с Клиф си имаха уговорка, че полицията на Спенсървил може да излиза извън границите на града, където пожелае — точно онова, което в момента вършеше Клиф. Това му осигуряваше далеч по-голямо спокойствие при работата му с хора, които живееха извън града, както например онази кучка Портър и съпругът ѝ, и другите като този господинчо Кийт Ландри.

Така че той щеше да държи юздите на града здраво още няколко години, а после, когато навършеше тридесет години служба и децата му завършеха образованието си, щеше да прескочи границата на щата и да отиде в Мичиган, където имаше ловна хижа. А междувременно беше длъжен да рѐфа враговете си дори и когато не беше гладен.

Хищникът в него можеше да усети мириса на кръв дори и от километър, но той не можеше да усети нищо при новите хора, включително и Гейл Портър. Веднъж ѝ бе показал досието ѝ, като си мислеше, че така ще ѝ набие чемберите; демонстрирал ѝ беше всичко, което му беше известно за нея: комунистическата ѝ дейност в колежа „Антиох“ и някои по-интимни подробности от половите ѝ занимания с приятелите ѝ, които съпругът ѝ със сигурност нямаше да хареса. Тя обаче му каза да навие материалите си на руло, да ги намаже с грес и да си ги навре в гъза. Клиф бе изпитал маниакална жажда да впие пръсти в гръкляна ѝ. Щом хората не се страхуваха от него, как тогава щеше да ги държи под контрол? Тази мисъл направо го влудяваше.

Хищническата му същност усещаше опасността далеч преди всеки останал звяр в гората му да заподозре каквото и да било. Но през последните няколко години той бе забелязал тези нови хора в града да

се навъртат около него и да го премерват, сякаш ролите им се бяха сменили.

И после, имаше и нещо друго. Ани. Дребната съвършена дама, която нямаше да произнесе думата „лайно“ дори и устата ѝ да беше пълна с него. Изведнъж, ни в клин, ни в ръкав, в главата ѝ пръква мисълта да му прави проверка, след което едва не му пръсва черепа. Какво ставаше около него, по дяволите?

Тъкмо вече бе почнал да хваща цаката на проблемите, когато се пръкна и този. „По дяволите! Сума ти народ гледа да ми пръсне задника, да ми отнемат работата, а сега за капак и жена ми се опитва да ми пръсне черепа, и на всичкото отгоре някакво педалче, дето я е чукало на младини, и то си показва рогата! Хей, Господи, с какво заслужих всичко това?“

Зачуди се дали Ани знае, че бившето ѝ интимно приятелче се е върнало. Може би тъкмо затова се бе опитала да го убие. Нямаше обаче никаква логика. Тя щеше да се озове в затвора, без да може дори да му помирише отново оная работа. Не, определено още не ѝ беше известно, но със сигурност щеше да го научи, а той беше длъжен да внимава много. Хрумна му, че е възможно тя да е загубила отдавна интереса си към него, а и той към нея. И въпреки всичко му се повдигаше от представата това педал да си развява байрака из околността.

Не бе възможно да държи и двамата под око до безкрайност, но ако си вършеше добре работата, можеше и да ги спипа заедно. А ако не се получеше, Ландри пак щеше да бъде прекаран, но не от госпожа Бакстър.

Клиф го биваше много да спипва любовниците на местопрестъплението и през доброто старо време, преди хлапаците да почнат да се чукат по домовете на работещите си родители или по мотелите извън областта, всеки уикенд спипваше по две-три двойки в колите им или из разни изоставени хамбари. Клиф притежаваше шесто чувство и умееше да ги залавя тъкмо в сублимния момент, голи-голенички или почти разсъблечени. Това беше тъкмо онази част от работата, която му доставяше най-голямо удоволствие, и само като се замислеше над това, всяка една вечер като тази неизменно завършваше с посещение в някоя от къщите на „гаджетата“, а малкият Клиф буквално напираше да скъса ципа на панталоните му. Понякога се

прибираше надървен у дома и при два такива случая Ани бе коментирала, че се връща от срещи с любовници. „Да, много ти знае устата.“

Всичките тия размишления на тема секс го възбудиха страшно много.

Клиф Бакстър направи обратен завои и подкара към града, към южната му част, където нямаше никаква работа, ако трябваше да бъде точен. Обади се в управлението.

— Ще си отдъхна един час. Дай сигнал, ако ти потърбявам за нещо. Най-добре ми се обади след час, за да ми кажеш къде точно трябва да се намирам.

— Слушам, шефе.

Бакстър спря на напуканата бетонна алея пред едно дървено бунгало и вдигна вратата на гаража с електронното устройство. Вкара полицейската кола вътре, излезе и натисна бутона, за да затвори вратата.

Отиде до задната врата и я отвори с ключ. Кухнята беше малка, мръсна и винаги се носеше дъх на задръстена канализация. Ани, при всичките й други кусури, знаеше как да поддържа къщата.

Хвърли поглед в разхвърляната всекидневна, после влезе в първата от двете спални. Жена на около 25 години спеше върху завивките, беше само по тениска. В стаята беше задушно; вентилаторът на прозореца правеше напразни опити да раздвижи горещия въздух. Бялата й сервитьорска униформа и бельото й лежах на разхвърляни по пода.

Бакстър се приближи до леглото. Тениската се бе набрала до корема на жената, оголвайки слабините й; Клиф се загледа в триъгълника между бедрата й, после впи поглед в едрите й гърди и зърната, напирани през розовата материя. Надписът върху фланелката гласеше: „Паркирай и яж — Софтбол Тийм.“

Тя имаше добро тяло, добра мускулатура и добра кожа, ако човек си затвореше очите за няколкото пъпки и ухапвания от комари тук-там. Късата й коса, затулваща очите, беше руса, но пубисното й окосмяване беше черно.

Жената се размърда и се преобърна по корем. Клиф впи поглед в заобления й задник и усети как слабините му се втвърдяват. Протегна

ръка и сграбчи полукълбата ѝ. Тя избъбри неясно нещо, после се претърколи по гръб и отвори очи.

— Здравей, красавице — ухили ѝ се той.

— О... — Тя се прокашля и се принуди да се усмихне. — Ти ли си?

— Че кой друг може да е?

— Ами... никой... — Тя седна на леглото, разтърси глава, после придърпа тениската си, за да се прикрие. — Не знаех, че се каниш да идваш.

— Още не съм се изпразнил, скъпа. Затова съм тук.

Тя отново се насили да се усмихне.

Той седна на леглото до нея, пъхна ръка между бедрата ѝ и проникна с пръсти в нея.

— Да не си сънувала еротичен сън?

— Да... за теб.

— Бива, бива. — Той напипа клитора ѝ и започна да го масажира.

Тя се размърда неудобно — явно резкият преход от пробуждането ѝ не се връзваше много с проникването на мъжки пръсти във вагината ѝ.

— Какво ти става?

— Нищо. Трябва да отскоча до банята. — Тя се плъзна към противоположния край на леглото, стана и излезе в коридора.

Клиф избърса пръсти в чаршафите, изтегна се върху леглото както си беше с дрехите, и зачака. Чу водата в тоалетната, после душа и накрая звуци от миенето на зъби.

Шери Коларик беше последното му завоевание в дългата поредица жени, която бе започнала далеч преди брака му и бе продължила по времето, когато бе ухажвал Ани, през периода на годеща им и през целия им брак. Връзките му никога не траеха дълго и той никога не бе изживял истинска тръпка, никога не бе имал пълноценна връзка с момиче или зряла жена — те всички имаха само едно общо нещо — бяха послужили за задоволяване на страстите му. В действителност, някъде в дъното на съзнанието си, той знаеше, че е неспособен на пълноценна връзка с жена — неговите победи просто бяха изгодни случаи, при които жертвите му просто нямаха къде да мърдат: градските курви, жени, нагазили закона, отчаяни самотни

разведени жени, барманки и сервитьорки, които се нуждаеха от малко допълнителни средства; елементи от долните слоеве на обществото в провинциална Америка; никоя от тях не можеше да убегне от лапите на шефа на местната полиция.

От време на време той успяваше да спипа някоя омъжена жена с безотговорен съпруг, такава като Джени Уилсън, съпругата на шефа на градската пожарна, или Бет Марлон, съпругата на градското пиянде. Понякога успяваше да оплете жената на мъж, който отчаяно се нуждаеше от услугите на шефа на полицията, жената на някой затворник например. Той особено обожаваше такива завоевания, защото да чукаш жената на някой мъж означаваше все едно да чукаш и самия мъж.

Той обаче подбираще внимателно омъжените жени, като гледаше да не попадне на някоя, чийто съпруг би могъл да му отвори големи проблеми.

Той отправяше многозначителни погледи към адвокатки, учителки, лекарки и други жени с професии, омъжени и неомъжени, които го възбуждаха, но беше наясно, че няма никакъв шанс при тях. Знаеше, или по-скоро смътно се досещаше, че дори и да успее при някоя от тях, тя ще го отритне, след като го поопознае малко повече. Единственото му крупно завоевание сред жените от този ранг беше Ани Прентис. Но по онова време Клиф Бакстър бе изглеждал далеч по-добре, имаше и нещо като чар и го раздаваше на всяка жена, която се завърташе около него. А и не биваше да се забравя, че тогава се водеше война и подходящите партии в Спенсървил бяха рядкост, така че един невлязъл в казармата полицаи изглеждаше достатъчно добра партия в очите на младите жени. Така егото на Клиф Бакстър оставаше цяло, докато в същото време хищническите му инстинкти винаги бяха нащрек; той бе един самотен вълк, който познаваше отлично плячката си и умееше да я хваща.

И въпреки това не можеше да прогони многобройните си фантазии, свързани с изнасилването на оная адвокатка с навирения нос от кабинета на областния прокурор, за двете лекарки в болницата и онази отвратителна кучка, президентката на банката, за момичетата от колежа по време на ваканцията им в града и така нататък. Съзнаваше, че успее ли да изчука, която и да е от тези жени, ще е изчукал цялата им прослойка, която го гледеше отвисоко. Някой ден

все щеше да го направи. Някой ден щеше да откъсне някоя от тези снобки от стадото ѝ, щеше да я замъкне в горите и щеше славно да се повесели с нея. Като едното нищо можеше и да ѝ хареса. Засега обаче трябваше да се ограничава с жени като Коларик и подобните ѝ.

Тя се върна в спалнята и Клиф погледна часовника си.

— Хайде, че купонът тече.

— Искан да се измия за теб.

— Не е необходимо да се миеш за онова, което ще правиш за мен.

Той скочи от леглото, отиде във всекидневната и излезе през входната врата. Натисна звънеца и тя дойде до вратата и я отвори; този път беше облякла халат.

— Вие ли сте госпожица Коларик?

— Да.

— Казвам се Клиф Бакстър. Трябва да поговорим. — Той я притисна навътре в бунгалото и затвори вратата.

— Госпожице, имате да плащате глоба от сто долара за неправилно паркиране в града. Тук съм, за да прибера парите или да ви откарам в ареста.

Дори и да си мислеше, че това няма нищо общо с романтиката, Шери Коларик не издаде мислите си, не се изсмя и не обвини ръце около врата му.

— Съжалявам, не разполагам с парите в момента — отвърна вместо това тя.

— Тогава трябва да ви арестувам. Облечете се — каза той.

— Не, моля ви, трябва да ходя на работа. Мога да ви платя в петък, след като си получа заплатата.

— Имахте на разположение три месеца, за да си платите глобата. Така че сега ви арестувам. Тръгнете доброволно с мен или ще ви закопчая и ще ви вкарам в ареста както сте сега.

В действителност, когато преди месец тази сцена се бе разиграла в бунгалото ѝ, тя беше в сервитьорската си униформа. Но и в настоящия момент се чувстваше все така безпомощна и оголена, както и тогава. Само че сега тя не дължеше на проклетото копеле сто долара. Оставаше обаче проблемът с колата ѝ, която трябваше да мине годишен преглед, а „Бакстър Мотърс“ можеше да си затворят очите за някои дефекти.

— Вижте, аз работя в „Парк енд Ийт“, нали го знаете, виждали сте ме там, и ако дойдете към петък около обяд, можем да отидем в банката с чека ми. Не можете ли да изчакате?

— Не, госпожице, домъкнал съм си задника чак дотук и няма да се върна в управлението без стоте долара или без вас. Не се опитвайте да се бързате с мен. — И той многозначително подрънка окачените на колана му белезници.

— Съжалявам... не разполагам с тези пари и не мога да си позволя да отсъствам от работа... вижте, имам около дваисет долара...

Клиф поклати глава.

Може би с чек след няколко дни...

Няма да стане.

— Имам някакви скъпоценности, часовник...

— Аз не съм никакъв шибан антиквар, аз съм ченге.

— Съжалявам. Не знам какво да...

Той свали белезниците от колана си. Двамата се гледаха втренчено дълго време — и двамата си спомниха момента, когато тя бе проумяла какво трябва да направи.

— Можете ли да ми дадете сумата на заем?

— А аз какво ще получа?

— Каквото искате.

— Вече обядвах.

— Вижте, мога да ви предложа само себе си. Желаете ли ме?

— Искате да ме подкупите със секс?

Тя кимна.

— Добре, нека видим какво имате за залог, преди да взема решение. Съблечете се.

Тя разкопча халата си и го остави да се изхлузи на пода, после издърпа тениската през главата си и я хвърли върху едно кресло. Застана гола по средата на стаята, а Клиф Бакстър направи кръг около нея. Тя зърна издутите му панталони с крайчеца на очите си.

— Добре, госпожице Коларик, вие имате наистина добър материал за залог срещу заема. Коленичете тук. Хайде, паркирай и го лапай, скъпа.

Тя коленичи на килима.

Той разкопча колана с револвера си и го окачи на креслото, после разкопча и колана на панталона си, смъкна ципа, свали панталона и

слиповете си.

— Хайде, скъпа, давай.

Тя си пое дълбоко дъх, притвори очи и придърпа с пръст вирнатия високо член към устата си.

— Гълтай — заповяда ѝ Клиф, след като свърши.

После вдигна слиповете и панталоните си, закопча двата си колана и хвърли върху креслото банкнота от дваисет долара.

— Ще се погрижа за глобата, но ми дължиш за четири вноски.

Шери кимна и с пълна уста избъбри:

— Благодаря ти.

Той бе казал същите думи още първия път и през последните десетина пъти вноските си оставаха все така четири на брой.

Клиф не се отличавахе с особена деликатност, но въпреки всичко забеляза, че тя е доста разстроена, и я потупа по бузата.

— Хайде, ще отскоча при теб по някое време на чашка кафе. Трябва да тръгвам.

И излезе през задната врата.

Тя се изправи, влезе в кухнята, изплю се в мивката и си изплакна устата, после побягна под душа.

Клиф Бакстър караше из Спенсървил. Беше доволен от себе си. В настоящия момент имаше подръка две жени, което на първо време му стигаше: Шери, най-вече за орален секс, и една друга жена, с деца, казваше се Джаки, която се мъчеше да кара с парите, които ѝ пращаше мъжът ѝ от Толедо. Джаки имаше чудесна спалня и хубав креват и си я биваше в него. Клиф винаги носеше хранителни продукти, подарявани му в знак на благодарност от местния супермаркет. Хей, я чакай, ами че той имаше и още една жена: своята собствена.

— Брей, Клиф, ама ти си страхотен тъпкач бе! — изсмя се той.

Мобифонът му иззвъня и той вдигна.

— Шефе, накарах Уорд да направи няколко тегела покрай къщата на Ландри с бинокъл и той ми издиктува номера на колата му.

— Добре.

— И позвъних на ония гадняри от столицата и им го дадох.

— Добре. Какво отговориха?

— Ами... казаха, че този номер бил нещо от специалните и ако сме имали нужда да получим повече информация, трябвало да попълним един формуляр, като им обясним за какво ставало дума...

— Какви ги дрънкаш бе!

— Ама шефе, те ми изпратиха по факса формуляра: цели две страници!

— Какви са тия лайна? Обади им се веднага на тия кучи синове и им кажи, че трябва да направим проверка на този номер. Кажи им, че тоя педал е карал пиян или нещо от този род.

— Шефе, казах ти вече, опитах всичко. Казват ми, че това имало връзка с националната сигурност.

— Националната... какво?

— Нали разбираш, било нещо секретно.

В продължение на цяла минута Клиф Бакстър кара в тишина. Само допреди секунди той беше господарят на света. И изведнъж този педал Ландри се пръква от света на големите клечки във Вашингтон, след толкова много години... Колко бяха? Двайсет и пет може би, и Клиф няма и най-малкото нещо, за което да може да се хване, и в този момент онези лайнари му сервират, че той няма дори правото да направи проверка на номера му или на шофьорската му книжка. „Кой, по дяволите, е този педераст?“

— Ало, шефе?

— Добре, искам да сложите двайсет и четири часово наблюдение върху кучия му син. Искam един от вас да минава покрай дома му най-малко два пъти дневно и искам да знам всяка секунда къде се намира, когато дойде в града.

— Добре... но за какво да внимаваме? Искam да кажа, защо...

— Просто направете това, което ви казвам, ясно?

— Да, сър.

Клиф хлопна телефона. „Защото проклетият педал е чукал жена ми, затова.“ А хората в града го знаеха или щяха да си го припомнят, ако го бяха забравили. „Не, няма да го позволя. Не, господа, няма да го позволя.“

В главата му започваха да се оформят различни планове. В паметта му изплуваха думите, които навремето беше чул от стария съдия Торнсби: „Понякога даден проблем всъщност е преоблечен шанс.“

— Точно така. Това тъпо копеле стъпва направо в двора ми. И онова, което не можах да направя преди двацет и пет години, сега вече имам възможност да го сторя. Ще го убия... Не, ще му отрежа топките. Точно това е. Режа му топките и ще ги сложа в една кана върху камината, та Ани да може да им бърше праха веднъж седмично. — И той се разсмя.

Сух, горещ вятър повя от югозапад, също както в древността след някой огромен пожар в тревистите равнини, принудил огромните стада бизони да потърсят в паника спасение в Голямото черно мочурище, където костите им стърчаха и до ден-днешен. Сега обаче вятърът духаше през милиони редове царевица и милиони акри пшеница, през малки градчета и самотни фермерски къщи, и през пасища и ливади, където пасеше добитък. Той профуча през Индиана, нахлу в Охайо, мина над Големите езера и се сблъска с нахлуващите на юг арктически въздушни маси.

Кийт Ландри си спомняше как към средата на септември, когато западните ветрове замираха, човек понякога можеше да долови аромата на севера, дъха на борове и планински езера, и небесата се изпълваха от канадски гъски. През един такъв септемврийски ден Джордж Ландри се обърна към жена си Алма:

— Време е и ние да поумнеем като тези гъски.

И те отпътуваха.

Историята обаче на повечето човешки миграции не беше толкова проста. Хората се бяха приспособили към всички климати на земята и в древни времена се бяха разселили по целия свят. За разлика от съомгата, на тях не им се налагаше да се връщат по родните си места, за да си хвърлят хайвера, макар че според Кийт това не беше лоша идея.

Кийт се бе приспособявал и към почти задушаваци жеги, към ситния като прах пясък, към безмилостния опустошителен вятър, но като повечето жители на северен Охайо си мислеше за зимата дълго преди тя да пристигне. Аклиматизирането към природата беше лесно; аклиматизирането към социалното обкръжение щеше да е далеч по-труден процес.

Беше минала седмица от пристигането му и Кийт реши, че е време да се поразтъпче из центъра на града. Пристигна по обед и се запъти направо към „Бакстър Мотърс“, дистрибутор на „Форд“ в

източния край на главната улица. Семейството му беше правило бизнес с тях от много години и Кийт имаше смътни спомени, че баща му нямаше особени симпатии към тези хора. Старецът обаче си падаше малко инат и чувстваше, че при работа с хора, които не обича, ще има по-голяма изгода.

Кийт си даваше сметка, че „Бакстър Мотърс“ са притежание на фамилията на съпруга на Ани, и може би това повлия на решението му също, макар и да не беше в състояние да обясни логиката на постъпката си.

Той слезе от сааба и се огледа. Компанията търгуваше само с коли на „Форд“, нямаше никакви дистрибуторства за чужди коли, нещо твърде обичайно за източните щати.

Някакъв шеф прекоси паркинга и застана пред него.

— Как е?

— Добре, благодаря ви за въпроса.

Търговецът за момент се смути, после протегна ръка.

— Фил Бакстър.

— Кийт Ландри. — Той изгледа Бакстър, пухкав като бебе мъж в началото на четиридесетте, с повече гуши от китайска статуетка. Фил Бакстър изглеждаше достатъчно учтив, но това идваше с работата. — Това ваше ли е? — попита го Кийт.

— Все още не. Чакам татенцето да се пенсионира — изсмя се Фил.

Кийт се опита да си представи Ани омъжена за едно от тези генетични недоразумения, но после реши, че става прекалено дребнав. Хвана бика за рогата, което беше малко необичайно за местните вкусове.

— Искам да сменя този употребяван форд за нов.

Фил Бакстър огледа сааба и отново се разсмя.

— Това не е форд, приятел. — Той стана сериозен и продължи: — Ние се опитваме да не вземаме чужди коли. Предполагам, че го знаете.

— И защо така?

— Трудно се пласират. Местните хора предпочитат да карат американски. — Той се втренчи в номера на колата. — Откъде си?

— От Вашингтон.

— Само минаваш оттук или какво?

- От този край съм. Просто се върнах.
- Разбирам... но... ще трябва да говоря с шефа.
- С татенцето?
- Аха. Но в момента го няма. Какъв форд търсиш, Кийт?
- Може би „Мустанг“ ГТ.

Очите на Фил блеснаха.

— Добър избор. Имаме два, в червено и черно. Но мога да доставя всякакъв цвят.

— Добре. Колко според вас струва моята? Миналогодишна е, на осем хиляди мили.

— Ще направя справка.

— Ще вземете ли сааба?

— Ще говорим и затова, но по-късно, Кийт. Междувременно, ето ти картичката ми. Обади ми се, когато си готов.

Кийт се усмихна на начина, по който правеха бизнеса в този малък провинциален град. Във Вашингтон всеки търговец на коли можеше да бъде и търговец на оръжие или лобист от Капитолийския хълм. Тук обаче никой не си правеше труда да се напъва.

— Благодаря ти, Фил — каза Кийт и понечи да си тръгне. Сърбежът обаче да направи нещо перверзно надделя. — Мисля, че си спомням едно момче на име Клиф Бакстър.

— Да, брат ми. Сега е шеф на полицията.

— Не думай? Добре се е уредил.

— Разбира се. Върши си добре работата и напредва в кариерата. Чудна жена, две деца, синът му е в колежа, а дъщерята ще влиза тази година.

— Господ да го благослови.

— Амин.

— Довиждане, Фил.

Кийт подкара по главната улица и спря на един светофар. „Правиш тъпи неща, Ландри.“

Определено не биваше да ходи в „Бакстър Мотърс“; предварително знаеше, че те няма да искат да вземат сааба, не беше сигурен дали наистина се нуждае от тоя форд и определено изобщо не биваше да споменава името на Клиф Бакстър. За един бивш офицер от разузнаването постъпките му граничеха с глупост: минаването му с колата покрай къщата ѝ, отиването му до работното място на свекър ѝ.

Какво още не беше направил? Да я дръпне за плитките? „Няма ли да пораснеш, Ландри?“

Зеленото светна и той подкара на запад по главната улица. Районът на центъра се състоеше от редове къщи, иззидани с тъмни тухли, по на три или четири етажа, с магазини на партера и апартаменти над тях — повечето пусти. Почти всичко в тази част на града беше построено между Гражданската война и началото на Голямата депресия. Старата зидария и дървените апликации бяха интересни, но повечето фасади на приземните магазини бяха модернизирани през петдесетте и шейсетте.

Отбеляза си, че движението по улиците и тротоарите е слабо и че половината от магазините не работят. Онези, които бяха отворени, бяха магазини за текстил с намалени цени, за църковна утвар, видеоигри и други дреболии. Спомни си, че в няколко от писмата си Ани му бе казвала, че е управителка на магазина за благотворителни цели към областната болница в центъра, но той не можа да го види.

Трите големи сгради в центъра на града също бяха затворени: киното, старият хотел и големият универсален магазин на Картър. Липсваха също така и двата магазина за железария, половината дузината бакалии, трите сладкарници с автомати за точене на сода и магазинът на Боб за спортно облекло, където Кийт бе прекарал половината време от детството си и бе похарчил по-голямата част от парите си.

Няколко все пак бяха оцелели: аптеката на Гроув, ресторантът на Мюлер и двете таверни: кръчмата на Джон и историческата „Постхауз“. Персоналът на съда несъмнено помагаше за оцеляването им.

Деловият център на Спенсървил определено не отговаряше на спомените от детските му години. Тогава това беше центърът на света и без да го превръща в романтика, на него му се струваше, че по онова време на това място се бе съсредоточил животът и бизнесът на целия окръг Спенсър, който бе преживял своя бум с просперитета на петдесетте и многолюдните семейства. Разбира се, кинотеатърът, сладкарниците и магазинът за спортни стоки бяха идеално място за децата да прекарват времето си.

Но дори и тогава онези социални икономически условия, на които им предстоеше да променят из корен вида на главната улица,

вече действаха, макар деловият център на Спенсървил да беше най-прекрасното място в целия свят, гъмжащо от приятели и забавления. Онази Америка обаче, която ги беше изпратила на война, вече я нямаше, за да ги посрещне.

Не беше необходимо човек да се ражда в малко градче, за да носи в сърцето си спомена и представата за Америка на малките градчета. Това беше и до някаква степен си оставаше идеал, дори и само като сантиментална и абстрактна представа. Но отвъд носталгията малките градчета доминираха по-голямата част от историята на американския жизнен опит; в хилядите Спенсървили, пръснати по цялата страна и обградени от безчислени ферми, се формираше американската идея, американската култура израстваше, цъфтеше и се оформяше. Сега обаче корените ѝ умираха, но никой не го забелязваше, защото дървото все още изглеждаше читаво.

С приближаването си към центъра той зърна една сграда, която не се бе променила: срещу сградата на съда се изправяше внушителното полицейско управление, а отвън, сред паркираните полицейски коли, имаше група полицаи, които разговаряха с един мъж, когото Кийт инстинктивно позна: шефът на полицията Бакстър. А няколко сгради след полицейското управление беше благотворителният магазин на болницата.

Кийт заобиколи масивната сграда на съда, издигната върху земя на обществения парк. Администрацията на правосъдието, гражданското и углавното, и разцъфтяването на бюрократичните агенции представляваха все още разрастващ се бизнес към края на американското столетие, дори и в окръг Спенсър. Сградата на съда навремето беше замислена като огромна и скъпа глупост, но визионерите, които я бяха построили, сигурно бяха предвиждали вида на бъдещото общество.

Освен съда сградата подслоняваше канцелариите на прокурора, отдела за социални грижи, обществена библиотека за юридическа литература, областния землемер, щатската канцелария по селското стопанство, съвета по изборите и още дузина други правителствени служби, чиито имена представляваха акроними; с две думи, управата на всичко с шестнадесететажната си часовникова кула, издигаща се оруелски над западащия около нея град.

В парка, заобикалящ сградата на съда, беше многолюдно: деца с велосипеди, жени с детски колички, възрастни хора по пейките, държавни служители в обедна почивка и безработни. За момент Кийт си представи, че пак е лятото на 1963 година, лятото, когато се запозна с Ани Прентис, и че изтеклите след това три десетилетия не са се случвали изобщо или, по-добре, са протекли по съвсем различен начин.

Той направи пълен кръг около сградата на съда, зави обратно пак в главната улица и продължи на запад, където стърчаха големи стари къщи. Навремето това бе представлявало улица с жилища, но сега всичко беше запуснато, големите къщи бяха станали общежития, неофициални центрове за социални грижи, няколко сгради даваха помещения под наем за евтини офиси, имаше и няколко занаятчийски работилници, които може би успяваха да плащат полиците и данъците си.

Главната улица се разширяваше в четири ленти точно преди знака „Край на града“ и се превръщаше в магистрала, която водеше към границата с щата Индиана. Пътят от двете страни обаче вече не беше пуст, а се бе превърнал в търговска площ с вериги от супермаркети, обикновени магазини, магазини за преоценени стоки и бензиностанции. Огромни пластмасови табели стърчаха върху високи пилони, докъдето му стигаше погледът: „Уенди“, „Макдоналд“, „Бъргър Кинг“, „Кентъки Фрайд Чикънс“, „Рой Лоджърс“, „Домино Пица“, „Френдли“ и други чудесни заведения за бързо хранене, едно след друго, чак до границата с Индиана, а може би и чак до границата с Калифорния — най-автентичната главна улица на САЩ.

Но така или иначе, тъкмо този феномен бе унищожил деловия център на града, или може би самият делови център бе убил себе си поради липса на визия, също както и с пълния разрыв с миналото, както и с пълното му неразбиране. Другаде — в свършените малки градчета на щата Ню Ингленд например, миналото и настоящето бяха едно, а бъдещето беше внимателно изградено върху съществуващите основи на времето.

Кийт обаче подозираше, че ако бе останал в града и бе видял развитието на промените, а не да се сблъсква с тях на пресекулки през пет години, щеше да е далеч по-малко носталгичен и не толкова разтревожен от физическата трансформация.

Тъй като в центъра не бе останала дори и една бакалия, Кийт спря на паркинга на един голям универсален магазин.

Взе една количка и влезе вътре. Проходите бяха широки, огромното помещение беше с климатична инсталация и чисто, а стоките нямаха особена разлика с тези във Вашингтон. Въпреки носталгичните му спомени по разхвърляната бакалия на господин Ерхарт, модерният универсален магазин беше действителният принос на Америка към западната цивилизация.

По ирония на съдбата пазарната улица в Джорджтаун, където той пазаруваше, приличаше повече на провинциалния Спенсървил, отколкото самият Спенсървил. При редките си пазарувания по нея Кийт влизаше от един магазин в друг. Концепцията на супермаркета му беше чужда, макар и интуитивно разбираема. Той буташе количката по проходите, вземаше каквото му е необходимо, срещаше погледите на домакини и кореняци, усмихваше се, казваше „Извинете“ и не сравняваше цените.

Беше изненадан от броя на хората, които не познаваше, и си спомни времето, когато махаше на половината хора в центъра на града. Все пак и сега от време на време мяркаше позната физиономия, а някои познаваха и него, макар и да не можеха да се сетят откъде, нито името му. Той видя най-малко десетина жени на негова възраст, които навремето бе познавал, и един мъж, с когото бе играл футбол. Така обаче, както се бе изтърсил ни в клин, ни в ръкав, още не можеше да се насили да спре и да се представи.

Не видя никого от най-добрите си приятели от онова време, и по-добре, защото тогава щеше да е доста смутен — не бе поддържал връзка с никого от тях и не бе посетил дори едно събиране на класа им. Освен със семейството, единственият му контакт със Спенсървил бе останала Ани.

Той я зърна да завива покрай един ъгъл и се втурна стремително с количката напред да я настигне, после остави количката, изравни се с жената и видя, че не е тя. В действителност дори изобщо не приличаше на нея.

Върна се при количката си и без да продължи пазаруването, плати и излезе да хвърли торбите с покупките в колата си.

Полицейска кола с двама полицейски служители бе блокирала пътя му за излизане от паркинга. Той остави торбите с покупките на

задната седалка, седна зад волана и запали двигателя, но полицаите не помръднаха. Излезе от колата и се приближи до шофьора.

— Извинете, но трябва да тръгвам.

Ченгето го изгледа продължително, после се извърна към партньора си.

— А пък разправят, че сезонните работници вече си били заминали. — Двамата бурно се разсмяха.

Това беше един от онези моменти, при които всеки средностатистически гражданин на САЩ би теглил по една майна и на двамата полицаи. Кийт обаче не беше средностатистически американски гражданин, а и бе прекарал достатъчна част от живота си в полицейски държави, за да не разбере, че се намира в класическото положение на провокиран от органите на реда човек. В Сомалия или Хаити, или в която и да е страна, където беше работил, такава постъпка би довела до мигновената смърт на гражданина. В старата съветска империя рядко застрелваха на улицата, но там те арестуваха, точно каквато беше целта на провокацията в момента. Кийт благодарумно се дръпна назад с думите:

— Няма проблеми. Ще ви изчакам.

Той се прибра в колата, включи на задна скорост, за да светнат задните му светлини, и зачака. След около пет минути вече се бе събрала малка тълпа от преминаващи през паркинга клиенти на супермаркета и няколко от тях съобщиха на полицаите, че зад тях има гражданин, който се кани да потегля. Сцената започна да привлича все повече минувачи и накрая ченгетата решиха, че е време да тръгват.

Кийт даде на заден и се изтегли на магистралата. Можеше да се добере до дома си и по селските пътища, но вместо това се запъти отново към града, в случай че местното гестапо имаше още номера в запас. През цялото време не отдели поглед от огледалото за обратно виждане.

Това не беше инцидентна проява на фашистко поведение спрямо човек с кола, непозната по тези места и със столичен номер. А и Спенсървил не беше някакво затънтено градче в южните щати, където ченгетата повечето пъти се отнасяха враждебно към всички непознати. Това беше едно уютно, цивилизовано и дружелюбно градче от Средния запад, където към непознатите хора обикновено се отнасяха

добронамерено и учтиво. Следователно това беше планирано и човек не трябваше да е офицер от разузнаването, за да го проумее.

Следователно отпаднаше поне един от въпросите, който си бе задавал Кийт: шефът на полицията Бакстър знаеше, че той е в Спенсървил. Но дали го знаеше и госпожа Бакстър?

Той се замисли за реакцията на Клиф Бакстър, когато е научил, че бившият любовник на жена му се е върнал в града. Големите градове изобилстваха от бивши любовници и това обикновено не представляваше проблем. Дори и тук, в Спенсървил, без съмнение имаше множество семейни жени и мъже, които го бяха правили с други партньори, освен със съпрузите си преди брака. И тези други си живеяха тук, в града. Проблемът в този случай се казваше Клиф Бакстър, на когото, в случай че Кийт не грешеше, му липсваха по всяка вероятност всякакви следи от мъдрост и житейски здрав смисъл.

Ани нито веднъж не бе проронила и дума против него в никое от писмата си, нито в редовете, нито между тях. Но тя не пишеше за всичко; имаше и още. Кийт си спомни какво представляваше Клиф Бакстър в гимназията и онова, което бе научил с годините за цялата му фамилия.

Кийт никога не бе изричал никакви съждения за Клиф Бакстър, но майка му — Господ да я благослови — винаги отронваше по някоя дума за семейство Бакстър. Разбира се, тя никога не си позволяваше преки нападки; репликите ѝ бяха повече от рода на „Просто не мога да разбера какво толкова намира тази жена в него“. Или нещо още по-точно: „Оня ден срещнах Ани Бакстър на улицата и тя ме попита за теб. Все още изглежда като младо момиче.“

Майка му винаги бе харесвала Ани и много искаше глупавият ѝ син да се ожени за това момиче. В дните на младостта ѝ всяко ухажване беше неизбежна увертюра към сключване на брак и всеки измъкнал се ухажор можеше да бъде съден за престъпване на обещание, ако съсипеше репутацията на момичето, след като я бе извеждал на пикник без настойничка и след това не ѝ бе направил предложение за женитба. Кийт се усмихна. Как се бе променил светът.

Баща му, човек пестелив на приказки, въпреки това няколко пъти бе споменавал с нелюбезни думи полицейския шеф, но се бе ограничавал до обществени проблеми. Нито сексът, нито любовта, бракът или името на Ани бяха излизали от устата му. Но основното му

мнение не се различаваше от това на жена му: синът им бе изтървал късмета си.

Те обаче не можеха да усетят какво става в света от края на шейсетте, когато напрежението и социалните разслоения въздействаха много по-силно върху младото поколение, отколкото върху старото. Страната им сякаш бе изгубила разсъдъка си и някъде сред тази лудост Кийт и Ани бяха изгубили пътя си, а след това се бяха изгубили и един друг.

През изминалите пет години, откакто родителите му се бяха преместили, той не бе научавал никакви новини за Спенсървил, за шефа на полицията Бакстър и за това как изглеждала красивата Ани в пъстра лятна рокля в градския парк.

И всичко това, защото майка му, която макар и да му мислеше само доброто, му бе причинила голяма болка.

Кийт караше бавно през града, после свърна на юг по Честнът Стрийт, прекоси линията, продължи през победната част от града, покрай складовете и индустриалния парк, а оттам вече извън града.

Отново погледна в огледалото, но не видя полицейска кола подир себе си.

Нямаше представа каква игра играе шефът на полицията Бакстър, но това нямаше особено значение, поне до момента, в който някой от двамата не решише да престъпи закона. Кийт нямаше нищо против опитите за грубо въздействие, в действителност дори ги приветстваше. В стария Съветски съюз и бившия Източен блок грубото отношение беше най-високата форма на комплимент — то означаваше, че ти си вършиш работата и че те са принудени да предприемат действия, с които да покажат недоволството си.

Клиф Бакстър все пак можеше да покаже и малко повече разум, ако беше запазил спокойствие за известно време.

Кийт обаче не беше сигурен, че Бакстър притежава нужното за това търпение или схватливост. Той без съмнение беше лукав и опасен, но също като полицията в някоя полицейска държава, беше прекалено привикнал да му демонстрират мигновено уважение.

Кийт се опита да се постави на негово място. Ясно беше, този човек прави всичко, за да изрита от града си по най-бързия начин Кийт Ландри. Коварното в случая беше, че той искаше да провокира инцидент, който да доведе до куршум или най-малкото до арест.

И Кийт проумя, че в това градче място има само за единия от двамата и че ако той продължи да упорства, някой по всяка вероятност здравата ще пострада.

Следващата седмица измина безметежно и Кийт използва времето, за да пооправи малко двора и къщата. Изчисти избуялите храсталаци и плевели от градината пред кухнята, прекопа двора и хвърли слама, за да не позволи на плевелите отново да избуят и да запази почвата от изсъхване. Обра каквото грозде бе навързало по надвисналата лоза и я подряза.

Събра изсъхналите и нападали клони от дърветата, след което ги нарязва и подреди за огрев близо до задната врата. Прекара два дни, поправяйки оградите, и започна да почиства навеса с инструментите и хамбара. Беше в добра форма, но в селскостопанската дейност имаше нещо изключително изтощително; той си припомняше час по час момчешките си години, когато след вечеря едва бе имал сили да се срещне с приятелите си. Баща му беше вършил тази работа в продължение на петдесет години и сега заслужаваше да се припица в патиото на къщата си във Флорида и да гледа портокаловите дръвчета. Не обвини брат си за нежеланието му да продължи сто и петдесет годишната традиция от смазващ труд за нищожни пари и определено не обвиняваше себе си или сестра си. Да, щеше да е хубаво, ако чичо му Нед бе продължил традицията. Най-малкото тогава баща му нямаше да продаде земята си и щеше да съхрани фермата за фамилията си. Повечето фермери тия дни масово разпродаваха имота и земите си и дори ако някои от тях го преживяваха тежко, не даваха израз на чувствата си. И никой от тях не се бе завърнал от Флорида или откъдето и да било другаде.

В работилницата видя старата наковалня, изправена върху дървения плот. Върху нея беше щампована думата „Ерфурт“ и датата 1817. Това беше наковалнята, която неговият прапрапрадядо беше домъкнал дотук чак от Германия, беше я натоварил на кораба, а после вероятно я бе прехвърлял от един речен кораб на друг, и накрая с някой фургон я бе докарал в последния й дом в Новия свят. Сто килограма стомана, влачена през половината свят до една нова граница,

населявана от враждебни индианци и пълна със странна флора и фауна. Разбира се, неговите предшественици трябва да си бяха имали нещо наум, когато са напускали родните си домове и близките си, цивилизованите си и уютни обкръжения, за да ги сменят с една самотна и безпощадна земя. Но бяха дошли и бяха изградили цивилизация. Сега обаче онова, което индианците и блатата не бяха успели да постигнат, цивилизацията го бе направила сама и тази ферма, както и много други, бе опустяла.

Докато работеше, той беше наясно с факта, че цепенето на дърва за огрев е един вид опит за забрава и че спокойно може да зареже дървата за огрев, да си събере багажа и да си тръгне. В момента обаче се чувстваше отлично — нали полагаше грижи за фермата на родителите си и в памет на своите предшественици. Мускулите му изпитваха приятна умора и болки; той беше във форма, придобил тен и прекалено уморен, за да се въртят из главата му изкушенията, които обикновено спохождат жителя на големия град, или да си мисли за секс. Е, спохождаха го и такива мисли, но той се опитваше да ги прогонва.

Беше свързал телефона си и се бе обадил на родителите си, на брат си и сестра си, че се е прибрал у дома. Във Вашингтон номерът му не само не беше включен в никой телефонен указател, но в телефонната компания не беше регистрирано дори и името му. Тук в Спенсървил бе решил да регистрира и името, и номера си, но до този момент никой не го бе потърсил, което също беше хубаво.

От Вашингтон му препращаха пощата, но нямаше нищо важно, ако не броеше няколко последни сметки, които вече, след като бе открил сметка в старата градска банка, можеше да плати. Бяха докарали и багажа му от Вашингтон и кашоните се намираха в избата, неразопаковани.

Беше интересно да наблюдава по себе си колко бързо задъханият му до този момент живот влиза в човешко темпо. Никакви факсове или телекси повече, никакви обаждания по автомобилния му телефон, никакви офиси, никакви секретарки, никакви билети за самолет рано сутринта на следващия ден или още през нощта, никакви месечни съвещания, никакви купчини квитанции за осребряване, нито сводки, които да изнася в Белия дом, никакви комюникета за четене и нищо за разгадаване, освен живота.

В действителност, макар и накрая да бе уведомил Съвета за национална сигурност за местонахождението си, те дори не му се бяха обадили официално, не се бе обадил дори някой от вашингтонските му колеги и приятели. Това още повече усилваше мнението му, че целият му досегашен живот е представлявал нещо безкрайно несъществено и че играта е само за играчите ѝ, а не за бившите звезди.

Докато работеше, през паметта му се изнизваха годините му в Държавния департамент и после в Съвета за национална сигурност. Хрумна му, че Спенсървил, също както и останалата част от страната, е пълен с паметници на мъже и жени от въоръжените сили, които бяха служили и които бяха дали живота си, а в Арлингтън пък се намираше паметникът на Незнайния воин, който представляваше всички неидентифицирани мъртви, а освен това имаше и паради и специални дни, посветени на въоръжените сили. Но за мъртвите, осакатените и пенсионираните ветерани от тайната война имаше само няколко частни мемориала във фоайетата или градините на няколко необществени сгради. Кийт се замисли дали не е дошло времето да се издигне един публичен монумент на главната улица, почит към войниците на Студената война, които бяха служили, които бяха загинали, чиито бракове бяха отишли по дяволите, които бяха затънали в бюрократичните простотии и които загиваха физически, психически и понякога духовно. Нямаше точна представа как би изглеждал един такъв паметник, но понякога го виждаше като голяма дупка по средата на улицата, нещо като водовъртеж, с непрекъсната мъгла, извираща от дълбините му, и ако изобщо имаше някакъв надпис, той трябваше да е следният: „На войниците от Студената война, 1945 — 1989 г. Благодарим ви.“

Но тази война бе приключила не с гръм и трясък, а с хленчене и мрънкане, и преходът ѝ от сражения към мир бе протекъл почти незабележимо, без никаква помпозност. Сред войниците ѝ нямаше сплотеност, нито чувство за победа, никаква публичност и шум при разформироването на дивизиите, свалените от бойна вахта кораби, изоставените в пустините бомбени ескадрили. Просто всеки си бе получил документите за уволнение, и толкова. Никой и никъде не им бе пожелал нищо при раздялата с тях.

Той обаче не чувстваше обида, дори в действителност беше щастлив, че е станал съвременник на тези промени. Помисли си обаче,

че правителството и хората около него би трябвало да извлекат нещо повече от това, но разбираше добре собствената си страна и беше наясно с присъщата склонност на американския народ да се отнася към войната и към историята като към неща, които обикновено спохождат някой друг и които в най-добрия случай са някаква досадна подробност. Да се върнем пак към нормалния си живот и точка.

Беше време за цепене на дърва за огрев. Той окастри старите дъбове около къщата, събра клоните в една количка и ги откара до магаретата. Режеше, цепеше и складираше.

Леля му Бети се бе отбила да го види, също както и някои от далечните му роднини. Бяха дошли Мюлерови от съседната ферма откъм южната му страна, също както и Мартин и Сю Дженкинс от фермата от другата страна на пътя. Всеки му бе донесъл нещо за ядене, всички изглеждаха малко неловко и всеки му задаваше едни и същи въпроси: „Значи засега оставаш? Липсва ли ти големият град? Ходи ли до центъра? Видя ли се с някого?“ И все в този дух. Никой не му зададе въпроса, който беше на езика на всички: „Да не си превъртял?“

Кийт извади студена бира от хладилника и седна на верандата да си поеме глътка въздух. Загледа се в безлюдния селски път и полята, в шумящите от вятъра клони на дърветата. Пеперуди, бръмбари и птици прехвъркваха из въздуха. После покрай дома му премина синьо-бяла полицейска патрулна кола. Минаваха един или два пъти дневно, а може и повече, разсъди той. Хрумна му, че ако по някакво чудо Ани мине оттук, може да възникне сериозен проблем. Помисли си дали да не ѝ прати бележка чрез сестра ѝ, но почувства, че това ще е глупаво, а и не беше наясно какво точно да ѝ пише. „Здравей, върнах се, а съпругът ти ме следи, така че стой надалеч.“

Очевидно съпругът ѝ наблюдаваше също и нея. Тя обаче по всяка вероятност нямаше намерение да минава покрай него, така че за какво да се притеснява? Каквото беше писано, щеше да се случи. Той бе прекарал прекалено много години в манипулиране на събития, като ту се тревожеше дали манипулациите му ще се увенчаят с успех, ту се опитваше да предугади и предотврати контраманипулациите на противната страна — и така до безкрай. „Бъди нащрек, внимавай, винаги готов. Не прави нищо.“ Добър съвет. Него обаче започваха да го сърбят ръцете за действие.

На следващата сутрин отпътува до Толедо и замени сааба си за шевролет блейзър. Блейзърът беше тъмнозелен, подобно на половината, които бе видял из околността, и не биеше никак на очи. Търговецът собственоръчно смени номерата му с местни от Охайо и Кийт пхна вашингтонските под седалката си. Трябваше да ги върне там, откъдето ги беше получил, а „там“ определено не беше Бюрото за МПС.

В късния следобед потегли за дома си. Докато се добере до предградията на Спенсървил, се здрачи, а когато стигна фермата, дълги пурпурни сенки заливаха двора на къщата. Той подмина пощенската кутия и зави в алеята, но после спря. Червеното флагче бе вдигнато, което беше странно, защото същия ден сутринта беше прибрал пощата си. Отвори кутията и извади един плик без пощенски щемпел, върху който на ръка беше написано само името му. Нямаше нужда да се чуди чий ли може да е почеркът.

Заобиколи с колата, паркира я в задния двор, така че да не се вижда откъм пътя, и влезе в къщата. Пусна плика на кухненската маса, извади си бутилка бира, прибра я и вместо нея си наля чаша скоч и сода.

Седна на масата и отпи от чашата, наля си още скоч, като повтори още няколко пъти процедурата, докато погледне пак плика. „Добре.“

В паметта му нахлуха порои спомени. Двамата бяха поддържали тясна връзка в продължение на две години в гимназията, после четири години в колежа. Бяха завършили заедно щатския университет „Боулинг Грийн“. Ани, умна и ученолюбива, реши да вземе стипендия за „Охайо Стейт“. Той, отегчен от учене, не можеше да се свърти на едно място, а и в никакъв случай не можеше да си позволи финансово да се занимава с кандидатски степени, така че предпочете да не подава документи в държавния университет. Отиде с нея в Кълъмбъс, но още преди лятото да свърши беше призован от донаторната комисия.

Сега отвори плика и прочете първия ред. „Скъпи Кийт, чух, че си се върнал и си отседнал в къщата на родителите си.“

Загледа се в тъмния вече двор и се заслуша в щурците.

Бяха прекарвали онова лято заедно, два вълшебни месеца в Кълъмбъс, в квартирата ѝ, като обхождаха университета и града. През

септември той вече трябваше да заминава. Каза, че ще се върне; тя каза, че ще го чака. Не се случи обаче нито едно от тези неща, нито пък им беше съдено да се сбъднат през лятото на американската 68-а година.

Кийт си пое дълбоко дъх и отново се съсредоточи върху писмото. „Местните клюки гласят, че се каниш да останеш. Вярно ли е?“

Може би. Той си наля още скок и отново се върна в миналото.

Първо бе попаднал във Форт Дикс, Ню Джърси, после в школата за кандидат-офицери във Форт Бенинг, Джорджия, и в рамките на една година беше произведен младши лейтенант. Съвсем не зле за едно селско момче. Първоначално си пишеха доста, после писмата им взеха да се разреждат, разбира се, а и съдържанието им взе да се влошава. Тя намери, че моногамията вече ѝ тежи, и му съобщи, че излиза с други мъже. Той разбираше. И не разбираше. Прекара първия си отпуск, преди да прекоси океана в Спенсървил, не в Кълъмбъс. Разговаряха по телефона. Тя беше много натоварена с лекции. Той пък гореше от нетърпение да се озове на предната линия и действително не даваше пет пари за лекциите ѝ. Попита я дали в момента има връзка с друг мъж. Имала, но не била сериозна. След десетина минути дребни приказки той зажадува още повече за предната линия.

— Променила си се.

— Всички се променихме, Кийт. Огледай се.

— Е, трябва да свършвам. Успех в университета.

— Благодаря ти. Пази се, Кийт. И се върни жив и здрав.

— Дано.

— Довиждане.

— Довиждане.

Обаче не можеха да затворят и тя каза:

— Нали разбираш, опитвам се да го направя колкото може по-безболезнено и за двама ни.

— Разбирам, Благодаря ти. — И затвори.

Кийт бутна скоча настрани. Алкохолът не искаше да си свърши работата, ръцете му трепереха, а съзнанието му упорито отказваше да се отпусне. „Е, добре дошъл у дома, Кийт, желая ти късмет.“

— Благодаря ти, Ани.

Беше служил като командир на пехотен взвод, беше видял прекалено много смърт. Нямаше никаква отправна точка при тези

спомени, освен околностите на Моми. Прекрасни селца и ферми, разпердушинени, а превърнатата в пустиня земя засипана с чували с пясък и оградена с бодлива тел. Беше плакал за фермерите и семействата им. Беше изкарал обиколката си и се бе завърнал в Спенсървил в отпуск.

Кийт изтри потта от горната си устна и се съсредоточи върху писмото, като го препрочете отначало до същото място. „Утре ще карам Уенди на училище. Започва като първокурсничка в старата ни Алма Матер. Нямам търпение да видя отново старото ни училище. Ще отсъствам от града около седмица.“

Той кимна и си пое дълбоко дъх.

Прекара трийсетдневния си полагаем отпуск в Спенсървил, като през цялото време на практика не прави нищо друго, освен да яде, да пие и да прави дълги преходи с колата. Майка му му предложи да отскочи до Кълъмбъс. Вместо това той позвъни по телефона. По онова време тя работеше върху доктората си. Разговорът им беше изпълнен с напрежение. Не я беше питал за другите мъже, защото беше приел това. Той беше имал други жени. Това нямаше значение. Тя обаче се бе променила много през последната година. Беше станала политически активна, изпитваше смесени чувства към мъжете в униформа и му бе дала да го разбере.

Той беше ядосан, тя остана спокойна; той едва бе сдържал гнева си, а тя през цялото време бе запазила тона си леден. Тъкмо се канеше да затвори, когато тя му каза: „Трябва да свършвам“, и изведнъж той проумя, че тя плаче или е на ръба да се разплаче. Предложи ѝ да отскочи при нея и тя се съгласи. Но нито той отиде до Кълъмбъс, нито тя си дойде в Спенсървил, нито пък се срещнаха някъде на сред пътя.

Кийт зачете последните редове от писмото. „Леля Луиз още живее близо до теб и следващия път, когато имам път натам, ще се отбия да се видим. Пази се, Ани.“

Той пхна писмото в джоба си, стана и излезе през задната врата. Горещият вятър бе стихнал; захлаждаше се. Слънцето още не бе потънало изцяло зад хоризонта, но на изток вече се виждаха първите звезди.

Кийт навлезе в царевичната нива и закрачи между високите редове; на неколкостотин метра от двора имаше малък хълм — казваха, че е било индианско гробище. Наклонът беше слаб и мястото

бе плодородно, но никой от семейството му не беше сял тук, бяха помолили Мюлерови също да не сеят. Хълмът беше обрасъл с висока трева, а близо до върха бе израсла бреза, посадена от някого или самораслек.

Кийт застана до брезата и огледа царевичното поле. Като дете си бе играл на това място, а като младеж бе идвал да размишлява в усамотение.

Нито се срещнаха наред пътя. Заради гордостта му или дявол знае заради какво. Той просто не можеше да приеме факта, че тя се е обвързвала сексуално и с други мъже — нали трябваше да му остане вярна. Но нали той не ѝ беше предложил брак, може би защото подсъзнателно не искаше да я прави млада вдовица. Това беше класическата дилема на войната: да се ожени или да не се жени? Не можеше точно да си припомни какво точно бяха споделяли на тази тема, но беше сигурен, че тя не е забравила.

Приседна в подножието на брезата и се загледа в звездите. Във Вашингтон не можеше да зърне дори една звезда, но тук, в провинцията, нощното небе му вземаше дъха, зашеметяваше го. Той се втренчи във вселената над главата си, затърси познатите съзвездия, затърси спомените за тях двамата.

След отпуската, ознаменувала края на вьетнамския му период, му оставаше по-малко от година служба, но той реши да остане още известно време, настоя и беше приет в школата по военно разузнаване във Форт Холабърд, Мериленд. Беше интересно и той наистина изпитваше наслада от работата си. Получаваше заповеди за втория тур на никога несекващата война, но този път като анализатор за разузнаването. Беше издигнат до чин капитан, заплащането беше отлично, работата не беше лоша. Беше по-добра от бойното поле, по-добра от Спенсървил, по-добра от завръщането в една нация, която започваше да полудява.

Спряха да си пишат, но до ушите му стигна вестта, че тя се е отказала от доктората си и е тръгнала на пътешествие из Европа, а след това се върнала в Спенсървил за сватбата на една своя братовчедка. Според един негов приятел, присъствал на сватбата, там се запознала с Бакстър. Очевидно си бяха прекарвали добре на сватбата или след нея, защото се бяха оженили само след няколко месеца. Това

беше стигнало до ушите му, но по онова време новините на тази тема вече бяха престанали да го интересуват.

Кийт вдигна писмото, но не можа да го прочете в падащия здрач. И въпреки това се втренчи в листа и си припомни по-голямата част от написаното. Изреченията, думите бяха безобидни, но като следствие на онова, което се бе случило, бяха всичко, което жадуваше да чуе. Съзнаваше какво ѝ бе струвало да ги напише, разбираше риска, на който се бе подложила при пускането на плика в пощенската му кутия. Причината не беше само физическа в лицето на Клиф Бакстър, но и емоционална. Нито Кийт, нито Ани се нуждаеха от поредното разочарование в живота или от поредното разбиване на сърцата си. Но тя бе решила да опита, по-скоро да вземе инициативата в свои ръце, и това му допаднаше.

Кийт пхна писмото в джоба си и сграбчи с пълни шепи тревата до себе си.

След като научи, че се е омъжила, той я прогони от мислите си. Това продължи някъде около седмица, и напук на всякакъв здрав разум, той ѝ изпрати кратко поздравление на адреса на родителите ѝ. Тя му отговори още по-кратко — благодареше му за добрите пожелания и го молеше никога повече да не ѝ пише.

Той винаги бе считал, а вероятно и тя също, че един ден те пак ще се съберат. В действителност и двамата не можеха да се забравят. Та нали цели шест години бяха живели като приятели, сродни души и любовници, бяха оформяли взаимно живота си и личностите си, бяха споделяли болките и щастието на взаимното израстване — и никога не си бяха представяли бъдещия си живот разделени. Светът обаче накрая бе нахлул в убежището им и писмото ѝ му бе дало ясно да разбере, че между тях нещата са приключили завинаги. Безвъзвратно. Но той така и не повярва в това.

След като го преместиха в Европа, няколко месеца след сватбата ѝ, тя отново му писа. Извиняваше се за тона си в последното си писмо и му обясняваше, че няма нищо против да си пишат, но вече на адреса на сестра ѝ Тери в съседния окръг.

Той изчака до поредното си завръщане в Щатите и ѝ писа вече от Вашингтон — едно крайно пестеливо писмо, в което ѝ обясни, че се е върнал и че в продължение на около година ще работи в Пентагона. Така започна една двадесетгодишна кореспонденция, по няколко писма

годишно: новостите в живота им, раждането на децата ѝ, прехвърлянето му в министерството на отбраната, местните новини от Спенсървил, писмата му от всички кътчета на земното кълбо.

Никога до този момент не си бяха разменяли снимки; нито той, нито тя бяха молили за фотографии и никой от двамата не бе пращал на другия. Сякаш и двамата не искаха да се разделят с живите спомени за другия, несмущавани от поредица застинали моменти върху късчета хартия.

Никога не се бе промъкнало нищо друго, освен спомените за една стара и съзряваща дружба; е, може би само веднъж или дважд през цялото това време в едно писмо, писано нощем, ред или два, които биха могли да бъдат изтълкувани като нещо повече от „Здравей, как си?“ Той повторно ѝ писа от Италия: „Видях Колизеума през нощта за пръв път и страшно ми се прииска да беше до мен в този момент.“

„Аз също го видях, Кийт — писа му тя в отговор, — когато бях в Европа, и колкото и да ти е странно, и аз изпитах същото желание.“

Писмата от този род обаче бяха рядкост и никой от двамата не посмя да се задълбочи в темата.

Всеки път, когато той се местеше на някое ново място, тя му пишеше: „Как ти завиждам само за всички тия пътешествия и изживявания. Винаги съм си мислила, че аз ще съм тази, която ще обикаля света и ще преживява приключения, а ти няма да мръднеш от Спенсървил.“

Обичайният му отговор беше: „Как ти завиждам на спокойствието, децата, приятелите около теб.“

Той така и не се ожени, тя така и не се разведе, Клиф Бакстър също не пожела да им помогне със смъртта си. Животът си продължаваше, светът се движеше напред.

Беше в Сайгон в третото си назначение във Виетнам, когато през 1975 пристигнаха северновиетнамците и той хвана един от последните хеликоптери. В писмото си от Токио ѝ писа: „Още преди пет години разбрах, че тази война е загубена за нас. Какви глупаци бяхме. Някои от колегите ми подадоха оставки. И аз мисля дали да не постъпя като тях.“

Тя му отговори: „Когато играехме срещу отбора на Хайланд, на полувремето губехме с 36:0. Ти излезе през второто полувреме и

изигра най-добрия мач, който съм виждала. Загубихме, но кое си спомняш най-добре, резултата или играта?“

Кийт се заслуша в песента на славея в близките дървета, после вдигна поглед към къщата на Мюлерови. Кухнята светеше, сигурно в момента слагаха вечерята. Той бе предполагал, че животът му до този момент е много по-интересен от този на Мюлерови, но в края на деня те се бяха събрали на вечеря и... Фактът, че нямаше деца, наистина му тежеше, но по някакъв странен начин той бе щастлив, че Ани има. Затвори очи и се заслуша в нощта.

Всъщност на два пъти за малко не се бе оженил, веднъж за една колежка, с която работеха заедно в Москва, а друг път за една съседка в Джорджтаун. И двата пъти бе избягал със съзнанието, че още не е готов. Всъщност никога нямаше да е готов и го знаеше.

Реши, че писмата трябва да спрат, но не можеше да събере достатъчно сили, за да го направи. Вместо това започна с месеци да протака с отговорите на писмата ѝ; а неговите ставаха все по-кратки и безразлични.

Тя никога не коментира промяната в тона му нито нередовността в отговорите му. Продължаваше да му пише по две или три страници новини от градчето и понякога се връщаше към съвместното им минало. Понякога влизаше в темпото му и писмата им ставаха съвсем редки и към средата на осемдесетте нещата изглеждаха така, сякаш всеки момент кореспонденцията им щеше да секне, ако не се брояха картичките за Коледа и честитките за рождените дни.

От време на време той отскачаше и до Спенсървил, разбира се, но никога не я беше предупреждавал предварително. Бе имал намерението да се види с нея, но така и не го бе направил.

Някъде през 1985 година тя му писа след едно от редките му завръщания в Спенсървил. „Чух, че си идвал за погребението на леля си, но го разбрах едва след като вече си бе заминал. Искане ми се да можех да изпия чаша кафе с теб, но може би не. Преди да разбера със сигурност, че си тръгнал, се бях превърнала в истинска нервна развалина само при мисълта, че си в града. След като разбрах, че вече си заминал, изпитах истинско облекчение. Каква страхливка съм само!“

В отговор той ѝ написа: „Боя се, че страхливецът съм аз. По-скоро бих влязъл в битка, отколкото да се сблъскам с теб на улицата.

Минах с колата по улицата ти. Спомням си, когато старата госпожа Уолъс живееше там. Направо сте преобразили мястото. Цветята са чудесни. Бях истински щастлив заради теб.“ После бе добавил: „Съдбите ни поеха по различни пътища през 1968 година и тези пътища не могат да се пресекат. Да се срещнем отново би означавало да ги напуснем и да се озовем в опасна територия. Когато си идвам в Спенсървил, аз просто минавам през едно градче и не възнамерявам да сторя никому зло, докато съм там. Ако обаче някой път се озовеш във Вашингтон, ще бъда истински щастлив да изпия чашка кафе с теб. След два месеца ме местят в Лондон.“

Тя не му отговори веднага, но му писа в Лондон и никога не спомена последните им две писма, но той си спомняше отговора ѝ. Тя му бе писала: „Синът ми Том игра първия си мач в събота и се замислих за първия път, когато седях на стадиона и те видях да излизаш на терена в екипа. Около теб няма нищо от онези познати места и неща, но около мен е пълно и понякога неща като онзи футболен мач ме карат да се обливам цялата в сълзи. Прости ми.“

Той веднага ѝ отговори и без изобщо да се преструва на хладнокръвен, ѝ писа: „Не, не съм заобиколен с нищо от онези неща от миналото ни да ми напомнят за теб, но всеки път, когато съм много самотен или уплашен, мисля за теб.“

След това писмата им зачестиха, или по-точно казано, станаха по-интимни. Вече не бяха деца, наближаваха средна възраст, с всичко свързано с нея. „Не мога да си представя, че повече никога няма да те видя“ — писа му тя.

„Обещавам ти, че стига само Господ да го пожелае, ние пак ще се срещнем“ — отговори ѝ той.

Изглежда, Господ наистина искаше да се срещнат.

И въпреки това последните шест години или някъде там минаха без тази обещана среща; на него всъщност му се щеше да се случи нещо, нещо като развод, или пък тя да се разболее. Но не се беше случило нищо от този род. Родителите му напуснаха Спенсървил и той вече нямаше причина да се връща в градчето.

Берлинската стена падна през 1989 и точно тогава той беше там, беше свидетел на всичко. После отново го преместиха в Москва, където пък стана свидетел на августовския опит за преврат през 1991 година. Беше на върха на кариерата си и спомагаше за правенето на

политиката във Вашингтон. Името му излизаше във вестниците от време на време и донякъде той изпитваше професионално удовлетворение; в личен аспект обаче си даваше сметка, че нещо много важно отсъства от живота му.

Еуфорията от края на осемдесетте се превърна в изтрезняването на ранните деветдесет. Сред колегите му битуваше фразата на Чърчил за приключилата война на гигантите и започналата война на джуджетата. Тъй като за последната вече не бяха необходими такива ресурси, колегите му получиха заповеди да се приберат по домовете си. Накрая помолиха и него да си отиде и той си отиде.

Кийт отвори очи и се изправи. „И ето ме тук.“

Огледа се и за пръв път забеляза колко много си прилича тукашното гробище с онези, които беше виждал във Виетнам. Гробищата там бяха единствените равни терени в иначе заблатените оризища, в които взводът му често се заравяше на нощни отбранителни позиции. Това беше оскверняване на гробовете, разбира се, но пък иначе си беше добра тактика. В един такъв момент, докато взводът му се окопаваше, до него се бе приближил престарял будистки монах и му беше пожелал „да живее в интересни времена“. Младият лейтенант Ландри го беше приел като някаква благословия и едва по-късно научи, че това е древно проклятие. И още по-късно го разбра.

Слънцето бе залязло, но луната осветяваше нивите навред докъдето му стигаше погледът. Царуваше покой, въздухът ухаеше на хубава земя и зърно. Беше една от онези нощи, които остават в паметта на човек завинаги.

Той слезе от хълма и закрачи между редовете царевица. Спомни си първия път, когато баща му беше насадил четиридесет акра царевица пробно — когато царевицата взе да надига стъбла, Кийт бе очарован. Тя бе оформила един невероятен лабиринт, цели акри високи зелени стени, вълшебен свят за него и приятелите му. Те си играеха на криеница, измисляха си нови игри, прекарваха часове, губейки се из гъстата шума, като се преструваха, че там някъде ги дебне опасност. Нощем полята караха сърцата им да тръпнат от страх — често им се случваше да спят под открито небе, между редовете, и тогава не изпускаха от ръцете си ловните пушки. Поставяха постове през нощта, с нерви, оголени до крайна степен.

„Всички бяхме просто пехотинци на обучение“ — помисли той. Не знаеше дали това е биологическо или са културни спомени от дните, когато това място е представлявало западната граница. „След като ни липсваше всякаква опасност, ние трябваше да си я създадем, ние възкресихме отдавна измрелите индианци, заселихме диви зверове в царевичните ниви и си създадохме злодеи. И тогава, когато се появи реалното бедствие — войната — повечето от нас бяха готови.“ Точно това ги беше сполетяло двамата с Ани през 1968 година. Той беше наясно, че може да учи заедно с нея, можеха да се оженят и да имат деца, също както много от колегите им. Но той вече беше програмиран за нещо друго, и тя го разбираше. Тя го пусна, защото знаеше, че известно време той иска да съсича змейове. Случилото се след това представляваше серия пропуснати възможности, мъжка надменност, женски резерви, несполуки в общуването им и просто лош късмет и изтърван момент. Да, двамата действително бяха любовници, обречени на нещастна съдба.

Целия ден валя. Не беше от онези летни бури, връхлитащи от запад или югозапад, които профучаваха и си отиваха след броени минути, а студен непрестанен порой откъм езерото Ери, с вкуса на есента. Дъждът беше добре дошъл, защото царевницата още не беше готова — щеше да узрее някъде между Деня на Все светии и Деня на благодарността. Кийт си помисли, че ако остане дотогава, ще предложи помощта си на Мюлерови и Дженкинсови за прибирането на реколтата. Тия дни машините вършеха почти цялата работа, но един здрав мъж, който се шляе без работа по време на жътва, се считаше за най-големия грешник, директен кандидат за Ада. От друга страна, хората, които превиваха гръб на полето, съвсем очевидно щяха да бъдат сред спасените. Кийт не беше съвсем наясно с протестантските добродетели и подозираше, че повечето от съседите му, с изключение на тези от германски произход, също не са, но за да избегнат неприятностите, повечето хора действаха така, сякаш бяха сред спасените, пък и във всеки случай Кийт искаше пак да вземе участие в жътва.

Имаше доста работа за вършене в къщата, така че дъждът му беше добре дошъл. Беше си направил списък с най-належащите ремонти: водопроводни, по електрическата инсталация, разпрани мрежи срещу комари и мухи, разхлабени и клеясали панти. Баща му беше оставил цялата си дърводелска работилница заедно с инструментите и машините в избата.

Кийт откри, че изпитва наслаждение от дребните ремонти, които го даряваха с чувство на добре свършена работа — нещо, което не беше изпитвал от години.

Първо се захвана с подмяната на всички каучукови уплътнения по крановете в цялата къща. Това може и да не беше сред нещата, с които да се занимават бившите служители от разузнаването, но беше достатъчно механично, за да му осигури време за размишления.

Седмицата премина без премеждия; той си отбеляза, че полицейските коли вече не курсират покрай къщата му. Това съвпаднаше с отсъствието на Ани от града, а и доколкото му беше известно, Клиф Бакстър също бе заминал за „Боулинг Грийн“, макар че той се съмняваше в това. Съмняваше се, защото персона като Бакстър беше като стъкло за него. Клиф Бакстър не беше пълно отрицание на интелекта в духа на най-лошите традиции на дребните американски градчета, но и на лично ниво кракът на Бакстър никога не би стъпил на място, където жена му бе прекарала четири от най-хубавите си години през живота преди брака.

Почти всеки друг мъж на мястото на Бакстър би бил поне доволен, че съпругата му е имала само един приятел по времето си в колежа и не е прекарала целия футболен отбор. Клиф Бакстър обаче явно считаше половия живот на жена си преди брака за нещо, което не трябва да му дава покой. Разбира се, съпругата на мистър Чудо не трябваше да има никакъв живот преди брака си с него.

Кийт бе мислил дали да не отиде до „Боулинг Грийн“. Какво по-добро място да се срещнат? Но тя бе казала, че ще се отбие на връщане. А и винаги съществуваше вероятността Клиф Бакстър да е тръгнал с нея, за да я държи под око и да е сигурен, че ще вгорчи престоя ѝ, докато тя развежда дъщеря им по градчето и университета. Кийт можеше да си представи вида и мащаба на дискусиите, развихрили се в дома на Бакстър, след като младата Уенди Бакстър бе заявила, че е кандидатствала и е била приета в майчината си Алма Матер.

Кийт разбираше и другото — че сега, след като и синът, и дъщеря ѝ вече са студенти, Ани Бакстър ще се замисли над някои неща. Бе му намекнала за това в едно от предишните си писма, но бе споменала само, че взема мерки за приключването на доктората си, или да си намери работа на цял работен ден, или да се захване с нещо, които е отлагала прекалено дълго.

Може би в работата се съдържаше някакво изначално предназначение, както бе проповядвал пастор Уилкс, и животът в края на краищата не беше онзи хаос, който изглеждаше на пръв поглед. В края на краищата, не беше ли съвпаднало по време завръщането на Кийт в Спенсървил с опразненото гнездо на Ани Бакстър? Но това

съвпадение на събития не беше съвсем чудесно стечение на обстоятелствата — Кийт знаеше от писмата на Ани, че Уенди се кани да постъпва в колежа, което на подсъзнателно ниво бе послужило като някакъв подтик за завръщането му. От друга страна, форсираното му уволнение можеше да се случи две или три години по-рано, или пък две или три години след настоящия момент. Това обаче, което беше важно, беше фактът, че той бе готов да предприеме стъпки към промени в живота си, а по тона на предишните ѝ писма, тя отдавна бе стигнала до този извод. Така че това просто съвпадение ли беше, подсъзнателно планиране или чудо? Без съмнение по малко от всяко.

Той се разкъсваше между действието и бездействието, между изчаждането и действието. Обучението в армията го бе научило да действа, а обучението му в разузнаването го бе научило на търпение. „Има време за сеитба, има време за жътва“ — казваше проповедникът в неделното му училище. Един от инструкторите му в разузнавателната школа бе добавил: „Пропусни едно от двете и си загубен.“

— Амин.

Кийт довърши ремонта на последната чешма и се отби да си измие ръцете в кухнята.

Бе приел поканата да се отбие на гости на барбекюто на Празника на труда^[1] в къщата на леля си Бети. Времето беше хубаво, пържолите бяха превъзходни, салатите бяха домашни, а сладката царевица, която бе узряла дълго преди фуражната, беше току-що откъсната от стеблата.

Бяха дошли някъде към двадесетина души, повечето от които Кийт или бе познавал, или поне бе чувал за тях. Почти всички изглеждаха страшно състарени, което направо го ужаси. Имаше и куп деца и по-големите момчета проявиха интерес към живота му във Вашингтон, като всички искаха да разберат дали е бил в Ню Йорк. Париж, Рим, Лондон, Москва и всички други места по света им изглеждаха толкова отдалечени, че никой не прояви дори и минимално любопитство. Що се отнася до работата му, почти всички бяха чували родителите му да казват, че синът им работи в дипломатическия корпус. Не всички бяха наясно какво точно означава това, но едва ли някой би проумял и какво означава последната му служба в Съвета за национална сигурност; в действителност след двадесет години във военното разузнаване, разузнавателната агенция към министерството

на отбраната и Съвета за национална сигурност самият Кийт с всяко повишение все по-малко разбираше какво точно върши. Когато беше оперативен работник, шпионин, всичко беше кристално ясно. Колкото по-нагоре се изкачваше по стълбата, толкова по-замъглена ставаше картината. Той бе заседавал на конференции в Белия дом с хора от съвета по външното разузнаване, Централното разузнавателно управление, Бюрото по разузнаване и изследвания, Групата за специални проучвания, Агенцията за национална сигурност — да не се бърка със Съвета по национална сигурност — и още десет други разузнавателни групи, включително бившите му работодатели, Разузнавателната агенция към военното министерство. В света на разузнаването многократното подсигуряване беше прието за максимална сигурност. Как биха могли петнадесет или двадесет разузнавателни агенции от всякакъв калибър да пропуснат нещо — каквото и да било — от изключителна важност? Много лесно.

През седемдесетте и осемдесетте години водите бяха много мътни, но поне всички течаха в едно и също направление. Някъде около 1990-а те не само се размътиха още повече, ами и замряха. По мнението на Кийт на него му бяха спестени пет години пълно объркване. Последното му назначение беше в комитет, който сериозно замисляше таен план за пенсиониране на бивши шефове на КГБ. Един от колегите му го описваше като „нещо от рода на плана «Маршал» за бившите ни врагове“. Само че в Америка.

Така или иначе, Празникът на труда приключи с бейзболен мач по сумрак в двора на леля Бети и Кийт прекара деня много по-приятно, отколкото се бе надявал.

Единственото неудобство се бе получило в резултат на присъствието на три самотни жени: една трета братовчедка, Сали, неомъжена жена на тридесет години с тегло над 85 килограма, но много сладка, и две разведени, Джени, с две деца, и третата за лош късмет с име Ан, без деца, и двете вече прехвърлили 35 години, но и двете с приятна външност. Той имаше ясното усещане, че не са дошли заради домашно приготвените салати.

В действителност Джени беше умна, мъжкарана, биваше я в бейзбола и беше страхотна с децата. Кучетата и децата често бяха много по-добри съдници за характера на даден човек, отколкото връстниците му, както бе разбрал през годините Кийт.

Джени му беше съобщила, че ходи по къщите да почиства за някой и друг долар и че може да ѝ се обади, ако има нужда от помощ. По тези краища човек, прехвърлил четиридесетте и все още ерген, винаги биваше причина за известна загриженост. Кийт нямаше представа какви мисли се въртят из главата на Джени по този повод, но не подлагаше на съмнение желанието ѝ да влезе в живота му.

Все пак, по някакъв странен начин, Кийт чувстваше, че е длъжен да бъде верен на Ани Бакстър. Той нямаше проблем с това, а и не би имал по никакъв друг начин. От друга страна, благоразумието му диктуваше да демонстрира някакъв интерес спрямо други жени най-малкото, за да накара хората да не мислят за Ани Бакстър и Кийт Ландри. Така че си записа телефонния номер на Джени, благодари на леля си, взе си довиждане с гостите и ги остави да го мислят. Беше прекарал един наистина добър Празник на труда.

Тъкмо се канеше да се качи горе, когато звънецът на входната врата иззвъня. Той погледна през прозореца и видя непозната кола, сив седан. Отиде до вратата и отвори. На прага стоеше мъж на средна възраст с провиснали мустаци и сгънат чадър в ръка. Беше със слабо телосложение и носеше очила с телени рамки; дълга коса заобикаляше плешивината му.

— Войната беше мръсна и аморална, но аз съжалявам, че те нарекох бебеубиец — каза той.

— Здравей, Джефри — усмихна се Кийт.

— Чух, че си се върнал, и реших да се отбия. Никога не е късно да се извини човек. — Той протегна ръка и Кийт я стисна.

— Влизай.

Джефри Портър свали шлифера си и го окачи на закачалката във вестибюла.

— Откъде ще започнем след тия изминати години?

— Започваме със забележката ми, че си почнал да оплешивяваш.

— Но не и да надебелявам.

— Не и да надебеляваш. Подмокрящите кревата симпатизанти на комунизма винаги са мършави.

Джефри се изсмя.

— От две десетилетия не съм чувал тия сладки думи.

— Е, тогава си дошъл на точното място, червен такъв.

И двамата се разсмяха и с известно закъснение се прегърнаха.

— Изглеждаш много добре, Кийт.

— Благодаря. Нека му цапнем по някоя и друга бира.

Влязоха в кухнята, взеха бира, изнесоха я на предната веранда и се настаняха в люлеещите се столове. Гледаха дъжда, пиеха и всеки размишляваше за своите си проблеми.

— Къде отлетяха всички тия години, Кийт? Не е ли малко изтъркана приказката ми? — наруши накрая мълчанието Джефри.

— Ами, според мен хем е изтъркана, хем не е. Въпросът ти е точен и двамата знаем много добре къде отлетяха.

— Да. Виж, бях излишно груб тогава с теб.

— Всички бяхме излишно груби един към друг тогава — отвърна Кийт. — Бяхме млади, бяхме подвластни на страсти и убеждения. Сега вече имаме отговорите на всички въпроси, които ни вълнуваха тогава.

— Нямахме представа от нищо — въздъхна Джефри, докато отваряше поредната кутия с бира. — Ти беше единственият момък в гимназията и в „Боулинг Грийн“, за когото си мислех, че е умен почти колкото мен.

— „Умен колкото мен“. В действителност още по-умен.

— Както и да е. Точно поради тази причина бях толкова ядосан как може да си такъв идиот.

— А аз така и не разбрах как може будно момче като теб да вярва на всички тия идиотщини на радикалистите без дори да си размърда мозъка.

— Никога не съм ги вярвал, Кийт, но ги повтарях.

— Страхотно. Виждал съм цели страни като теб.

— Да. Ти обаче се хвана на въдицата на патриотичната пропаганда, без дори да си зададеш и един въпрос.

— Прогледнах за някои неща с годините. А ти?

Джефри кимна.

— И аз понаучих доста работи. Виж, стига вече с тая политика. Още малко и ще се сбием. Какво става с теб? Защо си тук?

— Ами, изритаха ме.

— Откъде? Нали беше в армията?

— Не.

— Тогава кой те изрита?

— Правителството.

Джефри го изгледа и двамата потънаха в мълчание.

Кийт гледаше как дъждът се лее над царевичните поля. Имаше нещо много особено в това да наблюдаваш дъжда от голяма открити веранда и до този момент това му бе липсвало.

— Женен ли си? — наруши мълчанието Джефри.

— Не. А ти ожени ли се за онова момиче?... Хипито с коса до задника, с което се запозна в последната година в колежа?

— Гейл. Да, оженихме се. И още сме женени.

— Браво на вас. Деца?

— Не, и без това светът гъмжи от пренаселване. Ние даваме своята лепта за спасението му.

— Аз също. Къде живеете?

— Тук. Всъщност дойдохме преди две години. Няколко години прекарахме в „Боулинг Грийн“.

— Чух. И после какво?

— Ами и двамата получихме стипендии в „Антиох“ и двамата получихме катедри и преподавахме.

— Мисля си, че ако ми се беше наложило да изкарам още една година в или около студентското градче, щях да бръмна.

— То не е за всички — заключи философски Джефри. — Също както и правителството.

— Правилно.

— Мяркал ли си Ани след пристигането си?

— Не. — Кийт отвори нова бира.

Джефри наблюдаваше внимателно стария си приятел и съученик.

— Не може да си още вкиснат за онова, което се случи, нали? — каза накрая Джефри.

— Не.

— Няколко пъти се засичахме на улицата. Все я питам дали не си се обаждал, а тя все ми казва, че не си. Смешно, колко близки бяхме тогава всички... това бяха дни, приятелю мой, за които си мислехме, че никога няма да свършат.

— Знаехме, че ще им дойде краят и на тях.

Джефри кимна в знак на съгласие.

— Все я каня да се отбие да му ударим по едно тримата с Гейл, но тя все ми отказва. Отначало ми беше много криво, но с времето започнах да подочувам това-онова за съпруга ѝ. Той е от онези, фюрерите, нали разбираш какво искам да ти кажа? Както и да е,

веднъж ги зърнах на някаква благотворителна вечер в болницата в Елкс Лодж и Ани си беше все така очарователна, както винаги, а онзи нацист, съпругът ѝ, я гледаше така, сякаш всеки момент се кани да атакува сборище на наркотрафиканти, разбираш ли какво искам да ти кажа? Неандерталец! Направо щеше да се пръсне като презрял домат, че жена му разговаря с мъже, женени мъже, за Бога, лекари, адвокати, от този род. Тя всъщност не правеше нищо и той трябваше да е щастлив, че жена му е център на внимание в залата — та нали той има въпиеща нужда от обществено внимание. И в един момент просто я издърпва за ръката и я изтегля от залата. Виж, аз може и да съм социалист и привърженик на равенството, но също така си падам и доста сноб и когато видя една добре възпитана, завършила колеж жена да се мъкне с такова нищожество от... хей, къде отиваш?

— В банята.

Кийт влезе в банята и обилно си наплиска лицето със студена вода. Погледна се в огледалото. Вярно, бе имал късмета да се роди с нормални гени и в момента не се различаваше особено от снимките си в колежа. Джефри обаче се бе променил невероятно. Зачуди се как ли изглежда Ани. Джефри я беше виждал, но Кийт не изпитваше желание да го разпитва за нея. Така или иначе, нямаше голямо значение как изглежда. Той се върна на верандата и седна.

— Откъде разбра, че съм се върнал?

— О... Гейл го чула от някого. Не мога да си спомня от кого. — Джефри побърза да се върне на интересуващата го тема. — А тя изглежда отлично.

— Гейл?

— Ани. — Джефри се изкикоти. — Бих ти дал кураж да се пуснеш натам, Кийт, ама онова копеле ще те пречука, ако те пипне. Той знае, че е извадил страхотен късмет, и ще се бие със зъби и нокти за нея.

— Значи „Антиох“, сред правилно ориентираната политически тълпа. И ти се намираше в Рая.

— Е... сигурно съм бил там. Двамата с Гейл изкарахме няколко наистина славни години там. Организирахме протести, стачки, опустошавахме пункта за донаборниците за Виетнам в града. Беше вълшебно.

— Страхотно — изсмя се Кийт. — Аз си залагам задника в джунглата, а вие тук пръскате попълненията, дето трябва да ме сменят.

— Беше нещо неповторимо — изсмя се и Джефри. — Искане ми се да беше тогава с нас. Господи, пушехме толкова много марихуана, че можехме с нея да проснем и слон на задника му, изучавахме половината студентки и женската част от преподавателския персонал, ние...

— Искаш да кажеш, че си чукал и чужди жени ли?

— Ами че как? Ти направо пропусна фиестата, докато гниеше там сред блатата.

— Но... виж, аз съм селско чедо... не бяхте ли женени?

— Да, нещо от този род. Виж, нямаше начин: трябваше да бъдем заради къщата, пособията, ей тия неща. Вярвахме в свободната любов. Гейл все още твърди, че тя е авторът на изрази „Прави любов, не война“. Хиляда деветстотин шейсет и четвърта, така казва тя. Дошло й наум в някакво видение. Най-вероятно предизвикано от дрога.

— Хвани си някой адвокат спец по делата за авторско право.

— Да. Така или иначе, отхвърляхме всички буржоазни ценности на средното съсловие, загърбихме религията, патриотизма, родителите и всичко останало. — Той се приведе към Кийт. — Всъщност ние всички бяхме прецакани, но пък бяхме щастливи и вярвахме. Не на всичко, разбира се, но на голяма част от него. Наистина ненавиждахме войната.

— Да, и аз не бях по-различен от теб тогава.

— О, хайде, Кийт, не се самозаблуждавай.

— Това не беше политика за мен. Просто Хък Фин си играеше на война с оръдия и картечници.

— Умираха хора.

— Разбира се, че умираха, Джефри. Още плача за тях. А ти?

— Не, но никога не съм искал да умирам. — Той стисна Кийт за лакътя. — Виж, хайде да му сложим пепел. Никой не дава вече пет пари за това.

— Сигурно си прав.

Взеха си по още една бира и се залюскаха на столовете. Кийт си помисли, че след още двадесет години ще се завиват с одеяла в столовете, ще пият ябълков сок и ще говорят за здравето си и детските си години. Че годините между началото и края, годините на секс,

страст, жени, политика и борба ще бъдат нещо съвсем мъгляво, почти в забравата. И все пак се надяваше, че няма да е така.

— Колко от нашите от Спенсървил бяха в „Боулинг Грийн“? Аз, ти, Ани, оня образ, дето беше по-голям от нас... Джейк се казваше, нали?

— Точно. Оттам замина за Калифорния. Повече не се обади. Беше и онова маце, Барбара Евънс, много готино парче беше. Замина за Ню Йорк и се омъжи за някакъв червив с пари. Видях я на юбилейната ни среща на двайсетгодишнината.

— На гимназията в Спенсървил или на „Боулинг Грийн“?

— На „Боулинг Грийн“. Аз така и не се наканих да отида на някоя среща от гимназията. А ти?

— Не.

— Онова лято просто го изтървахме. Хей, догодина ще дойда, стига само и ти да си там.

— Можеш да разчиташ.

— Там беше и още едно момче от гимназията ни. Джед Пауел, две години след нас. Спомняш ли си го?

— Разбира се. Родителите му държаха магазинче в града. Как я кара?

— Раниха го в главата във Виетнам. Върна се, изкара няколко много тежки години и умря. Родителите ми бяха близки с техните. Двамата с Гейл отидохме на погребението му и раздадохме антивоенна литература. Много гадно постъпихме.

— Може би.

— Нещо се размекваш или си пиан?

— И двете.

— И аз — каза Джефри.

Поседяха малко в тишина, после заговориха за семействата, после се прехвърлиха на Спенсървил и „Боулинг Грийн“. Разказваха си истории и си припомняха стари приятели, измъкнати от избата на времето.

Свечеряваше се. Дъждът продължаваше да вали.

— Почти всеки човек, с когото съм се познавал, е седял на тази веранда — каза Кийт.

— Да ти кажа, Кийт, не сме още съвсем одъртели, а се чувствам така, сякаш сме заобиколени с призраци.

— Знам какво имаш предвид. Може би не трябваше да се връщаме тук, Джефри. Защо се върна?

— Не знам. Тук е по-евтино. Не сме много добре във финансово отношение. Забравихме за парите в старанията си да произвеждаме малки радикалчета. — Той се изсмя. — Дори се наложи да купувам акции от отбранителната промишленост.

— В момента не са от най-добрите капиталовложения. Работиш ли нещо?

— Преподавам на деца от гимназията. Гейл също. Тя е в състава на градския съвет за един долар годишно.

— Поднасяш ме! Та кой би гласувал за привърженик на комунистите?

— Опонента ѝ го спипаха в мъжката тоалетна с някакъв педал.

Кийт се засмя, после каза:

— Какъв избор само за Спенсървил!

— Да. През ноември ѝ изтича мандатът. Бакстър ѝ се точи страшно.

— Не съм изненадан.

— Внимавай с тоя тип, Кийт. Той е опасен.

— Аз спазвам законите.

— Това няма никакво значение, приятелю. Този човек е тежко болен. В главата.

— Тогава направи нещо за него.

— Опитваме се.

— Опитвате се? Не беше ли ти човекът, който се мъчеше да събори правителството на САЩ?

— Онова беше фасулска работа — изсмя се Джефри. — Пък и беше толкова отдавна...

Нощни пеперуди започнаха да се блъскат в замрежените прозорци, столовете скърцаха. Кийт отвори и последните две бири и подаде едната на Джефри.

— Не мога да разбера защо сте зарязали добре платената преподавателска работа.

— Ами... как да ти кажа, ставаше нещо много гротескно.

— Какво именно ставаше гротескно?

— Всичко. Гейл преподаваше социология, а аз им четях Маркс, Енгелс и други мъртви бели европейци. Седях си в кулата от слонова

кост, разбираш ли, и не можех да видя какво става в реалния свят. Срутуването на комунизма ме свари съвсем неподготвен.

— Мен също. А като си помисли човек, че ми даваха заплата, за да предотвратявам изненадите.

— Така ли? Да не си бил нещо като шпионин?

— Няма значение. Твоите герои бяха колоси на глинени крака. И после какво стана?

Джефри се ухили.

— Ами... не знаех дали трябва да пренапиша лекциите си, или да подложам на преоценка живота си.

— И?

— Както и да е, лекциите ми нямаха кой знае каква посещаемост, и докато навремето бях в авангарда на социалната мисъл, изведнъж се озовах на опашката. Господи, не можех вече дори и да чукам. Искан да кажа, сигурно вече съм прекалено дърт за студентките, но... това е повече в горната глава, отколкото в долната... Знаеш ли какво става последните години? Сега са измислили цял куп простотии за сексуално поведение, можеш ли да си представиш?... Господи, казват ти, че трябва да искаш устно разрешение за всяка своя стъпка: „Мога ли да разкопчея блузата ви? Мога ли да ви разкопчея сутиена? Мога ли да ви хвана за гърдите?“ — Той се изсмя. — Без майтап. Можеш ли да си представиш това, когато бяхме студенти? Господи, само да го дръпнеш и го нанизваш. Е, ти не беше от тях, но... така или иначе, Гейл също бе поизостанала. Потенциалните й студенти всички се записваха масово да учат за феминизма, за афроамериканска история, за философията на амероиндианците, за капитализма на новата епоха и все от тоя род. Никой вече не се интересува от чистата социология. Тя се чувстваше... като част от системата. Господи, тази страна промени ли се, или какво?

— Не е задължително „Антиох“ да представлява точна извадка за страната.

— Може и да си прав. Господи, няма нищо по-загубено от един революционер, който вече не може да изпитва тръпката. Революцията винаги изяжда децата си. Разбрах го преди тридесет години. Просто не очаквах толкова скоро да отпадна от менюто.

— Да не те изритаха?

— Не. Те не правят така. Двамата с Гейл просто една сутрин се събудихме и взехме решение. Отказахме се по принцип. Глупаво.

— Не, никак не е глупаво. Де да можех и аз да кажа същото за себе си. Искане ми се да бях постъпил като вас. Мен обаче ме изритаха.

— Защо? Съкращения ли?

— Аха. Цената на победата се казва „безработица“. Иронично.

— Да, така е, но вие спечелихте. Сега повече не мога да се надявам на социалистическия рай на земята. — Той допи бирата си и смачка кутията. — Политиците са мръсници. Те разделят хората.

— И аз това ти казвам.

Кийт се замисли над думите на Джефри. Двамата бяха преживели по различен начин годините си и вярваха в различни неща, и очевидно не бяха имали нищо общо през последната година в колежа. Всъщност и двамата имаха повече общо, отколкото знаеха.

Защото бяха играли заедно като деца, в един и същи училищен двор, и в един ден бяха постъпили в един и същи колеж. Всеки считаше себе си за честен човек и може би за идеалист, и всеки вероятно вярваше, че прави всичко възможно по силите си за човечеството. Бяха служили в различни армии, докато останалите през това време бяха стояли настрана. Но накрая и двамата се бяха оказали заблудени, използвани и злоупотребени от различни системи. И въпреки всичко отново се бяха събрали, старите спенсървилски момчета, изпили толкова много бири на предната веранда.

— И двамата ни зарязаха в купчината лайна на историята, приятелю. И двамата сме безполезни останки, загубили войната.

Джефри кимна.

— Да. Можем ли да изживеем останалите си тридесетина години правилно?

— По всяка вероятност — не. Но няма да повторим грешките си.

— Вярно, но миналото ни тежи на гърбовете, Кийт. Плъзнаха слухове, че двамата с Гейл сме били червени, което не беше съвсем вярно, но това не подпомогна преподавателската ни работа. Искане да кажа, какво трябва да направим? Да постъпим в някоя църква? Да ходим на четвърти юли облечени в червено, бяло и синьо? Да се регистрираме като републиканци?

— Да не дава Господ.

— Точно така. Ние сме си още радикали. Не можем да се променим.

— Да, и на теб това ти харесва. Точно затова си тук. Твоята постъпка в „Антиох“ е нищо. Тук обаче ти си странен и опасен.

Джефри се плесна по коляното.

— Точно така! Това място е в примката на времето. Харесва ми.
— Той погледна Кийт. — А ти? Знаеш ли защо си тук ти?

— Мисля, че знам.

— И защо?

— Ами... аз съм обръгнал циник. Не мисля, че тук си имат представа какво представлява изобщо цинизмът, така че съм тук, за да възстановя доброто си храносмилане.

— Да. Цинизмът — това е хумор при лошо здраве. Х. Дж. Уелс. Надявам се да се справиш.

— Аз също.

— Може пък да се излекувам от идеализма си. Знаеш ли кой е идеалист? Това е човек, който забелязва, че розата ухае по-добре от зелето, така че си мисли, че от нея ще стане и по-добра салата. Точно това ми е проблемът. Точно затова съм пълна развалина, безработен и социален изгнаник. Но не съм циничен. Има все още надежда.

— Господ да те благослови. Мога ли да кажа това на атеист?

— По всяко време. Влезе ли в някоя църква?

— Не.

— А трябва.

— Джефри, ти ли си това?

— Да... Видях мощта на религията в Полша, в Русия... Не съм съгласен с нищо от нея, но съм виждал какво изцеление донася на болелите души. Имаш нужда от известна доза.

— Може би.

Джефри несигурно се изправи на крака.

— Виж, трябва да си тръгвам. Вечерята вече е сложена. Ела ни утре вечер на гости. Гейл много иска да те види. Още сме вегетарианци, но можеш да си донесеш любимото прасенце или нещо от сорта. Имаме вино и бира. Пийваме си.

— Разбирам. — Кийт се изправи несигурно. — По кое време?

— Кой дава пет пари? Шест, седем. Имам и един тайник със скрити нещица. — Джефри се запъти към стъпалата и се подпря на

колоната за по-сигурно. — Защо не вземеш и някоя приятелка?

— Не.

— С какво заменяш секса? Да не лъскаш бастуна? Та тоя град е тъпкан с разведени жени. Всяка би счела за гордост да се докосне до някои твои части.

— Можеш ли да караш?

— Разбира се. Пътят е прав като конец. Взели сме под наем една фермерски къща и няколко акра органични зеленчуци. Две мили нагоре по пътя. Старата ферма на Бауер.

— Нека те откарам до вас.

— Не... ако ни спрат, ще се оправя чрез Гейл. Спипат ли теб обаче, ще ти пръснат задника.

— Защо ми го казваш?

Джефри се дотътри обратно до Кийт и го прегърна през раменете.

— Точно заради това дойдох... за да ти го кажа... дори и да не се разберяхме с теб, пак щях да ти го кажа. Гейл има един източник, близък с полицията... всъщност в полицейския участък, но все едно че не съм ти казвал. Говори се, че Бакстър люто ти се е заканил, и предполагам, че и двамата знаем защо. Така че бъди дяволски внимателен.

— Благодаря.

Джефри се поколеба, после продължи:

— Не знам дали поддържате контакт, но имам чувството, че вие двамата... та какво исках да кажа? А, да... никога не съм си ви представял разделени... всеки път, когато зърна Ани, си мисля за Кийт, и когато те видях тук, си помислих за Ани, сякаш трябваше да вървите двамата ръка за ръка, както го правехте в „Боулинг Грийн“... Господи, ама се разбъбрих. — Той се обърна, слезе по стъпалата на верандата, излезе под дъжда без чадъра си, качи се в колата си и потегли.

Кийт го проследи с поглед, докато светлините на автомобила не се стопиха в дъждовния мрак.

---

[1] Официален празник в САЩ и Канада, първият понеделник на септември. — Б.пр. ↑

Следващото утро беше ясно и Кийт го засърбяха ръцете да поработи из фермата, но всичко още беше прогизнало от дъжда, така че той си облече чисти джинси и една нова риза с къс ръкав и пое към градчето да свърши някоя работа.

Изпита изкушение да мине покрай къщата на Бакстъррови, но имаше вероятност полицията да е разбрала за новата му кола. Така или иначе, нямаше смисъл да гледа дали Ани се е върнала, или не; при първа възможност тя щеше да отскочи до леля си Луиз и на връщане щеше да се отбие да го види.

Подкара към центъра и откри място за паркиране близо до щатския магазин за алкохолни напитки. Влезе вътре и огледа колекцията от вина, повечето домашни марки, които не му напомняха за нищо. Спомни си, че Джефри и Гейл, също както всички останали, които познаваше от „Боулинг Грийн“, навремето пиеха евтино сладко вино — днес биха отrekli дори и че са чували за него. Въпреки всичко, като на шега, Кийт откри бутилка ябълково вино и бутилка гроздово, поне така казваше етикетът — всъщност това беше смес от гроздов сок и алкохол, местно производство. Откри и нещо добро: бутилка истинско италианско „Кианти“, което също така навяваше спомени.

Плати, върна се до колата и пхна бутилките в багажника. Извади номерата на колата с вашингтонска регистрация, които бе пхнал в надписан кафяв плик, и тръгна към пощенското отделение в западния край на площада.

Пощата бе федералистка сграда с класически колони. Като малък Кийт беше страшно очарован от нея. Веднъж даже бе попитал баща си дали римляните са я построили, на което баща му бе отговорил утвърдително. Познанията му по история сега бяха малко по-добри и той се усмихна на спомена си; после проумя какво бе имала предвид Ани, когато му бе писала за спомените. Припомни си как няколко пъти

я бе съпровождал до пощата да си купува пликове и марки и да пуска писма.

На едно от гишетата нямаше хора и той подаде плика на служителката, която го претегли и налепи с марки. Кийт поиска да го изпрати с обратна разписка и тъкмо попълваше бланката, когато дочу една служителка през няколко гишета да казва: „Довиждане, госпожо Бакстър“.

Той се обърна надясно и видя една жена с руса коса, дълга до раменете, облечена в семпла розово-бяла лятна рокля да върви към вратата и да излиза.

За миг остана неподвижен.

— Готов ли сте? — запита го служителката.

— Да. Всъщност... отказах се. — Той смачка непопълнената бланка и бързо излезе.

Вече на стъпалата огледа тротоара, но не я видя, после я зърна с още три жени да върви към ъгъла. Поколеба се, после слезе по стъпалата и я последва.

Мисленото му изображение на Ани беше отпреди двацет и пет години, от последния път, когато я бе видял — в деня, в който той тръгна към бюро с донаборната комисия. Бяха се любили в квартирата ѝ в Кълъмбъс и на разсъмване я бе целунал за сбогом. Сега, вече над четиридесетте, фигурата ѝ беше все така младежка и тя все така крачеше с момичешка походка. Смееше се и се шегуваше с другите жени, а той все не успяваше да зърне добре лицето ѝ, освен в скосен профил, когато тя се извъръщаше към някоя от приятелките си.

Сърцето му биеше бурно. Четирите жени спряха на ъгъла и зачакаха да светне зелено. Кийт направи стъпка напред, поколеба се, после отново спря. Върви, идиот! Върви!

Светофарът смени червения цвят със зелен и жените стъпиха на платното. Кийт стоеше и ги наблюдаваше. После Ани им каза нещо и приятелките ѝ продължиха без нея към паркинга на съда. Тя остана за миг неподвижна, после се обърна и тръгна право към него.

Усмихна се и му подаде ръка.

— Здравей, Кийт. Доста време не сме се виждали.

Той пое ръката ѝ.

— Здравей, Ани.

— Смаяна съм — каза тя.

— Изглеждаш чудесно. Направо ще припадна.

Тя се усмихна.

— Съмнява ме. — После отстъпи крачка назад. — Нека те огледам. Не си остарял дори и с ден.

— Остарях с двайсет и пет години. Ти изглеждаш прекрасно.

— Благодаря ви, сър.

Очите им се срещнаха и останаха вкопчени едни в други. Нейните си бяха все така големи и искрящи както винаги и тя все така си слагаше бледорозово червило. Кожата ѝ имаше здрав блясък, но той беше изненадан, че няма тен, защото в онези дни тя умираше за слънце. Имаше и леки бръчици, разбира се, но те придаваха на иначе момичешкото ѝ лице малко зрялост. Тогава, в онези дни, тя беше хубава; сега беше красива.

Той потърси нужните думи, но не ги намери.

— Аз... получих писмото ти. В пощенската си кутия.

— Добре.

— Как мина в „Боулинг Грийн“?

— Беше... беше прекрасно. Тъжно.

— Аз щях да... не знаех дали си отишла сама, или...

— Да, сама бях. Двете с дъщеря ми. Потърсих те там. Не физически, а, нали знаеш...

Той кимна, после я погледна.

— Вярваш ли в тези неща?

— Не, сънувам.

— Аз съм... не мога да намеря думи.

Тя се огледа.

— Още една минута и трябва да тръгвам.

— Разбирам.

— Изпратих ти писмо. Върнаха ми го. Помислих си, че си загинал.

— Не... искам да кажа, че не оставих адрес за препращане на писмата ми.

— Как да ти кажа, бях направо бясна дни наред. — Тя се прокашля. — Изгубих си дружката по кореспонденция.

Той с изненада установи, че се е просълзила, и му се прииска да ѝ подаде носната си кърпичка, макар да знаеше, че не може да го направи.

— Добре... — Тя си пое дълбоко дъх. — За колко време си тук?

— Не знам.

— Защо се върна?

Няколко уклончиви отговора се мярнаха в съзнанието му, но той ги отхвърли.

— За да те видя.

Тя прехапа долната си устна и заби поглед в земята, на косъм да се разплаче всеки миг.

Кийт също усети, че губи контрол, и не каза нищо.

Накрая тя вдигна поглед към него.

— Можеше да ме видиш всеки път, когато си идваше преди.

— Не, не можех, Ани. Но сега вече мога.

— Господи... не знам какво да кажа... имам предвид... ти все още ли... все още ли си...

— Да.

Тя отново притисна за миг кърпичката до очите си, после хвърли бърз поглед към приятелките си, които бяха спрели до един фургон за продажба на сладолед и ги гледаха.

— Имам само още тридесет секунди преди да направя нещо необмислено — каза тя.

— Тук все още е провинциално градче, нали? — изтръгна от себе си усмивка той.

— Много провинциално.

— Искам да ти кажа, че писмата ти ми помогнаха в няколко много трудни момента.

— Същото важи и за мен тук.

— Кога можем да пием по чаша кафе?

Тя се усмихна.

— Ще дойда при теб с колата. Когато отивам при леля си. Но не знам кога ще стане.

— Обикновено съм си у дома.

— Знам.

— Съпругът ти... — започна той.

— Знам и това. Знам кога да дойда.

— Добре.

Тя протегна ръката си и той я пое.

— В Европа, Вашингтон и Ню Йорк хората се целуват за довиждане — засмя се той.

— В Спенсървил само казваме: „Желаем ви приятен ден, господин Ландри. Много се радвам, че се видяхме.“ — Тя му стисна ръката, обърна се и тръгна.

Кийт я загледа как пресича улицата. Трите жени ги поглъщаха с поглед.

Той остана за момент на място, без да успее да си спомни къде се намира, къде е колата му или какво трябва да прави.

В гърлото му се бе надигнала някаква буца и той не откъсваше погледа си от парка на отсрещната страна, но те вече бяха изчезнали. Прииска му се да ги настигне, да я хване за ръката и да каже на приятелките ѝ: „Извинете ме, но ние се обичаме и си тръгваме.“

Но може би тя се нуждаеше от време, за да го обмисли? Може би не бе харесала онова, което бе видяла? Той се замисли над разговора им, повтори си го, за да не го забрави, и се опита да извика в паметта си изражението ѝ, помисли си за видяното в очите ѝ.

От това, което бе успял да долови, животът ѝ до този момент не бе ѝ предлагал много радости, но човек не можеше да го види нито в очите ѝ, нито по лицето ѝ или походката ѝ. Някои хора вадеха на показ всеки белег, всяко разочарование, всяка мъка. Ани Прентис беше вечният оптимист, щастлива, жизнена, и непокорена от живота.

Той, от друга страна, бе напреднал в живота и може би нямаше вид на изстрадал човек, но носеше в сърцето си всяка мъка, разочарование и човешка трагедия, на които бе ставал свидетел или които бе изпитал.

Нямаше смисъл да си блъска главата как ли би протекъл животът им, ако се бяха оженили и бяха имали деца. Всичко щеше да е чудесно. Винаги бяха казвали, че са създадени един за друг. Сега беше по-важно да разбере дали наистина беше възможно да продължат оттам, където бяха прекъснали. Циникът у него само се изсмя на тази мисъл. Младият Кийт Ландри, човекът, който бе обичал истински и без резерви, каза „да“.

Качи се в колата си и запали двигателя. Имаше някакъв смътен спомен за списък със задачи, но потегли направо към дома си.

Докато караше, в паметта му изплува денят отпреди дваисет и пет години в спалнята ѝ в Кълъмбъс. Зората вече се разпукваше, а той

отдавна вече беше буден и облечен. Бе преседял часове втренчен в голото ѝ спящо по гръб тяло в топлата стая, в незабравимия ѝ профил, в дългата ѝ коса, разпиляна по възглавницата.

Разбира се, той винаги бе знаел, че ще мине много време преди да се видят отново. Никога обаче дори и не му беше хрумвало, че ще пролети четвърт столетие и светът, който толкова добре бяха познавали, ще потъне навеки в миналото. Докато седеше в спалнята ѝ, той за кратко се бе замислил за войната в Азия, за вероятността да го убият, но всичко в онзи момент бе изглеждало съвсем далечно. Те бяха хлапета от малко провинциално градче, прекарвали четири идилични години в колежа, и предстоящите две години в армията изглеждаха само като бабуна на пътя. Единствената му грижа тогава беше, че след като са прекарвали две неразделни години в гимназията и четири в колежа, тя ще се чувства самотна без него.

Той бе приключил с обучението си във Форт Дикс, но вместо да ги пуснат в отпуск, ги откараха спешно на курс по справяне с безредици, след което ги изстреляха във Филадельфия поради антивоенните протести, които се бяха изродили във вандализми. Светът бе нахлул безцеремонно в живота му, както по време на всяка война, но за него това беше нещо ново.

Бе успял да ѝ позвъни от един автомат, но не я завари в квартирата ѝ, а в онези дни нямаше автоматични секретари. Отново бе направил опит да ѝ позвъни, но този път даваше заето. Накрая ѝ бе написал писмо, но минаха няколко седмици преди отговорът ѝ да го открие във Форт Дикс. В ония дни комуникациите не бяха толкова лесни, а през следващите месеци се бяха превърнали в още по-голям проблем.

Вече бе стигнал до фермата. Зави по алеята към къщата и паркира зад нея, като остана зад волана.

Искаше да увери себе си, че вече всичко ще е наред, че любовта надвива всички трудности. Помисли си, че е наясно как се чувства тя, но ако оставеше настрана писмата и спомените от онези дни и кратката им среща само преди половин час, той не я познаваше. А какво ли чувстваше тя към него? И какво щяха да правят двамата с това? А какво щеше да прави съпругът ѝ?

В седем часа Кийт Ландри спря пред дома на Гейл и Джефри Портър, старата ферма на Бауер. Вечерите започваха да се скъсяват и застудяват, небето беше тъмнопурпурно както винаги в края на лятото.

Фермерската къща беше щръкнала край пътя бяла гредоредна постройка, отчаяно нуждаеща се от боя.

Гейл излезе и тръгна през ливадата, стигна до колата тъкмо когато той се измъкваше с бутилките вино и чадъра на Джефри, прегърна го, целуна го и каза:

— Кийт Ландри, изглеждаш страхотно.

— Аз съм момчето, дето разнася поръчките, мадам. Но вие самата изглеждате страхотно и се целувате по същия начин.

— Същият си си — изсмя се тя.

— Де да бях. — Всъщност той се знаеше с нея едва от последната година в колежа, когато Джефри започна да излиза с нея, и почти нямаше спомени за външността ѝ, защото тогава тя бе сухо лице, мършаво, с бабешки очила, дългокосо и без грим, облечено като селянка босоного момиче на своето време. Сега всъщност пак беше със селска рокля, може би оригинално изделие, косата ѝ беше все така дълга, и пак беше обула обувките си на бос крак. Кийт се зачуди дали не трябваше и той да се облече по модата на шейсетте за случая. Тя си беше все така кльощава и без сутиен, както личеше под тясната ѝ рокля. И тогава не блестеше с особена красота, и сега също, но тогава, както и сега, си оставаше секси. Той ѝ връчи чадъра.

— Джефри го забрави у дома.

— Цяло чудо е, че все още помни къде живее. Разбрах, че сте си изкарали доста добре.

— Така е.

Тя го хвана под ръка и тръгна с него към къщата.

— Джефри ми каза, че си бил шпионин.

— Вече сдадох плаща и кинжала.

— Добре. Тази вечер никаква политика. Само спомени за едно време.

— Трудно е да отделиш едното от другото.

— Не е лъжа.

Влязоха през една разнебитена дървена врата с мрежа против комари и се озоваха в една почти необзаведена всекидневна, осветявана единствено от залязващото слънце. От това, което Кийт можеше да различи в полумрака, мебелите представляваха нещо от рода на тези на европейските модерни минималисти — сигурно пристигаха в Щатите в контейнери и с лошо преведени от шведски инструкции.

Гейл захвърли чадъра в един ъгъл, после прекосиха трапезарията, обзаведена със същите мебели, и се озоваха в голямата кухня, смесица от оригинална селска кухня с обновявания на принадлежностите от петдесетте. Кийт остави виното върху плота и Гейл извади бутилките от торбата.

— О, ябълково и гроздово вино! Обожавам ги!

— Малко майтап от моя страна. Но съм донесъл и едно добро „Кианти“. Спомняш ли си Джулио, онова италианско селце до студентското градче?

— Как бих могла да го забравя? Калпавите спагети, преди да почнат да им казват паста, карираните покривки за маса и разтопените свещи, забучени в оплетените бутилки „Кианти“... Какво ли е станало със сламата?

— Добър въпрос.

Тя пхна ябълковото и гроздовото вино в хладилника и му подаде тирбушон да отвори бутилката „Кианти“. Намери две чаши и той наля вино. Чукнаха се и тя каза:

— За „Боулинг Грийн“.

— Наздраве.

— Джефри е отзад, събира билки — каза тя.

Върху готварската печка къкреше голямо гърне, а кухненската маса беше сложена за трима, с един комат черен хляб в панер.

— Донесе ли си месо? — попита го Гейл.

— Не, но гледах с четири очи да ударя нещо с колата на идване.

— Отвратително! — изсмя се тя.

— Харесва ли ви тук? — попита я той на свой ред.

— Всичко е наред — вдигна рамене тя. — Спокойно е. Гъмжи от празни ферми, които се дават под наем. А и роднините на Джефри са си тук и той се занимава с тях през последните две години. А ти? Добре ли си тук?

— Засега.

— Тъжен? Отегчен? Щастлив?

— Всичко гореказано. Само трябва да го сортирам.

Гейл напълни повторно чашите и наля една и за Джефри.

— Ела да излезем. Искам да ти покажа градините ни.

Излязоха през задната врата.

— Имаме си компания! — провикна се Гейл.

Кийт зърна Джефри да се изправя и да маха с ръка на петдесетина метра от тях. После тръгна към къщата. Беше с къси развлечени шорти и фланелка с къси ръкави. Държеше в ръка плетена кошница, пълна с растения — Кийт се надяваше, че са плевели, предвидени за кофата с отпадъци, а не за трапезата.

Джефри избърса ръката си в шортите и я протегна на Кийт.

— Радвам се да те видя.

— Нормално ли се прибра снощи?

— Разбира се. — Той взе чашата си от ръката на Гейл. — На стари години се превръщам в трезвеник. Посягаме към трева само при специални случаи.

— Слагаме си старите дрехи, изключваме осветлението, събличаме се, вдигаме го и се чукаме като луди.

Кийт не коментира; вместо това се огледа.

— Хубава градина.

— Да, ползваме четири акра и всичката царевица, дето успяваме да я откраднем от нивите. Слава Богу, че съседът сади сладка царевица, иначе щяхме да си хрупкаме фуражна като добичета.

Кийт се огледа преценяващо. Мястото беше по-голямо от средната зеленчукова градина, която би обработвал един фермер, и той разсъди, че трапезата на Портърови до голяма степен зависи от него. Спря да изпитва съжаление към себе си заради съответната си правителствена пенсия и притежаваните от семейството му акри.

— Ела да те разведем из района.

Тръгнаха на обиколка по лехите в градината. Имаше леха, посветена изцяло на кореноплодите, друга с домати, както и трета,

засадена с повече сортове боб, отколкото Кийт познаваше. Най-интересното бяха лехите с лечебни растения, които рядко се виждаха в областта. Имаше градина с кулинарни растения с над четиридесет отделни вида, и друга, която Джефри наричаше „градина с исторически и медицински билки“, плюс още една леха с растения, използвани за багрила и разнообразни домашни нужди, дори за сапун и одеколон. А отвъд градините, простиращи се чак до мястото, откъдето започваха царевичните нивя, се люлееше море от диви цветя, които не вършеха никаква работа, освен да радват окото и духовния взор.

— Много е красиво — каза Кийт.

— Произвеждам парфюм, сушени розови листа, чай, лосион за ръце, аромати за баня, такива неща.

— А нещо за пушене не се ли намира?

— Господи, така ми се иска! — изсмя се Джефри. — Но не можем да рискуваме.

— Ами, не можем. Можем, ама с тоя бъзльо до мен става ли? — намеси се Гейл.

— Областният шериф е доста по-умен от спенсървилския шеф на полицията и ни държи под око. Той счита, че всичките тези растения стават за психеделични средства.

— О, Джефри, трябва да се отнасяш към полицаите по същия начин, по който отглеждаш гъби — дръж ги на тъмно и ги подхранвай с лайна.

И тримата се разсмяха с цяло гърло.

— В „Антиох“ си имам източник, дете ме подхранва веднъж месечно с информация. Току-що ме снабди с най-прясната стока. — И той намигна на Кийт.

Мракът вече се бе сгъстил. Влязоха в къщата. Гейл пхна растенията в един гевгир и ги изми, докато през това време Джефри разбъркваше съдържанието на гърнето, което напомняше на варено зеле. Без месо. Гейл наля малко „Кианти“ в гърнето и добави билки.

— Нека покъкри малко.

Кийт изпита странно чувство, че някога е бил свидетел на същата сцена, после си припомни първата вечеря с Джефри и Гейл в техния малък апартамент до студентското градче. Нямаше голяма промяна.

Гейл разля остатъка от киантите в чашите.

— Сигурно си мислиш, че още живеем в шейсетте — обърна се тя към Кийт.

— Не. Всъщност да.

— Разбираш ли, ние сме си от шейсетте. Във всяка ера си има и лошо, и хубаво, както и във всяко десетилетие. Ние например напълно отхвърлихме новия феминизъм в полза на стария. И въпреки това сме възприели новата радикална екология.

— Това е много мъдро — сухо забеляза Кийт.

— Все си е същият стар умник — изсмя се Джефри.

— Ние сме хахо — захапи се Гейл.

Кийт изпита желание да каже нещо хубаво на домакините си.

— Мисля, че можем да си позволим да бъдем толкова хахо, колкото си поискаме. Заслужили сме си го.

— Прав си — съгласи се Джефри.

— Пък и вие сте подали оставка по собствено желание.

— Отчасти. Знаеш ли, чувствахме се доста неудобно там. Двама одъртели радикали, на които се присмиват зад гърба им. Тези хлапета нямат герои, а ние бяхме герои. Герои на революцията. Но онези хлапета си мислят, че историята започва от датата на раждането им.

— Е, не беше чак толкова зле — допълни Джефри. — В професионално отношение обаче изпитвахме неудовлетворение.

— Това не е точно онова, което ми каза снощи — посочи му Кийт.

— Да, разбира се, снощи се бях натарелян като казак. — Той се замисли за момент. После призна: — Снощи обаче бях по-близо до истината. Така или иначе, тук сме двама скучни и безинтересни гимназиални учители.

— Джефри ми каза, че са те изхвърлили от работа — обърна се Гейл към Кийт.

— Да, но ме поизчакаха.

— Присмиваха ли ти се?

— Не, не мисля така. Старите войници още са на почит в общността на империалистическото военно разузнаване.

— Но тогава защо те изритаха? — попита Гейл.

— Бюджетни икономии, краят на Студената война... не, това не е цялата истина. Изритаха ме, защото се люшках между емоционалното

изтощение и просветлението. А те го подушват от цяла миля и това никак не им се нрави. — Той се замисли и добави: — Започнах да задавам въпроси.

— Като?

— Ами... веднъж бях на едно съвещание в Белия дом... бяха ме повикали да отговарям на въпроси, а не да ги задавам... — Кийт се усмихна при спомена за онова, което щеше да разкаже — ... и попитах държавния секретар: „Сър, бихте ли ми разяснили външната политика на тази страна, за да мога да загрея какво желаете?“ Е, в този момент в залата се разнесе шумът от разгръщане на заповед за уволнение.

— А той обясни ли ти я? — попита Джефри.

— Всъщност наистина беше достатъчно възпитан да го направи. След половин година на бюрото ми кацна писмо, в което ми се разясняваха бюджетните съкращения и насладите от ранното пенсиониране. Имаше оставено място за подписа ми. Подписах се.

Отпиха. Джефри разбърка задушното, а Гейл измъкна едно плато сурови зеленчуци и боб от хладилника и ги сложи върху плота. Всички забиха вилиците в зеленчуците.

— Звучи така, сякаш и ти си подал оставката си по собствено желание — каза Джефри.

— Не, аз бях помолен да приема ранно пенсиониране поради бюджетни причини. Това се твърдеше в изявлението за пресата и във вътрешната сводка. Това беше. — След кратка пауза той продължи: — Работата ми беше да откривам обективни истини, но истината се нуждае от две страни, за да свърши работа — говорител и слушател. Слушателите не слушаха. Всъщност през последните две десетилетия те рядко слушаха, но ми беше потребно доста дълго време, за да го проумея. — Той се замисли за момент. — Щастлив съм, че се магнах оттам.

Гейл кимна.

— И ние можем да го потвърдим. И ето ни всички тук, пак на фермата, където лайната наистина са полезни за наторяване. — Тя отвори хладилника и измъкна двете бутилки вино, които бе донесъл Кийт. — Спомняш ли си ги? Осемдесет и девет цента бутилката — обърна се тя към Джефри. — Колко плати за двете, Кийт?

— О, почти по четири долара за всяка.

— Чист грабеж! — изсумтя Джефри, разви капачката на бутилката с ябълково вино и го подуши. — Добро е. — Наля в три водни чаши, Гейл добави стръкчета мента и се чукнаха. — За отминалите дни, за отсъстващите приятели от младежките ни години, за идеалите и човечността.

— И за бляскавото бъдеще без кошмарите на ядрената експлозия.

Отпиха, оставиха чашите на масата и малко пресилено изпъшкаха от задоволство, после гръмко се изсмяха.

— Не е толкова лошо. Искаш ли още? — обърна се Джефри към Кийт.

— Не, но имам един източник.

— Аз пък имам идея — заяви Гейл, отиде до кухненската маса, донесе гроздовото вино и седна. Джефри придърпа блюдото със зеленчуци по средата и изгаси лампите, после запали две свещи.

Кийт наля чашите. Ядоха сурови зеленчуци и сос и Кийт похвали градинарските им умения, което им прозвуча като висша похвала от един фермерски син.

Известно време разговаряха за незначителни неща. Джефри и Кийт си припомняха случки от гимназията, Гейл им каза, че ѝ досаждат, и те превключиха на последната си година в „Боулинг Грийн“. Гейл донесе някаква кана с вино и я сложи върху масата. Джефри очевидно отговаряше за раздигането и от време на време се надигаше да изпълнява задължението си, докато Гейл се грижеше чашите да не остават празни.

Кийт изпитваше задоволство от веселбата въпреки факта, че нямаше много общо с домакините си, освен общите спомени от училището. Но дори и тогава той не беше особено близък с мършавия дребен Джефри Портър, макар че винаги се бяха разбирали добре в гимназията, вероятно защото и двамата бяха равни по интелект и като тийнейджъри нито единият, нито другият имаха мнение за политиката, войната или живота.

В колежа вече се бяха сближили, едно, че бяха от едно и също градче, и друго, че имаха същите проблеми с пригаждането към една нова околна среда. В действителност, помисли си Кийт, макар че не искаше да си го признае, дори бяха станали приятели.

Но с напредването на войната, радикализираща и поляризираща студентското градче, те откриха, че се придържат към диаметрално

противоположни възгледи по твърде много неща. Като Гражданската война, Виетнамската война и тяхното съвремие насъскваха брат срещу брата, съсед срещу съседа и приятел срещу приятеля. По принцип разумните хора би трябвало да намерят общи неща, които да ги обединяват. Кийт обаче, като много други, загуби стари приятели, на които държеше, и си създаде нови, които не го привличаха кой знае колко. Двамата с Джефри си бяха разменили юмруци наред студентското общежитие. В действителност Джефри не го биваше хич за боксьор и Кийт го бе просвал на пода всеки път, когато Джефри бе имал неблагоприятното да стане. Накрая Кийт си бе излязъл, а Джефри беше отнесен на носилка.

Някъде година и половина по-късно Джефри му беше писал във Виетнам — беше взел адреса му от майка му, която беше истински щастлива да го даде на един от приятелите на сина си. Кийт очакваше примирително писмо с протегната за извинение ръка и със загриженост за съдбата му на фронта и вече подготвяше в ума си развълнуван отговор, докато отваряше плика. И прочете: „Драги Кийт, уби ли деца днес? Води си статистика на всички жени и деца, които застрелваш. Армията ще ти връчи медал.“ И така нататък, все в този дух.

Кийт си спомни, че в онзи момент беше не толкова оскърбен, колкото вбесен, и ако само можеше да зърне Джефри, със сигурност щеше да му пръсне черепа. Сега обаче ясно си даваше сметка колко далеч ги бе отвел пътят на безумието в онзи период.

Изминало обаче беше четвърт столетие, Джефри се бе извинил и Кийт бе приел извинението; явно и двамата вече бяха други хора.

Тази мисъл го наведе на мисълта за Ани. Тя бе отишла да следва в университета, после се бе разходила из Европа, беше се омъжила, бе родила деца, бе живяла с друг мъж двадесет години, бе празнувала двайсет Коледи, рождени дни, годишнини и хиляди закуски и вечери с него. Кийт Ландри и Ани Бакстър със сигурност имаха общо помежду си толкова, колкото той и Джефри Портър. От друга страна, той не беше спал с Джефри Портър в продължение на шест години. Кийт се захили мислено над сравнението си.

— Хей, Кийт, да не изключи? — обади се Гейл.

— Не... просто...

Джефри се изправи, отиде до печката и каза:

— Готово е.

После разсипа задушеното в три блюда и успя да ги пренесе до масата, без да ги изтърве. Гейл нарязва хляба и гордо заяви:

— Домашен е.

Започнаха да се хранят. Хлябът имаше дъха на фуража, с който Кийт бе хранил животните в детството си, но задушеното беше добро.

За десерт имаше домашно приготвен пай с ягоди, който също не беше лош, но ароматът на билковия чай напомни на Кийт за места в Азия, които изобщо не искаше да си спомня.

— Джефри каза ли ти, че съм в градския съвет? — попита Гейл.

— Да, каза ми. Моите поздравления.

— Е, опонента ми го спипаха в мъжката тоалетна да върти кавал.

— Сигурно се превърна в събитието на годината? — засмя се Кийт.

— Загубила съм броя на мъжете, на които съм въртяла кавали, но това е съвсем друга история.

Всички без съмнение вече бяха здраво пияни, но въпреки това Кийт изпита малко неудобство от забележката.

— Мен никога не са ме спипвали в мъжка тоалетна — продължи Гейл. — Така или иначе, дойде ли ноември, ще се наложи да се боря с една тъпа селянка — някаква си републиканска лейди. Най-лошото, което е вършила някога, е било да носи бяло след Празника на труда.

— Събрали сме се доста хора, които се опитват да обърнат нещата в това градче и област към добро. Имаме план да възстановим центъра на града в историческия му облик, да развием туризма, да привлечем нови инвестиции, да спрем напредването на търговските вериги през областта, да накараме „Амтрак“ да пусне отново пътнически и бързи влакове по жепето, да свържем някоя изходяща артерия от Спенсървил с междушатските магистрали. — Джефри продължи да развива планове си за възстановяване на Спенсървил и областта.

Кийт слуша известно време, после попита:

— Значи сте се отказали от планове си да съборите правителството на САЩ?

— Мисли глобално, действай локално — захили се Джефри. — Сега сме деветдесетте.

— Е — отбеляза Кийт, — звучи ми като старомоден призив за развитие от средните щати. Спомняш ли си?

— Разбира се — отвърна Джефри. — Но нашите замисли не се ограничават само с това. Ние сме също така заинтересовани от екология, честно управление, здравни служби и други жизненоважни за живота неща, които надхвърлят тесните рамки на бизнеса и търговията.

— Добре. Защото и аз съм на същото мнение. Всъщност и аз, и вие виждаме едни и същи неща тук и споделяме едни и същи мисли. Но не мислете, че всички хора споделят идеите ви — добави Кийт. — Бил съм къде ли не по света, приятели, и ако съм научил нещо, то е, че всеки народ си заслужава правителството и обществото.

— Надявам се да е така.

— Вие двамата няма ли да спрете с тия философски дебати? — намеси се Гейл. — Ние тук си имаме реален проблем. Градската областна управа е потънала в летаргичен сън, голям процент от служителите са корумпирани, а почти всички са по-тъпи и от задник. — Тя стрелна Кийт с поглед. — Всъщност съпругът на бившето ти гадже, Клиф Бакстър, е в корена на повечето от тия проблеми.

Кийт не каза нищо.

— Тоя кучи син шантажира хората — продължи тя. — Той е един шибан клонинг на Джон Едгар Хувър. Мръсното му копеле събира незаконни досиета за всички, включително и за мен. Показа ми моето, тъпата му свиня, и аз възнамерявам да изискам по закона всичките му досиета.

— Внимавай с този човек — каза Кийт.

И тримата замълчаха. След малко Джефри наруши тишината.

— Той е грубиян и като всички грубияни е едновременно и страхливец.

— Даже и страхливецът може да се окаже опасен, ако има оръжие в ръцете.

Джефри кимна.

— Да, но нас не могат ни уплаши. Стоял съм изправен срещу войници с оръжия и дори щикове, Кийт.

— Може и аз да съм бил от другата страна, Джефри. Беше ли във Филадельфия през есента на 1968 година?

— Не, както не бяхме и в Кент Стейт, където войниците стреляха, но имяхме приятели, които се бяха оказали там, и ще ти кажа направо, че ако знаех какво ще се случи, щях да съм там.

— Да, сигурно щеше да си — кимна Кийт. — Но тогава времената бяха други, а и каузата ви може би беше по-добра. Не се самоубивай заради областни наредби.

Известно време никой не проговори; само отпиваха от чашите с вино. Свещите примигваха под мекия вятър, който се провираше през прозореца, и Кийт усещаше дъха на полските цветя — невероятно съчетание от аромати.

— Знаеш ли нещо за него? — обърна се Гейл към Кийт.

— За кого?

— За Бакстър.

— Не. Мисля, че си го спомням от гимназията. Не беше онова, което сега наричаме интелигентност.

— Е, аз пък си го спомням много добре — намеси се Джефри. — Не се е променил много. Все същият тъп насран задник. Семейството му е доста заможно, но за сметка на хитрини и всякакви социални издънки. Не си ли спомняш, че децата на Бакстърови вечно бяха загазили? Момчетата до едно бяха грубияни, а момичетата заставаха все бременни пред олтара. По жаргона на провинциалните градчета „в рода им има лоша кръв“.

Кийт не отговори. Беше повече от ясно, че Джефри и Гейл не клюкарстват и не се оплакват. Те искаха да го наемат. Той познаваше метода.

— Той е много ревнив и властен мъж — продължи Гейл.

— Имам предвид брака му. А между другото, Ани си е все така хубава и привлекателна, с което кара Бакстър да бди над нея като ястреб. От това, което стига до ушите ми, заключавам, че тя е самото възплъщение на добродетелта, но той й няма вяра и за пукната пара. Хора от тяхната улица, с които се познаваме, казват, че той държи къщата си под непрестанно наблюдение, когато отсъства. Преди няколко седмици у тях е станал някакъв инцидент с огнестрелно оръжие някъде към пет сутринта. Той си е бил у дома. На съседите било казано, че било случайност.

Кийт не каза нищо и лицето му не изразяваше нищо повече от може би добре отработена смес от мек интерес и лек скептицизъм, както всеки път, когато разговорът затънеше в дебрите на „чух да казват...“. Изпитваше чувството, че отново седи в някакво европейско кафе и някой го уговаря да си купи някаква стока.

— Не е свестен човек, но хората в града нямат друг избор, освен да взаимодействат с него — продължи Гейл.

— Дори и някои от хората, които работят с него, го намират за грубиян. И въпреки това по някакъв перверзен начин той може да излъчва очарование. Той е от старата школа и сваля шапка на всички дами, нарича жените „госпожо“ и е изключително почтителен към градската управа, духовенството и така нататък. Пощипва бебетата по бузките и помага на старите жени да прекосят улицата. — Гейл се ухили. — Също така много обича да щипе сервитьорки по дупетата и да помага на госпожици в стрес да се освобождават от пристягащите ги дрехи. Абсолютен пор. — Гейл разля последното вино по чашите.

Кийт остана заслушан в нощните птици и щурците. Гейл не му бе казала нищо ново, макар че да го чуеш на живо от човек вече имаше разлика. Някъде в дъното на съзнанието му, където се намираше наученият в най-ранна възраст морал, промъждука мисълта, че не бива да разваля един брак, един дом, едно семейство. През годините се бе озовавал в множество ситуации, които определено можеха да се считат за неделикатни, може би дори и безсрамни, но онова беше тогава и там. А сега беше тук и сега. Макар че, ако вярваше на Джефри и Гейл, семейство Бакстър не бяха съвсем щастливи, като Бакстър беше социопат, а жена му се нуждаеше от помощ. Може би.

— В професионално отношение този човек си е чиста проба неандерталец — каза Джефри. — Има си сериозни проблеми с младото поколение в града. Да, вярно, повечето деца се обличат причудливо, носят коса до раменете или си бръснат главите и си издуват касетофоните до пръсване в парка, и по цял ден киснат из него. Навремето и ние правехме какви ли не глупости. Но Бакстър само ги тормози, без да им протегне ръка за помощ. В полицейския му отряд няма офицер за работа с децата, няма програма за работа с проблемни ученици. Има само патрулни коли, ченгета и затвор. Градът умира, но Бакстър не го вижда. За него законът и редът стоят над всичко, всичко останало в най-добрия случай са лиготи.

— Законът и редът са неговото задължение — подметна Кийт.

— Да — съгласи се Джефри, — но аз ще ти кажа още нещо — и в тази област той не е съвсем изряден. Тук престъпността е все още ниска, но нещата вече започват да се влошават. В града вече плъзват наркотици — не добрата стара трева, а „твърда стока“ — а Бакстър и хабер си няма откъде идва дрогата, кой я продава или кой я купува. Природата на престъпниците и престъпленията се е променила, но Бакстър си е все същият както преди двайсет години. Битовото насилие се е повишило, вече имахме няколко кражби на коли, до този момент имаме две изнасилвания за тази година, а скоро някаква банда от Толедо гастролира и обра банката на Мерцедес. Щатската полиция ги залови, не Бакстър. Както и да е, щатът предложи да проведе курс на специализирано обучение на спенсървилския отряд, но тъй като не беше мандатно, Бакстър го отказа. Той не иска никой да разбере до каква степен са некадърни или корумпирани и гестапото, което той ръководи, и шефът му.

Кийт не отговори. В действителност на него му се искаше да вярва, че Клиф Бакстър просто е грубо, но ефективно ченге. Долен човек, но кадърен полицейски шеф, отдаден на общественото спокойствие и безопасност. От друга страна обаче инцидентът на паркинга на супермаркета и редовните полицейски обиколки покрай къщата му със сигурност бяха доказателство, че си има работа с корумпирана полиция.

— Бакстър стоварва вината за тази престъпна минивълна върху наркотиците и донякъде има право. Но той също така обвинява училищата, родителите, телевизията, МТВ, филмите, музиката, компютърните игри, модните списания и т.н. Добре, за някои неща може и да има право, но той не вижда връзката между престъпността и безработицата, юношеската скука и отсъствието на всякакви възможности за реализиране, както и липсата на стимули.

— Джефри, кога е било в провинциална Америка да е другояче? — коментира Кийт. — Може би една безкомпромисна полиция е точно онова, от което се нуждае градът. Виж, възможно е прогресивните решения да проработят в града, но това тук не е Кълъмбъс или Кливланд, приятелю мой. Тук имаме нужда от решения, специфични за малките градчета, а вие, момчета и момичета, се нуждаете от връзка с действителността.

— Виж, ние непрекъснато поддържаме връзка с действителността — намеси се Гейл. — Вече не сме онези тесногръди фразьори, каквито бяхме. Но от това проблемите не се променят. Грижа ли те е за града в крайна сметка, или не?

Кийт се замисли, после каза:

— Да, това е родният ми град. Мислех си, че нещата не са се променили много и че мога да намеря малко тишина и спокойствие, но доколкото разбирам, вие двамата няма да ме оставите да ходя на риболов.

Гейл се усмихна.

— Старите революционери не си отиват току-така като старите войници, Кийт. Те просто си намират нова кауза.

— То си личи.

— Според нас Бакстър е уязвим, защото има няколко опасни за кариерата си проблема, от които искаме да се възползваме.

— А може би той има нужда само от един добър съвет и обучение за развиване на чувствителността му. Нали точно това е, което прогресивни люди като вас предлагат на престъпниците? Защо да не го пробвате и върху ченгета?

— Знам, че ни пробваш, и си добър в това, но също така знам, че си интелигентен човек. Ти знаеш, или скоро ще го разбереш, че Клиф Бакстър е неспасяем случай в професионално, духовно и всякакво друго отношение. Господи, и той го знае. И започва да се изнервя също като заловен в капана плъх, и това го прави двойно по-опасен.

Кийт кимна и се замисли. „И със сигурност не го прави по-добър съпруг.“

— Считаме, че е крайно време да го изритаем от работното му място. Нуждаем се от морална победа, нещо, което да галванизира общественото мнение. Кийт, човек с твоя опит...

— Ти нямаш никаква представа за опита ми — прекъсна я той. — Всичко, което съм споделил с вас на тази тема, остава между тези четири стени.

— Добре — кимна тя. — С твоята интелигентност, умения, чар ти можеш много да ни помогнеш. Ще се радваме много, ако се присъединиш към нас.

— Кои сте тези „вие“?

— Просто група реформатори.

— Трябва ли да ставам член на Демократическата партия?

— Господи, не! — изсмя се Джефри. — Нямаме нищо общо с никаква партия. При нас има хора от всякакви партии и класи. Имаме свещеници, бизнесмени, учители, фермери, домакини — по дяволите, почти цялата фамилия на Ани е при нас.

— Наистина ли? Чудя се на какво ли прилича вечерята в Деня на благодарността във фамилията Бакстър.

— Подобно на мнозина от поддръжниците ни, те още не са дали публична изява. Можем ли да разчитаме на теб? — попита го Джефри.

— Ами... — В действителност Кийт също си имаше собствена причина да се изправи срещу Клиф Бакстър, а именно, че той беше съпруг на Ани Бакстър. — Ами... не съм много сигурен, че ще остана тук.

— Имах впечатлението, че се каниш да отседнеш за дълго — забеляза Джефри.

— Не съм сигурен.

— Ние не те молим да се изправиш посред пладне на главната улица срещу него със зареден револвер. Само ни кажи, че подкрепяш идеята ни да го свалим от власт.

— Добре. По принцип аз съм „за“ свалянето от власт на всеки корумпиран държавен служител.

— Добре. Защото Клиф Бакстър е точно това. Следващата седмица имаме уговорено събиране, четвъртък вечерта, в църквата „Сейнт Джеймс“. Знаеш ли я?

— Да, това е моята стара църква. Защо се срещате извън града?

— Хората не искат да ги виждат на тази среща, Кийт. Разбираш защо.

— Наистина разбирам. Но вие според мен май прекалявате с тази революционна мелодрама. Това е Америка, дявол да го вземе. Използвайте шибания му градски съвет. Това е ваше право.

— Не можем. Все още не.

Кийт се зачуди какъв ли дял има в разказа на Портърови желанието да се възроди революционната романтика и колко е истинският страх.

— Обещавам да помисля дали да дойда — каза Кийт.

— Добре. Още пай? Чай?

— Не, благодаря. Време е да си тръгвам.

— Рано е още — заяви Гейл. — Никой от нас няма нещо наложително за утре.

Тя се изправи и Кийт си помисли, че се кани да разтреби масата, така че и той се изправи и взе блюдото и чашата си.

— Остави това. Утре ще почистим — каза Гейл, хвана го за лакътя и го поведе към всекидневната.

Джефри ги последва с една кана сушени листа.

— Вечерята беше страхотна, разговорът оптимистичен, а сега ще се оттеглим за една лула тютюн.

Гейл запали две благовонни лампи и две благовонни свещи. Джефри седна на пода с кръстосани крака пред масичката за кафе и под светлината свещите прехвърли съдържанието на каната върху цигарените хартии, които бе разстлал върху ниската масичка.

Кийт го наблюдаваше как с бързите си пръсти и ловък език направи пет добре пресовани цигари с марихуана по-бързо, отколкото някой стар фермер би си свил обикновена цигара.

Гейл пхна касета в магнетофона — „Клубът на самотните сърца на сержант Пепър“ — после седна на пода с гръб към креслото.

Джефри запали една от цигарите, смукна веднъж и я подаде на Кийт. Кийт се поколеба за момент, после пое и той, след което я подаде над масичката за кафе на Гейл.

„Бийтълс“ пееха, свещите пращяха, ароматът на благовония и марихуана изпълваше въздуха. Беше нещо като 1968 година.

Първата цигара вече се подаваше с пинсета, след което угарката грижливо беше поместена в пепелника за по-нататъшно допушване с лулата, която Кийт бе забелязал върху масата. Запалиха втора цигара, която пое по маршрута на първата.

Кийт си припомни протокола и ритуалите така, сякаш бяха отминали едва предния ден. Никой не говореше много, а и малкото, което се отрони от устните им, нямаше почти никакъв смисъл.

Гейл обаче съумя да каже нещо смислено с тихия заговорнически глас, свързан с канабиса и светлината на свещите.

— Тя има нужда от помощ.

Кийт го пропусна покрай ушите си.

Гейл продължи, все едно на себе си.

— Разбирам как и защо една жена продължава да остава в тази ситуация... не мисля, че я тормози физически... но той насилва мозъка

й...

Кийт ѝ подаде цигарата.

— Стига.

— Стига какво? — Тя опъна от цигарата. — Вие, господин Ландри, бихте могли да разрешите проблема си и нашия проблем едновременно... — Тя изпусна дима от устата си. — Не е ли така?

Кийт имаше голям проблем с формулирането на мислите си, но след няколко секунди или след няколко минути, сякаш отдалеч дочу гласа си:

— Гейл Портър... сякъл съм глави с най-добрите секачи на света... имам опит с жените да напиша цяла книга по темата... не се опитвай да насилваш моя мозък... — Стори му се, че иска да изрече точно тези думи. Във всеки случай съдържанието беше същото.

Гейл сякаш не го чу.

— Винаги съм я харесвала... Искам да кажа, не бяхме чак толкова гъсти, но... тя беше особена... винаги беше усмихната, винаги вършеше само добри неща... Искам да кажа, че направо ми се повръщаше от нея... но дълбоко в себе си аз ѝ завиждах... винаги в мир с приятеля си и със себе си... все едно, да не ти пука за нищо...

— Тя се включи активно в антивоенната дейност в Кълъмбъс...

— Наистина ли? Брей! Това да не те ядоса?

Кийт не отговори, или поне си помисли така. Вече не можеше да различи дали само мисли, или изрича мислите си на глас.

В стаята за дълго сякаш се възцари тишина, после Гейл се обади пак:

— Искам да кажа, ако нямаш никаква друга работа тук, ако не мислиш да правиш каквото и да било с живота си след покоряването на шибания свят... спаси тази жена.

Кийт направи опит да се отлепи от пода.

— Мисля, че трябва да тръгвам.

— Няма да стане — обади се Джефри. — Оставай да спиш тук. Та ти дори не можеш да намериш входната врата.

— Не, трябва да тръгвам...

— Темата приключена — заяви Гейл. — Всички теми приключени. Никакви такива дрънканици. Спокойно, момчета. — Тя подаде цигарата на Джефри, после се изправи, смени касетата и започна да танцува под звуците на „Хонки Тонк Уоман“.

Кийт я наблюдаваше в примигващата светлина на свещите. Тя беше грациозна, а тялото ѝ улавяше вярно ритъма на музиката. Самият танц нямаше голяма връзка с еротиката, но бе минало много време от последната му близост с жена и той усети познатия пламък в слабините си.

Джефри изглеждаше безразличен към изпълнението на жена си и се съсредоточаваше върху пламъка на свещта.

Кийт се извърна от Гейл и помогна на Джефри да гледа в свещта.

Не знаеше колко време е минало, но в един момент усети, че касетата пак е сменена, и в момента се въртяха „Звуците на тишината“, а Джефри декларираше, че това е последният музикален съпровод към марихуаната, после Кийт усети Гейл да се настанява срещу него на пода, отново с цигара в уста.

Тя заговори сякаш на себе си.

— Спомняш ли си онези дни, когато нямаше сутиени и прозрачни блузки, когато се къпехме голи и правехме групов секс, и нямаше болести-убийци, и никакви задръжки, когато нямаше никакви правила за сексуално поведение, а само мъже и жени, които наистина се обичаха? Спомняш ли си? Защото аз не съм го забравила. Господи, какво се е случило с нас?

В стаята, изглежда, не знаеха отговора на въпроса ѝ, защото никой не отговори.

Съзнанието на Кийт не беше много в ред, но той си спомняше и по-добри дни, макар че вероятно представата му за по-добро се различаваше от тази на Гейл или Джефри. Работата просто беше там, че нещата навремето бяха по-добри, и сърцето му внезапно изпита мъка от чувството на загуба, носталгия и сантименталност, донякъде пробудени от канабиса, донякъде от вечерта, и частично, защото това беше вярно.

Гейл не му се предложи, което беше истинско облекчение, защото той не беше уверен какво ще каже или как ще постъпи в този случай. Вечерта приключи с унасянето му в сън на дивана — по бельо и наметнат с одеяло. Портъррови се качиха наборния етаж в спалнята си.

Благовонията догоряха, свещите угаснаха, поредният албум на Саймън и Гарфънкъл свърши, а Кийт лежеше в спокойния мрак.

На разсъмване стана, облече се и си тръгна преди Портърови да се събудят.

В петък вечерта, няколко дни след вечерята у Портърови, в съгласие със спомените си от фермерското време Кийт Ландри реши да отскочи до града.

Сложи си панталони и спортна риза, качи се в колата и се запъти към Спенсървил.

През изминалите няколко дни не бе видял и следа от Ани, но това не беше в резултат от липса на наблюдение от негова страна. Бе прекарал цялото време в дома си, винаги на една ръка разстояние от телефона, беше проверявал пощенската си кутия по няколко пъти на ден и бе наблюдавал колите, преминаващи покрай къщата му. Накратко, той се бе превърнал в болен от любов възрастен мъж. Усещането не беше съвсем неприятно.

Предния ден бе видял една синьо-черна патрулна кола от Спенсървил да минава по обед, а сутринта пък беше видял бяло-зелената кола на областния шериф. Шерифската кола можеше да е на случайна обиколка, но градската полицейска машина беше на доста голямо разстояние от предвидения радиус на действие.

Така или иначе, той криеше блейзъра си от чужди очи и не знаеше дали не са открили новия му автомобил, освен ако, разбира се, не бяха открили името му чрез Бюрото за МПС.

На този етап всичко това представляваше малко тъпа игра на котка и мишка, но Кийт беше наясно, че тя съдържа в себе си потенциала за конфронтация.

Подкара по главната улица, която беше доста по-спокойна отколкото в спомените му за петъчните вечери. В онези дни петък беше обявен за пазарен ден и в задънената улица северно от сградата на съда се събираше голям фермерски пазар. Сега всички, включително и фермерите, купуваха повечето от хранителните си продукти в супермаркетите, добре опаковани.

По всяка вероятност търговската ивица извън града поемаше основния поток купувачи петък вечерта, но в центъра на града имаше

отворени няколко магазина, а и банката работеше до късно. До късно работеха и няколко заведения, ресторантът на Милър и двете таверни, на Джон и „Постхауз“ — пред тях бяха паркирани коли.

Кийт спря на едно място близо до заведението на Джон и слезе от колата. Беше топла вечер, по тротоарите нямаше много народ. Той влезе в таверната.

Според Кийт ако човек искаше да опознае някой град, трябваше да отиде в най-добрия и най-лошия бар, за предпочитане петък или събота вечер. Кръчмата на Джон очевидно беше от втория тип.

Таверната беше тъмна, шумна, опушена, с дъх на вкиснала бира и очевидно обитавана най-вече от мъже в джинси и фланелки с къси ръкави. Фланелките масово рекламираха маркови бири, тракторите „Джон Диър“ и местни спонсориран спортни тимове. Някои имаха наистина оригинални надписи от рода на „Майсторите копачи стигат по-дълбоко“.

Имаше няколко видеоигри, пинбол-машина, а в центъра на таверната имаше маса за бiliarд. Музикален автомат напяваше тъжни кълтри уестърн песни. На плота на бара имаше няколко свободни столчета и Кийт се настани.

Барманът го изгледа за момент, явно преценявайки с професионалния си поглед, че новодошлият не представлява потенциална опасност за заведението му, и попита:

— Какво ще обичате?

— „Будвайзер“.

Барманът постави бутилка пред него и я отвори.

— Два долара.

Кийт постави десетачка на бара. Рестото си го получи, но без чаша, и пи направо от гърлото на бутилката.

Огледа се. Имаше няколко млади жени, но всички бяха с придружители. Повечето от посетителите бяха мъже. Телевизорът над бара предаваше срещата между „Янките“ и „Блу Джейс“, коментаторът се надпреварваше с подсмърчането на някакъв унил кълтри певец за изневерите на жена му.

Мъжете варираха от малко над двайсетте до към шейсетте, повечето добродушни на вид мъжаги, които с еднаква готовност ще те почерпят с бира и ще ти пръснат главата с някой стол, без да имат нищо лично против теб. Жените бяха облечени като мъжете: джинси,

здрави обувки и фланелки с къси ръкави. Пушеха и пиеха като мъже, от бутилката. Съвсем нормално заведение, макар Кийт от личен опит да знаеше, че в по-късните часове страстите почват да се нагорещават.

Той се извъртя на столчето и се загледа в билиардната игра. Навремето не беше имал много възможности да кисне по таверните, защото го бяха призовали в армията и врагът гледаше да го надупчи с куршуми по времето, когато можеше да използва законното си право да гласува или да не. Сега вече човек на тогавашните му години можеше да се подлага под вражески куршуми и да гласува, но все още нямаше право да пие, докато не навърши двайсет и една. Така или иначе, той се отбиваше в едната или другата кръчма всеки път, когато го пускаха в отпуск, и си спомни, че голям брой от мъжете в баровете са ветерани с доста истории за разказване, а някои като него бяха в униформа и никога не им се налагаше да плащат за бирата си. Мъжете в бара на Джон обаче определено не се бяха отдалечавали много от родното си място; излъчваха някаква неуморна скука и му се стори, че никога не са изживявали нещо като възмъжаване.

Не се виждаха мъже на неговата възраст, но един човек на края на бара непрестанно му хвърляше погледи; Кийт го следеше с крайчеца на окото си.

Мъжът стана от стола, заклатушка се покрай бара и спря право пред Кийт.

— Познавам те.

Кийт го огледа. Мъжът беше висок, мършав, с дълга до раменете руса коса, развалени зъби, повехнала кожа и хлътнали очи. Дългата коса, джинсите и фланелката с къси ръкави подсказваха за младеж около двайсетте, но лицето беше поне двойно по-старо.

— Знам кой си — изломоти високо мъжът.

— Кой съм аз?

— Кийт Ландри.

Няколко от близките мъже извиха глави към тях, но останалите не даваха пет пари.

Кийт отново го огледа и този път установи, че и той познава мъжа пред себе си.

— Правилно, ти си...

— Хайде, Кийт, познаваш ме...

Кийт се разрови из паметта си, цяла върволица лица от гимназията пробяга пред очите му.

— Ти си Били Марлон — изрече накрая той.

— Да! Хей, човече, та ние с теб бяхме приятели. — Марлон го тупна по рамото, после стисна ръката му. — Как си, по дяволите?

Кийт си помисли, че би трябвало да предпочете друга кръчма.

— Чудесно. А ти как си, Били?

— Страхотно! Осран от петите до ушите!

— Какво ще кажеш да му ударим по една бира?

— Няма проблеми.

Кийт поръча още два будвайзера.

Били се настани на съседното столче и се приведе така, че Кийт да може да усети дъха на бира, който се разнасяше от него в комплект с още няколко миризми.

— Изглеждаш страхотно.

— Благодаря.

— Какво правиш тук, по дяволите?

— Просто гостувам.

— Да? Това е страхотно! Откога си тук?

— От няколко седмици.

— Не ме бъркаш, нали? Невероятно. Толкова ми е гот да те видя.

Очевидно Били Марлон наистина беше щастлив да го види. Кийт се опита да си припомни какво знае за Били, какво общо бяха имали, за да водят този очевидно нещастен разговор. Накрая някои неща все пак изплуваха в паметта му, докато Били неспирно бърбеше. Марлон бе играл заедно с него във футболния отбор, но не съвсем добре, и повечето време бе прекарвал на резервната скамейка. Марлон беше от хората, които много искат всички да ги харесват, и обективно погледнато, не трябваше да има причини да не го харесват, но повечето хора го намираха за досаден. В действителност Кийт го намираше и приятен, и досаден.

— Ебаха ли ти мамата във Виетнам?

— По всяка вероятност.

— Щото и на мен. Ти беше с Първи кавалерийски, нали?

— Да.

— Да, спомням си. Майка ти си беше загубила ума. Казах ѝ, че всичко ще е наред. А бе, щом такъв нещастник като мен можа да оцелее, човек като теб едва ли би имал проблеми.

— Четкаш ме.

Кийт си спомни, че Били го бяха взели в армията веднага след гимназията. Кийт се бе възползвал от правото на отлагане заради колежа, което в ретроспекция беше монументална правителствена гадост. Богатите, привилегированите и всеки друг, който можеше да постъпи в колеж, имаше на разположение четири години да протестира срещу войната или да я игнорира, докато бедните и глупавите биваха убивани и осакатявани. Но вместо да приключи в един разумен срок, войната продължи и дипломиращите се колежани като него започнаха да ги призовават. Докато замине за Виетнам, Били Марлон и повечето от съучениците му от гимназията вече бяха уволнени от армията или заровени в земята.

— Аз бях в двайсет и пета дивизия — „Джангъл Лайтнинг“ — каза Били. — Доста жълтурчета изчукахме из блатата.

— Браво. — Но не достатъчно, за да приключат войната.

— И ти си усетил доста от лайната там.

— Да, така е. — Явно Били бе следил армейската кариера на Кийт, докато бе проглушавал ушите на спенсървилци със собствените си приключения.

— Пречука ли някого? — попита Били. — Искam да кажа отблизо.

— Май че да.

— Страхотно усещане е.

— Не, не е.

Били се замисли за минута, после кимна.

— Вярно, не е... но е трудно да го забрави човек.

— Опитай се.

— Не мога. Не разбираш ли, че още не мога да го забравя?

Кийт огледа бившия си съученик. Работата беше повече от ясна. Били Марлон беше деградирал.

— Как вървят нещата при теб? — попита Кийт.

— Ами к'во да ти кажа, хич ги няма. Два пъти се жених и два пъти се разведох. От първата жена имам деца. Всички пораснаха и сега живеят във Форт Уейн. Заминаха там още като малки с майка си. Там

се омъжи за някакъв педал и повече не видях дечицата си. Втората ми съпруга... се изнесе. — Той продължи с познатата история, която никак не изненада Кийт; единствено последният възглас наистина беше неочакван. — Ех, да можех да почна пак отначало.

— Да, всеки си го мисли. Но може би е вече време да продължаваш, без да почваш отначало.

— Да. Все си мисля, че трябва да продължа.

— Къде работиш?

— Нямам постоянна работа. Върша това-онова от дъжд на вятър. Ловувам и ходя за риба по малко. Живея на миля от града, на запад, имам цяла ферма на разположение. Всичко, което трябва да правя, е да наглеждам къщата. Едни пенсионери, дето живеят при едно от децата си в Калифорния, ми я оставиха. Каули. Познаваш ли ги?

— Звучи ми познато.

— Само че вече я продават и през ноември трябва да си търся нова бърлога.

— Защо не постъпиш в някоя болница за ветерани от виетнамската война?

— Че защо? Аз не съм болен.

— Не изглеждаш добре.

— Е, малко поизгубих съня си, след като разбрах, че трябва пак да се изнасям. Наистина се изнервям много, когато няма къде да положа тялото. Ще се оправя.

— Добре.

— А ти къде си отседнал?

— В къщата на родителите ми.

— Да? Ако имаш нужда от човек, мога да ти плащам малък наем, да върша домакинска работа, да ти правя компания...

— През ноември и аз заминавам. Но ще видя какво мога да направя за теб, преди да тръгна.

— Благодаря ти, приятел. Не се притеснявай, все ще се оправя. Кийт поръча още две бири.

— С какво си вадиш хляба? — попита Били.

— Пенсионирах се.

— Да? А откъде?

— Правителството.

— Без майтап? Виждал ли си някого, откакто се върна?

— Не. Всъщност видях. Джефри Портър, помниш ли го?

— Да. Няколко пъти се сблъсках с него на улицата. Нямаме кой знае какво да си кажем.

Поговориха още няколко минути — Били беше вързал здраво кънките. Кийт погледна часовника си.

— Време е да си тръгвам.

Хвърли една двайсетачка на бара.

— Дай още една бира на приятеля ми, а после вече май ще трябва да се прибира у дома.

Барманът бутна банкнотата обратно.

— Изчерпал си е лимита за вечерта.

— О, хайде, Ал! — изскимтя Били. — Човекът иска да ме почерпи.

— Допивай си бирата и изчезвай.

Кийт остави банкнотата върху бара.

— Вземи я и се прибирай. Ще се отбия някой ден преди да си тръгна.

— Голямо благодарско, приятел. Чао — каза Били и когато Ландри стана, се провикна подир него: — Много се радвам, че се видяхме, Кийт!

Кийт излезе на чист въздух. „Постхауз“ се намираше на отсрещната страна на площада. Кийт прекоси улицата и тръгна през парка.

По пейките имаше неколцина възрастни, седнали под декоративните осветителни тела; няколко двойки скитаха по алеите. Кийт видя една празна пейка и седна за момент. Пред него стърчеше паметникът за Гражданската война — голяма бронзова статуя на войник от северната армия с мускет. Върху гранитния пиедестал на статуята бяха изсечени имената на стотици мъже от окръг Спенсър, загинали във войната.

Виждаше паметниците и от другите войни. Познаваше ги добре. Започваха с монолит, отнасящ се до войните с индианците, след което идваше Мексиканската война, и така война подир война, чак до Виетнамската, чийто монумент представляваше проста бронзова плоча, върху която бяха изсечени имената на загиналите. Добре беше, че малко градче като неговото пазеше жив спомена за падналите си във войните граждани, но от вниманието му не убягна фактът, че

паметниците се снишаваха с всяка поредна война, сякаш жителите на града започваха да се обезсърчават от цялата тази работа.

Вечерта беше приятна и той седеше отпуснат. Изборът какво да прави човек в петък вечер в едно малко градче не беше особено богат и той се усмихна, спомняйки си вечерите в Лондон, Рим, Париж, Вашингтон и навсякъде другаде. Зачуди се дали би могъл да заживее отново тук. Би могъл, разбира се. Можеше да заживее отново простия живот на малкото градче, стига само да не беше сам в къщата.

Огледа се и видя осветения фургон на продавача на сладолед и групата хора, застанали до него. Беше му минавало през ума, че ако дойде в града петък вечер, може да зърне Ани. Дали Бакстърови излизаха на вечеря? Ходеха ли заедно на покупки петък вечер? Нямаше никаква представа.

Спомни си летните вечери, когато двамата с Ани седяха в парка и си говореха с часове. Особено се беше впило в паметта му лятото, преди да постъпят в колежа, преди войната, преди убийството на Кенеди, преди инвазията на наркотиците, преди да се появи светът извън окръг Спенсър, когато всички бяха все още млади и пълни с надежда и как един младеж се ожени за тяхно съседско момиче и отиде на гости на тъста си в неделя.

Тогава този парк беше изпълнен с негови приятели, момичетата носеха рокли, момчетата ходеха с къси коси. Новоизобретените транзисторни радиоприемници излъчваха Питър, Пол и Мери, Джоан Бейз и Елвис и силата на звука беше ниска.

Пушеше се ментоловият „Нюпорт“, а не марихуана, и коката се пиеше, а не се смъркаше. Двойките се държаха за ръце, но ако те пипнеха да се натискаш зад някой храст, веднага те отвеждаха в отсрещния полицейски участък, където старият полицейски магистрат бащински те нахокваше.

Светът всеки миг се канеше да експлодира и във въздуха витаеха признаци за това, но никой не можеше да предвиди кога ще се случи. Лятото на 1963 година беше наречено последното лято на американската невинност, и със сигурност това беше лятото на неговата невинност — защото той я изгуби в спалнята на Ани Прентис.

До онзи момент никога не бе виждал гола жена, нито в книгите, нито на кино. „Плейбой“ го имаше и през 1963 година, но не и в окръг

Спенсър, филмите с двусмислени епизоди биваха цензурирани, преди да стигнат до Спенсървил. Така той си нямаше дори и представа как трябва да изглежда една гола жена, да не говорим за вагина. Усмихна се на себе си и си спомни първия неловък опит да осъществят акта. Нейният опит беше равен на неговия, сиреч нула, но тя все пак имаше по-добри инстинкти. Той бе взел презерватива от едно по-голямо момче, което бе закупило цяла кутия в Толедо — струвал му бе цели два долара, истинско състояние по онези дни. „Ако бяхме знаели какво ни чака след това, щяхме да се опитаме да продължим онова лято цяла вечност.“

Кийт се изправи и тръгна през парка. Някъде думкаше с пълна мощност касетофон, рап, няколко петнадесетгодишни момчета седяха в кръг на тревата и играеха електронни игри, а неколцина възрастни мъже седяха на пейките. Млада двойка лежеше на ливадата, безразлична към всичко около себе си.

Кийт пак се върна на онова лято, после на есента същата година. Двамата с Ани се бяха превърнали в съвършените любовници, откривайки и експериментирайки всичко, което можеше да се открие в любовната игра. Нямаше никакви книги по темата, никакви порнофилми, никакви ръководства относно мистериите на секса, но по някакви невероятни инстинктивни пътища те бяха открили оралния секс, позата 69, ерогенните зони, цяла дузина различни пози, мръсните приказки и увертюрите. Той нямаше никаква представа откъде бе дошло всичко това и двамата често се обвиняваха шеговито един друг, че имат любовници или че гледат незаконни порнофилми, произведени в Европа по онова време, или пък получават информация от приятелите си. В действителност и двамата бяха девственици, и двамата без никаква предварителна представа, но нещата при тях се бяха получили изненадващо без почти никакви усилия.

Бяха се любили, използвайки всяка възможност, всяко място, до което можеха да се доберат, и го пазеха в тайна, както бяха длъжни да постъпват любовниците по онова време.

Вече в колежа можеха да бъдат по-открити, но спалните бяха разделени по полов признак и бяха под плътно наблюдение. Мотелите не позволяваха такива волности и в продължение на две години те използваха апартамента на едни женени приятели извън студентското

градче. Накрая Ани бе взела стая, под наем над един магазин, макар че продължаваха да живеят в общежитията.

Кийт се зачуди защо ли не се бяха оженили тогава. Може би защото не искаха да разрушат очарованието, тайнствеността, вкуса на забранения плод. А и нищо не ги пришпорваше да бързат в спокойната обстановка на колежа.

После обаче дойдоха дипломирането и повиквателната. Половината момчета, които познаваше тогава, гледаха на повиквателната не като на призив в армията, а като на призив към олтара. Това не ги спасяваше от армията, разбира се, но улесняваше донякъде живота, защото женените войници се ползваха с известни привилегии. След курса на обучение ги пускаха в домашен отпуск, получаваха допълнително възнаграждение, а и освен това бракът намаляваше шансовете за изпращане на предната линия.

И въпреки това те никога не бяха обсъждали евентуалния си брак. Явно в крайна сметка и двамата бяха имали различни мечти. Тя си падаше много по живота в студентското градче. А него го влечеше към приключенията.

Те бяха сродни души, приятели и любовници. Бяха споделяли мисли, чувства. Бяха делили парите си, колите си и живота си в продължение на шест години. Но колкото и да бяха близки, никой от тях не посмя да засегне темата за бъдещето им, нито искаше да нарани другия, така че накрая той се приведе над леглото ѝ, целуна я и си тръгна.

Вече беше стигнал другия край на парка и виждаше „Постхауз“ от другата страна на улицата.

Откъм лявата му страна се разнесоха бурни викове. Той се обърна. На десетина метра от него стояха двама униформени полицаи и крещяха на някакъв мъж, легнал на една пейка. Единият енергично потупваше с палката си легналия по петите.

— Ставай! Чуваш ли какво ти говоря?

Мъжът неуверено се изправи и Кийт видя, че е Били Марлон.

— Не ти ли казах да не спиш тук? — кресна другият полицаи.

— Проклето пиянде! Повръща ми се като те зърна тук! Отрепка!
— изрева първият.

Кийт изпита желание да обясни на младите полицаи, че Били Марлон е ветеран от Виетнам, бивш футболист от отбора на

Спенсървил, баща, човек. Вместо това обаче остана на мястото си и зачака да види как ще приключи инцидентът.

Инцидентът обаче не даваше признаци да приключи скоро. Полицайте междувременно подпряха Били на едно дърво и му закрещяха:

— Не ти ли казахме и да не припарваш до града! На всички им се повръща само като те видят! Ти да не си глух бе! А? — И все от този род.

— Оставете ме на мира! — изрева им изведнъж Били. — Не притеснявам никого! Оставете ме на мира!

Единият полицаи вдигна палката и Били мигновено покри лицето и главата си с ръце. Кийт пристъпи напред, но ченгето само халоса дървото над главата на Били. И двете ченгета се изсмяха.

— Я ни кажи какво се каниш да направиш на шефа Бакстър, приятелче! Хайде, Рамбо, кажи ни! — И двамата полицаи отново избухнала в смях.

На Били като че ли му дойде малко кураж и вдигна глава.

— Ще го убия. Аз съм ветеран от войната и ще го убия. Предайте му, че един ден ще го убия!

— И защо? Няма ли да ни разкажеш?

— Защото... защото...

— О, хайде! Защото чука жена ти. Нали така? Шефът Бакстър чука жена ти.

Били изведнъж рухна на земята и покри лицето си с ръце. Целият се разтресе от ридания.

— Кажете му да стои надалеч от жена ми. Кажете му да спре. Стойте настрана от жена ми. Надалеч...

Двамата полицаи се изсмяха с цяло гърло.

— Ставай! Килията те чака! — изрева първият полицаи.

Били обаче се бе свил на кълбо на земята и плачеше.

Полицаят го сграбчи за косата.

— Ставай!

Кийт ги приближи.

— Оставете го.

Те се извърнаха и го погледнаха.

— Моля ви да се отстраните, господине. Ние държим ситуацията под контрол.

— Не, вие не държите нищо под контрол. Вие нанасяте травма на този човек. Оставете го.

— Сър, налага се да ви помоля...

Другото ченге обаче го сръга.

— Хей, та това е... — И зашепна в ухото му, след което и двамата изгледаха Кийт. Първото ченге пристъпи към него.

— Ако не си тръгнете, ще бъда принуден да ви арестувам за възпрепятстване работата на органите на правосъдието.

— Не виждам никакво правосъдие тук. Ако ме арестувате, ще разкажа на областния прокурор какво точно съм видял и чул тук и ще повдигна обвинения срещу вас.

Двамата полицаи и Кийт се гледаха.

— Кой ще ти повярва бе? — изтърси накрая единият.

— Ами хайде да пробваме, а?

— Да не ни заплашваш? — изстъпи се другото ченге.

Кийт не му обърна внимание и приклепна до Били.

Помогна му да се изправи, прегърна го през рамото и го поведе към улицата.

— Ще ни платиш за това. Наистина ще си платиш! — изрева подир него единият полицаи.

Кийт издърпа Били на тротоара и го поведе покрай парка към колата си.

Били залиташе, но Кийт го подкрепяше да върви.

— Какво става? Къде отиваме? — съвзе се в един момент Били.

— У дома.

— Добре, добре, само недей толкова бързо. — Той се изтръгна от Кийт и потегли самостоятелно по тротоара. Кийт вървеше до него, готов да го подхване, ако залитне.

— Мръсни ченгета... винаги гледат да се изгаврят с мен... а аз никому не съм сторил зло... страшно ме мразят... той чука жена ми, мамичката му мръсна...

— Спокойно, спокойно.

Няколко души на тротоара се извърнаха към тях.

— Мръсният му кучи син... и после ми се присмиваше... казваше ми, че хич не можела да се такова... и вече щял да й бие шута...

— Затваряй си устата! По дяволите, затваряй си устата! — изрева му Кийт, сграбчи го за рамото и го блъсна през улицата право към колата си.

След малко вече бяха извън града.

— Къде ти е къщата? Къде живееш?

Били се бе свлякъл на предната седалка, главата му се люшкаше при завоите.

— Шосе 8... О, повдига ми се.

Кийт смъкна стъклото от страната на Марлон и избута главата му навън.

— Давай.

Били издаде гъргорещ звук, но не успя да повърне.

— Ох... спри колата.

Кийт откри старата ферма на Каули — името им беше изписано с огромни букви върху хамбара. Спря до тъмната къща зад един стар пикап, после измъкна с усилие Били от колата и го избута до предната веранда. Входната врата не беше заключена и той довлече Били вътре, намери в мрака всекидневната и го пусна като чувал върху дивана. Излезе, поколеба се малко, после се върна и го настани по-удобно, свали му обувките, после пак тръгна да излиза.

— Кийт, хей, Кийт — повика Били.

— Да? — обърна се той.

— Много се радвам, че се видяхме. Страшно се радвам...

Кийт приближи лицето си на сантиметър от това на Били и бавно и строго каза:

— Стегни се, войнико!

Очите на Били рязко се ококориха; съзнанието му малко се възвърна и той отговори:

— Слушам, сър.

Кийт тръгна към предната врата и докато я затваряше след себе си, чу отново гласа на Били:

— Хей, приятел, имаш едно от мен.

Кийт се качи в колата си и пое по селския път. На банкетата имаше паркирана кола от спенсървилския полицейски отряд. Кийт продължи в очакване фаровете ѝ да светнат подире му, но нищо такова не се случи и той се зачуди дали полицаите нямат намерение да си довършат

разправата с Били. Замисли се дали да не обърне, но реши, че не трябва да насилва късмета си повече тази вечер.

Някъде по средата на пътя към дома си Кийт зърна друга полицейска кола, която тръгна подире му с включени фарове.

Той наближи разклона за дома си и спря. Полицейската кола спря на няколко метра зад него. Той остана седнал. Полицаяте не помръдваха. Останаха така в продължение на пет минути, после Кийт потегли по отбивката, а полицейската кола продължи по шосето.

Очевидно играта почваше да загубява. Той се отказа от паркирането зад къщата, а вместо това паркира близо до верандата и се прибра през предната врата.

Качи се направо горе, извади деветмилиметровия „Глок“ от шкафа, зареди го и го постави върху нощната масичка.

Съблече се и си легна. Още беше бесен и не можеше да заспи, но накрая успя да навлезе в ничията зона между бодърстването и дрямката. Беше се научил да го прави във Виетнам, след което го усъвършенства и в други страни; тялото му оставаше отпуснато, но всичките му сетива бяха готови всеки миг да се пробудят.

Съзнанието му се насочи към области, с които той не би се занимавал, ако имаше пълен контрол върху мислите си. Разумът му подсказваше, че домът му се е превърнал в последния рубеж, но той си го знаеше и преди. Това беше голямата подсъзнателна тайна, която бе пазил грижливо от себе си толкова много години. Спомените му за Клиф Бакстър не бяха толкова мъгляви, както ги бе демонстрирал пред Портъррови, нито пък толкова изплъзващи се, както бе убеждавал себе си. В действителност той отлично си спомняше копелето-грубиян; не беше забравил как няколко пъти се бе опитал да го провокира по време на футболните срещи и съвсем ясно си спомняше как Клиф Бакстър бе поглъщал с очи Ани Прентис в училищните зали, на танцови забави, край плувния басейн, и си спомняше случая при една есенна бригада, когато Бакстър бе натиснал Ани по задника, за да ѝ помогне да се качи на каруцата със сено.

Трябваше тогава да му пръсне мутрата, но Ани дори и не забелязваше присъствието на Клиф Бакстър, а Кийт беше наясно, че най-добрият начин да докараш до бяс отрепка като Бакстър е да се преструваш, че не го забелязваш. И наистина гневът на Бакстър растеше с всеки изминал месец, което не беше трудно да се забележи.

Клиф Бакстър обаче беше достатъчно хитър, за да прекрачи и последната черта. Накрая неизбежно щеше да го направи, но вече беше дошъл юни и Кийт и Ани завършиха и заминаха в колежа.

Кийт така и не разбра дали интересът на Бакстър към Ани беше неподправен, или той правеше всичко това само за да ядоса Кийт, когото ненавиждаше от цялата си душа без никакъв повод. И когато разбра, че Клиф Бакстър и Ани Прентис са се оженили, той беше не толкова разгневен на нея или на него, колкото потресен от новината. Тогава му се беше сторило, че адът и раят са сменили местата си, че всичко, за което беше вярвал, че представлява човешката натура, се е оказало погрешно. Но с напредването на годините започна да разбира динамиката на взаимоотношенията между мъжа и жената и му се стори, че е проумял същината на процеса, станал между Клиф Бакстър и Ани Прентис.

И въпреки това се чудеше дали нещата щяха да се развият по друг начин, ако тогава беше предизвикал Бакстър, ако просто му беше разбил мутрата на този училищен грубиян. Замисли се дали сега да не свърши онова, което не бе направил тогава. Избереше ли обаче пътя на конфронтацията, един юмручен бой в училищния двор нямаше да реши нещата докрай сега.

Някъде към полунощ телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката, но не се обади никой. Малко по-късно някой занатиска упорито клаксона на колата си на шосето. Телефонът иззвъня още няколко пъти, пак никой не се обаждаше, и накрая той го остави отворен.

Останалата част от нощта мина спокойно и той успя да дремне няколко часа.

На разсъмване позвъни в полицията в Спенсървил, представи се и поиска да го свържат с Бакстър.

Дежурният полицаи за миг онемя, но после се съвзе и каза:

— Няма го.

— Тогава приеете съобщение. Предайте му, че Кийт Ландри иска да се срещне с него.

— Да? Кога и къде?

— Тази вечер, осем часът, зад гимназията.

— Къде?

— Нали ме чу? Кажи му да дойде сам.

— Ще му предам.

Кийт затвори. „По-добре късно, отколкото никога.“

Кийт Ландри изключи фаровете и зави зад гимназията. Черният паркинг стигаше чак до гърба на старото тухлено училище, където се виждаха стойки за велосипеди, баскетболни игрища и навеси с разнообразни уреди. Районът се осветяваше от живачни лампи, но това беше единствената промяна от онези дни, когато той и приятелите му се събираха да играят тук през летните вечери.

Той спря близо до една от баскетболните дъски, изключи двигателя и слезе от колата. Сложи полуавтоматичния си „Глок“ върху предния капак, свали си ризата и я метна върху пистолета.

Извади една баскетболна топка от багажника и под светлината на живачната лампа започна да вкарва кошове, да упражнява финтове и отскоци; ударите на топката отекваха в сградата в спокойния нощен въздух.

Той дриблира към таблото, финтира, после отскочи и прокара топката през обръча.

Докато играеше, не спираше да мисли върху другата игра, заради която всъщност бе дошъл на това място. Хрумна му, че това всъщност не е особено разумен ход. Беше си изтървал нервите и се бе изрепчил като някой хлапак. „Ще те чакам зад училището, бълъо.“ Звучеше добре. Но при дадените обстоятелства това можеше да се окаже съдбоносна грешка. Знаеше добре, че е в състояние да се справи без особени проблеми с грубияна си съученик, но Бакстър можеше и да не дойде сам.

Кийт не си носеше карабината М-16 или бронираната жилетка, защото желаше нещата с Бакстър да са на равни начала. Но човек никога не можеше да е сигурен какво ще измъдри Бакстър. Нищо чудно да подреди половин дузина полицейски коли с дванайсет стрелци наоколо и ако Бакстър им дадеше заповед да стрелят, нямаше да има много голямо значение дали е с бронирана жилетка и с автоматична карабина. Кийт изобщо не изпитваше никакви съмнения,

че Клиф Бакстър вече е подготвил и съответната легенда, с която да обясни смъртта му.

Пое си дъх и погледна часовника си. Осем без петнадесет. Опита се да предугади реакцията на Бакстър спрямо предизвикателството му. Ако беше вярна поговорката, че в душата на всеки мъж се крие момче, тогава Бакстър щеше да дойде, но не и сам. Все пак картината, нарисувана от Портърови, изобразяваше персона с изключителен егоизъм, човек който би могъл много лесно да подцени противника си; човек, който умира да връхлети в полицейското управление с думите: „Току-що видях сметката на един злодей до гимназията. Изпратете катафалката.“

Реши, че ако Бакстър дойде сам, никога повече няма да се върне в полицейския участък. По време на кариерата си Кийт на няколко пъти беше обземаан от истински човекоубийствен бяс, но сега и сам беше изненадан колко много жадува да убие Клиф Бакстър. Без съмнение кипящата в момента ненавист се бе трупала в него много отдавна.

Отново погледна часовника си. Беше точно осем. Хвърли поглед към училището, после към откритите игрища и съседните улици, но не се виждаха никакви фарове или движение. Той се залови със серия от стрелба от далечно разстояние.

Хрумна му, че хората на Бакстър са горе-долу наясно с проблема между шефа им и Ландри — нали им беше известно, че Ландри изрично бе поискал шефът им да дойде сам. Така че какво щеше да обясни на хората си Бакстър? Че тоя тип Ландри тормози жена му, но той не иска да се срещне сам с него? В света на мъжагите, за какъвто се имаше Клиф Бакстър, това беше равносилно да обяви на всеослушание, че е педераст. Кийт проумя, че съзнателно или не, но той беше поставил Бакстър в ситуация, в която той не можеше да поиска помощ, без да изглежда като последния жалък страхливец, така че или трябваше да дойде сам, или изобщо да не идва и да продължи да живее с последствията от страхливостта си.

В осем и пет Ландри вече знаеше, че по неписаните правила на тази игра той вече може да си тръгва. Обаче остана, като продължи да обстрелва коша, да дриблира по терена, но без да се отдалечава прекалено много от пистолета си върху колата. В осем и десет вече

беше доволен от себе си — бе изпълнил онова, което се искаше от него.

Докато крачеше към колата, отстрани на училището изведнъж избликнаха ярки фарове, после един автомобил бавно зави и се насочи към него.

Кийт продължи да тупа небрежно топката и да напредва към автомобила си.

Колата — вече се виждаше, че е полицейска — спря на петнайсетина метра, фаровете ѝ все още бяха насочени право към него.

Дясната врата се отвори и на асфалта стъпи човек. Кийт не можеше да го различи ясно в заслепяващите го фарове, но човекът определено беше по-висок и по-слаб от Клиф Бакстър. Кийт пусна топката и вдигна ризата си от капака на двигателя, а заедно с нея и пистолета. Бавно изтри потта от лицето си, като през това време ръката му обхвана дръжката, а показалецът легна на спусъка.

Мъжът направи няколко крачки към него и извика:

— Кийт Ландри?

Макар че не беше чувал гласа на Бакстър от почти три десетилетия, Кийт разбра, че това не е той.

— Кой пита? — отвърна той.

— Офицер Скенли, спенсървилска полиция. — Мъжът продължи да върви срещу него.

— Кой още е в колата?

— Партньорът ми.

— Къде е Бакстър?

— Не може да дойде. — Скенли беше на не повече от три метра и Кийт видя, че държи нещо в ръката си. Не беше пистолет обаче.

Скенли го наближи съвсем и попита:

— Сам ли сте?

— Може би. Къде е шефът ти? Да не си е изгубил някъде ташаците, та е хукнал да ги дири?

Скенли се изсмя.

— Много искаше да дойде, но не може.

— Защо не може?

Скенли му протегна онова, което държеше. Оказа се сгънат вестник.

— За какво ми е това? — попита Кийт.

— Вътре има материал, който трябва да прочетете.

— Прочети ми го.

Скенли повдигна рамене.

— Добре. — Той го разгъна, разкопча фенерчето си от колана, включи го и освети вестника. — Това е в социалната колона... аха, ето го. „Тази вечер в Елкс Лодж шефът на полицията Клиф Бакстър ще бъде почетен от кмета и градския съвет във връзка с петнадесетте му години служба като шеф на полицията на Спенсървил. Госпожа Бакстър, по баща Ани Прентис, ще се присъедини към приятелите и сътрудниците на Клиф Бакстър с разкази, както на интересни, така и на забавни случки от кариерата на шефа им.“ — Скенли угаси фенерчето. — Сега разбра ли? Щеше да дойде, стига да имаше тази възможност.

— Той е знаел отдавна за това събиране. Можеше да промени часа или деня.

— Недей да бъдеш толкова нахален. Шефът си има задължения. Ти нямаш ли си с какво да се забавляваш в събота вечер?

— Не мога да измисля нищо по-добро от това да обработя хубавичко шефа ви.

Патрулният полицаи се изсмя.

— Така ли? И защо ще правиш нещо толкова глупаво?

— Ти ми кажи. Ама мъжката, Скенли.

Скенли се ухили.

— Ами... говори се, че причината била госпожа Бакстър.

— Може би. Мислиш ли, че това ще направи шефа ти по-щастлив?

— Вероятно.

— Мислиш ли, че ще го преглътне?

Полицаят отново се изсмя.

— Нали знаеш как е при мъжете.

— Разбира се, че знам. Направи ми една услуга, Скенли. Кажи на шефа си, че следващия път, когато му определя среща, той е длъжен да ме извести предварително, когато разбере, че не може да дойде.

— Предполагам, че е искал да разбере дали ще дойдеш.

— Проумях го вече. Не е необходимо да си блъска главичката над това. Аз съм тук и ще бъда тук или където и да било другаде, където иска да се срещне с мен, по всяко време. Сега е негов ред да моли за среща.

— Изглеждаш ми умен човек. Ще ти дам един съвет. Не се забърквай с шефа.

— Аз пък ще ти дам на теб, на Бакстър и на цялата ви пасмина друг съвет — дръжте се настрана от мен. Вече ми се повдига от зловонния ви дъх.

— Ще предам.

Кийт огледа мъжа пред себе си. Сякаш беше малко поинтелигентен от двамата дръвници от парка. В действителност Скенли изглеждаше дори смутен от цялата тая бълвоч, в която беше принуден да взема участие.

— Не се оставяй да те замесят в личните работи на шефа ти — произнесе Кийт, хвана с лявата ръка ризата, в която държеше пистолета, и издърпа затвора. Чу се гръмко недвусмислено изщракване. — Просто не си струва.

Очите на Скенли се втренчиха в увитата върху дясната ръка на Кийт риза; погледът му сякаш залепна за нея. Мина дълго време, преди да вдигне поглед.

— Спокойно.

— Хайде, движение.

Скенли бавно се обърна и тръгна обратно към колата. Кийт вдигна баскетболната топка и влезе в колата. Не отдели погледа си от полицейската кола, докато тя не се скри зад училището.

Подкара през спортните площадки и стигна до един път, който вървеше покрай училищния двор. Зави към града и мина покрай Елкс Лодж — паркингът там беше пълен с коли, — после излезе от града и се насочи към дома.

— И така, госпожа Бакстър ще разказва забавни истории за съпруга си. Може би ще им разкаже и какъв страхотен тъпкач е.

Успя да се овладее и продължи монолога си.

— Е, че какво друго можете да очаквате от една колона за социални прояви във вестника?

Направо не можеше да повярва, че изпитва пристъп на ревност.

Разбира се, че тя има право на официален живот като съпруга на изтъкнат гражданин.

Пред очите му отново изникна изражението ѝ, когато бяха разговаряли на улицата.

— Точно така. Съпругите на важните хора и политици стоят до съпрузите си и се усмихват сладко, дори и когато избраникът им е прелюбодеец, страхливец и абсолютно корумпиран. Това си върви с територията.

Той се замисли над онова, което току-що се беше случило. Очевидно за Клиф Бакстър беше от голяма важност да обясни на Кийт защо не е успял да дойде. За Бакстър имаше значение какво си мисли за него Кийт. Това не беше нищо ново — грубиянът му съученик беше от онези, които изпитваха неувереност в собствените си сили. Точно това беше причината, поради която тормозеше и преследваше дребните хорица около себе си — по този начин повдигаше самочувствието си.

Край него обаче се намираха и хора като полицая Скенли. Те знаеха нещо и искаха да видят как шефът им ще се справи с проблема. Кийт подозираше, че освен ако не са корумпирани до мозъка на костите си, те тайно ненавиждат шефа си. Но те също така и се страхуваха от него и щяха да изпълняват заповедите му, освен ако някой по-силен и по-смел от шефа им не му натриеше носа. Лоялността към лошия командир беше задължителна, но той никога не може да е сигурен, че няма да го зарежат в първото по-сериозно сражение или да му теглят куршума в гърба. Хората са изключително тъпи и овчедушни пред лицето на висшестоящия по ранг и властта, особено войниците, ченгетата и хората в правителствените служби. Нали малко бе останало и той да се озове в същото в положение във Вашингтон?

Видя запалените лампи на верандата си и зави в алеята към къщата. Е, вечерта бе минала добре, той беше вече един ход напред. Но някъде в бъдеще единият от двамата щеше да направи точка. Според Кийт играта вече бе навлязла в смъртоносния си етап.

Следващите няколко дни изминаха безметежно въпреки инцидента в училищния двор. Нямаше вече полицейски коли да патрулират покрай къщата му, телефонът вече не го стряскаше посред нощ, Бакстър не се обаждаше, за да определи нов час и място на среща, и всичко беше спокойно. Това беше предназначено за отпускане, затишие пред буря. Кийт обаче не се чувстваше отпуснат.

Една сутрин в седем часа Кийт пресече пътя за къщата на Дженкинс отсреща и свари семейството на закуска. На масата седяха Мартин и Сю Дженкинс, семейна двойка към четиридесетте, и децата им Мартин Младши и Сандра, и двамата в гимназията.

Сю го покани да закуси с тях, но той й каза, че едно кафе ще му е достатъчно. Разговаряха за времето, което определено започваше да застудява, за приближаващата жътва, за възможността да завали дъжд и за прогнозата на „Фермерски алманах“ за тежка зима. Според Сю алманахът беше пълна глупост, но Мартин му имаше голяма вяра.

Децата им се извиниха, че имат да пишат домашните си работи за училище, и излязоха.

— Знам, че и вие си имате домашни работи, затова няма да ви седя дълго на главата.

— С какво можем да ти помогнем? — попита Мартин.

— Ами, исках да ви разкажа за онези нощни клаксони преди няколко дни.

— Да, чухме ги. И ги видяхме.

— Имах известни търкания със спенсървилската полиция и те сега си го връщат.

Мартин кимна.

— Те нямат работа тук — каза Сю. — Аз им позвъних онази нощ, но дежурният сержант каза, че не знае за нищо такова, така че се обадох на Дон Фини, шерифа, и той каза, че ще провери. Не се обади, така че отново му позвъних, а той ми каза, че никой в полицейското управление не знае нищо за това.

— Канехме се да ти се обадим и да видим дали знаеш нещо по въпроса, но разсъдих, че ще знаеш колкото нас за цялата тази идиотщина.

— Както ви казах, страшно са ми разсърдени за нещо си.

Съпрузите не го попитаха за какво точно, нито пък щяха някога да го направят, но Сю добави:

— Дон е рода с Клиф Бакстър и двамата според мен са дупе и гащи, доколкото разбирам.

— Ще се погрижа това да не се повтаря — каза Кийт.

— Не е твоя вината — каза Сю. — Тези хора излизат извън контрол. Гражданите трябва да направят нещо по този повод.

— Сигурно. Царевницата ви изглежда чудесно.

— Наистина чудесно — потвърди Мартин. — Толкова чудесно, че чак да ти се доповръща. По целия щат е така. Пак ще е на безценица. Ще извадим страхотен късмет, ако успеем да вземем по два долара на бушел.

Това беше омагьосаният кръг с фермерството, както го разбираше Кийт. Предлагането винаги надвишаваше търсенето и цените непрестанно падаха. В детските му години около десет процента от американското население бяха фермери. Сега бяха останали само два процента; фермерите вече спадаха към редките видове, с тенденция към изчезване. И въпреки всичко добивите растяха. Беше истинско чудо, но ако човек имаше четиристотин акра земя, като Дженкинсови, а повечето семейни ферми спадаха в тази категория, разносните изяждаха печалбата. В плодородна година, когато цените биваха ниски, балансът беше на нулата, а при лоша година, когато цените бяха високи, добивите пък бяха ниски и балансът пак излизаше на нулата. Това беше работа, при която човек трябваше да пести страшна много.

— Понякога си мисля дали да не се хвана пак с фермерство — каза Кийт.

Сю само се изсмя. Нямаше нужда от коментар.

— Искате ли да продадете или да дадете под наем един от конете си?

— Никога не ми е идвало на ума — отвърна Мартин. — Да нямаш нужда от кон?

— Мисля, че няма да е зле да пояздя. Да минава времето, нали разбираш.

— По дяволите, не е необходимо да купуваш кон. Те ти създават главоболия повече и от балировачка. Просто идвай и си извеждай, когато ти се приязди. Децата яздят само по уикендите и празниците.

— Благодаря ти, но искам да си плащам.

— Стига глупости, конете просто имат нужда да се раздвижват. Ще им направиш и на тях, и на мен добра услуга. Само ги пой и ги изтривай хубаво след езда, и им хвърляй понякога по малко фураж. Сивият скопец е много кротък, ама се дръж по-настрана от младата кобила, хвърля кърчове. — Той се изсмя. — Както и при нас.

— Видя ли те още веднъж да се прехласваш по пощаджийката, ти ще си скопецът — коментира Сю.

— Благодаря ви много за кафето — влезе в тона им Кийт. — Ще имате ли нещо против, ако взема сега някой кон?

— Давай, не се притеснявай. Сивият се казва Уили, кобилата е Хи́ли. Хи́ли и Уили. Децата ги кръстиха така.

Кийт излезе, отиде в конюшната и изкара двата коня.

Сивият не беше особено активен, но младата кобила беше жизнерадостна. Той я оседла и я изведе от двора. Възседна я и потегли към фермата, през пътя, а оттам към гористия район, през който между фермата му и другата западно от нея минаваше малка рекичка.

Беше почти пресъхнала. Той се запъти по коритото ѝ на юг, към Рийвз Понд.

Беше тихо; разнасяше се единствено ромоленето на ручея и чирикането на птиците. Беше чудесно. Баща му никога не бе държал коне, а и по-голямата част от фермерите не го правеха, защото това струваше доста пари, а ползата от тях беше почти нищожна. В сегашно време всяка печалба на фермерите отиваше за покупката на шумни машинarii, които не оставяха на човек време за размишления. Кийт обичаше да усеща животното под себе си, топлината му и движението му, пръхтенето и цвиленето; а миризмата определено беше по-приятна от тая на изгорелите газове.

Двамата с Ани от време на време бяха вземали коне под наем и бяха яздили до някое уединено местенце, където можеха да се любят. Бяха се шегували, че единственото място, където не са го правили, е на гърба на кон. Кийт се зачуди дали е възможно.

Остави кобилата да го води — тя беше доволна да следва хода на коритото.

Беше наясно, че каквито и мисли да бе имал да прекара остатъка от живота си тук, това нямаше да е възможно, докато Бакстър се навърташе наоколо. Той бе позволил на Бакстър да го подмами, а това беше лоша стратегия.

Замисли се над целта си, която не беше да предизвика Клиф Бакстър на дуел, а да накара Ани Бакстър да разговарят. Ако не нещо друго, искаше му се да си поговорят още веднъж, но този път поне час-два, и да си изяснят всичко помежду си. Никога не го бяха правили в писмата си. Кийт чувстваше, че не би могъл да продължи живота си, докато не си изясни как и защо се бяха разделили.

Следващата точка от програмата щеше да бъде, разбира се, да види дали искат пак да бъдат заедно. Той смяташе, че тя иска, и мислеше същото и за себе си.

Клиф Бакстър очевидно беше пречка за осъществяването на плана му, но за всички замесени в случая щеше да е по-добре, ако Кийт просто го заобиколеше, отколкото да го елиминира. Такъв беше съветът, който той даваше на всеки млад офицер от разузнаването, когато го изпращаше на опасна акция.

Рекичката се разширяваше и дърветата почваха да оредяват; след няколко минути Кийт стигна до езерото. Никой не се къпеше и не ловеше риба, езерото изглеждаше запустяло. В детските си години през лятото много обичаше да идва на това място, да пуска хартиени лодки, да лови риба и да плува, а през зимата хората палеха огньове по брега и караха кънки или пробиваха дупки в леда и ловяха риба.

Той дръпна поводите наляво и тръгна покрай калния бряг.

Ако това наистина беше акция във вражеска страна, щеше да е сравнително лесно да отнеме вражеското притежание и да избяга с трофея. Но не беше същото като да се измъкнеш от вражеска страна със списъка на кодовете или някой беглец. Не, този проблем имаше друго измерение.

Ани. Това не беше разузнавателна операция, това беше просто едно старомодно крадене на чужда невеста, не по-различно от онова, което племената и клановете бяха вършили в миналото. Но в това общество човек първо трябваше да се увери, че чуждата съпруга ще тръгне доброволно с него.

Хрумна му, че нито той, нито Ани, разделени или поотделно, не могат да си позволят Клиф Бакстър да ги преследва през останалите години от живота им.

Другият вариант, разбира се, беше да си събере багажа, да се качи в колата и да отиде някъде на майната си. Но от паметта му не можеше да се изличи споменът за плачещата на тротоара Ани и всички онези писма през годините, и болката, която още усещаше в сърцето си. „Не мога да си отида, не мога да остана...“. А той не можеше дори да обяви временно примирие, защото Клиф Бакстър щеше да го възприеме като знак за слабост и щеше да усили натиска.

Кийт заобиколи езерото и тръгна обратно по противоположния бряг на реката.

Но може би беше възможно Клиф Бакстър да бъде вразумен? Тримата щяха да седнат на масата, да пийнат по една бира и да си поговорят цивилизовано. „Точно това е отговорът на проблема. Правилно.“ Никакви грозни сцени, никакво проливане на кръв, никакви спасявания или отвличания. „Господин Бакстър, жена ви и аз се обичаме и винаги сме се обичали. Тя не дава пет пари за вас. Така че бъдете разбран човек и ни пожелайте щастие. Документите по развода са в пощенската кутия. Благодаря ти, Клиф. Ти си готин пич. Дай си лапата.“

Клиф Бакстър в този момент, ако въобще издържеше до него, щеше да посегне към револвера си. Но ако Клиф Бакстър беше разумен човек, ако беше цивилизована и възпитана личност, просто щеше да отговори: „Господин Ландри, вие си *мислите*, че обичате съпругата ми, но по всяка вероятност сте обладан от спомени от времето, което няма нищо общо със сегашната действителност. Освен това вие сте в доста напрегнато състояние поради принудителното ви пенсиониране и търсите някакво остро преживяване, което да ви откъсне от мрачните мисли. Добавете към това и факта, че вие не ме обичате поради някои конфликти от училищните ни години и си мислите, че като ми отнемете съпругата, ще ми го върнете за онези неща. Това не е здравословно, господин Ландри, нито е честно към Ани, която сега се намира в труден период, след като децата вече излетяха от семейното гнездо, с напрежението, което имам в службата си, и проумяването на мисълта, че средната възраст вече е дошла. Дватамата с Ани сме

щастливи по наш си начин и се надяваме да доживеем до пенсионирането си и да остареем заедно един до друг. Нали, Ани?“

На Кийт никак не му допадна разсъдителната реч на Бакстър, защото в нея се съдържаха доста истини.

В действителност такава среща нямаше вероятност да се състои и Кийт Ландри, Клиф Бакстър и Ани Прентис Бакстър щяха да се лутат и да се спъват при разрешението на тази ситуация, както повечето останали хора, като в този процес щяха да нанесат максимален брой рани и на себе си, и на околните. И след като всичко свършеше, щеше да има дълбоко разкаяние и кървящи рани, без никакъв щастлив край.

В такова настроение Кийт навлезе сред ивицата дървета и се запъти обратно към фермата, твърдо решен да събере багажа си и отново да напусне дома си, както го бе сторил преди двацет и пет години, но този път с още по-малко очаквания да се завърне някога пак.

Рано същата вечер Кийт седна на кухненската маса и се опита да нахвърли черновата на едно последно писмо до Ани, но нещо не му вървеше. Трябваше ли да предложи да се видят за последно преди заминаването му? Трябваше ли да е кратък, без дълги и обширни обяснения, или ѝ дължеше пълен анализ на състоянието на духа и разума си? Не, това само щеше да я направи още по-нещастна. Никакви продължителни сбогувания, никакви срещи на раздяла. Почтен, силен, смел и кратък. Това трябваше да бъде.

„Мила Ани — започна той. — Не можем да върнем миналото, не можем да се върнем в онзи Спенсървил от нашата младост, нито пък в онзи «Боулинг Грийн». Живяхме отделно, всеки си имаше свой собствен живот, и както ти писах веднъж, аз просто само минавам оттук и нямам никакво намерение да ти причинявам каквато и да било мъка. Пази се и те моля да ме разбереш. С любов, Кийт.“

Така. Това беше. Той пхна писмото в плик и го адресира до сестра ѝ.

Стана и се огледа из къщата. Беше си събрал някои вещи, но сърцето му нещо нямаше настроение да продължи.

Знаеше, че трябва да пусне писмото, след като си тръгне, а беше наясно, че трябва да го направи по най-бързия възможен начин, преди да се е случило още нещо, което да повлияе на решението му. Всеки изминат ден, прекаран тук, увеличаваше вероятността от пряк сблъсък с Бакстър или вероятността да се сблъска нейде с Ани.

Човек се ражда, без никой да го пита, после известно време живее и накрая си отива, и единственият избор, с който разполагаше да си отиде рано, но не и миг по-късно от времето, което му е отредено. Все пак между пристигането и заминаването човек обикновено има няколко реални възможности за избор, но тези възможности идват в четири разновидности — добри и лоши, трудни и лесни. Добрите обикновено се оказват трудните.

— Избор. Да събирам багажа или да си направя вечеря? — Той избра вечерята и отвори хладилника. — Какво да си направя за вечеря? — Пак нямаше голям избор. — Сандвич или бира? — Той избра бирата.

Телефонът иззвъня. Той не вдигна слушалката, но от другата страна бяха упорити, така че накрая се обади.

— Ландри.

— Здравей, Ландри. Обажда се Портър. Можеш ли да познаеш кой от двамата?

— Гейл — отвърна захилен Кийт.

— Не, Джефри е. Шортите ми са издути.

— Какво има?

— Напомням ти за срещата в „Сейнт Джеймс“ тази вечер. В осем часа.

— Не мога да дойда.

— Разбира се, че можеш.

— Разбира се, че мога, но не искам.

— Разбира се, че искаш.

— Не, не искам.

— Искаш ли революцията да започне без теб?

— Това ще е чудесно. Изпрати ми решенията от протоколите. Тъкмо слагам да вечерям.

— Не се ебавай с мен, Кийт. Имам да се обаждам на още петдесет души.

— Виж, Джефри, аз съм... реших...

— Задръж... — Той закри слушалката с ръка, но Кийт долови приглушения му глас, после Джефри дръпна дланта си. — Гейл казва, че ще ти приготви каквото искаш, стига да дойдеш, а и така или иначе, ти й дължиш за онези плевели.

— Виж... е, добре...

— Добре. Искаш ли да кажеш няколко думи?

— Да. Сбогом.

— Ще ми ги кажеш на събранието. Искаш ли да говориш за впечатленията си от Спенсървил след двайсетгодишното си доброволно изгнание от града? За надеждите си за бъдещето?

— Може би някой друг път. Довиждане. — Той затвори телефона и добави: — Още работя върху миналото.

Същата вечер, четвъртък вечерта, Кийт потегли към църквата „Сейнт Джеймс“. Затревените площи за паркиране бяха запълнени с петдесетина коли, много повече, отколкото бе виждал някога пред църквата, с изключение на Коледа и Великден.

Той паркира близо до гробището и закрачи към църквата. На вратата няколко млади мъже и жени раздаваха листовки. В преддверието група хора поздравяваха новодошлите. Кийт видя Гейл и Джефри и се опита да се промуши покрай тях, но те го зърнаха и забързаха към него.

— Е, какво ти дължа? — попита Гейл.

— Една целувка е достатъчна.

Тя го целуна.

— Много си лесен за задоволяване. Искях да ти дам далеч повече.

— Моля те, Гейл, в църква сме — каза Джефри. — Изумен съм, че сводът не се продъни върху главите ни.

— Разбира се, вие не вярвате в божественото наказание — вметна Кийт.

— А бе, човек никога не знае — отвърна Джефри.

— Тук вече има събрани над стотина души — каза Гейл. — Пейките са пълни. Казах ви, на хората им е дошло до гуша. Искат промяна.

— Не, Гейл, хората са тук, защото нещата са се променили. Те искат да върнат часовника назад, а това не може да стане. Трябва да ги накараш да го разберат — каза Кийт.

— Прав си — кимна тя. — На нас тримата корените ни са фермерски, но сме забравили как мислят хората тук. Ние трябва да променим това мислене и да сменим старите цели.

Кийт извъртя очи. Не беше чудно, че революционерите вземаха страха на хората.

— Не, те не искат да променят мисленето или целите си. Те искат да съхранят ценностите и вярванията си, като също така искат правителството и обществото да отразяват техните ценности и вярвания, а не вашите.

— Тогава значи искат да върнат часовника назад, а това не може да стане.

— Не, не в буквалния смисъл на думата, но ти трябва да нарисуваш картината на бъдещето така, че да изглежда като миналото им, но с по-ярки букви. Нещо от рода на литография, която е била почистена.

— Ти си по-манипулативен и от нас — ухили се Гейл. — С това ли си вадеше хляба?

— Нещо от този род... да, навремето работех в отдела за пропаганда, но не ми хареса.

— Звучи очарователно. Би могъл да използваш тия хватки и в личния си живот и наистина да преуспееш.

— Би ми се искало да можех. — Кийт смени темата. — Между другото, кой е пасторът, достатъчно изкукуригал, за да ви позволи да ползвате църквата за такива цели?

— Пастор Уилкс, разбира се — отвърна Джефри.

— Наистина? Мислех си, че вече е в пенсия или е починал.

— Е, можеше да е и двете — каза Джефри. — Наистина е състарен. Но той ни благослови. Даже ми се стори, че никак не одобрява Клиф Бакстър, меко казано.

— Така ли? Не бих си и помислил, че познава лично Клиф Бакстър. Фамилията им винаги ходеше в „Сейнт Джон“ в града, при важните клечки. Това тук е просто фермерската църква.

— Е, явно познава Бакстър по репутацията и очевидно разговаря и с другите свещеници от града. Искане ми се и аз да имах такава разузнавателна мрежа. Така или иначе, това, което ще чуете тази вечер тук, е, че Клиф Бакстър е прелюбодеец и грешник.

— Не го изкарвай по-черен и от дявола.

Гейл се изсмя.

— Ти си направо невъзможен. Иди застани в тъгъла.

— Слушам, госпожо.

Кийт влезе в малката църква и откри свободно място зад последната пейка. Църквата наистина беше изпълнена до краен предел. Около олтара бяха издигнати екрани, така че витражите не се виждаха и всичко повече наподобяваше среща на квакери или холандци, отколкото лютеранска църква.

Хората около него и на пейките, изглежда, представляваха извадка от областта. Имаше мъже и жени, за които независимо от дрехите им Кийт можеше да се обзаложи, че са фермери. И наистина, сред тях бяха Мартин и Сю Дженкинс. Имаше също така и хора от града, работници и дребни собственици; бяха представени всички възрастови групи, от гимназисти до старци.

Кийт си припомни времето преди телевизията и другите електронни диверсии да стегнат желязната си хватка, когато събиранията от всякакъв сорт бяха дълбоко вкоренени в бита на селския живот. Родителите му винаги ходеха на събирания в клуба, на църковни събрания, на граждански събирания и така нататък. За жените винаги имаше групички по шев и кройка, за мъжете — политически митинги и събирания на членовете на фермерския съвет. Кийт имаше дори някакви съвсем ранни спомени за хора, събрали се в салоните на някои къщи, за да свирят на пиано, и за всякакви салонни игри. Но този начин на живот си бе отишъл и в интерес на истината, един добър филм или футболна игра и един пакет от шест кутии бира биваха предпочитани пред неумелото свирене на пиано и игрите в салона. И все пак бе имало времена, когато развлеченията на селските хора бяха зависели само от тях. Това обаче, което беше по-важно, беше, че по-голямата част от големите социални движения на нацията, такива като забраната на робството и популизма, бяха започнали в малките селски църкви. Но нацията вече не бе аграрна и хората на селския труд нямаха нито броя, нито волята да въздействат на националната политика. Така че хинтерландът се бе затворил в себе си и чувствайки се затворени и изолирани от градските центрове на властта, хората започваха сами да действат и да мислят за себе си, може би с малко помощ от градските бежанци, такива като него и Портърови.

Той огледа хората, които непрестанно се стичаха в църквата, и мерна Джени, с която не бе се виждал от Празника на труда. Тя също го зърна и му махна, но беше с някакъв мъж: двамата с усилие се наместиха заедно на една пейка.

Кийт гледаше как тълпата се съгъства с всяка изминала минута. Без съмнение, сред нея имаше най-малко двама шпиони: хора, които щяха да докладват на Бакстър за станалото. Това беше неизбежно и той беше сигурен, че старите революционери Джефри и Гейл ще го имат

предвид, дори и простите хорица на Спенсървил да не подозираха за такива неща. Кийт се надяваше, че Портърови си дават сметка в какво въвличат хората. Професионалните революционери биваха две основни разновидности: романтични и прагматични. Действията на романтичните водеха до арестите и смъртта на самите тях и на хората, тръгнали подир тях. Прагматичните, като ранните болшевики и нацистите, бяха абсолютни курви, които правеха и говореха всичко възможно, за да останат живи и да победят. Портърови, въпреки очевидната им дълговечност, бяха с романтичен уклон и бяха оцелели през годините само защото американската култура беше все още гостоприемна към революционерите и правителството беше достатъчно благоразумно да не създава мъченици от хора, които не представляват заплаха за нацията, винаги готова за мечтания.

И въпреки това, на местно ниво, хората можеха да бъдат разбудени и подтикнати към действия. Очевидно окопалата се управа на града и областта бе нарушила параграф първи от социалния договор, който твърдеше и винаги щеше да твърди: „Дръжте гражданите щастливи или объркани, или и двете.“

Събранието започна с оказване почит към звездното знаме, от което на Портърови сигурно им се повдигна, поне според Кийт. Почитта беше последвана от молитва за напътствие, произнесена от млад пастор, когото Кийт не познаваше. Той хвърли поглед към Портърови, които стояха до подиума, и видя, че и двамата са свели глави. Може би се бяха понаучили на малко прагматизъм с годините.

Всички седнаха — с изключение на онези, които нямаха места. Гейл Портър отиде в центъра на подиума и пробва микрофона.

— Кийт Ландри, чуваш ли ме от мястото, където се намираш?

Почти всички се извърнаха към него и Кийт изпита зверското желание да я удуши на място. Вместо това кимна и Гейл се усмихна и започна:

— Добре дошли на срещата, за която се надявам, че няма да бъде последната от този род. Целта ѝ е съвсем проста — да изследваме начините, които да осигурят появата на чисто, отговорно и компетентно управление на града и областта. — Тя хвърли поглед към Кийт и продължи: — Точно както беше преди доста години. Управление, което да отговаря на нашите нужди и вярвания.

Хвърли му един бърз поглед и продължи, без да се разпростира върху ценностите и вярванията.

Докато Гейл говореше, на Кийт му хрумна, че без значение дали Клиф Бакстър ще продължава да е шеф на полицията, или не, Клиф Бакстър си остава Клиф Бакстър. И след като знаеше добре как работят малките градчета, Кийт беше сигурен, че областният шериф, след като беше рода с Бакстър, просто ще направи копелето свой заместник със заплата един долар годишно и той ще продължава да се перчи със значката и револвера си.

— Като член на градския съвет — продължи Гейл — и, мисля, единственият официално избран представител на властта тук, искам да знаете, че аз разпратих покани на всички останали официално избрани представители на властта в града и областта, но техният отговор беше да свикам съвместна среща на градския съвет и областните представители. Така че не мисля, че някой от тях присъства тук. — Тя се огледа и каза: — Ако някой от вас все пак е дошъл, моля да се изправи и да дойде при мен. Има място.

Никой не се изправи. Кийт беше впечатлен от майсторството на Гейл да завладява аудиторията си.

— Помолих редакцията на „Спенсървил Газет“ да изпрати репортер тази вечер. Дошъл ли е някой? — Гейл повторно огледа църквата. — Не? Възможно ли е това да бъде само защото вестникът е собственост на фамилията на кмета, или защото „Бакстър Мотърс“ са най-големият рекламодател?

Няколко души се изсмяха и заръкопляскаха.

Кит виждаше, че Гейл изпитва наслаждение от натриването на носа на няколко от местните знаменитости, и беше сигурен, че тя е наясно, че си създава повече врагове, отколкото приятели в обществото.

Гейл можеше да послужи като искра за революцията, но нито тя, нито Джефри щяха да я поведат или да имат някакво място във властта, при който и да е нов режим. В действителност те щяха да си останат изгнаници, бедни и без приятели, откъснати от родните си корени, отчуждени от по-големия свят, за чиято поява съдействаха, странници в странна земя. По някакъв начин двамата напомняха на Кийт за самия него.

Гейл продължи речта си още минута в общ план, след което навлезе в конкретни случаи, като започна с шефа на полицията Клиф Бакстър.

— При моите контакти с Бакстър аз открих, по мое мнение, че той е некомпетентен и с диктаторски наклонности. Не е необходимо обаче да приемате думите ми на вяра. Тази вечер тук са дошли няколко души, които склониха доброволно да споделят с нас собствените си истории с Бакстър. Някои от разказите им ще ви стъписат. На тези хора, ваши съседи, им беше нужен голям кураж, за да се изправят тук пред всички вас. Повечето от това, което ще чуете, не допринася за авторитета на разказвачите, но те са решили да допринесат, с каквото могат за себе си и обществото. Те ще ви разкажат за корупция, подкупи, тайно фиксиране на цени при офериране, нарушения при гласуване, и, както вече ви казах, злоупотреба с властта за получаване на сексуални услуги.

Гейл знаеше кога да направи пауза и да се заслуша в раздалото се мърморене на гражданите на Спенсървил. Въпреки факта, че всичко, което Гейл казваше и щеше да каже, по всяка вероятност беше вярно и че същото важеше и за хората, на които им предстоеше да се изкажат, Кийт имаше чувството, че присъства на съд над вещици през седемнадесети век, където свидетел след свидетел се изправят и разказват истории за един от съседите си. Единственото нещо, което отсъстваше, беше защитникът.

Гейл направи още няколко забележки, после разказа собствената си история — как Клиф Бакстър събирал незаконно досие за нея — и завърши с думите:

— Аз завеждам граждански иск срещу него и ще изискам това досие да стане публично достояние. Нямам какво да крия, нито от какво да се срамувам. Миналото ми е известно на мнозина от вас и аз ще се оставя на вас да прецените що за човек съм. Аз нито мога, нито ще се оставя да бъда шантажирана. Освен това съм замислила завеждане на углавно дело срещу господин Бакстър и съм разговаряла с областния прокурор на тази тема. Ако не мога да получа правосъдие в окръг Спенсър, ще отида в Кълъмбъс и ще говоря с генералния прокурор на щата. Правя го не за себе си, но за всеки, който е бил подложен на незаконно разследване и незаконно събиране на информация за него от страна на шефа на полицията.

Тя огледа събраните и продължи:

— Някои от жертвите на Бакстър тази вечер са тук, някои не желаят да разкрият самоличността си, и аз уважавам правото им на избор. Някои са решили да се изкажат пред нас. Така че от този момент нататък вече няма ме слушате. Само ще ви представя първия доброволец и тя ще може да разкаже историята си. — Гейл се загледа в първия ред и кимна.

Привлекателна млада жена колебливо се изправи. Видът ѝ ясно говореше, че би дала много, стига да може да се намира навсякъде другаде в този момент, само не и на това място. Тя се насочи към подиума. Гейл я приветства с топла прегръдка и ѝ прошепна нещо, докато я съпровождаше до микрофона.

Жената остана безмълвна в продължения на няколко секунди и на Кийт му направиха впечатление бледостта и уплахата ѝ. Тя няколко пъти се прокашля, после започна:

— Казвам се Шери Коларик и съм сервитьорка в заведението „Парк енд Ийт“ в града.

Шери Коларик отпи от чашата с вода, после хвърли бърз поглед към Гейл, която окуражаващо бе останала до нея, и продължи:

— За пръв път се сблъсках лично с Бакстър, когато преди половин година той дойде в квартирата ми да си прибере парите за няколко просрочени глоби за неправилно паркиране. Знаех, че дължа пари, но в момента не разполагах с такава сума и му го казах. Стори ми се странно, че лично самият шеф на полицията ще се вдигне да ме посети в квартирата ми... Искам да кажа, че до този момент не го бях виждала, но знаех как изглежда, защото ни беше редовен клиент в заведението. Никога до този момент не ми се бе налагало да го обслужвам, защото той винаги беше сядал на масата на една колежа — няма да ѝ казвам името, но той сядаше на нейна маса, защото излизаше с нея.

Това предизвика оживени коментари в тълпата, защото всички знаеха, че Бакстър е женен. Кийт обаче беше наясно, че нещата ще се влошат още повече — или да станат още по-добри, в зависимост от гледната точка.

— Веднъж това момиче беше взело почивен ден и той седна на моята маса. Не каза много, само посочи табелката с името ми... нали

знаете, върху лявата ми гръд, и каза: „Шери. Много подходящо име за нея. А другата как се казва?“

Разнесе се непринуден смях и Шери се усмихна смутено, но след секунди всички се успокоиха и тя продължи.

— Така или иначе, след няколко седмици той дойде и позвъни на вратата ми с настояване да си платя глобите. Пуснах го вкъщи и разговаряхме. Опитах се да му обясня, че в момента не разполагам със сумата, но скоро ще получа заплата и тогава ще се издължа. Но той ми каза, че я иска на момента или ще трябва да ме арестува. Каза, че ако ме арестувал, едва на следващия ден съм щяла да мога да се видя със съдията и щяло да се наложи да прекарам нощта в ареста. Каза ми, че всеки затворник трябва да бъде претърсен и трябва да вземе душ, и че ще се наложи да облека затворнически дрехи. По-късно разбрах, че за такива провинения като неплатени глоби за неправилно паркиране човек не го арестуват, но тогава, в онзи момент, бях истински изплашена.

Кийт бе виждал злоупотреби с властта по целия свят и изпитваше особена неприязън към мъжете, които използваша служебното си положение или оръжието си, за да плашат беззащитни жени с цел получаване на сексуални услуги, накъдето без съмнение отиваше историята на Коларик.

Шери продължи разказа си и след минута стигна до неизбежната точка.

— И тогава... аз... му предложих... да спя с него...

Тълпата беше абсолютно безмълвна.

— Искам да кажа... не твърдя, че той повдигна темата... но имах чувството, че... че ме води натам... и както вече казах, бях страшно изплашена, направо съсипана. Искам да кажа, не претендирам, че съм света вода ненапита или нещо от този род, имала съм няколко интимни приятели, но те бяха хора, които харесвах, и никога не съм го правила за пари или с човек, когото не харесвам... но не виждах никакъв друг изход от ситуацията. И тогава... му предложих и той прие. Каза, че ще ми даде парите, но че това било заем, и ми каза да си сваля дрехите, за да видел дали залогът ще му хареса.

Тази забележка предизвика колективно ахване и Шери сведе глава, но после я вдигна, пое си дълбоко дъх и огледа смело хората. Кийт усети, че това не е репетирано: жената наистина беше смутена,

уплашена и смела едновременно. Можеше само да се досеща за мотивите ѝ да се разголи така пред публиката, но предположи, че това има повече връзка с личното отмъщение, отколкото с желанието за съдебна справедливост. Но какво всъщност значение имаше това?

Кийт беше чул достатъчно и си проправи път през тълпата. През това време Шери започна да описва последвалия акт.

Той прекоси преддверието, където хората се напругаха, за да чуват по-добре, и излезе пред църквата на свеж въздух.

Забеляза, че няколко мъже се движат сред автомобилите, осветяват табелките и когато ги приближи, видя, че са полицаи. Записваха си номерата на автомобилите. Това не го изненада почти никак, макар и да му беше трудно да повярва на очите си. Той отиде до най-близкия. Оказа се, че е заместник-шериф, а не градски полицай от Спенсървил.

— Какво правиш, по дяволите? — избухна Кийт.

Мъжът изглеждаше смутен, което беше обнадеждаващо.

— Просто изпълнявам заповеди — отвърна той.

— Чии заповеди?

— Не мога да кажа.

— Кой е шефът тук?

Мъжът се огледа.

— Всъщност няма. Тук няма шефове.

Кийт отиде при следващия. Беше полицаят от училищния двор, Скенли.

— Полицай Скенли, разбирате ли, че в момента нарушавате закона?

Скенли се огледа и извика на двама други полицаи.

— Хей, Кевин, Пит, елате тук.

Двамата полицаи се приближиха и Кийт видя, че са същите, които се бяха гаврили с Били Марлон в парка. В полицейския отряд на Спенсървил имаше само петнадесетина полицаи и Кийт имаше чувството, че ще се запознае и с останалите, стига да поостане още малко в града. Личните табелки на двамата гласяха: Уорд и Круг. Уорд, същият, който беше удрял Били с палката по петите, се обади:

— Брей, брей, я виж кой е дошъл. Ама ти си същинско кравешко лайно, а? Винаги те настъпвам, и то когато най не искам. Изчезвай, докато си цял.

— Полицай Уорд, полицай Круг и полицай Скенли, това е законно събрание на хора, защитавано от Първата поправка към Конституцията на САЩ, в случай че не ви е известно. Ако не си тръгнете веднага, ще бъда принуден да извикам щатската полиция да ви арестува.

Тримата се спогледаха, после забиха погледите си в Кийт.

— Ти к'во бе, да не си мръднал? — избухна Уорд.

— Повръща ми се вече от вас. Веднага си обирайте крушите оттук!

— Тпруу! Тпруу! Спокойно, приятел.

— Имате на разположение шестдесет секунди да се омитате или ще се върна в църквата и ще извикам всички отвън.

Последва продължителен, момент тишина, по време на която всички останали ченгета, седем на брой, се присъединиха към тримата си другари.

— Тоя образ твърди, че щял да извика ченгета да ни арестуват — обърна се Уорд към тях.

Последваха няколко насилени смяха, но никой от тях не изглеждаше особено щастлив.

— И ще събера хората отвън — добави Кийт.

Беше повече от ясно, че никой от полицаите не желае да се изправя срещу съседите и приятелите си при тези обстоятелства, но пък и че не желаят да бъдат изритани толкова безцеремонно. Ситуацията се очертаваше безизходна и Кийт се замисли дали да не им даде възможност за почетно оттегляне, но после реши, че не го заслужават.

— Имате още десет секунди да изчезнете оттук.

— Имаш по-малко от това, преди да съм ти закопчал белезниците — отвърна му Уорд.

— Пет секунди.

Никой не помръдна.

Кийт се обърна да влезе в църквата, но установи, че междувременно са го заобиколили от всички страни и че за да се промъкне през обръча, ще му се наложи да изблъска или събори някои от ченгетата, а те очевидно само това и чакаха.

— Махнете се от пътя ми — каза той.

Никой не се помръдна.

Кийт приближи полицаите, блокирали пътя му към църквата. Те вдигнаха палките си и се разкрячиха.

Той се замисли дали да не пробие кордона им на пълна скорост, но те бяха с палки и пистолети. Очевидно и двете страни се намираха в много трудна ситуация, при която нито той, нито полицаите искаха да направят първия ход.

— Ти си бил страшно тъп задник бе — обади се зад него Уорд.

Кийт се извърна и го погледна.

— Къде е Бакстър тази вечер? Целува ръчичките на поредната дама на поредния прием ли?

— Това изобщо не ти влиза в работата — изръмжа Уорд.

— Обзалагам се, че шефът ви е на някой прием на градския съвет, където се пази да не му пръснат задника, докато залага вашите на предната линия. И къде са ви сержантите? Каква банда насрани бързливици ви командва само! Предай това на Бакстър, ама непременно!

Очевидно Кийт ги бе засегнал по най-болното им място, защото никой не му отвърна. Само Уорд се почувства задължен да му отговори.

— Ти ще му кажеш всичко това лично, умнико, когато те закараме в килията.

— Ами тогава закарайте ме в килията. Или ме арестувайте, или се махайте от пътя ми.

Те обаче не бяха склонни на нито едно от двете. Кийт се зачуди колко ли още ще продължава тази ситуация.

След няколко минути изчакване все пак реши да пробие обръча, но миг преди да се втурне да разкъса синия кордон, някакъв глас се обади:

— Какво става тук?

Откъм малката къщичка на енорийския свещеник се бе задал старец с бастун. Кийт го позна: пастор Уилкс.

Пасторът беше облечен в леки панталони, спортна риза и туидово яке.

— Какво става тук? — попита отново той.

— Всичко е под контрол, сър — обади се Уорд.

— Не това ви питах. Какво става?

Уорд премълча.

Пастор Уилкс мина през кордона и застана пред Кийт.

— Кой сте вие?

— Кийт Ландри.

— Звучи ми познато. С групата хора в църквата ли сте?

— Да, сър.

— Защо са тук тези полицаи?

— Трябва да питате тях.

Пасторът се обърна към Уорд.

— Някой да ви е викал тук?

— Не, сър.

— Тогава защо сте тук?

— Ами за да... осигурим защита и сигурност.

— Звучи ми доста нелепо, синко. Моля, махнете се от собствеността ми.

Уорд хвърли поглед към хората си и кимна към полицейските коли. Полицайте тръгнаха към колите, но Уорд се спря пред Кийт.

— Ако бях на твое място, петите щяха да ме бият в гъза чак до Вашингтон.

— Не забравяй какво ти казах да предадеш на Бакстър.

— Можеш да разчитааш на това, умнико. — Уорд се извъртя и тръгна към колите.

И така, те вече знаеха, че е дошъл от Вашингтон, което не беше изненада. Зачуди се какво още знаят за него. Но това нямаше голямо значение, ако си тръгнеше, макар Клиф Бакстър да правеше всичко възможно, за да го накара да остане.

— Можете ли да ми отделите минутка? — попита го пастор Уилкс.

Кийт се позамисли, после кимна.

— Да.

Уилкс му направи жест да го последва. Тръгнаха към къщичката. Кийт си спомни последния път, когато бе влизал в нея. Беше на осемнадесет години и пасторът му бе прочел лекция за изкушенията, на които щял да го подложи широкият свят, особено за изкушенията на алкохола и секса. Наистина се бе оказала от полза.

Домът на енорийския свещеник бе стара дъсчена постройка, вдигната по същото време и в същия стил както стогодишната църква.

Уилкс въведе Кийт в малка всекидневна и му посочи едно продънено кресло. Кийт се настани, а Уилкс зае противоположния стол-люлка.

— Имам шери — предложи Уилкс.

— Не, благодаря. — Кийт огледа Уилкс под бледата светлина. Беше го виждал няколко пъти на сватби и погребения, но последният път беше някъде преди седем години. Мъжът срещу него сякаш всеки път се бе свивал и сгърчвал по малко.

— Защо беше тук полицията? — попита Уилкс.

— Записваха номерата на колите.

Уилкс кимна. Известно време не каза нищо, после вдигна поглед към него.

— Ти си синът на Джордж и Алма, нали?

— Да, сър.

— Аз ли съм те кръщавал?

— Така ми казаха.

Уилкс се усмихна.

— Аз ли те ожених?

— Не, сър. Никога не съм се женил.

— Точно така. Ти постъпи в армията, а после работи за правителството.

— Първо постъпих в колежа. „Боулинг Грийн“. Вие ме предупреждавахте за развалените жени в колежа.

— Беше ли полезно предупреждението?

— Ни най-малко.

Уилкс отново се усмихна.

— Върна се, за да останеш ли?

— Не мисля така.

— Защо тогава въобще се върна?

— За да се погрижа за къщата.

— И това е всичко?

Кийт се замисли.

— Не бих искал да ви лъжа, така че по-добре да не ви отговарям на въпроса.

— Добре, до ушите ми стигна слух защо си се върнал, но аз не разпространявам клюки, така че няма да ти кажа какво съм чул.

Кийт не коментира.

— Как са родителите ти?

Кийт му разказа нещата около семейството си и на свой ред запита:

— Как е госпожа Уилкс?

— Господ реши, че на небето му е по-нужна, отколкото на земята.

Кийт беше наясно, че стандартната реплика от рода на „Моите съболезнования“ не върви за тези думи.

— Тя беше прекрасна жена.

— Наистина беше.

— Защо не дойдохте на събранието? — попита Кийт.

— Не смесвам религията с политиката. В днешно време прекалено много проповедници го правят и с това подлудяват половината си паство.

— Да, но светът е изпълнен със социална несправедливост, а църквите могат да помогнат.

— Правим, каквото можем. Аз проповядвам любов и благотворителност, милост и добри дела. Ако хората слушаха, на света нямаше да има никаква социална несправедливост.

— Но те не могат да ви чуят, ако не дойдат, а дори и когато идват, не ви слушат.

— Някои идват, някои — не. Някои слушат, други — не. Не мога да направя повече от това.

— Знаете ли, отче, видях лютеранските свещеници в Дрезден да организират манифестации, сигурно сте ги видели по телевизията. Те помогнаха за свалянето на комунистическото правителство. Същото беше и с католическите им колеги в Полша.

— Господ да ги благослови. Те са следвали съвестта си. — После добави: — Ако това ти помогне да се чувстваш по-добре, мога да ти

кажа, че аз бих умрял за вярата си без никакви колебания.

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам.

— Неведоми са пътищата Господни.

— Но вие позволихте на тези хора да използват църквата ви. И прогонихте полицаите.

— Така е.

— Одобрявате ли онова, което вършат вътре?

— До онази степен, при която не се върши нищо незаконно или насилствено. Знаеш ли, това е една стара селска традиция — да се използват църквите като места за срещи. Идва от времето, когато църквата е била единственото голямо здание, достатъчно да побере много хора, а градът е бил прекалено отдалечен за кон и каруца. Църквата „Сейнт Джеймс“ е виждала всякакви политически и патриотични събирания още от испано-американската война. Църквата не е моя собственост. Аз съм само слуга на Господа.

— Да, но вие например не бихте допуснали вътре местния Клан, сигурен съм в това.

— Слугата на Господа не е тесногръд или идиот, Ландри. — След малка пауза той добави: — Не съм те поканил тук да ме разпитваш. Искам аз да ти задам няколко въпроса.

— Няма проблеми.

— Благодаря. Ти одобряваш ли тази среща?

— По принцип.

— Разбра ли вече, че не всичко в Спенсървил е наред?

— Да, разбрах го.

— Случайно да познаваш шефа на полицията Бакстър?

— Бяхме съученици в гимназията.

— Аз обаче усетих по думите на онези полицаи, че си попаднал в полезрението му повече в последно време, отколкото в гимназията.

— Не... всъщност може и така да е. Аз обаче си мисля, че това има повече връзка с факта, че между нас двамата съществува стара вражда още от училищните дни.

— Действително ли е така? Бяхте ли съперници?

— Да ви кажа право, никога не съм го считал за такъв. Явно обаче той е бил на друго мнение. — Кийт не беше сигурен накъде се насочва разговорът. От друга страна, не бяха много хората на света, пред които би седнал да отговаря, както правеше това пред отец Уилкс.

Старецът се замисли, после продължи.

— Паметта ми обаче започва да ми изневерява, но май си спомням, че ти навремето ухажваше настоящата му съпруга.

Кийт не коментира.

— В действителност, мисля, че майка ти го сподели с мен.

— Може и да го е направила.

— Тогава, по всяка вероятност, Бакстър е много ядосан, че бившият приятел на съпругата му е решил да се завърне в Спенсървил.

— Аз ѝ бях любовник, сър. В колежа. — Нямаше смисъл да се споменава гимназията, за да не раздразни стареца.

— Наречи го както искаш. Разбирам. Мислиш ли, че това е ядосало Бакстър?

— Това би било крайно незряло за човек на неговите години.

— Да ми прости Господ, но никой от фамилията Бакстър не ми изглежда да е узрял с годините.

Кийт се усмихна.

— Моминското ѝ име... Прентис, нали?

— Да. Ани.

— Да, Ани Прентис. Добро семейство. Пастор Смит от църквата „Сейнт Джон“ се изразява изключително добре за тях. Ние всички разговаряме, нали разбираш. Дори и със свещениците от Църквата на несъвършеното зачатие. Икуменическият съвет се събира веднъж месечно и след като си свършим работата, клюкарстваме ужасно. Никога не споменаваме имена, освен ако не е абсолютно наложително, и нищо не напуска онази стая. Но човек чува доста неща.

— Мога да си представя. — Кийт проумя, че отец Уилкс заема място в обединен съвет, подобен на онзи, който той скоро бе напуснал. В действителност, точно както го бе предсказал Джефри, отец Уилкс имаше достъп до огромни количества разузнавателна информация, за която шефът на полицията Бакстър можеше само да завижда.

— Целта ни не е празната клюка. Ние искаме да помогнем, да откажем хората от разводи, да вразумяваме младите, които са се отклонили от правия път, да не допускаме изкушенията до мъжете и жените. Накратко, да спасяваме душите на хората.

— Това е достойно за възхищение.

— Такава ми е работата. О, знам какво си мислиш. Мислиш си, че Спенсървил се е превърнал в селището на прокълнатите. Трябва да

ти кажа, че като цяло тук хората са добри, богобоязливи християни. Но доста хора са кривнали по другия път. Не е по-различно и в другите общности. Бих искал да дойдеш някоя неделя на църква и после да се присъединиш към нас на чай и разговори.

— Може би ще го направя. Но вие трябва да знаете, че проповядвате на обърнат в друга вяра. Би трябвало да се стремите към другите.

— Те знаят къде се намираме.

Кийт искаше да си тръгне преди събранието да е свършило.

— Е, благодаря ви, загдето ме спасихте от закона.

Отец Уилкс обаче не обърна никакво внимание на намека в репликата му.

— Господин и госпожа Бакстър в момента изживяват известни трудности, което може би ти е известно. Отец Шенк съветва госпожа Бакстър.

— Какво общо имам аз с тази работа?

— Видели са те да говориш с нея в центъра на града.

— Отче, това може да е малък град, но един неженен мъж все пак има право да говори с една омъжена жена на обществено място.

— Не ми изнасяй лекция, млади човече. Аз само се опитвам да помогна.

— Оценявам това, което правите, но...

— Нека бъда прям. „Не пожелавай жената на ближния си.“

Това не изненада особено Кийт.

— А аз бих ви посъветвал, отче, да кажете на отец Шенк да напомни на господин Бакстър за забраната за прелюбодейството.

— Всички знаем за господин Бакстър. Това, което искам да ти кажа... Не би трябвало да разкривам тайната на изповедта, но може би ти вече знаеш, че госпожа Бакстър... е небезразлична към теб.

Това беше най-добрата новина, която Кийт беше чувал от седмици, и той потърси няколко варианта на отговор, включително и премълчаването. Накрая каза:

— През годините си пишихме с нея, но тя никога не ми даде да го разбера. Тя не е направила нищо лошо.

— Това зависи от начина, по който се гледа на една омъжена жена, която си пише с бившия си... приятел.

— Тя не е направила нищо лошо. Ако е имало някакви погрешни неща, те са изцяло моя вина.

— Това е много доблестно от твоя страна, Ландри. Знам, че си мислиш, че съм много старомоден, и ти благодаря за хумора.

— Аз не ви осмивам, просто ви слушам, и разбирам позицията и загрижеността ви. Уверявам ви, че взаимоотношенията ми с госпожа Бакстър са чисто платонически.

— Добре. Но гледай да бъдеш силната страна и не позволявай нещата да тръгнат по кривия път.

— Ще бъда откровен с вас, отче. Духът ми наистина желае да е силен, но плътта е слаба — изрече Кийт въпреки волята си.

Отец Уилкс за миг остана безмълвен, после каза:

— Оценявам откровеността ти... И се радвам, че си спомняш Писанието.

Кийт се изправи.

— Трябва да тръгвам.

Отец Уилкс хвана бастуна си и също се изправи. Излязоха на верандата и Кийт видя, че събранието още не е свършило. Зачуди се колко ли свидетели са успели да уговорят Гейл и Джефри да се изкажат за сделките си с дявола. Обърна се към отец Уилкс и каза:

— Очевидно знаехте повече за мен, отколкото показахте, когато седнахме да говорим.

— Да, но не знаех дали си човекът, с когото мога да разговарям. Когато вече се уверих, че преценката ми не ме е подвела, ти дадох правилен съвет и информация. Надявам се, че не си оскърбен от съвета и че ще запазиш информацията само за себе си.

— Не съм оскърбен и ще запазя разговора ни в тайна. Загрижен съм обаче, че хората говорят за мен.

— Ландри, ти си дошъл в едно малко градче, което в момента е много развълнувано, и по ирония на съдбата един от проблемите ни, проблемът с Бакстър като обществен служител и съпруг, се превърна и в твой проблем. Но нека това не те тревожи.

— Защо да не ме тревожи? Защо трябва да стоя настрана от хората, които се намират в момента в църквата?

— Знаеш много добре. Разгледай мотивите си и прецени последствията от действията си.

— Отче, откакто съм напуснал Спенсървил, аз съм служил като военен офицер в различни качества, и всички тези качества имаха съдбоносни последствия за мен, за колегите ми и, между нас казано, за нацията ни.

— Тогава не се нуждаеш от поученията на един провинциален проповедник.

— Но оценявам загрижеността ви.

Отец Уилкс положи ръка върху рамото му и се вгледа право в очите му.

— Харесваш ми. Не искам да ти се случи нищо лошо.

— Аз също. Но ако нещо все пак се случи, ще се погрижите ли за всичко тук, в църквата „Сейнт Джеймс“?

— Да... разбира се. — Отец Уилкс го улови за лакътя. — Нека те придружа до колата ти. Помогни ми да сляза по стълбите.

— Зная, че между теб и Ани Бакстър има нещо и, честно казано, не съм против — каза пастор Уилкс. — Но трябва да го направите както трябва, иначе и двамата няма да се чувствате добре.

— Продължавам да не признавам, че желая жената на ближния си, отче, но внимателно ви слушам — отвърна Кийт.

— Добре. Слушай и забрави от кого си го чул. Според нейния пастор тя има нещастен брак. Съпругът ѝ е прелюбодеец и грубиян. Може да съм от старата школа, но се вслушвам в по-младите пастори и съм убеден, че трябва да го напусне, преди да е станало опасно. Той побесня, когато му беше предложено напътствие, и нито пасторът, нито тя виждат и се надяват на промяна.

Кийт не отговори. Стигнаха до колата му.

— При тези обстоятелства разводът е допустим — продължи пастор Уилкс. — И после ще е свободна да прави каквото желае. Ти, Ландри, трябва да проявиш търпение и да не утежняваш проблема. Тя е добра жена и не искам да пострада.

Двамата стояха в мрака. Слабата светлина, която се процеждаше през прозорците на черквата, хвърляше сенки по надгробните камъни.

— Аз също — отвърна Кийт.

— Убеден съм, че намеренията ти са почтени, Ландри, но единственият почтен начин, по който би могъл да постъпиш, е да прекъснеш всякакви контакти с нея. С Божия помощ всичко ще се разреши.

— И без моя помощ.

— Точно така. Възнамеряваш ли да останеш да живееш тук?

— Възнамерявах, но вече не съм сигурен.

— Струва ми се, че твоето присъствие само подклажда огъня. Можеш ли да заминеш за известно време? Родителите ти несъмнено биха се радвали да те видят.

Кийт се усмихна.

— От града ли ме гоните?

— Не. Надявам се, че ако си тръгнеш, ще стана свидетел на един щастлив край и за двама ви. Останеш ли, ще се разрази истинска катастрофа.

Очевидно двамата с отец Уилкс бяха стигнали до едно и също заключение независимо един от друг.

— Не мислех, че ще ме съветвате как да спечеля чужда съпруга — каза Кийт. — Мислех си само, че ще ме обсипете с огън и жупел.

— Фундаменталистката църква е по-надолу по пътя. Ние тук проповядваме любов и състрадание. Ще те видя ли в неделя?

— Надявам се. Лека нощ.

Кийт потегли. Църквата бързо се стопи зад автомобила му. Очевидно простата селска общност нямаше нищо общо с простотата. В действителност в големия град беше по-просто. Тук бяха загрижени за душата ти и те караха да мислиш за нея, а това наистина много усложняваше нещата.

Кийт подкара колата по тъмния селски път. Беше наясно, че полицията може да го спре по всяко време, на всяко място, под всякакъв претекст, и се бе примирил с тази мисъл. Бе попадал в ръцете на полицията в много страни и познаваше процедурите, знаеше кога просто искат само да ти изкарат ангелите и кога наистина възнамеряват да те обработят както следва. До този момент бе имал късмета да не бъде инквизиран и определено не беше заставал пред взвод за разстрел, макар че веднъж в Бирма, преди години, бе дочул да говорят за разстрел.

Бяха го арестували много пъти и той не можеше да си представи, че спенсървилската полиция може да го сплаши сериозно, но човек никога не може да е сигурен какво им е на ума, докато не им попадне в лапите и не усети методите им върху гърба си. Един по-страховит сценарий от малко вероятната смърт в полицейския арест бе далеч по-вероятната смърт при опит за бягство, която беше много по-разпространена в цивилизованите страни. Кийт не си въобразяваше, че някой ще се емне да прави щателно разследване, ако го открият прострелян на някой селски път, особено ако полицията му пъкне пистолет в ръката вече след смъртта му. Но тогава щеше да им се наложи да подхвърлят някое от собствените си оръжия, защото той не си носеше пистолета, макар че много му се искаше да не го беше оставял в къщата.

Но дали наистина тази полиция беше стигнала чак дотам, че да инсценира престъпление? Не мислеше така. Клиф Бакстър обаче със сигурност жадуваше за отмъщение, особено след като Кийт бе размахал червения плащ пред очите му.

Той хвърли поглед в огледалото за обратно виждане, но не видя никакви фарове. Зави по един обиколен път към дома си. От друга страна, и покрай фермата му водеше само един път. Ако бяха решили, просто щяха да го чакат там.

Докато караше, се замисли над чутото в църквата и в дома на енорийския свещеник и за случилото се отвън. Всички конци водеха към Клиф Бакстър, тази мъгла на злото, покрила някога слънчевия и щастлив край.

Влиза героят, спасителят. „Не. Излиза героят. Всички ще си получат заслуженото, за добро или за лошо. Уилкс беше прав. Остави на Бог да реши, на Ани или на Портърови, който от тях направи първия ход. Не позволявай на егото си да действа вместо теб.“

— Ето ти го въпроса, Ландри — ако Ани не беше съпруга на Клиф Бакстър, щеше ли да се захванеш с тази битка в интерес на правосъдието?

Че защо не, беше го правил толкова често, макар и срещу заплащане. Но в рисковете, които бе поемал до този момент, парите не бяха основното. Очевидно мотивите му бяха патриотизъм и чувството за справедливост. И егоистичното желание за приключения и изкачване в кариерата, разбира се. Тук, в Спенсървил, той откри, че може да убие няколко заека с един куршум: убиеше ли Бакстър, щеше да направи на града и на себе си голяма услуга, щеше да освободи Ани и може би тя щеше да се върне при него. Това обаче не изглеждаше правилното решение на проблемите, под какъвто и ъгъл да го разглеждаше.

Озова се на пътя, който водеше към шосе 28, неговия път. Реши обаче, вместо да се качи на 28 да свърне встрани и да подкара по една разкалян тракторен коловоз, който пресичаше фермата на Мюлерови през нивите с царевица. Включи независимата предавка към всяко колело и започна да се ориентира по компаса на арматурното табло, като се надяваше да излезе върху собствената си земя, която беше засадена с царевица на Мюлер, и след десетина минути излезе на чисто пространство в двора си близо до хамбара.

Изключи светлините, зави към къщата и паркира близо до задния вход.

Слезе, отключи вратата и влезе в тъмната кухня. Чувстваше се едновременно и глупаво, и ядосано. Застана в мрака и се заслуша.

Знаеше, че тази нощ повече кормуване няма да има, но ако му се наложеше, щеше да вземе и пистолета, и автоматичната карабина.

Замисли се дали да не се качи горе и да си вземе пистолета, но инстинктите му твърдяха, че нещата са спокойни. А ако не бяха, той щеше да е в по-голяма безопасност в кухнята, близо до вратата. Отвори хладилника и си взе бира.

— Значи да си обърна и другата буза и да си тръгна, както ми предлага Уилкс? — Но досегашният му живот бе преминал в пълна противоположност на този съвет.

Той отвори бирата и изгълта на един дъх повече от половината.

— Или да дебна Бакстър, вместо да хукна надалеч? Пипвам го като излиза от дома на някоя от приятелките му и му прерязвам гърлото. Още малко кръв, за кой ли път. Вярно, хората ще си мислят, че съм го направил аз, но ще има поне още хиляда заподозрени и едва ли някой ще се емне да прави щателно разследване.

Звучеше добре, но този акт оставяше една жена вдовица и две деца сираци, а не толкова чистеше света от един неверен съпруг, корумпирано ченге и грубиян. „Но защо пък не? Убивал съм и по-добри мъже от него поради по-малко причини.“

Допи бирата и си взе още една.

— Не, не мога да убия кучия му син. Просто не мога да го направя. Така че трябва да си тръгвам.

Той отиде до кухненската маса и под слабата светлина от задната врата и прозореца потърси писмото, което бе оставил на масата, но не го видя. Включи висящата над масата лампа и потърси по столовете и пода, но писмото го нямаше.

Вече разтревожен, той изгаси осветлението и остави кутията бира на пода. Заслуша се внимателно, но не долови никакъв подозрителен шум. Хрумна му, че леля Бети или някоя друга от близките му може да е дошла да почисти или да остави храна. Видяла е писмото, взела го е и го и пуснала. Но това не изглеждаше много вероятно.

Ако в къщата имаше човек, той вече знаеше за пристигането му. Вече можеше да забрави за оръжията на втория етаж, защото даже и да се добереше дотам, нямаше да ги намери.

Той внимателно отиде до задната врата и хвана дръжката ѝ.

В този момент долови познатото изскърцване откъм всекидневната. След няколко секунди звукът се повтори. Кийт мина през коридора, влезе във всекидневната, включи лампата и каза:

— Откога си тук?

— От около час.

— Как влезе?

— Ключът беше в бараката с инструменти, под тезгяха, където си е от хиляда години.

Седеше в стола люлка, облечена в джинси и пуловер. Писмото беше в скута ѝ.

— Мислех, че ще те заваря вкъщи — каза тя, — но те нямаше, и малко остана да си тръгна, но после си спомних за ключа и реших да те изненадам.

— Изненадан съм. — Но по някакъв начин той бе предчувствал появата ѝ.

— Имаш ли нещо против, че ти се изтърсих в къщата?

— Не.

— Все още я чувствам като свой втори дом.

Кийт имаше отчетливото усещане, че това не е реално, че е някакъв сън, и се опита да си спомни кога си е легнал.

— Сам ли си? — попита го тя.

— Да.

— Чух те да говориш с някого в кухнята, така че останах тиха като мишка.

— Сам съм. Говоря със себе си. Къде ти е колата?

— В обора.

— Умно. А къде е господин Бакстър?

— На събрание на градския съвет.

— А ти къде си?

— При леля Луиз.

— Разбирам... чу ли ме какво казах?

— Долових само интонацията. Да не си ядосан за нещо?

— Не, просто спорех със себе си.

— И кой спечели?

— Добрият ангел.

— Но ти ми изглеждаш разтревожен.

— Това е, защото спечели добрият ангел.

Тя се усмихна.

— Е, аз спорих със себе си дали да дойда тук. Това не е случайна среща на улицата.

— Не, не е.

Тя вдигна писмото.

— Беше адресирано до мен, така че...

— Да, така е. Спести ми една марка.

Тя се изправи и го приближи.

— Да, наистина разбирам. Ти си прав. Ние не можем... спомняш ли си стихотворението, което и двамата обичахме? „Макар и нищо да не може да върне онзи час на щастие в тревата, ни цъфналото цвете, не ще тъгуваме, а ще намерим сили — да, сили в миналото общо.“ Мисля, че го обичахме, защото знаехме, че ще бъдем обречени любовници, и то беше нашата утеха... — Тя се поколеба, после го целуна по бузата. — Сбогом, мили. — Мина покрай него и тръгна по коридора.

Той я чу да влиза в кухнята и да хлопва задната врата. „Бъди силен, имай доблест, бъди смел. Но не ставай пълен идиот.“ Бързо тръгна към кухнята; в същия момент вратата с мрежата хлопна.

— Чакай! — И отвори вратата.

Тя спря и се обърна.

— Не, Кийт. Моля те. Ти беше прав. Няма да се получи. Ние не можем... това е прекалено сложно... заблуждаваме себе си...

— Не, изслушай ме... ние трябва да... трябва да разберем... трябва да знам какво се случи... искам да кажа... — Той не можеше да намери никоя от думите, от които се нуждаеше. Накрая произнесе: — Ани, не можем просто така да се разделим отново след толкова години.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Не мога да остана тук. Искам да кажа откън.

— Влез. Моля те.

Тя се замисли за момент, после се върна в кухнята.

— Можеш ли да останеш за малко?

— Да, всичко е наред... ще изпием накрая тая чаша кафе. Къде е кафеникът?

— Не искам кафе. Имам нужда от нещо по-силно. — Той включи малката лампа над мивката, отиде до бюфета и извади бутилката скоч.

— Искаш ли?

— Не, също като теб.

— Правилно. — Той прибра бутилката. — Направо ме правиш нервен.

— Ти нервен? Чувам как бие сърцето ми, и коленете ми треперят.

— И моите. Искаш ли да седнем?

— Не.

— Добре... Виж, давам си сметка за риска, който си поела с идването си тук...

— Поех два риска, Кийт. Единият — да ме проследят, другият — че не искам да ми разбият сърцето. Съжалявам, не мога да стоваря това бреме върху плещите ти.

— Не съжалявай. Радвам се, че дойде. Повече от радостен съм. Виж, написах това писмо...

— Не ми обяснявай. Всичко разбирам. Наистина.

Стояха в двата края на кухнята и се гледаха.

— Не така си представях срещата ни — каза накрая Кийт.

— А как?

Той се поколеба, после я приближи и я прегърна.

— Така.

Целунаха се и той си спомни точно как я чувстваше в обятията си, дъха ѝ, вкуса ѝ и как устните и тялото ѝ реагираха на неговите.

Тя се дръпна от прегръдката му, после зарови лице в рамото му. „Тя плаче“ — проумя внезапно той, цялото ѝ тяло трепереше и той не знаеше какво да прави, но я държеше притисната до себе си.

Накрая тя се отдръпна, измъкна хартиена кърпичка от джоба на джинсите си, избърса си очите и си издуха носа, после се разсмя.

— О, Господи... само ме виж... знаех си, че ще стане така... само не ми се смей.

— Не ти се смея. — Той извади носна кърпичка от джоба си и изтри сълзите ѝ. — Господи, колко си красива.

— Разбира се. Носът ми тече прекрасно. — Тя го издуха, после вдигна поглед към него. — Е, господин Ландри, радвам се, че се видяхме. Ще ме изпратите ли до колата?

— Не си отивай.

— Трябва.

— Той ще се обади ли на леля ти след събранието?

— Да.

— А тя какво ще му каже?

— Че съм си тръгнала за вкъщи. Казах му, че телефонът в колата ми не работи, така че не може да ми позвъни. Леля ще ми се обади тук.

— Тя знае ли къде си?

— Да. Моля те, отговори ѝ и кажи, че съм си тръгнала.

— Защо просто не изчакаме, докато позвъни?

— Защото искам да си тръгна сега.

— Защо?

— Защото... Искам да кажа, че можем да си поговорим и друг път... имаме да си говорим за толкова много неща, но... не искам да правим нищо тази нощ.

Той се усмихна.

— Точно това ми каза, когато беше на шестнадесет години, когато и двамата изгубихме невинността си.

— Е, този път говоря истината. — Тя се засмя. — Господ да ми е на помощ, не мога да откъсна ръцете си от теб.

Отново се прегърнаха и се целунаха. Тя положи страна върху гърдите му и прошепна:

— Просто ме дръж така.

Той я задържа в прегръдките си и прокара пръсти през косите ѝ.

— Тъкмо се канех да се кача в спалнята ти и наистина да те изненадам — каза тя с лице, все така заровено в гърдите му.

Той не отговори.

— И изведнъж си помислих: „Ами ако си доведе някоя жена вкъщи? Ами ако горе вече има някоя жена?“

— Не. Горе няма никого. И не е имало, откакто съм се върнал.

— Сигурно не от липса на обожателки, от това, което чувам.

— Да ти кажа, не надавам ухо никъде, гледам си само моята работа.

— Добре. Не е необходимо да... искам да кажа, ти си в правото си... това е глупаво, знаеш ли, защото изобщо не ми е работа...

— Ани, за мен съществуващ само ти.

Тя го прегърна още по-силно, после се изправи на пръсти и го зацелува по бузите, по устните, по челото и врата.

— Не ме бива много да пазя в тайна чувствата си. Би трябвало да се сдържам поне малко. Как да го изиграя, Кийт?

— Нека този път опитаме да бъдем честни един към друг.

— Добре. Обичам те. И винаги съм те обичала.

— Обичам те и винаги съм те обичал. Затова се върнах. Не мога да те прогоня от ума си.

— Проклинам деня, в който те пуснах да си тръгнеш.

— Не го направи ти. Аз си тръгнах сам. Трябваше да те помоля да се омъжиш за мен. — Той я огледа. — Какво щеше да ми отговориш?

— Щях да ти кажа „не“.

— Защо?

— Защото ти искаше да си тръгнеш. Ти беше отегчен, Кийт. Ти гледаше как приятелите ти заминават на война, ти беше като омагьосан от новините за войната по телевизията. И искаше също така и други жени.

— Не.

— Кийт!

— Е... желание и действие са две различни неща.

— Знам, и ти никога нямаше да ми изневериш, ти би се възмутил от живот, пълен със сексуални авантюри. Господи, Кийт, всички други го правеха с кого ля не, само ние — не.

— Не съм много сигурен за теб — опита се да се пошегува той.

Тя се усмихна.

— Разрешаваш ли ми да бъда честна? И аз исках да опитам как е с други мъже. И двамата жадувахме да експериментираме, но не можехме, защото се бяхме посветили един на друг. Бяхме две деца от провинцията, лудо влюбени един в друг, деца, които правеха секс и се чувстваха виновни от това, но желяеха да го правят и с други хора и поради това се чувстваха още по-виновни. Това, което искам да ти кажа, е че в някои отношения ние бяхме повече от женени.

— Мисля, че си права. — Той се усмихна. — Значи искаше да опиташ и с други мъже?

— Понякога. Изчервявам ли се?

— Малко. — Той се замисли за момент, после попита: — Как трябваше да постъпим?

— Не трябваше да правим нищо. Светът го направи вместо нас. На нас.

— Права си. Но защо не се събрахме?

— Ти не би приел миналото ми с други мъже.

— Вярно, нямаше. А ти?

— При жените е по-различно. Просто исках да те измъкна от системата ти.

— Е, измъкнах се.

— Аз също. Никога не съм имала друга връзка, откакто се ожених — добави тя.

— Пет пари не давам и да си имала. Ти заслужаваш да си го направила поне веднъж.

— Не, изслушай ме. Аз съм старомодна до безпомощност. Но във вашия случай, Ландри, ще направя изключение.

— Е... в момента желая точно това. Но... ние трябва да разберем последиците, ако...

— Кийт, пет пари не давам за последиците. Ние си изяснихме миналото и това беше единственото, което ни оставаше да направим. А сега ме люби, пък бъдещето да върви на майната си.

Той я улови за ръката и я поведе към стълбището. Сърцето му биеше лудо; боеше се да не звънне телефонът, боеше се, че телефонът няма да звънне.

Дори не си спомняше как се добраха до спалнята, но вече бяха вътре с включена лампа. Ани изглеждаше нервна.

— Искаш ли нещо за отпускане? — предложи той.

Тя явно не го чу и продължи да се оглежда, после погледна в единия от гардеробите — той го беше оставил отворен. И двамата видяха висящия кобур, бронираната жилетка, ножа, униформата и карабината М-16.

— Виждам, че знаеш как да поддържаш стаята подредена — каза тя.

— Аз съм ерген-подредник.

Замълчаха неловко, гледаха се — и двамата вече бяха изчерпали незначителните си реплики. Тя измъкна пуловера от джинсите си и каза:

— Е, аз ще разчупя леда.

Свали пуловера през главата си и го захвърли настрани, после разкопча сутиена си и го пусна на пода.

— Така добре ли е?

Тя протегна ръце и той ги пое. Тя сложи ръцете му върху гърдите си и той ги погали, усети как зърната ѝ набъбват.

Тя разкопча ризата му и прокара ръце по гърдите му.

— И ти усещаш същото, Кийт, нали?

— И ти.

Тя притисна гърдите си о неговите, целунаха се. Тя смъкна ризата му и без да спират да се целуват, разкопча и смъкна джинсите си заедно с бикините си. Насочи ръката му между бедрата си и той усети влагата ѝ.

Тя отстъпи назад, седна на леглото и смъкна обувките си, чорапите, джинсите и бикините. После, останала съвършено гола, го загледа и се усмихна.

— Това не е ли сън?

И внезапно се изправи и стремително го прегърна.

— Обичам те.

Той я вдигна и я отнесе на леглото, положи я върху одеялото с крака върху ръба, после се приведе над нея и ѝ целуна по гърдите, по корема, приклепна и прокара език по вътрешната гладка страна на бедрото ѝ и тя разтвори крака, за да го улесни. Ани изпъна гръбнака си и той пъхна длани под полукълбата ѝ и зарови лице още по-дълбоко между бедрата ѝ.

След малко бавно се изправи и свали колана и панталоните си.

Тя лежеше върху леглото и дишаше тежко. Плъзна се назад, намести глава върху възглавницата и го загледа как се съблича. Не откъсваше поглед и от най-малкото му движение. Когато се наведе над нея, тя хвана ръцете му.

Той се плъзна между бедрата ѝ и я целуна по бузата.

— Добре ли ти е?

Тя кимна и го пое в себе си.

Целуваха се нежно, прегръщаха се и се галеха — бавно, сякаш не бързаха за никъде.

Лежаха върху леглото, всеки на страната си, тя зад него, обгърнала го с ръце и крака, вплетена в него като лозница.

— Спиш ли? — Тя го целуна по бузата.

— Не. Мечтая си.

— Аз също. — Тя го прегърна още по-силно и потърка крака по стъпалата му.

— Харесва ми.

— Знам.

Той се обърна към нея и я прегърна.

— Ако знаеш колко пъти съм си мечтала за това...

— Едва ли е било повече от мен.

— Настина ли?

— Да.

— Казах ти, че никога не съм имала връзка, откакто се омъжих.

Абсолютно.

— Няма никакво значение.

— За мен има. Много е важно за мен.

— Разбирам.

— Не ти го казвам, та да си мислиш, че трябва да се ожениш за мен. Аз съм вече омъжена. Просто ти казвам, че това има изключително голямо значение за мен. И ако се окаже, че това е край, аз ще разбера. Това е, което винаги съм желала. Само този път и никога повече.

— Наистина ли го мислиш?

— Не.

Той се засмя.

Тя го погали по косата, после седна в леглото.

— Кажи ми... имал си много жени, знам, но имало ли е друга жена?

— Нищо, за което да си спомня човек. — Той се замисли за момент. — Ще ти призная, че никога не успях да те прогоня от главата си. Така че не можах... искам да кажа, нямаше причина да се женя.

Тя дълго остана мълчалива, после каза:

— Може би ако не бях родила деца, щях да цъфна някой ден на прага ти.

— Имаше места и времена, когато няхах дори и праг. Животът ни едва ли щеше да е весел.

— Никой не може да знае. Имаше периоди, когато ти завиждах, времена, когато те считах за мъртъв...

— Съжалявам.

— Няма нищо. — Тя замълча. — Спях с човек, когото не обичам, цели двадесет години. Това е грях. Но повече няма да съгрешавам.

Ненавиждаше се за въпроса си, но беше длъжен да го зададе.

— Ани, защо остана с него?

— И аз самата си задавам този въпрос всеки ден. Сигурно заради децата... семейните връзки, общността...

— Искаш да кажеш, че ако беше подала документи за развод...

— Трябваше да се махна. А той щеше да...

— Буйства?

— Не знам. Знаеш ли, надявах се, че ще умре някой ден. Че някой ще го убие. Това е ужасно. Ненавиждам се за тези мисли.

— Недей. Не е необходимо да чакаш някой да го убие.

Тя не отговори и той си помисли, че си блъска главата над двойното значение на думите му.

— Просто би могла да го напуснеш.

— Ще го направя. — Тя не го помоли за помощ или някакви уверения от негова страна, само каза: — Може и да съм те чакала през цялото това време. Винаги съм знаела, че ще се върнеш. Но не искам нищо от теб, никакви обещания да се грижиш за мен и никакви закани да се разправяш с него. Искам да свърша всичко сама. След като дъщеря ми е вече в колежа, мога да си тръгна.

— Е, ти знаеш, че ще помогна, така че...

— Кийт, той е опасен.

— Той е абсолютен нещастник.

Тя се подпря на лакът и го погледна.

— Ако ти се случи нещо лошо, кълна ти се, че ще се самоубия.

Обещай ми, че няма да го предизвикваш.

Телефонът иззвъня и Ани каза:

— Това е леля.

— Да? — Кийт вдигна слушалката.

— Стори ми се, че видях светлини в къщата ви. Как се прибрахте?

— Кой се обажда?

— Уорд. Просто правя проверка. Вече в леглото ли сте?

— Разбира се. Стига ми толкова веселие за една вечер.

— А на мен не. Нямам късмет.

— Като няма — няма.

Ани се приведе към слушалката. Кийт се дръпна от нея.

— Край — каза той и затвори.

— Кой беше? — попита тя.

— Един търговец на коли.

Тя го огледа и тъкмо се нахрани да каже нещо, когато телефонът отново звънна.

— Да? — каза Кийт.

Някакъв женски глас — на възрастна жена — произнесе:

— Господин Ландри?

— На телефона.

— Обажда се госпожа Синклер, лелята на Ани Бакстър.

— Да, госпожо.

— Ани каза, че ще се отбие до вас за минутка на път за дома.

Кийт се ухили на напрежението в гласа на лелята.

— Отби се за минутка, госпожо Синклер. Дори не слезе от колата. Побъбрихме си за цените на фермите на вратата и...

Ани силно го оципа по ръката и се разсмя в шепа:

— Стига!

— И после си тръгна по живо по здраво.

— Така си и помислих, че вече е на път, и точно това казах на господин Бакстър, когато ми се обади преди малко. Казах му, че всеки момент трябва да се прибере.

— Сигурен съм, че всеки момент ще се прибере, госпожо Синклер.

— Много ми беше приятно да си поговорим, господин Ландри. Всичко хубаво.

— Благодаря, госпожо Синклер. Радвам се, че се обадихте. — И той затвори.

Ани се търколи върху него и притисна носето си в неговия нос.

— Много си смешен.

— Също като леля ти. Тя ли го измисли?

— Ами! Трябваше да я подкупя с бутилка вино от глухарчетата. — Тя се изсмя и го целуна, после се търкулна от него и скочи на пода. — Трябва да тръгвам. — Излезе гола от стаята и отиде в банята. Кийт чу шума на течащата вода.

Той стана от леглото и почна да се облича. Затъкна пистолета под ризата си.

— Сега вече мога да тръгвам — каза тя, като влезе в стаята. Сграбчи дрехите си и ги хвърли върху леглото. — Не искам да се обличам. Искам да съм гола за теб цяла нощ, цяла седмица.

— Звучи ми доста добре.

Тя си сложи сутиена, навлече отгоре пуловера, после седна на леглото и си обу бикините и чорапите.

— Все още се обличаш от горе на долу — забеляза той.

— Че не го ли правят и другите така? — Тя си нахлузи джинсите, после обувките и се изправи. — Добре. Ще ме изпратиш ли до колата?

— Нали така правят джентълмените?

Слязоха по стъпалата ръка за ръка.

— Не ти ли се струва, че сънуваш? — попита тя.

— Направо — отвърна той.

— А аз пак се чувствам като дете. Не бях имала такова преживяване от... е, от тогава, когато с теб...

— Това е много мило от твоя страна.

— Истина ти казвам. Сърцето ми още бие, а краката ми са станали като от каучук.

— А лицето ти цялото е поруменяло и очите ти блестят като от пожар. Внимавай, когато се прибираш.

— О... — Тя допря с длан лицето си. — Да, вярно. Господи, да не мислиш...

— Просто си пресъздай в паметта вечерта, прекарана в компанията на леля Луиз, и докато се прибереш, всичко ще се оправи.

— Добре... — Тя се изсмя. — Ами какво да правя, ако спермата ти продължи да ми тече между краката?

Кийт се усмихна. Едно от нещата, които особено харесваше у нея, бяха съвсем неочакваните словесни бисери, на които биваше способна в дадени моменти.

Стигнаха до кухненската врата и тя я отвори.

— Кийт, какво да правим?

— Само ми го кажи и веднага го правя.

— Обичаш ли ме?

— Знаеш го.

Тя се усмихна.

— Добре ли се чуках? Направо не мога да повярвам, че съм способна да изрека подобни думи. Чао. Ще ти се обадя.

Той я хвана за ръката.

— Не.

— Трябва да тръгвам.

— Знам. Но... хората на мъжа ти понякога следят къщата ми.

— О...

— Те не са те видели, когато си дошла, защото по-рано не я наблюдавах, или и да са го правили, просто са тръгнали подир мен, когато съм излязъл. Първо ще излезе аз и ако ме следят, ще се лепнат подире ми. Изчакваш десет минути и тогава потегляш.

Тя остана мълчалива няколко мига.

— Това е ужасно... — Погледна го. — Кийт, ужасно съжалявам. Нямам право да ти причинявам всичко това...

— Това не е по твоя вина. Вината е единствено негова. Аз мога да се справя. Но ти можеш ли да се справиш?

— Заради теб, да — кимна тя.

— Добре. А сега, не забравяй: била си на гости у леля си Луиз. Каквото и да стане, дръж се като удавник за легендата си.

Тя кимна.

— Каква ти е колата?

— „Линкълн Континентал“. Бяла.

— Помни, десет минути.

— Внимавай, Кийт.

Той излезе, качи се в колата си, махна ѝ и потегли по дългата алея към пътя. Зави към града и продължи още няколко мили до кръстовището, където спря.

Не виждаше зад себе си светлини от автомобил и продължи. Забеляза един полусрутен хамбар, угаси фаровете и отби от пътя по едни разкаляни коловози от трактор до хамбара и вкара автомобила в заплашващата да рухне всеки момент постройка.

Излезе от колата и започна да наблюдава пътя. След около пет минути видя да приближават фарове откъм фермата. Движеха се с висока скорост. Коленичи зад някакви храсти и зачака.

Колата се стрелна покрай него и той успя да различи в мрака очертанията на светъл линкълн.

Изчака още десетина минути, после се качи в колата и подкара обратно към къщи.

Не можеше да е сигурен, че тя е в безопасност, но ако Бакстър започнеше да я разпитва и тя се придържаше към историята си, всичко щеше да е наред.

Изпитваше тревожното чувство, че се наслаждава на това, което става, на рукналия по вените му адреналин. Но какво от това? Нали

забавлението е тогава, когато вършиш онова, което ти се удава най-добре.

А и не изпитваше и най-малкото съмнение, че Ани също до известна степен се наслаждава на интригата. Винаги беше такава, когато търсеха удобно място и време да се любят. Извличаше наслада от опасността, романтиката, откраднатия плод, който винаги беше по-вкусен от разрешението.

И въпреки това тази нощ той бе видял в очите ѝ истински ужас. Тя беше смела, бойка и винаги готова да поеме риск. Но когато рискът да те хванат, че лъжеш, надвишава простото изгонване от училище или лишаване от работа и вместо това се залага живот, или най-малкото опасността да те пребият до смърт, тогава забавата изчезва в небитието. Той разбра, че този проблем трябва да се разреши по най-бързия възможен начин.

Замисли се за нея, за това, как се бяха любили и как бяха разговаряли. Знаеше, че пак ще се съберат. Бяха пътешествали мили и години и въпреки че всичко беше против тях, пак се бяха събрали в старата му спалня, голи и в прегръдките си. Телата и душите бяха задоволени, плътта трепереше, духът кипеше, а сърцето пееше. За пръв път от години Кийт Ландри изпитваше щастие и се усмихваше.

Клиф Бакстър пристигна рано на работното си място и веднага повика в кабинета си Кевин Уорд.

— И какво стана снощи в „Сейнт Джеймс“?

Уорд се прокашля.

— Ами... бяха се събрали пълна църква народ.

— Да? Взе ли номерата на колите?

— Ами... на някои.

— На някои ли? Какво искаш да кажеш с това „на някои“, по дяволите?

— Шефе... онзи Ландри...

— Какво?

— Ами... и той беше там.

— Така ли? Не съм изненадан.

— Да... Той, такава, ни се опъна.

— Сега пък какво означава това?

Уорд отново се изкашля и разказа какво се бе случило, като се опитваше да го предаде във възможно най-благоприятна за себе си светлина.

Бакстър го слушаше, без да го прекъсва. Накрая, когато Уорд приключи, Бакстър каза:

— Значи искаш да ми кажеш, че онзи скапаняк Ландри и дъртият свещеник са ви прогонили оттам?

— Ами... те... искам да кажа, че се намирахме на частната собственост на свещеника и че ако беше само онзи Ландри, по дяволите, щяхме да му праснем задника и...

— Затваряй си тъпата зурла. Добре, дай ми списъка на номерата, които сте успели да запишете, преди да съм те изритал от работа.

— Веднага, шефе.

— И внимавай в картинката. Днес следобед отиваме малко на гости на снощния ви приятел.

— Да, сър. — Уорд се изправи и отиде до вратата.

— Следващия път, когато ти поръчам да свършиш някаква работа и не се справиш, няма да е зле да се позамислиш малко за торовата фабрика, откъдето те измъкнах от хватката на татенцето ти.

Уорд се поколеба и запристъпва от крак на крак.

— Шефе, може би щеше да е от полза, ако и ти беше дошъл с нас снощи. Искам да кажа, че онова, което правехме снощи, не беше законно...

— Веднага изчезвай оттук.

Уорд излезе.

Бакстър седна на бюрото си се загледа безцелно в стената. Вече ставаше повече от ясно, че всичко рухва. Погледна портрета на Ани върху бюрото си.

— Кучка.

Припомни си предната нощ, без да отделя поглед от снимката ѝ. Беше се прибрала след него и той я бе изчакал в кухнята. Бяха си разменили само няколко думи и тя веднага си легна, като каза, че я боли много главата. Той бе излязъл на двора да пробва телефона в колата ѝ. Тя не му се бе обадила при нито едно от позвъняванията му, но телефонът си беше наред. И въпреки всичко човек никога не можеше да бъде сигурен с тия телефони. От друга страна обаче, предната нощ видът ѝ беше ужасен и той с удоволствие щеше да я притисне, но първо трябваше да направи някоя и друга проверка, а нямаше навика да задава въпроси, на които не знае предварително отговорите.

Някъде в дъното на съзнанието му се мъдреше важният факт, че жена му е по-умна от него. Но умните хора, както беше установил, понякога биваха прекалено умни и мислеха останалите за глупави. Да, ама хитрата сврака...

— Леля Луиз значи. Добре, ще я видим ние тази леля Луиз.

Клиф Бакстър погледна часовника си и видя, че вече е седем часът. Вдигна телефона и набра един номер.

— Ало... — отвърна сънливо Тим Ходж, шефът на пощата в Спенсървил.

— Хей, Тим, да не те събудих?

— Да... кой се обажда?

— Стига си си стискал хуя, че ще му направиш синини, ами грабвай чорапите, че ще изгървеш пощата.

— О... шефе! Как я караш?

— Ти ми кажи.

— Ами... снощи отидох в „Сейнт Джеймс“...

— Добре си направил. И какво стана?

— Ами... чакай да си спомня... те... такова... бяха се събрали бая хора...

— Знам това. Моето име стана ли на въпрос?

— Да... да, стана. Всъщност доста пъти стана на въпрос.

Бакстър кимна.

— Хайде, Тим, аз съм зает човек, давай по-бързо. Кажи ми кой, кога, къде, как и какво.

— Да, добре. Ами, съветничката от градския съвет, онази Гейл Портър, беше нещо като говорител на събранието. Съпругът ѝ и той беше там и те, такова... имаха много свидетели.

— Свидетели ли? Това събрание ли беше, или някакъв шибан процес?

Тим Ходж не отговори веднага.

— Ами... там имаше няколко души... които... повдигнаха обвинения срещу теб.

— Кой?

— Ами жената на Боб Арлс, Мери, и някаква си Шери... Шери...

— Коларик?

— Да.

Проклятие!

— Какво каза тя?

— Коя?

— И двете. Какви лайна изядоха двете лъжливи кучки?

— Ами... Мери ги подкара едни, че си бил вземал неща от магазина им, нали знаеш, и си изписвал повече бензин, отколкото си слагал в колата...

— Зарежи я. Какво каза другата кучка?

— Ами... нещо като... нещо, че ти уж... че уж си я харесвал... и си имал нещо с нея...

Господи Боже!

— Искаш да кажеш, че тази кучка се е изтъпанчила пред всички в църквата... и е дрънкала за... какво точно каза?

— Каза, че си я чукал. И че я чукаш от доста време. Че си и платил глобите за неправилно паркиране или нещо такова, и че за да си плати парите, трябвало да се чука с теб. Беше доста подробна в описанията — добави Ходж.

— Мръсна лъжлива кучка.

— Да.

— И хората й хванаха вяра?

— Ами... не знам.

— Виж, защо не отскочиш днес следобед да пийнем по едно кафе и да ми кажеш какво точно си видял и чул снощи. Някъде към три. А междувременно недей разпространява какво си чул и си дръж очите отворени.

— Слушам, шефе.

Бакстър затвори и се втренчи през прозореца към главната улица.

— Проклятие! — Той стовари юмрук върху бюрото си. — Проклети кучки, човек не може да се довери на никоя да си държи шибаната уста затворена.

Замисли се как този развой на нещата ще се отрази върху него и реши, че все още може да държи ситуацията под контрол. Шери Коларик си беше чиста проба курва, от най-лошите. Мери Арлс беше друг проблем, но той щеше да накара съпруга ѝ да ѝ дръпне ципа на мръсната уста за нула време. Бакстър се зачуди за какво ли още е ставало въпрос предната вечер. Взе лист чиста хартия и започна да прави списък: започна с Кийт Ландри, след него Шери Коларик, после Мери Арлс, Гейл Портър, съпруга ѝ, чието име все не можеше да запомни, след известно колебание добави отец Уилкс, след това се замисли за момент и добави Боб Арлс за по-сигурно. Щеше да добави и името на Ани, ако то не заемаше почетното първо място в седмичния му списък с хората, които направо му ходеха по здравето.

Наля си кафе от термоса и отпи. Нещата направо се изплъзваха изпод контрола му. Това не беше просто лоша седмица, това беше началото на един лош живот, освен ако не сриташе здраво няколко задника и не започнеше да раздава шамари наляво и надясно.

Изправи се и излезе при Уорд, който въвеждаше списъка с номерата на колите в компютъра и пускаше разпечатка.

— Изключи тая шибана машинария — изръмжа му Бакстър.

Уорд послушно затвори файла.

— Къде е докладът от снощното проследяване на Ландри?

— Ето го, шефе. — Уорд му връчи напечатан лист хартия и Бакстър го огледа.

— Круг го е засякъл да излиза от дома си в седем и половина вечерта, после ти с Круг и другите момчета сте го видели на паркинга на църквата в осем и четиридесет и пет.

— Точно така. Събранието още не беше свършило, но предполагам, че си е тръгнал по-рано.

— И после?

— Ами, после Ландри отиде в дома на енорийския свещеник отец Уилкс. Аз подкарах към къщата и зачаках на шосе 28 на двеста метра от разклона към дома му, но не видях никой да завива натам. Когато обаче видях, че горе в къщата му свети, му позвъних по мобифона и той се обади. Не знам как се е добрал до къщата си, освен ако не се е промъкнал откъм юг, като е използвал черните пътища. Сигурно му се е дръпнало лайното от страх, като е разбрал, че го дебнем. Всичко е в доклада — добави Уорд.

Бакстър отново погледна листа.

— Значи си му позвънил в десет и половина и ти е отговорил?

— Аха.

— Но той може да се е прибрал цял час преди това.

— Възможно е. Зависи от това колко време е престоял при Уилкс и къде е ходил след това. Както казах, мисля, че се е прибрал по обиколните пътища. Беше много уплашен.

— Аха. Наистина сте му дръпнали лайното от страх. Видя ли някаква друга кола да отива към къщата му или пък да идва оттам?

— Не.

— Въртя ли се около къщата му, след като му се обади?

— Не, защото изглеждаше, че вече е захапал възглавницата. След около час обаче, когато пак наминах, лампата му на втория етаж продължаваше да свети. За какво си мислиш, шефе?

— Нищо. Отивам в „Парк енд Ийт“ да закуся.

— Добре.

Клиф Бакстър излезе от полицейското управление и измина пеш половината миля до закусвалнята.

Зае обичайната си маса и една по-възрастна сервитьорка, казваше се Лани, се появи до него.

— Как сте тази сутрин, шефе?

— Чудесно.

— Кафе?

— Разбира се.

Тя му сипа кафе.

— Ще погледнете ли менюто?

— Не. Шунка, яйца, бисквити, без препечен хляб и без сок.

— Разбрано. — Тя понечи да се отдалечи, но Бакстър попита:

— Къде е Шери тази сутрин?

— Обади се и каза, че била болна.

— Така ли? Един мой приятел снощи я видял.

— Сигурно е прекалила с веселието — ухили се Лани.

— Ами. Моят човек я видял в църквата „Сейнт Джеймс“, до Овъртън. — Бакстър загледа изпитателно жената в лицето, но тя явно не знаеше нищо за събитията от предната вечер.

— Ще отида да ви приготвя яйцата.

— Ако тя се мерне или се обади, кажи й, че я търся. Трябва да си поговорим за едни глоби за неправилно паркиране.

Усмивката на Лани се стопи; тя кимна и се отдалечи.

Закуската дойде и Клиф се захвана с нея. Почти всеки от пристигащите да закусват го поздравяваше и той се опитваше да познае кой е в течение на тая гадост.

Един от градските съветници, аптекарят Чет Коулман, дойде, седна срещу него и започна без всякакви предисловия.

— Чу ли за онова събрание снощи в „Сейнт Джеймс“?

— Да, чух нещо.

— Да-а, докато ние се блъскаме как да решим проблемите на града, нашите хора вече злословят здраво по наш адрес.

— Не се ли майтапиш?

— Да ти кажа право, онова, дето стигна ушите ми, никак не ми хареса.

— Как стигна до ушите ти?

— Ами... един приятел е бил там.

— Така ли? Приятел, който е останал до късно снощи и после веднага ти е позвънил, или приятел, който става рано и ти е позвънил сутринта?

— А... тази сутрин.

— Така ли? Случайно приятелчето ти да се казва госпожа Коулман?

Чет Коулман не отговори на въпроса, но беше повече от ясно, че не се налага.

— Знаеш ли, Чет, че цялата шибана околия започва да излиза извън контрол? И знаеш ли защо? Заради жените. Когато мъжете не могат да контролират жените си, като едното нищо можеш да кажеш сбогом и на цялата страна.

— Да... ами, там е имало и достатъчно мъже, и от онова, което чувам...

— Нека да ти дам един съвет, господин градски съветнико. Ако твоята съпруга оплете конците, това няма да ти се отрази добре през ноември, нито пък ще има положителен ефект и върху бизнеса ти. — Бакстър стана, хвърли няколко долара на масата и излезе.

Беше към девет без петнайсет; по главната вече щъкаха хора и автомобили, вярно, не толкова много, както преди двадесет години, но все пак достатъчно, за да се чувства Клиф Бакстър като цар в царството си, поздравявайки народа си. Повечето хора го поздравяваха нормално, но имаше и такива, които го избягваха или го гледаха странно.

Клиф Бакстър спря да размени няколко приказки с двама-трима граждани, стисна множество ръце, побъбри с продавачи, отварящи магазините си, сваляше шапка на жените, преведе старата госпожа Греъм през улицата.

Помота се известно време пред сградата на полицейското управление, като поздравяваше минувачите по име, пошегува се с Оливър Гребс, президента на банката, че пръска служебни пари, за да поддържа любовницата си; и двамата знаеха, че това за парите е майтап, но за любовницата — не.

Хвърли поглед към сградата на съда от другата страна на улицата. Градските служители вече отиваха на работа. Клиф беше наясно, че на следващия или още през настоящия ден ще му се наложи да се срещне с кмета.

Той не беше съвсем наясно как духа вятърът тази сутрин, но имаше чувството, че наподобява ранен северен вятър, първоначално слаб, почти неуловим, така че е нужно време, за да усетиш, че топлият западен вятър е секнал.

Шефът на полицията се върна в полицейското управление. Дежурният сержант Блейк го поздрави с принудено спокойствие.

Бакстър влезе при Уорд и каза:

— Тръгваме в десет.

После отиде в кабинета си и затвори вратата. Застана до прозореца и се загледа в главната улица, парка, сградата на съда, света. Каза си, че някой малодушник би треперил за кожата си в подобна ситуация. Но той чувстваше, че има в ръцете си достатъчно власт, за да овладее ситуацията. Не успее ли да се задържи на поста си, щеше да повлече сума ти народ със себе си, като започнеше с краткия списък върху бюрото си и продължеше с по-дългия списък в досиетата си.

В известен смисъл той свързваше цялата лайняна обстановка с пристигането на Кийт Ландри, макар и да знаеше, че нещата бяха почнали да набират скорост дълго преди появата на Ландри. И въпреки това, успее ли да се отърве от Ландри, щеше да реши поне един от проблемите си. После щеше да пипне за врата Гейл Портър, да не говорим за Шери Коларик, тази мръсна кучка, и Мери Арлс, и всяка друга женска, която си мислеше, че може да го прецака. После щеше да се залови и с мъжете, ако му се наложеше. Знаеше, че по принцип хората лесно се сплашват; вече нямаше герои, а само страхливци, които понякога се събираха тайно и се смятаха за герои. Не мислеше, че му се налага да убива някого, само щеше да ги сплаши до смърт; а сплашиш ли някого до смърт, това има същия ефект и върху всички останали.

Кийт се събуди в седем и първото нещо, за което си помисли, беше Ани.

Нещата вече бяха почнали да се изясняват: бяха се любили, и бяха влюбени. Той нямаше да си тръгне. Искаше да остане, да си изгради живота тук заедно с нея, да седят двамата на верандата и да гледат заедно залеза.

Но той съзнаваше, че не може да остане, докато Клиф Бакстър е в града, а тя наистина не желаше смъртта на съпруга си, макар и съвсем неотдавна да я бе желала. Но в такъв случай решението беше да бягат заедно, а Кийт не искаше да бяга.

Той лежеше, втренчен в тавана. Отне му известно време да разбере какво е ангажирало съзнанието му: той поемаше дъха й, останал сред завивките.

Беше топъл ден и той работеше в хамбара гол до кръста. Чудеше се кога пак и как ще се срещнат, кога ще се любят. Можеше да я отведе някъде и всичките им тревоги и притеснения щяха да останат зад гърба им. След по-малко от седмица можеха да са в Париж. Зачуди се дали Ани има паспорт. Не че това щеше да представлява кой знае какъв проблем. Можеше да ѝ го осигури в рамките на само двацет и четири часа. Имаше хора, които му дължаха услуги.

А после, някъде след година, той щеше да се върне в Спенсървил сам и ако Бакстър все още беше тук, щяха да могат да се разберат без проливане на кръв. И тогава вече двамата с Ани можеха да се завърнат като съпруг и съпруга. „Добре. Браво.“

Към десет и петнадесет чу някакъв автомобил да навлиза по алеята към къщата и го видя през вратите на хамбара.

Синьо-бяла полицейска кола със златната емблема на шерифа върху вратата.

Колата му запречваше пътя към къщата, а Кийт не си бе взел оръжие. Шофьорът го забеляза и зави през двора, насочи се към него и спря на десетина метра. На предната седалка имаше двама души. Дясната врата се отвори и един месест мъж се измъкна от колата и тръгна към него. Носеше слънчеви очила с огледални стъкла и шапка-бейзболка.

Кийт тръгна срещу човека, който очевидно беше Клиф Бакстър. Спряха на метър един от друг и се загледаха.

Очите на Кийт отскочиха върху полицейския автомобил; шофьорът също бе слязъл. Беше Уорд. Стоеше неподвижно до отворената врата.

Кийт премести погледа си върху Бакстър. Въпреки оформеното вече шкембенце, мъжът пред него беше все така опасен и изпълнен със същата злоба, както и преди близо тридесет години.

Кийт го загледа в лицето, но слънчевите очила и ниско прихлупената козирка на шапката не позволяваха да прецени действителните му намерения. Едно обаче беше сигурно: Бакстър не

знаеше нищо за предната нощ. Кийт осъзна, че се тревожи за Ани, а не за себе си.

— Вече започвах да си мисля, че няма да дойдеш — каза той.

Устните на Бакстър се раздвижиха, но той не отговори веднага, само продължи да го гледа през очилата.

— Не те харесвам — заяви накрая той.

— Това ми харесва.

— И никога не съм те харесвал.

— Знам го. — Той хвърли поглед през рамото на Бакстър към Уорд, който бе приседнал захилен върху предния капак на колата.

— И никога няма да те харесвам — продължи Бакстър.

— Знаеш ли, че е крайно невъзпитано да носиш слънчеви очила, когато разговаряш с някого.

— Да ти го начукам.

— Хей, господин началник на полицията, в момента нарушаваш правото на частна собственост, освен ако нямаш официална причина за присъствието си тук.

Клиф Бакстър хвърли поглед през рамото си към Уорд, после пристъпи още по-близо до Кийт.

— Шибан педал.

— Махай се от частната ми собственост.

— Защо си тук?

— Защото това е моят дом.

— Дрън-дрън. Мястото ти не е тук.

— Господин началник на полицията, шест поколения от рода ми са погребани в тази околия. Не ми дрънкай, че не ми било мястото тук.

— И *ти* ще бъдеш погребан в тази околия, и то доста по-скоро, отколкото си мислиш.

Кийт на свой ред направи крачка напред и лицето му се приближи на няколко сантиметра от това на Бакстър.

— Заплашваш ли ме?

— Дръпни се назад, инак ще ти пръсна черепа. — Бакстър сложи ръка върху револвера си. Кийт видя, че и Уорд слиза от капака на колата и посяга към оръжието си.

Кийт си пое дълбоко дъх и се отдръпна.

— Не си толкова тъп, колкото изглеждаш — захили се гадно Бакстър.

Кийт се овладя.

— Казвай си репликата, Клиф, и се пръждосвай.

На Бакстър очевидно не му се понрави обръщението на малко име, нито тонът. Той смъкна очилата, втренчи се в Кийт и каза:

— Ти се ебаваш с момчетата ми.

Кийт не отговори.

— И се ебаваш и с мен.

Кийт отново не каза нищо.

— Зад училището. Да се срещнем зад училището. Нали това си казал?

— Да, бях там.

— Извадил си късмет, че аз не бях. Защото в момента щеше да лежиш в погребалния дом на Гибс, вдървен като дънер, с пикня във вените ти вместо кръв. И аз щях да се изплюя върху лицето ти, ако изобщо ти останеше лице, след като приключа с теб.

Кийт не отговори.

— Момчетата ми казаха, че си се скрил зад гърба на пастора в „Сейнт Джеймс“.

— Не намесвай отец Уилкс в свинщините си.

— Така ли? Че защо? Всеки, който се ебава с момчетата ми, автоматически го загазва, чак до ушите, и това включва и всемогъщия Бог.

Кийт отново не отговори, само поклати глава.

— Какви си ги вършил в „Бакстър Мотърс“?

— Говорих с брат ти за кола.

— Така ли? И за жена ми. Ако продължаваш да разпитваш за мен и семейството ми, ще умреш. Ясно ли е?

Очите на Бакстър бяха разположени близо едно до друго, отличителният белег на хищниците в животинското царство, а главата му се полюшваше, докато говореше, сякаш търсеше плячка или опасност.

Кийт се опита да си представи Ани с този изрод в продължение на двадесет години, но знаеше, че съществува и друг Клиф Бакстър, домашният вариант. Клиф Бакстър по всяка вероятност я обичаше, макар че тя никога не би го признала пред Кийт, и Клиф Бакстър сигурно смяташе себе си за грижовен и мил съпруг, макар че повечето хора биха го определили като себичен и жесток.

— Да не си глътна езика от страх? — попита Бакстър.

— Не.

— Обзалагам се, че страшно ти се пишка в момента.

— Не.

— Не, да, не, да. Нищо друго ли не можеш да кажеш?

— Да, мога. Как успя да се отървеш от повиквателната в армията? Физическа или психическа негодност?

— Хей, тъпа главо, аз бях полицай. Изпълнявах дълга си тук.

— Точно така. Също като жените и децата, които изпращаха писма и колети във Виетнам.

— Ти, мръсен и долен педал...

— Господин началник на полицията, не ми дръж такъв език, след като не си подлагал задника си на вражеските куршуми във Виетнам. Искаш ли да докажеш, че си мъж? Влизам вкъщи да си взема ютията, или ти сваляш своята. Ще се бием както кажеш. Пистолети, ножове, брадви, юмруци. Все ми е едно как ще те убия.

Бакстър си пое дълбоко дъх и лекичко се отдръпна. От друга страна, той имаше оръжие и нямаше какво да му попречи да го извади и да стреля. Освен вероятността Бакстър да му бе определил друга съдба, нещо, което шефът на полицията явно бе обмислял през последните няколко седмици. Бакстър не бе дошъл тук да го убива, така че нямаше смисъл да му дава излишен повод. И въпреки това Кийт не можеше да потисне подтика си да го ядоса и може би да го принуди към честна борба.

— Е, какво ще кажеш? Ще си изясним ли нещата?

— Да, ще си ги изясним, само че няма да усетиш откъде ти е дошло.

— Пак си си същият училищен грубиян.

— Да, а ти си все същият училищен тъпанар. Не си ли спомняш колко често те блъсках? Искат ти се да го забравиш, нали? Шибях с очи гаджето ти, а ти не смееше дори да се обадиш. Опипвах я при всяка удобна възможност и ти ме виждаше, и се правеше на луд. А знаеш ли какво? На нея ѝ харесваше, правеше ѝ голямо густо да я опипва мъж, а не някаква жалка слива като теб. Тя имаше нужда от истински мъж. И между другото, ако само още веднъж те зърна да разговаряш с нея, ще ти отрежа топките, ако изобщо имаш такива, и ще ги хвърля на кучетата си. Хич не се майтапя.

Кийт стоеше абсолютно неподвижен. Нямахме какво да добави след всички тия приказки на нещастника пред себе си — той сам си копаеше гроба.

Бакстър вече се бе развихрил.

— А бе ти с какво се задоволяваш тук? Ако те пипна да шибаш животните, веднага ще те тикна в ареста. Вие селяндурите винаги си чукате добитъка, затова бедните животинки са толкова изпосталели. Брат ти чукаше, та се скъсваше, гъските на езерото и малко остана половината да изпукат! Много си падаше по гъските, хей! А пък сестра ти...

— Спри. Моля те, спри.

— Я повтори?

— Моля те, спри. Виж... заминавам си след седмица. Просто отскочих да видя фермата. Няма да остана. След седмица си заминавам.

Бакстър го огледа изпитателно.

— О, така ли? Може пък да нямам нерви да те изтрая още цели седем дни.

— Трябва ми само една седмица.

— Ще ти кажа едно — имаш шест дни на разположение да си обираш крушите. Ако продължиш да ми въртиш номера и да ми вдигаш кръвното, ще ти размажа фасона и ще те хвърля в някой камион за Толедо. Ясен ли съм?

— Да.

— А сега вече можеш да се върнеш в лайнияния си хамбар. — Бакстър започна да се обръща, но след миг рязко се извъртя и заби юмрук в корема на Кийт.

Кийт се сви на две и падна на колене.

Бакстър пхна върха на обувката си под брадичката му, обърна лицето му нагоре и изръмжа:

— И се дръж далеч от града.

Той тръгна към колата и двамата с Уорд захилени удариха длани.

После потеглиха. Уорд направи завой и прегази една леха с малинови храсти.

Кийт се изправи и загледа как колата се отдалечава. После се ухили.

— Благодаря ти.

Клиф Бакстър седна на кухненската маса и си отрязва парче от бекона.

— Това проклето месо е прегоряло.

— Съжалявам.

— Картофите са студени.

— Съжалявам.

— Да не си забравила да готвиш?

— Не.

— Не е чудно, че не ядеш.

— Нямам апетит.

— Дали имаш или нямаш апетит е без значение; това дяволско нещо просто не става за ядене.

— Съжалявам.

— И ти благодаря за предложението да ми приготвиш още нещо.

— Какво искаш да ти приготвя?

— Ще изляза и ще си купя нещо.

— Добре.

Той пусна върху масата ножа и вилницата и я загледа.

— Нещо те тревожи ли?

— Не.

— Не говориш много.

— Боли ме главата.

— Много лошо. Щото съм надървен.

Ани се напрегна, но не каза нищо.

— Мензисът ти свърши ли?

— Не... не съвсем.

— Е, венците ти поне не кървят, нали? — Той отпи от бирата си, без да откъсва поглед от нея. После каза внезапно: — Днес отскочих до леля ти Луиз.

Тя усети как стомахът ѝ се сгърчи на кълбо. Клиф остави бирата на масата.

— Ето, това е жена, която умее да готви. Какво ти приготви снощи за вечеря?

— Аз... аз не вечерях снощи у тях.

— Не си вечеряла ли?

— Не.

— Хм, странно. А леля ти твърди точно обратното.

Ани вдигна очи и го погледна.

— Леля Луиз в последно време започва много да забравя. Миналата седмица бях на вечеря при нея. Вчера просто само се отбих.

— Така ли? Забравянето явно ви върви в рода по наследство. Откакто се върна снощи от леля си, вървиш само с гъза напред.

— Не се чувствам добре.

— И как така?

— Не знам... може да е заради децата. Липсват ми. Мисля да отскоча да ги видя следващата седмица.

— Те вече нямат нужда от майчини грижи. Ако искат да ни видят, знаят къде живеем.

— Искях да се уверя, че Уенди се е настанила. Това ѝ е първото отделяне от къщи и...

— Да ти кажа правичката, хич не го обичам онова градче. Повдига ми се от тоя „Боулинг Грийн“ и мисля да я преместя оттам.

— Не!

— Какво каза?! — приведе той се към нея.

— На нея ѝ харесва там.

— О, така ли? Това, което ѝ харесва, е да се чука с някой от колегите в смесеното общежитие. Имаше ли такова там, когато беше ти?

— Не.

— Какво се опитват да правят там тия педали? Да насърчават разврата ли?

— Клиф... светът се променя...

— Не и в моя град. Това е християнска къща и християнска общност, и мъж и жена не могат да живеят под един покрив, освен ако не са женени.

— Аз ѝ имам доверие, че спазва десетте Божии заповеди... и следва нашия пример. — „Господ да ѝ е на помощ“ — помисли Ани.

Клиф я изучава дълго, после каза:

— Да, намислила си нещо ти.

— Казах ти вече какво ме тревожи. Тази вечер на работа ли си?

— Може би. Хей, като стана дума за колежа, един стар твой приятел е в града.

Тя се изправи, отиде до хладилника, отвори го и си наля леден чай. Ръцете ѝ трепереха.

— Знаеш ли кой?

— Не.

Клиф се изправи и хвана дръжката на вратата преди тя да я хлопне.

— Пие ми се бира. — Той извади кутия бира и затвори вратата.

Остана до нея няколко секунди, без да отделя поглед от лицето ѝ, после повтори въпроса си:

— Не знаеш кой е?

Тя бързо взе решение.

— О, искаш да кажеш Кийт Ландри.

— Дяволски добре знаеш кого имам предвид.

— Чух, че се е върнал.

— Има си хас да не си чула. Какво още си чула?

— Нищо. Искаш ли десерт?

— Още не съм обядвал. Защо ми е десерт?

— Навън ли ще обядваш?

— Не се ебавай с мен, госпожо, на теб говоря.

— Слушам те, Клиф. Кийт Ландри се върнал в града. И какво от това? Трябва ли да има нещо особено?

— Да, това е въпросът.

— Какво искаш да кажеш?

— Господи, вие шибаните женски наистина знаете как да влудяват мъжете.

— Какво искаш да чуеш от мен, Клиф? Че се е върнал ли? Чух го, както и ти. Защо си ми толкова ядосан?

Двамата се втрениха един в друг; разбира се, и двамата знаеха отлично защо е ядосан Клиф Бакстър.

— Защо не ми каза, че се е върнал? — попита той.

— Защото дори и не ми беше минало през ума, че може да се е върнал.

— Повдига ми се от лайняната ти уста.

— Не ми говори по такъв начин! — У нея се надигна неподправен гняв, който надви страха ѝ. — Не можеш да ми говориш така. Излизам. — Тя хвърли чашата си в мивката и тръгна към вратата.

Той я сграбчи за рамото, извъртя я към себе си и я стисна за ръцете.

— Няма да ходиш никъде.

— Стига! Спри! Пусни ме!

Той я пусна и се дръпна от нея.

— Добре... съжалявам. Добре, само се успокой. Хайде, седни. Искрах само да си поговорим.

Тя изобщо не му хвана вяра, но неохотно се съгласи.

Бакстър седна срещу нея и завъртя кутията бира в ръцете си.

— Добре... — произнесе накрая той. — Знаеш ме какъв съм. Понякога просто ставам ревнив. И започвам да си мисля за стария ти приятел, който се е върнал в града, и разбирам, че още не се е оженил, и просто нещо ми притъмнява пред очите. Би трябвало да си щастлива, като виждаш колко много означаваш за мен. Нали?

Тя се замисли над няколко саркастични отговора, които мигновено биха го изкарали от релсите, но вместо това каза:

— Разбирам. Но аз наистина не искам да разговаряме на тази тема. Няма за какво да говорим.

— Добре, но ти виждаш колко много ме притеснява тази работа.

— Не би трябвало.

— Защо не би трябвало? Искаш да кажеш, че в отсрещната къща идва един мъж, който е чукал жена ми, и аз трябва да си свиркам ли?

— Клиф... виж, каквото и да ти кажа, все ще се ядосаш. Ако кажа, че не давам пет пари, че живее в отсрещната къща, ти ще ме разбереш накриво. Ако пък кажа, че се вълнувам, че той живее отсреща...

Бакстър удари с юмрук по масата и Ани подскочи.

— Ти си се чукала с тоя педал цели шест години! И всичко, което имаш да кажеш, е, че аз не би трябвало дори и да се тревожа, че живее отсреща. Какво би станало, ако някоя от старите ми приятелки се настани да живее срещу нас? Как ще ти се хареса, а?

Прииска ѝ се да му напомни, че той има обичай да ѝ сочи старите си приятелки и че единственото нещо, което тя изпитва в този момент, е съжаление към тях.

— Предполагам, че това наистина ще ме разтревожи — отвърна вместо това тя.

— Дяволски си права!

— Моля те, не викай. Знам, че си ядосан, но...

— Помниш ли Синди Норт? Шibaх я цяла година преди да тръгна с теб. Какво би казала, ако се преместеше да живее срещу нас, плюс това още не е омъжена? Това нямаше ли да ти вдигне кръвното?

— Разбира се.

— А аз значи не трябва да съм ядосан, така ли?

— Не съм казала това. Просто те моля да не ми викаш. Не съм направила нищо.

— Но със сигурност не би имала нищо против да направиш.

— Клиф, не съм казвала такова нещо.

— Спомняш си хубавките дни, прекарани с него, нали?

— Не си спомням нищо. Онова беше преди цели двадесет години.

Той беше почти изненадан от изминалото време.

— Но когато чу, че се е върнал, веднага се размечта за ония чуканици на млади години, нали? Къде се шибаше с него? В хамбара ли? Или му духаше в колата?

Тя се изправи, но той се пресегна през масата, сграбчи я за колана и я накара отново да седне.

Ани беше уплашена, но не за себе си. Тя можеше да се справи с него, но трябваше да предупреди Кийт, че Клиф започва да губи разума си.

— Клиф, миличък, знам, че си ядосан, но на света за мен няма друг мъж, освен теб.

Той видимо се отпусна, макар и все още да беше настръхнал.

— И по-добре да няма, защото...

— Няма. Знам, че ме обичаш, и затова си разгневен. Това ме ласкае. — Съзнаваше, че трябва да спре, докато има предимство, но не можа да се сдържи да не го подразни. — Не искам да си мислиш за онова, което двамата с Кийт сме правили преди двадесет години.

Той я изгледа, без да каже нищо.

— Ние бяхме просто гимназисти и колежани и правехме онова, което всички правеха тогава. Ти би трябвало да си щастлив, че съм била само с него, а не...

— Затваряй си устата!

— Съжалявам.

— Затваряй си я!

Тя сведе глава и се втренчи в чинията си, опитвайки се да потисне усмивката си.

— Не искам повече да говориш нито с него, нито за него — каза той след минута.

— Няма.

— Обаждал ли ти се е?

Тя поклати глава.

— Защо да ми се обажда?

— Ти опитвала ли си да му звъниш?

— Никога.

— Така ли? Значи двамата не сте разговаряли, откакто се е върнал?

Тя отново взе решение, изправи се и застана зад стола.

— Клиф, не искам да те лъжа... — каза тя. — Преди няколко дни се сблъсках с него на улицата.

Той не каза нищо.

— Бях с Чарлийн Хелмс, старата госпожа Уитни и жената на отец Шенк, Мардж. Тъкмо излизах от пощата и се сблъсках с него. Дори не можах да го позная в първия момент, и когато ме заговори, дори и не предполагах кой може да е. Нали знаеш, когато хората си мислят, че ти ги познаваш, веднага почват да бърбят. През цялото време ти се случва. И тогава вече го познах, и само казах: „Приятен ден, господин Ландри“, и настигнах приятелките си.

Тя сложи ръце на раменете му и макар че не можеше да види лицето му, усети как мускулите му се напрягат.

— Просто ми се беше изплъзнало от ума, Клиф, а освен това знаех, че може да се ядосаш, но си помислих, че все пак трябва да ти го кажа. Разсъдих, че той просто е отскочил за малко на гости и това беше цялата работа. Съжалявам, че не ти казах. Никога повече няма да разговарям с него. Кълна ти се.

Той остана неподвижен цяла минута, после каза:

— Няма и да можеш.

Тя застина. Накрая проумя, че е длъжна да каже нещо, каквото и да е, но се боеше да зададе очевидния въпрос, затова само каза:

— Няма.

— Няма да го направиш, защото няма да можеш. Прогоних от града тоя кучи син.

— О...

Той се изправи и я загледа; усмихна ѝ се.

— Тая сутрин се отбих до къщата му. Това изненадва ли те?

— Не.

— Казах му да си обира крушите от града. Каза, че до седмица щял да се маха.

— До седмица?...

— Да. Той е един шибан педал, ако искаш да знаеш мнението ми.

— Не ме интересува.

— Молеше ми се със сълзи на очи да му позволя да поостане още няколко дни. Дадох му точно шест дни! Също така малко го погалих с юмрук по коремчето и той се сгърчи като червей. Трябваше само да го зърнеш, ха-ха-ха! Просна се на земята като парцал и остана да се търкаля така, докато се бъзиках с него. Дори не искаше да се защитава. Предложих му даже да си сваля пистолета и значката, ако иска да се изясним като мъже, но той така трепереше, че малко остана да се подмокри. Направо не мога да повярвам, че си излизала с този педал.

Ани ухапа устна да скрие треперенето си, но по бузата ѝ се плъзна издайническа сълза.

— Защо плачеш?

— Нищо... — Тя изтри лицето си. — Само съм разтревожена... че ти се е наложило да го правиш.

— Разтревожена? Какво означава това „разтревожена“? Да не си ми ядосана?

— Не.

— Господи, изобщо не мога да те разбера! Плачеш, че съм го понатупал ли?

— Не. Жените се тревожат, когато съпрузите им вършат нещо опасно.

— Опасно ли? Та тоя шибан педал изобщо не беше опасен... е, добре, предполагам, че при някои обстоятелства би могъл да е опасен. Не знаех какво да очаквам, когато отидох там. Знаех само, че трябва да реша въпроса по мъжки.

— Обещай ми, че повече няма да ходиш там.

— Ще отида, за да се уверя, че наистина ме е чул.

— Недей. Изпрати някого.

Той я пощипна по бузата.

— Не се тревожи за това. Тоя педал явно не го бива за нищо.

Направо си извадила късмет, че не си се омъжила за него.

— Той никога не поиска.

— Какво, по дяволите, ме е грижа дали е искал, или не?

Тя се пресегна и взе една чиния от масата.

— Ще почистя.

— По-късно. Качвай се горе, веднага идвам. Искam да си готова, когато дойда.

— Клиф...

— Да?

Страшно ѝ се прииска да му изтърси: „Знаеш ли, снощи се любих с Кийт и дори не мога да си те представя легнал до мен.“ Изгаряше от желание да му забие в муцуната тези думи, повече дори, отколкото да го разпори с кухненския нож. — Клиф... аз...

— Да? Какво има? Да не те боли пак главата? Разтревожена ли си? Мензисът ли? Какъв ти е проблемът?

— Нищо.

Тя излезе от кухнята в коридора. Искаше да побегне през входната врата, но знаеше, че няма да стигне далеч. Идваше ѝ да крещи, да се качи горе в спалнята и да си пререже вените, да му стовари лампата по главата, докато се качва по стъпалата, да подпали къщата, да направи всичко друго, само и само да не прави секс с Клиф Бакстър.

Опита се да разгледа нещата ясно. Единственото нещо, което можеше да направи, беше да се преструва, че всичко е наред. Разговорите ѝ с него не представляваха голяма трудност, но в леглото нямаше да успее, колкото и старания да вложеше. Той обаче не даваше пет пари, нито обръщаше внимание, поне докато тя се подчиняваше пасивно на желанията му. Този път обаче не беше способна дори и на това. Тя влезе пак в кухнята.

Той беше на масата, допиваше си бирата и четеше вестника. Вдигна поглед при появата ѝ.

— Какво има?

— Пие ми се.

Той избухна в смях.

— Така ли? И защо? Не можеш ли да се чукаш трезва?

— Понякога имам нужда от няколко глътки да вляза в настроение.

— Тогава и аз ще му ударя няколко гълтока, защото от доста време вече направо ме изкарваш от кожата с неразположенията си.

Тя отиде до бюфета, взе бутилка прасковено бренди и чаша и тръгна да излиза.

Клиф ѝ хвърли поглед над вестника и каза:

— Бързо влизай в настроение, скъпа, защото ще ти е нужно за някои неща, които не си правила от доста време.

Тя продължи по коридора, после по стъпалата, и влезе в спалнята. Наля си пълна чаша, затвори очи и я изпи на един дъх. Сълзи рукоуха по лицето ѝ. Наля си още една, изпи я до половината, седна на масата и заплака.

Едва си спомняше как се съблече, но си спомни, когато той влезе в спалнята. После вече не си спомняше нищо.

Телефонът иззвъня в осем и двадесет. Беше събота сутринта. Кийт беше в кухнята и си приготвяше кафе.

— Да?

— Кийт, трябва да говорим.

Той изключи кафеварката.

— Добре ли си?

— Да. Обаждам се от един уличен автомат. Можем ли да се срещнем някъде?

— Разбира се. Къде?

— Мисля, че панаирът става. Днес там няма никой.

— Тогава дори не трябва да припарваме там. Слушай, спомняш ли си Рийвз Понд, на юг от къщата ми?

— Където карахме кънки през зимата.

— Точно така. Вземи си нещо за хапване и иди да нахраниш гъските. Идвам след двадесет минути. Всичко наред ли е?

— Да. Не... Ти нали имаш карабина? Видях я...

— Да. Ти добре ли си?

— Да, добре съм. Съжалявам. Просто се тревожа за теб. Той е станал много подозрителен...

— Двайсет минути. Ако разбереш, че те следят, просто иди и нахрани гъските, но остави вратата на колата си отворена в знак, че те наблюдават. Разбра ли?

— Да.

— Спокойно. — Той затвори, качи се горе и отвори гардероба. Намери бинокъла си, после взе два пълнителя и ги пхна в джоба си. Третия зареди в карабината, дръпна затвора и вкара патрон в цевта.

После излезе, прекоси пътя и затича към хамбара на Дженкинс.

След пет минути вече беше оседдал и яздеше през гората.

На стотина метра, от мястото, където реката излизаше от дърветата, скочи от седлото и върза кобилата за едно дърво.

Продължи пеш по брега и спря в сянката на последните дървета, на няколко метра от обляния от слънцето бряг на езерото. На отсрещния бряг нямаше и следа от кола или човек.

Единственият път, който водеше насам, минаваше на неколкостотин метра южно от езерото и той не можеше да го види, защото беше от другата страна на склона, но от време на време се виждаше кабината на някой голям преминаващ камион.

Погледна часовника си. Девет без петнадесет. Какво ли се беше случило от момента, в който се бяха разделили с Ани?

След малко една кола превали гребена и се запуска през високата трева към езерото. Обаче не беше линкълн, а форд, от онези, които спенсървилската полиция използваше за работни автомобили с и без маркировка, закупувани без съмнение от „Бакстър Мотърс“.

Колата без видими полицейски знаци спря до калната ивица на брега и Кийт вдигна бинокъла. Вратата се отвори и слезе Ани, облечена в червена пола и бяла блуза. За момент остана до отворената врата, огледа се, после притвори вратата.

Тръгна покрай водата с комат хляб в ръка. Кийт я наблюдаваше как разсеяно хвърля на птиците. Цяла дузина патици и гъски заплуваха към люшкация се по водата хляб. Ани не ги гледаше, а хвърляше погледи ту през лявото си, ту през дясното си рамо.

Кийт изчака още няколко минути, после излезе от прикритието на дърветата и тръгна към нея.

Тя го зърна, хвърли във водата останалия хляб и забърза към него.

Беше развълнувана, но не и уплашена. Усмихна се и последните десетина метра затича към него и буквално се хвърли в обятията му.

— Здравейте, господин Ландри.

Целунаха се, после тя го хвана за ръцете.

— Толкова е хубаво да те видя. — Погледна стърчащото над рамото му дуло на карабината. — Може би не ти е нужна.

— Излязох да пострелям малко вреден дивеч. Ела да влезем сред дърветата.

Тръгнаха ръка за ръка покрай брега. Тя няколко пъти погледна назад.

— Май не ме проследиха — каза тя. — Тази сутрин закарах линкълна в „Бакстър Мотърс“ и казах, че има нещо на двигателя.

Дадоха ми обратна кола. Дяволският му линкълн стърчи като рог на челото ми всеки път щом изляза с него. Сигурно точно това беше причината бащата на Бакстър да ми го подари.

— Струва ми се, че доста си миткала, драга моя — захили се той.

— Не, сър, но сега вече сериозно се замислих как да го правя. А ти, умнико? „Остави вратата отворена, ако те следят.“

— Това ми беше занаят. А пък хобито ми беше тенис. Леля Луиз ли нещо оплете конците?

— Нещо такова. Но не беше нейна вината. Клиф счел за необходимо да се отбие до нея и да я види, и кой знае защо, му изтърсила, че съм вечеряла с нея, и той ме попита какво ми била приготвила леля ми.

— Дяволът е в подробностите.

— Нищо чудно. Просто не ме бива в тия игри, Кийт. А той и без това си е подозрителен. Винаги е бил такъв. А този път с пълно право.

Стигнаха дърветата и тръгнаха по брега на потока. Сенките им предлагаха прохлада; есента вече бе започнала да размахва жълто-кафявата си четка. Кийт открай време бе обичал есента в родния си край, дърветата в крещяща гама, шишарките и кедрите, ловния сезон и жътвата. Никъде по света не бе успял да зърне подобна гледка и мисълта за дома винаги му навяваше повече спомена за есента, отколкото за лятото.

Ани го потупа по рамото и му посочи напред.

— Това твойт кон ли е?

— Това е обратен кон. На Дженкинс от другата страна на пътя.

— Значи така си дошъл дотук. Още ли те следят?

— Може би. Днес специално не ми се занимава с тях.

— Не можеш ли да извадиш някакво решение на съда или нещо подобно?

— Подобно внимание донякъде ме ласкае.

— А мен — никак. — Ани приближи кобилата и я потупа по врата. — Хубаво животно. Навремето яздохме. Помниш ли?

— Спомням си. А ти още ли яздиш?

— Не. Но би ми се искало. — Тя изу обувките си и смъкна чорапогащника си, после хвана юздите и поведе кобилата да пие от потока. — Жадна е.

Кийт свали от рамото си карабината и бинокъла и ги подпря на един дънер. Седна на едно повалено дърво и я загледа.

— Хранена ли е? — попита го Ани.

— Нахраних я някъде към седем. Мен обаче още никой не ме е нахранил.

Тя се изсмя.

— Ергените сте толкова смотани. Само да ви отмести човек чинията на два пръста и ще изпукате гладни. Кой се грижеше за теб през всички тия години?

— Чичо ми и „Амекс“.

Тя му хвърли поглед, докато връщаше кобилата и я връзваше за дървото.

— Хубав живот ли прекара, Кийт?

— Хубав.

— Аз също, въпреки брака си. Научих се как да извличам удоволствие от други неща.

— Винаги си успявала да откриеш нещо добро във всяка ситуация. А аз винаги виждах само лошото.

— Невинаги. Ти действаше далеч по-цинично, отколкото всъщност изглеждаше.

— Добре си ме опознала.

— Достатъчно добре. — Все още боса, тя закрачи към него и легна на тревата с крака в скута му. — Измръзнаха.

Той изсуши краката ѝ с носната си кърпичка и ги разтри.

— М-м, хубаво ми е.

— С колко време разполагаме?

— Кой дава пет пари?

— Ние.

— О, нямаме никакъв проблем. Аз разнасям разни поръчки по града в момента. А той лови риба на Сивото езеро в Мичиган с дружките си. Там имаме хижа. Ще се върне чак късно следобед.

— Сигурна ли си?

— Единственото нещо, което му доставя по-голяма радост от това да ме тормози, е риболовът и ловът с приятелчетата му. — Тя се замисли за момент. — Господи, така ненавиждам онази къща, но се радвам, че той си я харесва. Така ми оставя по някоя друга глътка въздух... можем да бъде заедно, когато е там.

— Ходиш ли с него?

— Понякога. Няколкото пъти, когато съм била там с него сама, без децата или компания, той се превръща в друг човек. Не казвам, че става по-добър, и не всъщност по-лош... просто друга личност... спокоен, вгълбен, сякаш... не знам... сякаш си мисли за нещо. Плаша се, когато сме само двамата там, и обикновено не ми е трудно да се отказвам от това удоволствие.

— И какво се случи?

Тя притвори очи.

— Снощи имахме малка сцена — каза тя, докато той през това време масажираше петите и глезените ѝ. — Първо, вечерята беше прегоряла. — Тя се изсмя. — Нарочно го направих.

— Цяло удоволствие е да живее с теб човек.

— Няма да коментирам. Както и да е, той се опита да ме хване с вечерята при леля Луиз, после се прехвърлихме на темата за Уенди в смесеното общезитие, после стигнахме и до Кийт Ландри, отварям кавички, човекът, чукал ме цели шест години, затварям кавичките, и който сега се бил върнал в града, после се опита пак да ме хване с въпроса дали съм разговаряла с теб. Разсъдих, че вече знае, така че му казах, че сме се видели на улицата до пощата.

Кийт кимна.

— Добра мисъл.

— Ами! Вкисна се още повече. Той е все още ядосан и подозрителен. Това исках да ти обясня по телефона. Но предполагам, че вече си го разбрал. Спомена ми, че бил идвал при теб вчера.

Кийт не каза нищо.

Тя издърпа краката си от скута му, седна на земята и се плъзна покрай него до дънера.

— Съжалявам, ти не заслужаваше това да ти се случи.

— Ани, когато се качих в колата си във Вашингтон и потеглих насам, знаех къде съм се запътил. И знаех също така какво искам тук.

Тя го стисна за ръката.

— Но не знаеше цялата ситуация.

— Единственото нещо, което трябваше да разбере, беше как се чувстваш.

— Кийт, ти го знаеше. Ти трябваше да знаеш как се чувствам.

Той се усмихна.

— И моята, и твоята леля можеха спокойно да четат писмата ти, без да се изчервяват.

— Писмата ми ли? Та ти подписваше твоите с „С уважение“.

— Имах предвид „С любов“.

Седяха известно време в тишина и слушаха ромоленето на потока, пръхтенето на кобилата, шумоленето на листата и песента на птиците.

— Ти разбираше, нали, че аз все още те обичам и те чакам? — проговори тя накрая.

— Да. Но можеше да се получи така, че никога да не се завърна.

— Винаги съм знаела, че ще се завърнеш. — Тя вдигна една съчка и задраска пръстта до себе си. — Ако ти не се върнеш, значи никой друг нямаше да го направи. — Тя изтри очи, пое си дълбоко дъх и все така, без да го гледа, каза: — Господи... мислех си, че са те убили, мислех си, че си се оженил, че вече не ме обичаш.

— Не.

— Но защо чака? Защо?

— Не знам... искам да кажа, известно време след като се разделихме и двамата бяхме ядосани един на друг... после, преди да замина отвъд океана, ми хрумна, че могат да ме убият, че мога да загубя крак или ръка, или нещо от този род...

— Ако бях твоя съпруга, щях да се грижа за теб. Ако бях твоя съпруга, щях да почитам паметта ти.

— Е, чак толкова... После, когато се прибрах... не знам... не можехме да се свържем. А после ти се омъжи и аз те възненавидях, възненавидях и себе си, после се занизаха годините... писмата ту идваха, ту не идваха... Представях си те заобиколена от приятели и семейството ти... ти никога не ми писа нищо за семейството си...

— Ти никога не ми написа как си се чувствал.

— Направих го.

— Никога не написа и дума за нас двамата.

— И ти никога не го направи.

— Опитах се... боях се. Боях се, че писмата могат да секнат.

— И аз.

Тя отново изтри очи и се опита да се усмихне.

— Бяхме двама идиоти. Така обичахме да си говорим какво ли не, а после, в продължение на над двадесет години, не можахме дори

да си кажем „Обичам те“ и „Липсваш ми“.

— Знам. — Той се замисли за момент. — Знаеш ли, този месец се навършват двайсет и пет години от момента, в който си казахме сбогом в квартирата ти в Кълъмбъс.

— Знам. Направо не ми се вярва. — Тя сложи длан върху крака му. — След като си тръгна, плаках седмици наред. После се стегнах и потънах в учене. Не излизах с никакви мъже...

— Не ревнувам. Не се тревожи.

— Остави ме да си кажа. И тогава започнах да установявам, че... че почвам да ти се гневя... а когато една жена се разгневи, тя става ужасна...

— Това е нещо ново за мен.

Тя го ощипа по крака.

— Слушай по-нататък. И значи отидох на преглед при психиатъра в студентското градче и той наистина ми помогна. Каза, че съм развивала гняв към теб, защото това било единственият начин, по който да се справя с мисълта, че те губя, защото отиваш при друга жена или че могат да те убият. Каза ми, че аз наистина те обичам и трябва ти го кажа.

— Не си спомням това да се е случило.

— Защото така и не изпратих писмото. Скъсах го. После отново го написах и отново го скъсах. Направих го поне десет пъти. После проумях, че все още съм ядосана, че продължавам да се чувствам наранена и предадена. Спомних си един ред, който бях прочела някъде: щастливите у дома мъже не ходят на война.

— Но дори и щастливите мъже стават неспокойни.

— Добре, но теб те нямаше там, за да ми го кажеш. А когато ми се обади, вече ми звучеше някак... чуждо.

— Ти също.

— Знам. Ненавиждам телефоните. Така че се самонавих и реших, че трябва да се пробвам и с други мъже. Искам да го знаеш, Кийт, никога не съм обичала никого от тях. Не и така, както все още те обичам. Всъщност изобщо не съм обичала други. — Тя се изсмя. — Всички те ми биха шута. Всички имаха едни и същи оплаквания. Ани, ти си студена, затворена, егоистка, егоцентрична и така нататък. Не бях нищо такова. Бях влюбена в друг мъж.

— Не е необходимо да ми разказваш нищо.

— Разбира се, че трябва. И аз заминах за Европа, за да избягам, и бях зашеметена от красотата, която видях. Защото до този момент къде бях ходила — Спенсървил, „Боулинг Грийн“ и Кълъмбъс. И всеки път, когато виждах нещо, което дълбоко ме трогваше, си казвах: „Кийт, погледни това, Кийт, погледни онова, не е ли красиво?“ — Тя подпря лакти върху коленете си и захлупи лице в шепите си. — Съжалявам... не съм плакала от години, а сега от няколко седмици сълзите ми не могат да спрат.

— Няма нищо, успокой се.

Тя извади книжна кърпичка и си издуха носа.

— Добре... и тогава се прибрах у дома, и братовчедка ми се омъжваше точно в този момент, а аз ѝ станах шаферка, и на сватбата се срещнах с Клиф Бакстър.

— Чух го от човек, който беше присъствал. Чух го също така и от майка си — че си се сгодила за него — и че аз съм най-големият глупак на земята.

— Майка ти беше права. Също и моята. Тя ми каза да не се омъжвам за него. Странно, баща ми в началото го харесваше. Повечето мъже го харесваха, също и доста жени. Жените го харесваха, защото всяка година сменяше колата си и изглеждаше добре. И все така сменя всяка година колата си.

— Ани...

— Спокойно. Тогава съвсем не познавах мъжете и не можех да преценя... Мислех си — е, никога няма да има втори Кийт, но Клиф е съседско момче, има хубава работа, няма да го вземат в армията, а другите момчета са или женени, или в армията, пък и Клиф винаги ме е харесвал. Можеш ли да си представиш по-тесногръдо и провинциално мислене?

— Разбира се. Такива бяхме тогава, Ани.

— Да, така беше. И така... той ме помоли да се омъжа за него... паднал на коляно, ако щеш вярвай... бях поласкана, бях с такова понижено самочувствие... бях истинска глупачка!

— Защо се омъжи за него, Ани? Наистина искам да знам. Длъжна си да го знаеш и трябва да ми го кажеш.

Тя го стрелна с поглед и сетне се изправи.

— За да ти го върна.

Той също се изправи и двамата се загледаха.

— Ти, копеле такова — почти викна тя. — Знаеш ли какво ми причини? Знаеш ли? Ненавиждам те. Ненавиждам те за онова, което ми причини, за състоянието, до което ме доведе, за онова, което направих заради теб.

— Знам. Сега по-добре ли се чувстваш?

Тя кимна.

Той я хвана за ръката. Седнаха и загледаха течащата вода.

— Благодаря ти. Сега се чувствам по-добре — проговори тя.

— Аз също.

— Вече не те ненавиждам.

— Може би само малко.

— Не, не те ненавиждам. Ядосана съм на себе си.

— Аз също. Но мисля, че можем да простим на себе си, ако този път постъпим както трябва.

— Сигурен ли си, че още не си ми ядосан? Искам да кажа за начина, по който постъпих с теб, когато замина, и задето се омъжих за Клиф?

— Вярно, бях ти ядосан. Знаеш го. Но с течение на времето взех да проумявам някои неща. Искам да кажа, ние никога не си писахме за това, но самият акт на кореспонденция и поддържането на връзка беше начин да си кажем взаимно, че сме допуснали грешка, че и двамата съжаляваме за случилото се и че се извиняваме един на друг, че си опрощаваме взаимно простъпките, и все още се обичаме, без да произнасяме думите: „Съжалявам, прости ми, аз те обичам“. Радвам се, че повдигна темата. Щастлив съм, че можеш да разговаряш с мен.

— Щастлива съм. Ти си първият мъж, когото нарекох копеле... е, откакто ти... тогава обядва в столовата с онази дребна кучка, как й беше името...

— Карън Уайдър.

— Копеле! — изсмя се тя.

Дълго време не откъсваха поглед от ромолящата вода и си мислеха за свои неща.

— Тук е красиво и тихо — проговоря тя след време. — Навремето водех децата тук да ловят риба на езерото. Учех ги как да се пързаят с кънки. Мисля, че ще ги харесаш. Метнали са се на мен.

— Това е хубаво.

— Те всъщност вече не са деца, нали? Те са зрели хора.

— Значи се справят по-добре от нас с живота. Ние не искаме да узреем.

— Ние пораснахме. Искам отново да съм дете.

— Че защо да не бъдеш? Избери възрастта, която най-много ти харесва, и се придържай към нея. Това е новото ми мото.

— Добре, двайсет и една — засмя се тя.

— Е, ами че ти имаш тялото на двайсет и една годишна.

— Забелязал си го. Всичките ми размери са каквито бяха в колежа. Аз съм много суетна, що се отнася до външния ми вид. Изключително придирчива.

— Добре. И аз съм същият. Между другото, онази нощ изглеждаше страхотно в джинсите. Как си се приготвила за днешния ден?

— Ами... той винаги ме кара да се обличам, когато ходя в града. Нямам правото дори да се покажа по бански костюм на градския плаж. Веднъж дойде до гимназията, където бях на урок по аеробика, и само като видя какво съм облякла за часа в смесения клас, направо превъртя, та оттогава си правя упражненията вече само у дома. Извинявай. Не беше необходимо да ти го казвам.

— А позволено ли ти е да правиш секс с конник, с когото току-що си се запознала в гората?

— Това случайно е една от най-упоритите ми сексуални фантазии.

— Добре. — Той се изправи и се огледа. — Тук е малко неравно...

— О, бъди изобретателен, Кийт. Ето... можем да го направим на този дънер. — Тя го улови за ръката, свали му ризата и я сложи върху дървото. — Сядай. Не, първо трябва да си свалиш панталоните.

Той свали обувките си и после джинсите си, докато тя през това време разкопчаваше блузата и сутиена си, после си смъкна бикините, без да сваля полата си.

— Не трябва да се събличаме съвсем — някой може да мине. Мога да кажа, че съм дошла да бера гъби и изобщо не те познавам.

— Умна мисъл. Добре... — Той възседна дънера, все още по шорти, и Ани, все още с блузата, сутиена и полата, се хвана за раменете му, разкрачи се и седна върху него. Бръкна под полата си, напипа члена му и го пъхна в себе си.

— Ооооох... толкова ми е хубаво.

Тя го прегърна, а той се хвана здраво с две ръце за дънера и каза:

— Ще паднем.

— И какво от това? — Тя притисна глава към рамото му, без да спира да се движи нагоре-надолу. — Оооо... толкова ми е хубаво... А на теб?

— Чудесно.

— Да не паднеш?

— Няма, държа се здраво.

Тя притисна гърди към неговите, люлееше се бавно върху него, после ускори движенията си и задиша тежко. После внезапно се вкамени и след миг — когато той се изпразни — се отпусна.

Тялото ѝ омекна в ръцете му. Дишането ѝ бавно се успокои.

— Чувствам се като курва — прошепна тя след минута. — Направо е чудесно. Как ще се измъкнем от това положение?

— Ще изчакаме да мине горският. — Той я прегърна и се изправи заедно с нея. Тя се плъзна по тялото му надолу, прегърна го и го целуна. — Страшна си — каза той.

— И ти — каза тя и погали члена му. — Трябва да те почистя.

— Обичам да ходя така.

— Сериозно? — Тя вдигна бикините си, намокри ги в потока и после избърса и двамата. — Хайде. Иначе половината листа и клечки ще полепнат по нас.

— Ти си голям майтап.

— Така се чувствам... просто не мога да ти го опиша. — Тя захвърли бикините си в един храст. — Като хлапачка. Не съм го правила извън къщи от гимназията. Следващия път ще го направим в хамбара ти, после на задната седалка на колата ми.

— А в стая в хотел?

— Разбира се.

Той понечи да вдигне панталоните си, но тя го спря.

— Недей. Съблечи се. Никога досега не съм виждала гол мъж в гората. Защо ли не взех фотоапарат?! Свали си и чорапите.

Той смъкна чорапите и шортите си.

— Смуцавам се.

— Обърни се. — Тя прокара ръце по гърба му и го стисна за задника. — Целият си само мускули.

— Ти какво, да не си била в затвора? Мога ли вече да се облека?
— Казах ти, ръцете ми сами лепнат по теб... — Тя го обърна и го погледна отпред. — Какво е това на корема ти?
— Нищо, ударих се.
— О... — Ани си сложи сутиена и облече блузата си. Кийт също се облече.
Седнаха до потока.
— Какво стана, когато ти дойде на гости? — попита тя.
— Ами горе-долу онова, което би очаквала.
— Разкажи ми.
— Ами, беше доста по-луд, отколкото го изискваше ситуацията, така че ми мина през главата дали не е разбрал, че си била при мен, и бях... наистина се разтревожих за момент. За теб.
— Благодаря ти.
— Той обаче всъщност бе насочил атаката си само срещу мен... това също ме разтревожи. После проумях, че не знае нищо, а просто е превъртял.
— Сам ли беше?
— Не, беше си взел едно приятелче. Уорд.
— Знам, той му е личният телохранител. Той ми каза, че е бил дошъл сам.
— Ако беше дошъл сам, вече да е мъртъв — изпусна се Кийт.
— Той е страхливец и лъжец — проговори тя след минута мълчание.
— Но е и опасен, Ани. Трябва да внимаваш.
— Никога досега не ме е удрял. Знам как да му дърпам конците.
— Децата ги няма, работата му е в опасност, аз съм в града — и той всеки момент може да изригне. Повярвай ми.
— Откъде знаеш, че работата му е в опасност?
— Ходих на онова събрание в „Сейнт Джеймс“. Знаеш ли за него?
— Да. Всъщност родителите ми бяха там. Оттогава направо не са на себе си. Предполагам, че Клиф Бакстър е станал на въпрос, но никой не ми каза нищо. Ти... ще ми кажеш ли?
— Не.
— Не съм чак толкова наивна. Знам, че прави нередни неща, но не мога да си представя, че това е станало на въпрос на обществено

място...

— Знаеш ли... има запис на събранието. Спомняш ли си Джефри Портър?

— Да. Виждаме се в центъра. И с жена му, Гейл Портър. Нали с нея излизаше в училище?

— Да. Видяхме се наскоро. И да ти кажа — имам им вяра, и ако някога ти се наложи някаква спешна помощ и не можеш да се свържеш с мен, иди при тях. Аз ще им се обадя и ще уговоря нещата.

— Кийт... не. Не искам никой друг да знае за нас. Прекалено опасно е.

— Слушай, знам кога да доверя живота си в нечий ръце. Има хора, на които човек може да се довери. Но първо иди и говори с тях и ми кажи какво мислиш.

— Добре... значи имат запис от срещата?

— Да. Той ми се обади вчера. Продават го из града по пет долара разпечатката и не могат да отговорят на търсенето. — Той се засмя.

— Е, за теб ще е безплатно.

— Кийт, какво пише там? Ще бъде ли притеснена, унижена — или и двете?

— Съжалявам, Ани. Те малко се поувлякоха със свидетелите срещу съпруга ти. Но не бива да се чувстваш притеснена или унижена. Но със сигурност ще кипнеш.

— Знаеш ли, вече не ме е грижа.

— Иди се виж с Портърови. Може да ни потрябва помощта им.

— За какво?

— За срещите ни. За алиби.

— И колко дълго ще ни се налага да се крием?

Той я улови за ръката.

— Това ти ще го кажеш, Ани. Готова ли си за тръгване?

— Да не ми предлагате ръката си, господин Ландри?

— Да, предлагам ви ръката си, госпожице Прентис.

— Приемам.

Той я прегърна. Търкулнаха се в тревата. Тя го възседна и го целуна.

— Трябваше ти доста време, докато стигнеш дотук.

— Срамежлив съм.

— Да, и го знаеш. Може да си най-страхотният мъж на света, но въпреки това си срамежлив.

— Само не го казвай на никого.

— Променил си се, Кийт. Променил си се, но въпреки това те познавам.

— А ти не се променила. Все още те обичам.

Тя се сгуши отгоре му. Лежаха върху крайбрежния склон. Кийт си помисли, че се е унесла, но изведнъж тя се обади:

— Кога?

— Какво кога?

— Кога ще бягаме?

— Ами... защо просто не дойдеш да живееш при мен?

Тя коленичи до него и доближи лицето си до неговото.

— Не можем, Кийт. Това не ти е Вашингтон. Хората тук не могат просто да сменят партньорите си. Те бягат. Винаги бягат. Няма друг начин. Знаеш го.

— Знам. Само дето бягството не ми е много по сърце.

— Няма друг начин. Ще дойда с теб, където кажеш. Но не и в къщата ти.

— Добре... Но първо ще говоря с него.

— Не. Той ще побеснее.

Кое то и беше целта на Кийт.

— Двамата с него трябва да си поговорим като мъж с мъж — обясни й търпеливо той.

Тя се втренчи в него, после каза:

— Кийт, погледни ме.

Той се надигна и седна.

— Да?

— Обещай ми, че няма да му направиш нищо лошо.

Кийт не отговори.

Тя сложи ръце на раменете му.

— Знам, че те е ударил, и знам, че не си от онези мъже, които ще го простят или забравят. Но не е необходимо да си отмъщаваш. Остави го. Заради мен.

Кийт отново не отговори.

— Моля те. Остави на Господ или Спенсървил да се справят с него. Няма нужда да прибавяме такова събитие към биографиите си, а

и... той е баща на Уенди и Том.

— Обещавам ти, че няма да го убивам.

Тя го гледаше.

— И не искам никакво насилие, Кийт. Моля те. Той не заслужава дори да го пребиеш. Не можем да му причиним по-голяма злина от това, което сме решили да направим.

— Добре. Обещавам.

— Обичам те. — Тя го целуна.

Той се изправи.

— Ще те изпратя.

— По-добре да вървим покрай потока.

— Добре.

Той свали обувките и чорапите си и ги остави на брега, после нави джинсите си и метна карабината на рамото си.

Тръгнаха покрай потока към езерото, хванати за ръце.

— Трябва ми седмица, за да си уредя нещата. Много време ли е това? — попита тя.

— Не и след двацет и пет години.

Тя го стисна за ръката.

— Къде ще отидем?

— Имаш ли паспорт?

— Не. Но мога да си пусна молба да си извадя.

— Не, в тази поща не можеш да го направиш.

— Прав си, не мога. Ще отида в Толедо.

— Първо ще отидем във Вашингтон. Вземи си всички лични документи.

— Добре. Никога не съм била във Вашингтон.

— Кой град ти хареса най-много в Европа?

— Рим.

— Значи отиваме в Рим.

— Сериозно ли говориш?

— Ако ти си сериозна, и аз съм сериозен.

Тя се замисли за момент, после каза:

— Сериозна съм.

— Разбираш ли какво означава да напуснеш дома си?

— Не. Но когато съм с теб, аз съм си у дома. Какво е това за болните от любов?

— Познавам чувството. Но мислила ли си какво ще е да ти липсват децата, семейството, приятелите?

— Да. Мислила съм. Но е време да направя нещо, което иска да направи Ани Прентис.

— А работата ти? Нали все още ръководиш болничния благотворителен магазин.

— Да, и ми харесва, но... Съпругът ми одобри тази работа. Няма мъже, няма пари, няма уикенди, плаващ работен ден... и е на две крачки от полицейското управление.

— Видях ти магазина, когато бях в центъра — кимна той.

— Би ли имал нещо против, ако работя?

— Можеш да правиш каквото си поискаш.

— Мога ли да оставам до късно в офиса, да си нося работа вкъщи през уикендите и да ходя в командировки с мъже?

— Не прекалявай, Прентис.

Тя се захили и го стисна за ръката.

Продължиха да крачат в дълбокия до глезените им поток.

— Може би някой ден ще се върнем да погостуваме — каза тя.

— Може би.

— А ти какво ще кажеш, Кийт? Твоят дом също е тук. Не искаш ли да останеш?

— Исках, но вече разбрах, че не мога. Но може би някой ден...

— Ако... него го нямаше тук.

— Какво ще направи, ако го изритат от работата му?

— Няма да остане — отвърна тя. — Няма да може. За него това ще бъде повече от унижение. А и хората, които тайно го ненавиждат, са много. — Тя се замисли за момент. — Знаеш ли, ако госпожа Бакстър избяга с чужд мъж, той наистина ще е достатъчно смазан и ще напусне работа, ще се махне от града и тогава вече можем да се върнем, ако искаме.

— Къде ще отиде? — попита Кийт.

— На Сивото езеро. Всъщност по думите му там ще се преместим да живеем, когато се уволни. — Тя се захили. — Това може да стане доста по-скоро, отколкото предполага той. Само дето ще замине сам за къщата си. Наясно е, че не може да остане в Спенсървил като уволнен шеф на полицията.

— Искаш да кажеш, че това означава край на представителните вечери в Елкс Лодж?

Тя го стрелна с поглед.

— Сигурно си го прочел във вестника. Господи, това беше една от най-кошмарните нощи в живота ми.

— Имах някои нездрави емоции. Само дето не можех да разбера какво точно изпитвам.

— Скъпи, цяла нощ си мислех само за теб и се чудех какво ли правиш в съботната вечер. Знаеш ли колко много съботни вечери съм се чудела къде си, след като се разделихме?

— Забавлявах се в учебната рота. Колко съботни вечери съм стоял на опашка пред телефонните автомати, за да ти се обадя. Но все те нямаше.

— Разбира се, че си бях у дома. Но не вдигах слушалката. Гордостта и вироглавството са грехове и ние си платихме за тях.

— Така е.

— Ревността също е грях. Не съм ревнива, но... тогава, онази вечер, ти позвъних от Елкс Лодж. Искях просто да ти чуя гласа. Но теб те нямаше.

— Отидох до гимназията да поиграя малко баскетбол, после се прибрах към девет, взех си един студен душ и си легнах.

— Добре. Сънува ли ме?

— Вероятно. Знам само, че първото нещо, което ми идва наум всяка сутрин, си ти.

— И аз съм така.

Излязоха до езерото. Край колата на Ани вече имаше паркирани и други автомобили, а във високата трева бяха захвърлени няколко велосипеда.

Кийт загледа няколко момчета, които плаваха върху голям гумен сал, видя и двама възрастни мъже да ловят риба. Две млади майки пускаха с децата си хартиени корабчета в края.

Водата беше огледално гладка, но от време на време някоя малка риба подскачаше, разпрацайки концентрични вълнички. Водни кончета жужаха над повърхността, тръстиките се люшкаха в лекия вятър. Близко до брега имаше островчета водни лилии, със сладки корени, които ставаха за ядене — Кийт се зачуди дали днешните момчета знаят това.

Езерото не изглеждаше по-различно от онова, което Кийт си спомняше отпреди тридесетина години — с изключение на това, че тогава хлапетата бяха повече; поколението на може би последните момчета от тип Хъкълбери Фин, които готвеха корени от лилии, дъвчеха воден пипер, ловяха риба с бамбукови пръти, използваха стари автомобилни вътрешни гуми като лодки, досаждаха с прашките си на дребните животни и възрастните и караха велосипеди, които тежаха повече от тях.

— На какво се усмихваш? — попита го Ани.

— Спомням си как през летните нощи обичахме да се къпем голи. Пушихме, пиехме бира и си говорехме за момичета.

— Знам. Ние пък се криехме във високата трева и ви гледахме.

— Не може да бъде.

Тя се засмя.

— Гледахме ви. Два пъти го правихме. Не можехме да видим почти нищо, но всички твърдахме, че сме видели.

— Защо не дойдохте при нас?

— Вероятно щяхме да го направим. Една вечер се накахме да ви откънем дрехите, докато се къпехте, но ни хвана шубето.

— Е, някоя лятна нощ двамата с теб ще се върнем тук и ще се къпем голи.

— Готово.

Помълчаха; не искаха да се разделят.

— Това, изглежда, е последният топъл уикенд.

— Да, усещам дъха на есента.

— И аз.

Наблюдаваха хората около езерото.

— Познаваш отец Уилкс от църквата „Сейнт Джеймс“, нали? — наруши мълчанието Кийт.

— Да.

— Разговарях с него онази вечер на събранието в църквата му.

— Как е той?

— Престарял. Но все още си знае работата.

— Каква работа?

— Онази, с наклонените плоскости.

— Коя имаш предвид?

— Ами посъветва ме да не пожелавам жената на ближния си.

— Виж ти. Е, ако е имал предвид госпожа Дженкинс или госпожа Мюлер, това е много добър съвет. Но предполагам, че е имал предвид мен. Много смущаващо.

— Той те харесва. Не ме прокълна, но ме посъветва да изчакам, докато се разведеш. После вече мога да те пожелаая, така ми каза.

— Наистина ли използва точно тези думи?

— Точно тях. Под расото му се крие стар романтик.

Тя се замисли над думите му.

— Не бях мислила, че можеш да отидеш за съвет при някой свещеник.

— Всъщност не съм ходил никъде. Той дойде при мен и ме заговори.

— Искаш да кажеш, че... той знае за нас?... Откъде би могъл да знае?

— От твоя изповедник преподобния Шенк. Казвам ти го само да знаеш, преди да отидеш при него за съвет или опрощаване на греховете.

— Аз... аз съм обсъждала брака си с него. — Тя се поколеба. — За да съм честна, ще ти кажа, че съм разговаряла с него за теб.

— Така ли? Каза ли му, че имаш сексуални фантазии по отношение на мен?

— О, разбира се, че не. — Тя се засмя. — Не чак с толкова много думи.

— Е, ако говориш пак с него на тази тема, той ще ти предаде онова, което ми каза Уилкс: да се разведеш и междувременно да не вършиш прелюбодеяния.

— Малко е закъснял.

— Пък и тези неща се разчуват.

Тя кимна.

— Аз съм приятелка със съпругата на отец Шенк, Мардж... Какво още ти каза отец Уилкс?

— Не мога да ти кажа, но при всичките им добри намерения, знаят прекалено много.

— Ще внимавам. — Тя го погледна. — Една седмица, Кийт. От днес.

— Една седмица, считано от днес.

Тя седна на земята и разгъна чорапогащника си.

— Можеш ли да ме подсушиш?

Той приклепна до нея и подсуши краката ѝ с полите на ризата си, после ѝ помогна да обуе чорапогащника и обувките си.

— Къде ти е белъто?

— Загубих го. — Тя протегна ръка и той я издърпа на крака. — Господи, виж ме... цялата съм в трева и листа, дрехите ми са кални... — Тя се засмя. — Сякаш току-що съм се чукала в гората. — Среса се и се ухили. — Мислиш ли, че трябва да се отбия у дома, преди да отида на пазаруване? Здравейте, госпожо Смит, да, току-що се чуках в гората. С един висок непознат конник. Как са днес морковите?

— Весело ти е, нали? — засмя се и той.

— Да. И знам какво си мислиш: какво ли пък ще бъде, когато вече няма да ги има опасността и възбудата от забранения секс. Да, весело ми е, но едновременно с това ме е страх до смърт. Просто искам да съм в безопасност, да съм с теб... и дори и след двадесет години сърцето ми пак ще бие лудо, когато влизаш в стаята.

— Вярвам го.

— Длъжен си, или в противен случай постъпваш грешно. Тръгвам си оттук каквото и да става, Кийт, и искам помощта ти. Но не е необходимо да ми даваш никакви обещания. Измъкни ме оттук, после прави каквото искаш. Говоря ти истината.

— Не, не говориш истината... — Той я погледна. — Е, добре... може и да е истината. Но не това е въпросът. Толкова е просто... — дойдох си, за да бъда с теб.

— Ами ако бях станала сто и петдесет килограма?

— Тогава щях да се размина с теб на тротоара... ако успееш да се промуша покрай теб, разбира се. Престани да ме измъчваш.

— Някой писа ли ти нещо за мен?

— Да, неколцина души. Особено майка ми. Тя непрекъснато следеше теглото ти.

— Майка ти от пет години вече я няма тук.

— Ти какво, проверяваш ли ме нещо?

— Не, казвам само неща, които си бях обещала да ти кажа, когато се видим.

— И това е едно от тях, така ли?

— Да. Ти си като заслепен. Имаш ли план?

— Не, но колкото по-просто, толкова по-добре. Какво обикновено прави той в събота?

— Винаги прекарва съботите с приятели — карат лодка, ловят риба или стрелят дивеч, ако е открит сезонът. А отстрелът на птици вече започна.

— Ами ако вали?

— Пак отиват. Обикновено играят карти у някого от компанията; повечето имат вили в Мичиган.

— Добре. Събери си само най-необходимия багаж и ще се срещнем някъде. Оттам отиваме на летището в Толедо и край на представлението.

— Добре... ще отида при сестра си Тери. Там полицейските коли от Спенсървил веднага бият на очи.

— Добър план.

— Имаш ли нещо против да се съберем в къщата на сестра ми?

— Не. Ние сме свикнали да работим заедно с нея. Бих искал да я видя и да ѝ благодаря, че ти препращаше писмата ми тия двайсет години. Всяка Коледа ѝ пращам картичка.

— Знам. Ти си сладур и тя те харесва много. Тя ме прикриваше в гимназията, когато двамата с теб ходехме по места, където не ни беше мястото.

— Спомням си. — Той се замисли за момент. — Тя... няма ли да има нещо против?

— Сестра ми ненавижда Клиф. Не, тя го презира. Също и съпругът ѝ. Очевидно е наясно, че през тия двайсет години двамата с теб не сме си разменяли рецепти за кейк.

— Никога ли не сте обсъждали тази странна кореспонденция?

— Разбира се, че не. Е, може би веднъж или два пъти да е ставало дума. — Тя се усмихна. — Господи, всеки път, когато идваше писмо от теб, тя направо си губеше ума и веднага ми звънеше. Имахме си специален шифър, в случай че някой може да чуе. „Току-що получих каталог по заявка, искам да го видиш.“ После се уговоряхме да се срещнем в къщата ѝ или в Спенсървил, или по средата на пътя при леля Луиз. Давах ѝ да пуска писмата до теб от тяхната поща — никога не съм имала вяра на хората от пощата в Спенсървил. Много ги сърбят езиките.

— Забелязах, че всичките ти писма бяха с щемпели от места извън Спенсървил. — Той се усмихна. — Сякаш сте си играли на шпионки.

— Държахме се като гимназистки. То така или иначе в Чатъм при сестра ми няма много забавления, та си ги създавахме сами.

— Да, но... писмата са едно нещо, а да ти помогне да избягаш с чужд мъж е съвсем друго.

— Тя ще ни пожелае късмет.

— Ще бъде ли в безопасност от Бакстър?

— Съпругът й, Лари, е корав мъжага. Мрази Клиф и Клиф се бои от него. Освен това Лари е почетен заместник-шериф в Чатъм и направо го сърбят ръцете да пипне Клиф Бакстър за врата.

— Добре, радвам се, че и двамата разбират.

— Ще говоря с тях и ще им кажа, че ще бъдем при тях в събота... по кое време?

— В два и петнайсет има директен полет до Вашингтон. Ако излезем от сестра ти в десет, ще хванем самолета.

— Добре. Клиф тръгва рано сутринта с приятелите си. Ще си събере най-необходимото и ще отиде при Тери. Ще си напъхам багажа по разни пазарски чанти и кашони, та ангел-пазителят ми да не заподозре нищо, ако ме види.

— Гледаш шпионски филми?

— И да не гледам, мозъкът ми още щрака.

— Виждам. Знаеш ли, бил съм в доста полицейски държави, където ченгетата не са такава мъка, както тук.

— Те са тъпи задници. Както и да е. Ще гледам да съм у Тери най-късно към девет. Можеш да отидеш у тях и по-рано, ако искаш. Ще пийнем по едно кафе, ще им дам да пуснат писмата за Том и Уенди, ще си кажем довиждане и Тери ще отиде да поговори с мама и татко.

— Бягала ли си преди?

— Кийт, навъртяла съм хиляди мили във въображението си. Искане ми се да бях имала куража да го направя и наяве, но съм щастлива, че те дочаках. — Тя го погледна. — Никога не съм и помисляла дори, че ще избягам с теб, но винаги съм си фантазирала, че ще се съберем заедно някъде.

— Направо не съм на себе си.

— Ти ли не си на себе си? Аз направо не мога да повярвам, че това се е случва. Главата ми е замаяна, сърцето ми ще изскочи от гърдите... така съм влюбена в теб, че всичко ми се премрежва пред погледа. Чувствам се по-щастлива дори и от времето преди повиквателната ти. А си мислех, че нищо няма да е същото след това.

— А аз пък си мислех, че пак ще си е същото. Явно си разбирала нещата по-добре от мен.

— Скъпи, и двамата ги разбирахме, но се надявахме само на най-доброто. Хората допускат глупави грешки на двадесет години, но ние не можем да осъдим себе си двадесет години по-късно. Ние преживяхме шест вълшебни години, Кийт, и аз благодаря на Господ за времето, прекарано с теб. Ако Господ пожелае, ще прекараме живота си до края вече заедно.

Кийт не можеше да произнесе нищо, само сграбчи ръката ѝ и я стисна.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Трябва да тръгвам. Ще се срещнем ли отново преди следващата събота?

— Не, не е безопасно. И не ми се обаждай по телефона. Може да ме подслушват.

Тя кимна.

— Сто на сто гарантирам, че обажданията ми по телефона от къщи се записват на магнитофон в полицейското управление. Точно затова ти се обадох от уличен автомат. Мислиш, че телефонът ти...

— Възможно е. Възможно е и номерът на Портърови също да е на подслушване. Ще бъдеш ли наред у дома?

— Ще се опитам. Да, ще бъда наред. Няма да му дам никаква причина за подозрение. — Тя го изгледа. — Разбираш ли?

Той кимна.

— Пазиш ли си още адреса на Тери?

— След двадесет години непрекъснато надписване на пликовете до нея все трябва да съм го запомнил.

— Не си изгубил саркастичната си жилка. Трябва да поработя, за да я изкореня.

— Не, скъпа, ще трябва да се научиш да живееш и с недостатъците ми.

— Е, добре, по това време на месеца много обичам да се заяждам, но през останалото време съм много мила.

— Гледам с надежда към това време.

— Не искам да се прибирам — заяви след малко тя.

— Тогава остани.

— Не мога... Имам да свърша доста работи преди той да се прибере у дома, иначе ще се зачуди къде ли съм била.

— Явно те държи изкъсо.

— Определено. Ти никога не си бил такъв.

— И няма и да бъда.

— Не е необходимо. — Тя му протегна ръка и той я пое. — А сега ви желая приятен ден, господин Ландри. Ще се видим другата събота, когато ще бягаме заедно.

Той се усмихна, после очите му се впиха в нейните.

— Ани... ако промениш решението си...

— Не, и гледай и ти да не го промениш. Бъди точно навреме и на място, Кийт. Викторианска къща от червени тухли. Разклона на шосе 6. — Тя го целуна, обърна се и забърза.

Кийт Ландри отиде на неделната служба в „Сейнт Джеймс“ не само защото беше специално поканен от отец Уилкс, но и от любопитство и носталгия.

Малката църква беше почти пълна и по традиция всички бяха облечени с най-добрите си празнични дрехи. Отец Уилкс произнесе прочувствена и добре обмислена проповед за морала на управляващите, като особено наблегна, че обществените служители, които нарушават десетте Божии заповеди и игнорират Божиите закони, не заслужават да заемат ръководни постове. Кийт разбра, че Уилкс е прочел разпечатката от запис на събранието в четвъртък и веднага се е захванал да работи върху проповедта си. Отец Уилкс не спомена никакви имена, разбира се, но Кийт беше почти сигурен, че всички наоколо са съвсем наясно кого има предвид. Зарадва се, че отец Уилкс не се възползва от възможността да засегне и темата с пожелаването на жената на ближния и прелюбодейството.

В тази малка селска църква се провеждаше само една служба през седмицата и това предизвикваше известно недоволство у енориашите, които не можеха да бягат от службите и да оставят у съседите си впечатлението, че са били на друга служба. Кийт се бе сблъскал с този проблем в младежките си години, но вече през първата си година в гимназията бе започнал да посещава „Сейнт Джон“ в Спенсървил и понякога успяваше да застане близо до семейство Прентис. Беше редовен посетител и господин и госпожа Прентис започнаха да гледат с благосклонност на присъствието му, но той се чувстваше виновен поради мотивите си, да не говорим за мислите, които пробягваха през главата му по време на проповедите.

Кийт се огледа и видя множество хора, които познаваше, включително леля си Бети, семействата Мюлер и Дженкинс, Джени, без приятеля си от четвъртък вечерта, но с две големи деца, и, което беше интересно, полицейския служител Скенли, неговия познат от игрището зад гимназията и църковния паркинг — беше със

семейството си. Присъстваше и Шери Коларик, която Кийт най-малко очакваше да зърне тук, където се бе изповядала пред толкова много хора. Също като него, госпожица Коларик беше неизказано щастлива, че отец Уилкс не гледа към нея. Все пак отецът направи една завоалирана забележка по темата, като напомни на всички присъстващи, че жената е по-слабият съсъд, въвличана повече в изкушение, отколкото самите грешници. Кийт се зачуди как ли би прозвучало това във Вашингтон, окръг Колумбия.

Не видя Портърови, но и не бе очаквал да присъстват на службата. Ани пък сигурно беше в „Сейнт Джон“ с грешния си съпруг и Кийт за миг си помисли дали да не отскочи дотам за службата в единайсет. Обмисли внимателно идеята си и стигна до заключението, че при този развой на нещата това няма да е много умно от негова страна.

Службата приключи и Кийт слезе по стъпалата пред църквата, където отец Уилкс стискаше ръцете на всеки присъствал. Кийт обикновено успяваше да избегне тази фамилиарност след църковна служба, но този път остана в редицата. Стигна до отец Уилкс и двамата си стиснаха ръцете. Старецът беше истински щастлив да го види.

— Добре дошли у дома, господин Ландри. Радвам се, че успяхте да дойдете.

— Благодаря, че ме поканихте, сър. Изпитах наслада от проповедта ви.

— Надявам се да можете да дойдете и следващата седмица. Нашият разговор ми даде храна за другата проповед.

— За завръщането на блудния син ли?

— Имах нещо друго наум, господин Ландри.

— Следващата неделя може да отсъствам от града.

Уилкс се усмихна лукаво.

— Жалко. Тъкмо щях да обсъждам ролята на църквата в обществените дела.

— Добра тема. Може би ще ми изпратите копие от нея.

— Непременно.

Отново си стиснаха ръцете и Кийт си тръгна. Беше студено, пронизващо утро, северният вятър се провираше през царевицата и дърветата и събаряше първите есенни листа. Беше изключително ясно и бялата църква и къщичката на енорийския свещеник, високите

люшкащи се брястове, оградата на гробището и облаците в небето сякаш светеха. Имаше обаче и нещо зловещо, нещо злокобно в есенния вятър, който бе прогонил лятото и бе превърнал изумруда на зеленината в пурпур и злато. Колкото и да му се искаше да остане, Кийт изпитваше облекчение, че се маха завинаги от това място.

На паркинга се сблъска с леля си, която му каза колко била щастлива да го види в църквата и после го покани на вечеря в неделя. Неспособен да измисли някакъв учтив отказ — освен да ѝ каже, че предпочита да гледа футболния мач по телевизията с кутия бира, което тя по никакъв начин не би приела за учтиво — той прие.

В уречения час той пристигна в къщата на леля си Бети с бутилка червено бургундско. Леля Бети дълго разглежда етикета, като сричаше френските думи, а после пъхна виното в хладилника. Всъщност това нямаше значение, защото както се оказа по-късно, тя нямаше тирбушон, и Кийт седна във всекидневната с чаша леден чай с прекалено много захар в него.

Леля му бе поканила за вечеря и още няколко души, които бе видял на барбекюто на Празника на труда: другия братовчед на майка му, Зак Хофман, и съпругата на Зак, Хариет, и тяхната пораснала дъщеря, Лили, и съпруга на Лили, Фред. С Лили и Фред бяха дошли и тримата им малки синове, чиито имена Кийт не може да чуе и които бяха прекалено млади, за да настояват телевизорът да се пусне на футболния мач. Момчетата разочаровани излязоха да играят на двора.

Кийт говореше за незначителни неща, като си даваше сметка, че всички тези хора са обвързани роднински, и поддържаше разговора, като разиграваше играта „а помниш ли еди-кой си от родата“. Тази родова игра наистина намери за интересна.

На вечерята, която се състоеше от традиционното телешко печено, картофено пюре и грах — онази обичайна за американците храна, която бе изчезнала от столицата преди две десетилетия — Хариет, която все още бе на вълна „рода“, взе думата.

— Сестра ми Дороти се омъжи за Люк Прентис. Познаваш Прентисови, нали, Кийт?

Той я погледна и разбра защо му изглежда позната.

— Ти не излизаше ли навремето с племенницата ми Ани?

— Да.

— Тя се омъжи за един от Бакстъррови, Клиф. Сега е шеф на полицията.

Кийт се зачуди дали не може да отвори бутилката вино с отвертка.

Зак вдигна поглед от печеното си.

— Чух, че в „Сейнт Джеймс“ имало събрание за Клиф Бакстър... Този човек е... — Той хвърли поглед към момчетата и продължи: — ... е много див, ако държите да чуете мнението ми.

Лили и Фред бяха съгласни с него. Леля Бети явно не бе усетила намека, а момчетата помолиха за разрешение да излязат. Беше дадено веднага.

Зак ги изчака да затворят вратата, после се приведе напред и изрече заговорнически:

— Чух, че ходел по чужди жени. Там в църквата някаква жена станала и извадила всичките му кирливи ризи! Смела жена.

— Някой да иска допълнително? — попита леля Бети.

— Виждал ли си Ани след колежа? — попита Хариет.

— Не — отвърна Кийт.

— Чух, че там имало и една друга жена, Мери Арлс — намеси се Фред. — Двамата с мъжа й Боб държат бензиностанцията на шосе 22. Та тя казала как Клиф Бакстър си пълнел дисагите със стока от магазина й и после я карал да ги пише по сметката за служебния бензин.

— Сестра ми беше на това събрание и от онова, което чула за зет си, направо й прилошало — обади се Хариет.

Кийт си отбеляза, че Фред и Зак са повече загрижени за финансовите злоупотреби на шефа на полицията, докато Лили и Хариет бяха възмутени от гаврата със светостта на брачните окови.

— Само да чуя, че мъжът ми ходи по чужди жени, ще го изрита на мига, без да ми мигне и окото!

Фред нямаше вида на човек, който си пада по чужди жени, но след като чу предупреждението, придоби почти вида на светец.

— В кухнята има още колкото искате — каза леля Бети.

— Няма да се изненадам, ако тя го зареже — каза Хариет на Кийт.

— Кой?

— Ани.

— О... да. Съпругата обикновено научава последна.

— Племенницата ми е светица — каза Хариет. — Тя отгледа две чудесни деца и държи къщата си като аптека за него. Тя заслужава по-добра съдба.

— Някой трябва ѝ го каже, ако тя не го знае — обърна се Лили към майка си. — Ако съпругът ми върши такива неща и никой от приятелите ми не ми отвори очите, тогава им казвам сбогом. — И тя отново стрелна с поглед Фред, когото Кийт вече започна да подозира в прелюбодеяство.

— Фред дори и не би си помислил да изневерява — притече се на помощ на зет си Хариет.

Кийт бе установил, че хората си падат много по темата за прелюбодеяството. Без значение дали е във Вашингтон, в Рим, Париж, Москва, където и да било. Но колкото и да беше интересна темата и изобщо, и конкретно, тя винаги ставаше прекалено неудобна и макар че хората на масата не бяха грешници — ако изключеше себе си, — темата беше изоставена.

— Ще кажа на Ани, че съм те видяла — каза му Хариет. — Сигурна съм, че ще ми каже да те поздравя.

— Благодаря. Моля, изпрати ѝ моите най-сърдечни поздравии.

— На всяка цена. Може някой ден да се срещнете на улицата.

— Може. — Кийт си отбеляза да каже на Ани да изпратят на Хариет картичка от Рим.

— За десерт имаме лимоново желе с бяла ружа — обяви леля Бети. — Някой да иска кафе? Имам еспreso без кофеин.

— Много мразя да се натъпча и да хукна, лельо Бети, но обещах на едни хора да ги чакам в пет часа — каза Кийт и се изправи.

— Има още цели петнайсет минути. Хапни първо малко десерт.

Кийт си спомни, че леля му Бети има проблеми с логичното мислене.

— Обичам да карам бавно. Благодаря ти, вечерята беше страхотна. — Той я целуна и стисна ръцете на останалите присъстващи. — Стой настрани от изкушението — каза той на Фред. — Моите най-сърдечни поздравии на сестра ви и господин Прентис — обърна се той към Хариет.

— Те ще бъдат истински трогнати.

— Надявам се.

Той излезе, взе си довиждане с момчетата, които играеха футбол, и се качи в колата.

Докато караше, си припомни отделни откъси от разговорите на масата. Това, което го интересуваше, не беше какво се беше казало за Клиф Бакстър или Ани Бакстър, а че добрата стара Хариет бе играла ролята на Купидон. Кийт се засмя. Имаше хора, които, без значение на възрастта или възпитанието си, пазеха романтиката в сърцата си. Бедните Лили и Фред нямаха огън и вероятно никога не го бяха притежавали, както и леля му Бети. Но старите Зак и Хариет все още се гледаха с плам в очите. Любовниците, помисли си Кийт, бяха особена порода хора, и всички любовници разпознаваха сродните души, и той знаеше, че Хариет бе чувала сърцето му да бие всеки път, когато бе споменавала името на Ани.

Следващите три дни, от понеделник до сряда, Кийт прекара у дома. Не искаше да поема никакъв риск с отдалечаването си от фермата; не желаше никакъв сблъсък с Бакстър или хората му. Беше прекалено близо до голлинията, ако използваше футболната аналогия, часовникът отброяваше последните часове и не му беше нито времето, нито мястото за никакви рискове. Последното действие на пиесата щеше да бъде бягство.

Макар и да беше в безопасност в пределите на собствения си дом и съгласно закона да беше крал в замъка си, той си имаше други грижи. Макар и да не можеше да си представи, че Бакстър ще цъфне при някой съдия с молба за телефонно подслушване, му хрумна, че Бакстър е способен да закачи микрофон на линията му. Едно от стандартните устройства от куфарчето на Кийт беше уред за откриване на подслушвателни уредби — не бе предполагал, че ще му се наложи да го използва повече, но въпреки това бе обиколил къщата с него няколко пъти, без да открие нищо. Проверяваше и вътрешната телефонна връзка в мазето всеки път, когато излизаше и се прибираще. Имаше уред за откриването на закачено подслушвателно устройство към телефонната линия, но за съжаление торбата му с инструменти не съдържаше това чудо. Друга възможност беше насочен дистанционен микрофон към къщата му, но в радиус една миля наоколо до този

момент не бе виждал паркиран автомобил за по-продължително време. Съмняваше се дали спенсървилската полиция разполага с такива специализирани средства за подслушване... но човек никога не знае.

Кийт със сигурност знаеше, че преди събота Бакстър не бе имал инсталирано подслушвателно устройство на линията му, без значение законно или не, защото в противен случай щеше да цъфне на езерото в събота и един от двамата вече щеше да лежи на масата в погребалния дом на Гибс. Но дори и да не бе имало подслушване на телефона му в събота, като едното нищо днес вече можеше да има и той щеше да действа така, все едно че има. Но и в единия, и в другия случай той не мислеше, че ще се нуждае от телефона си, за да довърши или да промени приготовленията си.

Преди няколко седмици, когато си мислеше, че ще остане в Спенсървил, бе възнамерявал да си купи клетъчен телефон, като се бе канил също така да се обади на бившите си колеги във Вашингтон да направят пълно електронно изследване, както и проверка за съдебни разрешения за подслушване на телефона му. Съветът за национална сигурност беше заинтересуван не по-малко от него от сигурността на телефона му, макар и по други съображения.

Кийт се чудеше защо никой досега не му се беше обаждал от Вашингтон. Не че се вълнуваше кой знае колко, но мълчанието им започваше да придобива някакъв зловещ смисъл.

В сряда следобед самоналожената му изолация стана непоносима. Чудеше се какво ли става с Ани, тревожеше се за нея, но се утешаваше с максимата, че самата липса на новини е добра новина, което обаче не беше вярно по отношение на Вашингтон и влизаше в абсолютно противоречие с всичко, което бе научил в разузнаването през последните двадесет години.

По-късно същия ден, докато подрязваше и изправяше малиновите храсти, прегазени от Бакстър, изведнъж захвърли ножиците и изрита една кофа чак в другия край на двора. Проклятие! Мразеше да се чувства притиснат до стената, без значение дали си го налагаше сам, или му го налагаше някой друг, и се тревожеше за нея. Скочи в колата — карабината му беше опряна на седалката — и потегли по пътя със затъкнат в колана пистолет. Спря до пощенската си кутия и изчака, докато гневът му бавно отшумя. После се върна в къщата.

Опакова най-необходимото: личните си документи, паспорта, няколко чифта бельо. Не можеше да вземе оръжията на летището, макар че нямаше да се откаже от куфарчето си със специалните уреди и приспособления, такива като писалката със сълзлив газ, микрофилмовата камера, един графитен нож, и в случай на безизходица, капсула с цианид, плюс още няколко кошмарни устройства, които до този момент не му се бе налагало да използва, но които бе решил да не оставя в къщата.

Влезе в кухнята и установи, че е останал без никакви хранителни запаси, включително и бира. Доколкото му беше известно, в Спенсървил нямаше доставка по домовете, а до събота сутринта имаше още много време. Определено можеше да помоли госпожа Дженкинс или госпожа Мюлер да му купят нещо, но му хрумна по-добра идея, с която щеше да реши наведнъж три проблема. Вдигна телефона и набра Портърови.

— Тук ФБР. Вие сте арестувани за проповядване насилственото сваляне на правителството на САЩ — произнесе Кийт, щом чу гласа на Джефри.

— Ами тогава ви трябва жена ми.

— Как си?

— Чудесно. Тъкмо се канех да ти се обадя...

— Свободни ли сте да ми дойдете на гости за вечеря?

— Разбира се. У вас, така ли?

— Да. Около седем.

— На всяка цена.

— Джефри, направи ми една услуга.

— Веднага.

— Останал съм съвсем без храна, а колата ми не иска да потегли.

Бихте ли донесли всичко за вечерята?

— Разбира се.

— И вино.

— Няма проблеми.

— Имам нужда и от малко пари.

— Да донесем ли и приборите за вечерята?

— Не, това го имам. Освен това имам следната молба — би ли ми осребрил един чек от хиляда долара?

— Разбира се. Знаеш ли, отби се един твой приятел...

— Ще ми разкажеш довечера.

— Не бе, много е интересно...

— Довечера. Благодаря ти. — И той затвори.

Ани. Това беше само Ани, ако се съдеше по тона на Джефри. Добре. Значи тя е наред и всичко е наред. Кое то му решаваше проблема да разбере дали е добре, освен това Портърови щяха да му донесат храна и пари, което за момента решаваше останалите проблеми. Имаше нещо извънредно приятно да биеш лошите в тяхната собствена игра, но ако той не се наложеше в тези ситуации, тогава нямаше да може да се измъкне от тях и можеше да открие, че е сбъркал страшно.

Портърови закъсняха с десет минути, което за бивши хипита не беше лошо постижение. Кийт пое торбата с билки от Гейл, а Джефри пренесе кашон, пълен с пластмасови пакети.

— Сготвих всичко — заяви Гейл. — В противен случай щяхме да изпукаме от глад, докато стане манджата. Само трябва да я затоплиш.

— Мисля, че имам печка.

— Каква очарователна къща — каза Гейл още от прага. — Тук ли си пораснал?

— Тук съм роден и отгледан. Още не съм пораснал.

Тя се изсмя. Кийт ги въведе в кухнята. Наредиха храната върху масата.

— Хапка надве-натри — каза Гейл.

— Моля?

— В „Антиох“ имат една страхотна закусвалня с доставка по домовете, „Хапка надве-натри.“ Всеки път, когато Гейл я хване мързелът, само ми казва: „Дрънни в «Хапка надве-натри»“. Не мисля обаче, че изпълняват поръчки до Спенсървил.

— Струва си да опита човек. Съжалявам, че ви създавам такива главоболия.

— Няма проблеми — отвърна Гейл. — Ти ни дължеше една вечеря и ние се радваме да ти я доставим.

Джефри се върна до колата за виното.

— Донесохме и кабели със скоби — каза Гейл. — Колата ти не беше ли нова?

— На колата й няма нищо.

— О. Аз пък си помислих...

— Ще ви обясня по-късно.

— Ще се опитам да позная. Местното ченге се заяжда с теб.

Кийт започна да слага масата.

— Улучи.

— Това е отвратително. Трябва да отвърнеш на удара, Кийт.

— Това е дълга история. Ако сте донесли достатъчно вино, ще ви я разкажа.

— Добре.

Джефри се върна с три бутилки червено вино и Кийт отвори едната и наля три големи водни чаши.

— Кристалния сервиз съм го дал за гравирание. Наздраве.

Чукнаха се, после седнаха на масата.

Пиха, ядоха, разговаряха, но над масата висяха няколко незададени въпроса. Гейл предаде на Джефри какво беше казал Кийт за полицията.

— Не можеш да стоиш тук като уловено в капан животно — възрази Джефри.

— Кога си ял за последен път? — прекъсна го Гейл.

— Като прасе ли ям?

— Кийт, това не ти отива — възкликна Джефри. — Не можеш да позволиш на тия тъпи ченгета да те тероризират.

— Това е дълга история. Я ми кажете — как вървят продажбите на „Искрените признания“?

— Невероятно — отвърна с гордост Джефри. — Вече сме продали петстотин екземпляра. Те си ги предават после от ръка на ръка, така че смело можем да приемем, че са ги прочели поне няколко хиляди души. Това е много народ за тази малка околия. Мисля, че на нашия човек му запари под опашката. Всъщност точно това се канех да ти кажа по телефона. Кой мислиш, че цъфна на прага ни и поиска да си купи екземпляр?

— Кой? — Кийт отпи от виното си.

— Отгатни.

— Клиф Бакстър.
— Близо — изсмя се Гейл.
— Хайде, казах ти, че е стар твой приятел.
— Ани Бакстър.
— Браво! Побира ли ти го главата?
— Побира го.
— За това се иска голям кураж — каза Гейл и се усмихна на Кийт. — Ани изглежда чудесно.
— Добре.
— Всъщност за жена, чийто съпруг се оказва изнудвач, вземач на подкупи и прелюбодеец, тя се държи доста хладнокръвно, да не кажа радостно.
— Може би си е хванала гадже.
— Това би обяснило настроението ѝ — забеляза Гейл.
— Дадохме ѝ безплатен екземпляр, разбира се, и я поканихме да влезе — каза Джефри. — Бях изненадан, че прие. Прие и да изпие чаша чай. Толкова беше приятно да си кажем някоя дума след толкова години. Спомнихме си доброто старо време. Казах ѝ, че си се върнал, и тя ми каза, че сте се засекли пред пощата.
— Точно така.
— Не ти ли се поразтупа сърчицето? — захили се Гейл.
— Че как!
— Да ти кажа правичката, няма да се изненадам, ако скоро се замомее — каза Гейл. — Знаеш ли, почувствах се малко зле. Искам да кажа, никога не сме възнамерявали да ѝ създаваме семейни проблеми, но пък това е естественият резултат от онова, което трябваше да направим с него. Кое то всъщност той си направи сам.
— Предполагам. Когато пиеш, трябва и да си платиш.
— Освен ако не са се разбрали както ние двамата с Джефри. Никой не може да се пръкне насреща ни и да ни размахва доказателства за изневяра.
— Интересно. Но ако някой от двама ви се влюби дълбоко в любовника си?
— Ами... — Гейл наистина се смути; очевидно нещо подобно вече се бе случвало на единия или на другия, а може би и на двамата, един, два пъти, много пъти.

— Хората се влюбват от една среща, съвсем случайно. Това всъщност е по-малко вероятно да се случи със случайни партньори. Любовта има по-малко общи неща със секса, отколкото липсата на партньор за по-продължително време. Не каза ли, че сърцето ти е забило силно, когато си видял Ани? Искам да кажа, след двайсет и толкова години между вас все още гори огън. Колко жени си изчукал след нея?

— Да броим ли и чужденките?

Тя се разсмя.

— А защо ли такъв хубавец като теб е останал неженен?

— Май по-добре да си бях останал гладен.

— Остави го на мира, Гейл — засмя се Джефри. — Явно тази тема не му е по сърце.

— Правилно — кимна Кийт. — Спенсървилските ченгета тормозят ли ви?

Джефри поклати глава.

— Още не. Нали разбираш, Гейл все още е градска съветничка. Мисля, че изчакват да минат изборите, за да си разчистят сметките. Ще видим тогава чиито пилци ще се броят.

Кийт изгледа и двамата.

— Междувременно трябва да сте по-тихи и от тревата. Бакстър е на косъм да изригне.

Гейл и Джефри се спогледаха.

— Внимаваме какво правим — каза Джефри.

— Имате ли оръжие?

— Не — отвърна Джефри. — Ние сме пацифисти. Стрелят по нас, а не ние по тях.

— Имам карабина. Нека ви я дам.

— Не — възрази Джефри. — Няма да я използваме.

— Можете, ако ви е в къщата и някой се опита да...

— Не. Моля те да уважаваш мнението ни, Кийт.

— Добре. Но ако ви потрябва помощ, свиркайте.

— Добре.

Джефри стана и разбърка двете тенджери.

— Супата е готова.

Изядоха супата, после хапнаха зеленчуци с кърри и се заловиха с последната бутилка вино.

Кийт направи кафе, а Гейл разви един кейк.

— Хей, за малко да забравя — възкликна Джефри след кейка и кафето, бръкна в джоба си и извади един плик. — Ето ти хилядарката.

— Благодаря. — Кийт измъкна от портфейла си чек и го подаде на Джефри, който го погледна и възкликна:

— Но това е за две хиляди долара!

— Моята контрибуция за каузата. Никога до този момент не съм давал пари на комунисти.

— Не можем да ги вземем, Кийт.

— Можете. Парите не ми трябват и искам да направя нещо с тях.

— Можеш да ни помогнеш, като се присъединиш към нас.

— Бих го направил, но не мога. Защото си тръгвам.

Никой от двамата не проговори.

— Вижте, приятели, аз ви вярвам и ви обичам. Освен това може да ми потрябва помощта ви. Готови ли сте да чуете една дълга история?

Те кимнаха.

— И така, завърнах се в Спенсървил на стартовата линия, за да видя дали мога отново да пробягам разстоянието. Е, човек не може да го направи. Състезанието е приключило, но човек може да се състезава в ново състезание. Да, знам, че говоря малко със заобикалки. Ще ви го кажа направо: влюбен съм в Ани и...

Гейл удари с две ръце по масата.

— Знаех си! Видя ли, Джефри, казах ли ти!

— Аз ти казах.

— Мога ли да продължа? Не е толкова лесно. И така, ние си пишихме в продължение на двайсет години.

— Това ми харесва много. Давай! Тя обича ли те?

— Гейл, успокой се — намеси се Джефри.

— Да, тя ме обича и ще бягаме заедно. Край на историята.

— Дрън-дрън! — избухна Гейл. — Направихте ли го вече?

— Това не е съществено... Не, не сме...

— Лъжец. Знаех си. Виждаш ли? Затова и тя се носи, все едно че са ѝ пораснали крила. Попита ни дали сме разговаряли с теб през последните дни. Това е страхотно! Онази свиня си заслужава напълно съдбата. О, Кийт, толкова съм щастлива за теб. — Тя се изправи и го

целуна, което той вече очакваше, а Джефри продължи церемонията с ръкостискане.

Кийт изпита леко нетърпение.

— И така, с това отговорих на повечето ви въпроси и мисля, че ви дължа обяснение за причината, поради която не мога да се посветя...

— Виж, та ти вършиш повече, като крадеш съпругата на този негодник.

— В действителност не крада нищо...

— Винаги съм си знаел, че вие двамата пак ще се съберете — каза Джефри. — Кога потегляте?

— Не мога да кажа. Скоро е обаче.

— Можем ли да помогнем с нещо?

— Ами, като за начало, не казвайте и думичка по телефона, ако се наложи да разговаряме. Притеснявам се, че може да подслушват моя или вашия телефон.

— Да, възможно е. Какво още има?

— Нищо. Донесохте парите, като гледам, ще имам храна поне за още няколко дни, а и Гейл може да си държи ушите и очите отворени в градския съвет.

— Винаги съм с наострени уши. Освен това имам едно ченге, което ми снася информация.

— Добре. Но не му се доверявай повече от необходимото.

— Когато става дума за революция, не вярваме почти на никого.

— Ясно — кимна Кийт. — Знаете си правилата.

— Значи се покриваш докато... бягство ли му казваш, щом тя е омъжена?

— Поради липса на по-точна дума, да. Ще ви дам ключ от къщата и ще ви помоля да я наглеждате.

— Няма проблеми.

— Къде го направихте? Колко пъти? Как успя да го уредиш?

— Имаме опит още от гимназията. — Кийт промени темата. — Съпругът ѝ е страшно подозрителен и страшно го е яд, че се върнах. Гостува ми миналата седмица и си казахме по някоя мила дума. Той обаче в действителност си няма и представа за истинското състояние на нещата. Даде ми седмица да се измитам от града и срокът му изтича в петък, но аз още ще съм тук по това време. Може отново да се

навърти наоколо и тогава ще го помоля за няколко дни отсрочка, защото така няма да ми се налага да го убивам — обещах да не го правя.

Гейл и Джефри бяха зашеметени от забележката му и Кийт ги огледа внимателно.

— Това е много сериозна работа. Не е игра. Той е абсолютен психопат на милиметър от пълния срив. Внимавайте много. Предложението за оръжието остава в сила.

Известно време и тримата мълчаха. После Джефри се обади.

— Играта загрубява. Мога ли да запала?

— Давай, пуши.

Джефри извади торбичка и хартии от джоба на ризата си и си сви цигара. Запали с кибрит и я предложи на Кийт, който отказа, после на Гейл, която също отказа. Той повдигна рамене, отпусна се на стола и запуши.

— Мислиш ли, че Ани е в безопасност? — попита Гейл.

— Да. Но усещам вибрациите, ако мога да използвам този стар израз, а тези вибрации ми казват, че хората са доловили нещо; като че ли могат да прехващат сигналите, които се разменят между тази ферма и Уилямс Стрийт. — Кийт се усмихна. — Не ми духай в лицето, Джефри. Не виждаш ли, че говоря точно като теб.

— Разбирам — намеси се Гейл. — Искам да кажа, че дори и ние подразбрахме нещичко. Кой друг е разбрал, освен Бакстър?

— О, просто хората. Пасторите, нечия сестра, едни чудесни стари дами. Сигурно съм параноик, но съм загрижен, че Бакстър може да попадне на нещо конкретно. Трябва да ви помоля да не говорите и да не правите нищо, което може да възбуди подозрения. Снишете се по-ниско и от тревата, докато мине уикендът. Става ли?

— Става.

— Ако планът се провали, може да ми потрябва помощта ви.

— Насреща сме.

— Благодаря ви много. Хей, Джефри, кой би си по-мислил, че отново ще вечеряме заедно?

Джефри опъна от цигарата и го изгледа.

— Времето е изцерило много от старите рани, Кийт. Радвам се, че доживяхме дните, когато наистина поумняхме.

— Ако това е увертюра към мъжки откровения, ще изляза на верандата.

— Тя се чувства застрашена, Кийт — каза Джефри. — Затова са жените, Кийт, за да балансират динамиката на склещените ни взаимоотношения... и всичко останало. Всъщност къде възнамерявате да заминете? Можем ли да ви гостуваме на вечеря някъде?

— Разбира се. Веднага ще те известя.

— Ще ни липсваш, Кийт — каза Гейл. — Нямаме много приятели тук.

— Може би ще имате, след като отървете града от по-лицейския му шеф.

— Не съм много сигурна. Но е възможно. Ще се върнете ли някой ден?

— Бих искал, но зависи от това какво ще стане в крайна сметка с Бакстър.

— Така е — съгласи се Джефри. — Във всеки случай не бих ви посъветвал да си търсите квартира някъде на Уилямс Стрийт. — Той се засмя. — Ей, страшно ми се иска да зърна шибаната му мутра, когато се върне и прочете на бележката на хладилника: „Шибай се отзад, педал!“ — Джефри за малко да се задуши от смях и заудря бясно по масата.

Кийт се изправи.

— Нека поседнем на верандата. Прислужницата ще разтреби после.

Седнаха на верандата и загледаха залязващото слънце. Дълго време никой не проговори.

— Какво изумително нещо, Кийт — проговори Гейл.

— Кое?

— Любовта. Искам да кажа — колежът, хаосът, войната, и десетилетията, и разстоянието, и всичко онова, което ни сервира животът. Ако бях сантиментална, сигурно щях да се разплача.

В четвъртък сутринта, когато се събуди, Кийт не се чувстваше особено добре и не можеше да открие причината. После постепенно си спомни вечерята с Портърови и виното и разбра защо има главоболие.

Стана, отвори прозореца и хладният въздух обля лицето му. Навън като че ли започваше поредната слънчева утрин, добър ден за царицата, но преди жътвата нямаше да е зле да завали поне още веднъж.

Кийт излезе в коридора по бельо, за да отиде в банята, и се сблъска с Джефри, облечен по същия начин.

— Не съм добре — каза Джефри.

— Тук ли спа?

— Не, върнах се по гащи да оправя масата.

— Къде е Гейл?

— Отиде да вземе нещо за закуска. Към банята ли си се запътил?

— Не, влизай пръв. — Кийт си облече халата и слезе по стълбището в кухнята. Наплиска си лицето на мивката, изпи един аспирин и почна да прави кафе.

Пред задната врата спря автомобил и в кухнята влезе Гейл. Носеше пакет с покупки.

— Как се чувстваш?

— Добре. — Той седна на масата. Гейл извади от пакета бутилка портокалов сок и три царевични кейка и каза:

— През целия път до града ме следваше полицейска кола.

Кийт кимна.

— Вече знаят, че между нас има някаква връзка. И ти си в списъка.

— Че аз си бях в списъка още преди теб. — Гейл седна и наля две чаши сок.

Кийт отпи от чашата си.

— Спряха ли те? — попита той.

— Не, аз ги спрях. Слязох от колата, представих им се като общинска съветничка и им казах да вървят на майната си, за да не им изстинат местата.

— Станала си голяма тежкарка, Гейл. Би трябвало да опициш орталъка, че ти нарушават гражданските права.

— Нямаше да разберат за какво говоря. Плаши ги единствено мисълта, че могат да си изгубят пистолетите и полицейските значки.

— Да, големи скапанияци са тези ченгета. И имат кофти шеф.

Тя помълча малко, после попита:

— Сериозно ли приказваше, че искаш да убиеш Бакстър?

— Не.

Гейл го изглежда внимателно.

— Направо ми изкара ангелите.

— Зная. Искане ми се да реша този проблем, преди да си тръгна, но обещах да не го правя.

— Разбирам. Може ли да те попитам... някога случвало ли ти се е да... Искане да кажа, предполагам, че във Виетнам...

Кийт не отговори, но въпросът й го накара да се замисли. Да, бе убивал във Виетнам, но това беше война. През първите години в разузнаването буквално му бяха дали право да убива, но преди да му връчат пистолета и заглушителя, му бяха разяснили правилата. Имаше само два случая, в които това му бе позволено: в бой и при самозащита. Всички в Америка имаха абсолютно същото право. При него обаче то обхващаше и по-неясни възможности, като превантивното убийство — ако чувстваш, че те заплашват. Имаше и още по-неясни случаи, като правото да убиваш, за да предотвратиш по-голямо зло, каквото и да е то. Кийт си помисли, че такова зло е Клиф Бакстър, но неговите родители и деца може би щяха да са на друго мнение. Всичко зависеше от конкретните обстоятелства и никога не му се беше налагало сам да взема решение, нито да е изпълнител на присъдата. Тук в Спенсървил обаче, далеч от всякакви ограничения и съвети, изборът бе само негов.

— Замислял ли си се, че никога няма да си в безопасност, докато той е наоколо? — попита тя.

— Струва ми се, че няма да му стиска да действа извън територията си. А ние ще стоим надалеч от нея.

— Хрумвало ли ти е, че може да излее яростта си върху... хм, да речем, върху семейството на Ани?

— Какво предлагаш, Гейл? Мислех те за пацифистка.

— Джефри е пацифист. Ако някой заплаши живота ми или живота на роднините и приятелите ми, няма да се поколебая да го убия.

— С какво? С морков ли?

— Не се шегувай. Виж, наистина се чувствам застрашена и очевидно не мога да ида в полицията. Ще взема пушката.

— Добре. Ей сега ще я донеса. — Той се изправи, но в този момент на стълбището се показва Джефри.

— После ще я сложим в багажника на колата ми — каза Гейл на Кийт.

Джефри влезе в кухнята.

— Какво ще слагате в багажника?

— Остатъците от вечерята — отвърна тя.

— Ясно. — Той седна на масата и си взе кейк. — Снощи стана готин купон. Радвам се, че най-после успяхме да отпразнуваме годиша на Ландри и Прентис.

— Някога чудил ли си се какъв щеше да е животът ни без войната и смутовете? — попита Кийт.

— Да, мислил съм за това. Тъп, струва ми се. Като сега. Според мен имахме уникално преживяване. Да, пострадаха адски много хора, но на повечето ни няма нищо. И сега сме по-добри. — Той замълча, после прибави: — Моите студенти са ужасно досадни, егоцентрични, нерешителни и безлични. Господи, те са си чисти републиканци, но се смятат за бунтари. Точно така. Бунтари без кауза.

— Спомняш ли си Били Марлон? — попита го Кийт.

— Естествено. Побъркан хлапак. Страдаше от манията да е най-добър приятел на всички. Всъщност срещях го няколко пъти. Опитвах се да се държа любезно заради едно време, но той е адски досаден.

— Натъкнах се на него в кръчмата на Джон.

— Божичко, Ландри, не бих отишъл там дори да се изпия.

— Една вечер ме измъчваше носталгия.

— Е, защо питаш за него?

— Ами, понякога, когато срещам такива хора, си казвам, че съм жив само по Божия милост.

— Ако съществуваше такова нещо като „Божия милост“, нямаше да има хора като него — подхвърли Гейл.

— Разбирам какво искаш да кажеш, Кийт — отвърна Джефри, — но мисля, че хора като Били Марлон винаги са били прецаканите.

— И все пак...

— Да, ние също сме неудачници, но правим каквото можем. — Той се замисли за миг. — Ние се измъкнахме от онова благо, Кийт, двамата с теб и още неколцина други. Не сме родени фрашкани с пари като Бакстърови, нито пък произхождаме от учени родове като Прентис. Твоят старец е фермер, моят беше железопътен работник. Шейсетте години не са ни прецакали — те ни освободиха от условностите и класовата структура... И много се чукахме. Знаеш ли, веднъж пресметнах, че навярно съм се чукал повече, отколкото който и да е член на семейството ми от четирийсет и пета досега. Мисля, че хората са се чукали много по време на Втората световна война, но не и преди или след това.

Кийт се усмихна.

— Това да не е някоя от лекциите ти?

— Позна.

— Добре, имали сме страхотни моменти. Но както веднъж каза, правили сме и много гадни неща. Ти например ми прати гадно писмо. Няма значение, получавал съм същите писма от абсолютно непознати хора. Но всички дрънкахме само за любов, а вършехме гадости. Аз също. — Кийт замълча за момент. — Когато получих писмото ти, буквално исках да те убия. И щях да го направя, ако беше там.

— Какво да ти кажа? Бяхме млади. Имаше слънчеви бури, Юпитер и Марс бяха застанали в една линия или нещо подобно, цената на тревата падна и всички се чалнахме. Ако не се беше случило, снощи двамата с теб щяхме да сме в кръчмата и да се жалваме от цените на селскостопанската продукция и заплатите в железниците. А ако не беше ходил във Виетнам, Били Марлон можеше да е собственик на кръчмата и общински съветник. Господи, не зная. — Той отхапа от кейка и продължи: — Ние сме такива, каквито сме, отчасти заради гените си, отчасти заради културата ни, отчасти заради звездите и най-вече заради миналото си. Ти, аз, Клиф Бакстър, Ани Прентис и Били Марлон. Родени сме в един и същ родилен дом с разлика от по една година. Не зная отговора на нито един от въпросите.

— Аз също. Ще те помоля за още една услуга. След като си тръгна, виж дали можеш да направиш нещо за Марлон. Живее във фермата на Каули на шосе осем. Опитай се да уредиш да го приемат в болница за ветерани.

— Разбира се. Ти си добър човек.

— Само внимавай да не се разчуе.

— Сигурно изпитваш смесени чувства — каза Гейл. — За пръв път няма да живееш сам. Развълнуван ли си, или те е шубе?

— И двете.

Когато закусиха, Гейл попита Кийт дали има нова четка за зъби.

— Все ще ти намеря нещо. Ела горе.

Качиха се в стаята му. Той отвори гардероба.

Гейл погледна униформите, бронираната жилетка и останалите дреболии на служба, изискваща много аксесоари.

— С какво точно се занимаваш?

— С това-онова. — Кийт извади полуавтоматичната пушка М-16. — Прекарал съм двайсет и пет години в борба с комунягите. На тях им писна приблизително по същото време, по което и на мен.

— Това удовлетворяваше ли те?

— Към края — горе-долу толкова, колкото те удовлетворява и твоята работа. Ето, това е предпазителят. Сега е спуснат. Вдигаш го така и можеш да стреляш. Само натискаш спусъка. Пушката е полуавтоматична. Това е пълнителят. Побира двайсет патрона. След като го изпразниш, натискаш това лостче и той изскача навън. Пъхаш нов пълнител, натискаш го така, че да изщрака, дърпаш назад тази дръжка, за да заредиш първия патрон, и после пак стреляш на автоматична. — Той й подаде оръжието.

— Много е лека — каза Гейл.

— И няма силен откат.

Тя вкара пълнител, зареди патрон и се прицели.

— Съвсем просто е — рече Гейл.

— Да. Предназначена е за хора като Били Марлон. Проста, лека, лесна за прицелване и смъртоносна. Трябва ти само желание да натиснеш спусъка.

— Не зная дали имам такова желание.

— Тогава не я взимай.

— Ще я взема.

— Добре. Ето ти и чантата. В страничните джобове има четири заредени пълнителя, а това тук е оптичен мерник, но не си прави труда да го монтираш. Той е за далечна стрелба. Едва ли ще влезеш във война със спенсървилската полиция, но нощем ще се чувстваш по-добре, ако пушката е под леглото ти. Разбра ли всичко?

— Да. Сега ще ида да отключа багажника, после ще изведе Джефри на разходка. — Тя излезе от стаята и след няколко минути, докато се обличаше, Кийт ги видя през прозореца до плевника. Слезе долу, измъкна се през задната врата и остави карабината и чантата в багажника на колата им до празните съдове от храна. После затвори капака, влезе в кухнята и си наля втора чаша кафе.

След няколко минути Гейл и Джефри се върнаха.

— Тук наистина е много хубаво — каза тя. Поговориха още известно време, после Гейл рече: — Е... време е да тръгваме. — Тя го прегърна и го целуна. — Късмет, Кийт. Обаждай се по телефона или ни пиши.

— Ще ви пиша. Междувременно, свържете се с някоя охранителна фирма от Толедо да проверят телефоните ви и си вземете мобифон.

— Добра идея. — Джефри му стисна ръката. — Ако ти трябва нещо, преди да заминеш, недей да звъниш, направо намини покрай нас.

— Мисля, че всичко е наред. Ключът от къщата е под масата в бараката за инструменти.

— Добре. Ще наглеждаме фермата, докато се върнеш.

— Благодаря за всичко. И успех с революцията.

Прегърнаха се и Портърови потеглиха. Кийт ги проследи с поглед, докато изчезнаха, убеден, че ще се видят отново в по-добри времена.

Към десет часа Кийт се бе покачил на една стълба и сменяше ръждясалите панти на сенокосачката. Работата навън беше прочистила главата му и вече се чувстваше по-добре.

Чу хрущенето на автомобилни гуми по чакъла и се обърна. Един сив форд се приближаваше по отбивката, следван от облаци прах.

Нямаше представа кой е. Можеше да е Ани, но не бе много вероятно. Той слезе от стълбата, взе глока от капака на кутията с инструменти, пъкна го в пояса си и извади ризата си отгоре. После закрачи към къщата.

От автомобила слезе мъж, висок приблизително колкото него и на негова възраст, с пясъчноруса коса, облечен в син костюм. Огледа се, видя Кийт и му махна.

— Здравсти! Това ли е фермата на Ландри?

Кийт продължи да върви към него.

— Хубаво място имаш, синко. Опитвам се да го купя или да те разоря. Всички вие, земеделци такива, трябва да се разкарате оттук, за да направите място за добитъка ми.

Кийт се приближи до него.

— Тук е Охайо, Чарли. Ние не си приказваме така.

— Аз пък си мислех, че е Канзас. Как я караш?

Ръкуваха се, после се прегърнаха.

Чарли Адеър беше от Вашингтон, работеше в Съвета за национална сигурност и преди бе прекият началник на Кийт Ландри, както и негов добър приятел. Кийт се зачуди какво прави тук и предположи, че идва по някакъв административен въпрос, носи документи за подпис или нещо подобно. А може би просто проверяваше дали е там, където твърди, че е, как живее и прочее. Но кой знае защо, чувстваше, че има нещо друго.

— Как си, Кийт? — попита Чарли.

— Допреди две минути бях добре. Какво има?

— А, просто наминавам да ти кажа едно „здравей“.

— Здравсти.

Чарли се огледа.

— Тук ли си роден?

— Да.

— Добре ли е човек да прекара детството си тук?

— Да.

— Имате ли циклони?

— Поне веднъж седмично. Току-що пропусна един. Ако поостанеш, малко по-късно ще има торнадо.

Адеър се усмихна.

— Е, значи си се настанил тук?

— Да.

— Колко струва такова място?

— Не зная... четиристотин акра, къща, стопанска сграда, малко техника... може би четиристотин хиляди.

— Не думай! Звучи доста добре. Но фермите на онези господи около Вашингтон вървят по милион.

Кийт не смяташе, че Чарли Адеър е дошъл в окръг Спенсър, за да обсъждат цената на земята, и попита:

— Сега ли пристигаш?

— Да, взех ранен полет до Кълъмбъс и наех кола. Пътищата ви са добри. Открих те почти без проблеми. Полицията знаеше къде си.

— Тук всички се познават.

— Разбирам. Позагорял си — отбеляза Чарли. — И си поотслабнал.

— Във фермата има доста работа.

— Сигурно. — Той се протегна. — Искаш ли да се поразходим? Полетът беше продължителен, шофирането също.

— Естествено. Ще ти покажа фермата.

Обиколиха двора и Чарли прояви престорен интерес към всичко, докато Кийт се преструваше, че му е интересно да го разглежда.

— И всичко това е твое, така ли? — попита Чарли.

— Не. На родителите ми е.

— Но ти ще го наследиш, нали?

— Имам брат и сестра и в този окръг не се спазва правото на първородния, така че някой ден ще се наложи да си го поделим.

— С други думи, ако един от вас иска да се занимава с фермерство, ще трябва да купи имота от другите двама.

— Понякога се случва. Поне преди беше така. Сега наследниците обикновено продават всичко на голяма компания, взимат парите и бягат.

— Жалко. Точно това погубва семейните ферми. Плюс данъците, разбира се.

— Ако фермата остане в семейството, няма данъци.

— Наистина ли? Онези задници в Конгреса поне това са го решили както трябва.

— Да.

Навлязоха в царевицата и тръгнаха между редовете.

— Ето откъде идвал корнфлейксът ми — каза Чарли.

— Хората обичат сладката царевица. Фермерите не я сеят много, но се бере най-вече на ръка някъде към август.

— И аз да науча нещо ново. Ти ли си сял всичко това?

— Не, Чарли, царевицата се сее през май. Аз пристигнах през август. Нали не мислиш, че може да порасне толкова само за два месеца?

— Нямам представа. Значи това не е твое, така ли?

— Земята е моя. Дал съм я под аренда.

— Ясно. С царевица ли ти плащат, или с пари?

— С пари. — Кийт се насочи към индианската надгробна могила и двамата се изкачиха на върха ѝ.

Чарли погледна към нивите.

— Това е сърцето на тази страна, Кийт. Онова, което защитавахме през всички тези години. Липсва ли ти работата?

— Не.

Чарли извади от джоба на самото си пакет цигари.

— Може ли да запаля тук?

— Защо не?

Той издуха дима във въздуха и посочи към далечината.

— Какво расте ето там?

— Соя.

— За соев сос ли?

— Аха. Наблизо има японски консервен комбинат.

— Искаш да кажеш, че тук има японци?

— Защо не? Нали не могат да пренесат един милион акра американска селскостопанска земя в Япония.

— Това е... страшно.

— Не ставай ксенофоб.

— Е, това си върви с работата. — Известно време Чарли пушеше мълчаливо, после каза:

— Искат да се върнеш.

Кийт вече го знаеше и каза само:

— Не.

— Пратиха ме да те взема.

— Те ми казаха да се махна. Затова се върни и им предай, че съм ги послушал.

— Не ме затруднявай, Кийт. Полетът беше тежък. Наредиха ми да не се връщам без теб.

— Виж, Чарли, не може да те изхвърлят и после да си променят решението.

— Могат всичко. Но освен това искат да ти се извинят за неудобствата, които може да ти е причинило това. Действали са прибързано, без да обмислят положението на Изток. Нали си спомняш къде е това? Е, ще приемеш ли извинението им?

— Разбира се. Довиждане. Кога е обратният ти полет?

— Предлагат ти граждански договор за пет години. Ще получиш право на пълна пенсия.

— Не.

— И повишение. Военно повишение. Генерал. Как ти звучи това, полковник?

— Не си преценил времето.

— Предложението идва от Белия дом, Кийт. Може да си следващият Александър Хейг. Е, той се смяташе за президент, но в тази работа има такъв потенциал, че наистина можеш да се кандидатираш за този пост, както хората искаха да направи Хейг. Страната е готова отново да има президент генерал. Съвсем наскоро прочетох данните от едно тайно гласуване. Помисли си.

— Добре. Дай ми една секунда. Не.

— Всеки иска да стане президент.

— Аз пък искам да съм фермер.

— Тъкмо това е въпросът. На хората ще им хареса. Висок, представителен, честен човек от народа. Чувал ли си за Цинцинат?

— Аз ти разказах за него.

— Да бе. Та ето какво, родината ти пак се нуждае от теб. Време е да се изкачиш нагоре и да престанеш да ровиш лайна.

Кийт не бе сигурен как да приеме тази метафора.

— Знаеш ли — отвърна той, — ако бях президент, първото нещо, което щях да направя, щеше да е да те разстрелям.

— Много дребнаво от твоя страна, Кийт. Не подхожда на държавник.

— Стига глупости, Чарли. Вече се изчерпа.

— Това не са глупости. Остави тази работа с президента. След като приключиш в Белия дом, можеш да се върнеш тук и да се

кандидатираш за Конгреса, после да се преместиш във Вашингтон. Най-доброто от двата свята. Можеш да направиш нещо и за страната си, и за родния си край. — Адеър смачка цигарата си. — Хайде, ела да се поразходим още малко.

Тръгнаха между царевичните редове.

— Виж, Кийт — каза Чарли, — президентът си е наумил, че иска да работиш за него. Поне му дължиш любезността да му отговориш лично. Така че даже да не искаш тази работа, трябва сам да му кажеш да се разкара.

— Той ми каза да се разкарам с писмо.

— Не е бил той.

— Няма значение. Ако някой е прецакал нещата, това не е мой проблем. Знаеш, че съм прав.

— Опасно е да си прав, когато правителството греши.

Кийт се закова на място.

— Това заплаха ли е?

— Не. Просто съвет, приятелю.

Продължиха през царевицата.

— Мислиш ли, че догодина по това време тук все още ще ти харесва?

— Ако не ми харесва, ще се преместя.

— Виж, Кийт, можеш да си живееш щастливо тук и да продължаваш да се ядосваш на онези типове. Но след като ти предадох искрените им извинения и едно страхотно предложение, никога повече няма да намериш покой. Аз ти прецаках и деня, и пенсията. Сега трябва да се справиш с новото положение.

— Това е новото положение. Тук. Там преди беше старото положение. Знаеш ли, наистина бях бесен, но ми мина. Вие ми направихте услуга. Не можете да ме принудите да се върна, така че стига с тези глупости.

— Хм... нали ти е ясно, че още си в армията. Не си носил униформа от петнайсетина години, но си полковник от запаса, а президентът е главнокомандващ.

— Свържи се с адвокатата ми.

— Президентът има право да те вика от време на време. И това време настъпи, приятел.

— Не ми излизай с този номер.

— Добре, ще опитам с друго. Помогни ми. Ела във Вашингтон и им кажи, че Адеър е направил всичко възможно, но че си дошъл лично да им кажеш да се разкарат. Става ли? Зная, че искаш да го направиш така. Не им дължиш нищо, освен да им го заявиш в лицето. Но на мен ми дължиш някоя и друга услуга и единственото, за което те моля, за да сме квит, е да дойдеш с мен във Вашингтон. Тогава аз си измивам ръцете и ти можеш да им кажеш каквото си искаш. Честно, нали?

— Аз... не мога да дойда с теб.

— Длъжник си ми, Кийт. Тук съм, за да те взема, не да те умолявам, заплашвам или придумвам. Да те взема.

— Виж, Чарли...

— Букурещ. Да не споменавам за кашата в Дамаск.

— Виж, Чарли... има една жена...

— Винаги има жена. Заради това едва не ни обезглавиха в Дамаск.

— Тук има една жена...

— Тук ли? Господи, приятел, та ти си тук от няма и два месеца!

— Тя е от едно време. Нали знаеш, от гимназията и колежа. Може и да съм ти споменава за нея в пристъп на сантименталност.

— А... да. Да, споменава си ми. Разбирам. — Той се замисли за миг, после попита: — Омъжена ли е?

Кийт кимна.

— Е, в това не можем да ти помогнем. — Чарли му намигна. — Но ще измислим нещо.

— Вече съм се погрижил, благодаря.

Върнаха се в двора и Адеър седна на малкия градински трактор.

— Може ли да запаля до това нещо?

— Да. Обикновен трактор. Не е самолет.

— Ясно. — Той запали втора цигара и като че ли се замисли. Накрая каза: — Не виждам какъв е проблемът.

— Тя е омъжена. Как ти се струва президентски съветник, който живее с омъжена жена?

— Ще й уредим развод.

— Това ще отнеме години.

— Можем да понатиснем тук-там.

— Не, не можете. Само си мислите, че можете, но не е така. В тази страна си има закони.

— Знам. Е, имаш ли намерение скоро да се събереш с нея?

— Да. Съвсем скоро.

— Тогава ще ѝ намерим самостоятелен апартамент във Вашингтон. Защо правиш толкова голям въпрос от това?

— Чарли, нашите намерения изобщо не са такива. Не съм чак толкова важен за световния мир. Светът спокойно ще се оправи и без моите съвети. Опасността отмина. Аз изпълних дълга си. Сега искам да си живея живота.

— Това е чудесно. Напълно те разбирам. Знаеш ли, можеш и да си живееш живота, и да направиш кариера. Едновременно.

— Не такава кариера.

— Този път няма да е толкова напрегнато. Естествено, работното време е по-дълго, може да се наложи от време на време да летиш тук-там, но вече няма да си зад Желязната завеса. Тя просто рухна.

— Да, бях там.

— Така е. — Той погледна контролния пулт на трактора и попита: — Можеш ли да го караш?

— Да не мислиш, че сам е излязъл на двора?

— Предполагах, че тези неща са по-големи.

— Това е градински трактор. Само за дребни работи.

— А къде е големият?

— Баща ми го продаде — отвърна Кийт. — Е, благодаря, че се отби. Много поздрави на всички. Кога е самолетът ти?

Чарли си погледна часовника.

— Излита от Толедо в два и петнайсет. За колко време ще стигна до летището?

— За около час или малко повече, ако движението е натоварено. Най-добре вече да тръгваш, за да не закъснееш.

— Не. Имам време за една бира.

— Ела вътре.

Чарли се изправи. Влязоха в къщата.

— Бирата ми е свършила — каза Кийт.

— Така или иначе, още е рано. Просто съм жаден.

— Не се и съмнявам. През последния половин час само вдигаш пара. — Кийт отвори хладилника, извади кана вода и напълни две чаши. — Това е истинска изворна вода.

Чарли пресуши половината на един дъх.

— Чудесна е.

— Под почвата има почти само варовик. Тук е имало праисторическо море. Нали знаеш, малки морски създания на милиард години, запечатани в пластове варовик.

Чарли подозрително погледна чашата си.

— Това доказано ли е?

— Имам намерение да бутилирам вода. И ще я продавам във Вашингтон.

— Добра идея. Хайде да поседнем за малко. — Настаниха се до голямата маса. Чарли мълчеше, което не се хареса на Кийт. Накрая каза: — Тук ли възнамеряваш да живееш с нея?

— Не.

— Къде искахте да отидете?

Миналото време не допадна на Кийт.

— Не зная къде — отвърна той.

— Ще трябва да ни съобщиш. Такъв е законът.

— Естествено, за да можете да ми прашате чековете.

Чарли разсеяно кимна.

— Знаеш ли, по пътя за насам ми се случи нещо странно.

Кийт не каза нищо.

— Когато спрях в полицейския участък, дежурният сержант, казва се Блейк, струва ми се... Попитах го дали знае къде живееш и той реагира много особено. Започна да ме разпитва. Искам да кажа, че аз задавам въпросите. Нали така? Искаше да знае за какво те търся. Можеш ли да повярваш? Едва не си помислих, че пак съм в Източна Германия или нещо подобно. Може ли да запала тук?

— Естествено.

Чарли запали и изтръска пепелта в чашата си.

— Та това ме накара да се замисля. Искам да кажа, нали съм шпионин? Е, поне преди бях такъв. Струва ми се, че някой тук ти досажда и полицията го закриля. Или пък си се свързал с тях, когато си пристигнал, представил си се като бивша разведка и си ги помолил да ти съобщават за всеки, който те търси. Например някой на име Игор и с руски акцент. Но това не ми се стори логично и когато дойдох тук, ти изглеждаше изненадан, което означава, че не са ти позвънили, за да те предупредят.

— Прекалено отдавна си в бизнеса, Чарли.

— Зная. Казвам ти какво си помислих. Но после излязох от участъка и едно друго ченге ме изпрати до колата. Набит тип, каза, че бил началник на полицията.

— Бакстър.

— Попита ме каква работа имам във фермата на Ландри. Прекалено съм хитър, за да му кажа да се разкара. Вече се бях досетил, че имаш търкания с представителите на закона. Затова му показах много представителната си служебна карта и му обясних, че съм тук по официален въпрос.

— Трябва да се научиш да си гледаш своята работа, Чарли.

— Не. Така или иначе, сега съм загрижен за теб. Искам да кажа, тези типове наистина се държаха странно. Като в оня филм на ужасите, нали се сещаш, в който цялото градче беше завладяно от извънземни. Нали си го спомняш? Както и да е, този Бакстър изведнъж стана по-любезен и ме попита дали може да ми помогне с нещо. Отвърнах му, че господин Ландри е пенсиониран служител на Природозащитната служба на САЩ. — Двамата се засмяха на старата шега. — И че господин Ландри е подал молба за работа на хонорар в местния клон на службата, поради което съм дошъл да проверя дали е с висок морал и дали е приет добре от местната общественост. Много хитро, нали?

— Как падат величията!

— Бъди снизходителен. От петнайсет години не съм вършил оперативна работа и ужасно ми липсва. Така или иначе, полицейският началник Бакстър ме информира, че господин Ландри имал някои търкания със закона. Че в пияно състояние нарушил обществения ред в градския парк. Проникнал в училищна собственост. Попречил на полицаи да изпълнят задълженията, си на някакъв паркинг. Заплахи, тормоз... какво още? Май това е всичко. Каза, че разговарял с теб за противообщественото ти поведение, но че ти си се държал грубо. Препоръча ми да не те взимаме на работа. Освен това подхвърли, че някой трябвало да провери дали изобщо заслужаваш държавна пенсия. Струва ми се, че не те харесва.

— В гимназията постоянно се дърлехме.

— Нима? Има още нещо. Каза ми, че се опитал да провери вашингтонската регистрация на колата ти чрез Бюрото по превозните средства, но че ти не си фигурирал там. И това вече ме накара да се

заинтересувам от господин Бакстър. — Той пусна фасата си в чашата. — Какво става, Кийт? Отдавна би трябвало да сме приключили с гимназиалните си вражди.

— Да? Ами тогава *cherchez la femme*, умнико.

— Аха.

— Може ли да си взема една цигара?

— Естествено. — Чарли му подаде пакета и запалката, после попита: — Нали не чукаш щерката на полицейския началник?

Кийт запали и издиша дима.

— Не. Жена му.

— Ясно. Жената с главно Ж. Мислех си, че си дошъл тук да си почиваш.

— Нали ти обясних, това е стара история.

— Да. Много романтично. И си полудял от любов, така ли?

— Навярно.

— Е, можем да интегрираме тази ситуация в уравнението.

— Говори разбрано.

— Добре. Имаш ли намерение да избягаш с нея?

— Да.

— Кога?

— В събота сутринта.

— Можеш ли да го поотложиш?

— Не. Започва да става напечено.

— Ясно. Значи затова си пхнал този патлак под ризата си.

Кийт не отговори.

— Съпругът знае ли? — попита Чарли.

— Не. Ако знаеше, тук вече щеше да бушува пожар. — Кийт замълча, после прибави: — Знае, че с жена му сме били гаджета. И това не му харесва. Даде ми срок до утре да напусна града.

— Ще го убиеш ли?

— Не. Обещах на жена му. Имат две деца. В колежа.

— Е, той им е бил баща доста време. Хубави спомени, застраховка живот, платено обучение...

— Не си прави шега с убийството, Чарли. Вече приключих с това.

— Премахване. Ако не използваш термина „убийство“, спокойно можеш да си правиш майтап. Нима животът ти няма да е по-лесен, ако

този тип се самоубие или загине при катастрофа? Той не ми хареса.

— Но не отговаря на нашите изисквания за премахване.

— Заплашвал ли те е с физическа разправа?

— Нещо такова.

— Тогава действай. Параграф пети от правилника за премахване.

— Първата заповед. От Стария Завет.

— Тук ме хвана. Виж, прави каквото знаеш. Всъщност, ако дойдеш да живееш във Вашингтон, всичко ще е наред. Столицата ще ѝ хареса.

— Не и ако живее там пет години. Тя е селско момиче, Чарли.

— С удоволствие ще се запозная с нея.

— Естествено. — Кийт угаси цигарата си.

— Ти ще се върнеш с мен със самолета в два и петнайсет — каза Чарли. — Знаеш го, нали?

— За пръв път чувам за такова нещо.

— Няма начин да се измъкнеш, Кийт. Повярвай ми. Но предпочитам да го направиш като услуга към мен. Не защото си ми длъжник, а така, че да остане аз да ти дължа услуга.

— Предпочитам да чистя лайната в обора.

— Но ще дойдеш във Вашингтон, за да ме спасиш. Не мога да се върна и да докладвам на министъра на отбраната, че не съм успял да те уговоря. Господи, това ще означава през следващите пет години да броя радарните пиукания в Исландия. И жена ми ще избяга с някого като теб.

— Стига вече. — Кийт помълча малко, после каза: — Повече разчитат на верността ни един към друг, отколкото на верността ни към правителството, нали?

— В последно време с всичко е така.

— Не се ли чувстваш използван?

— Естествено. Използван, подценен и ненужен. Прав си, опасността премина и ние сме... как се пееше в оная песничка? „Опасността премина, злото е премахнато, ветеранът е забравен.“

— Точно така.

— Но какво можем да направим? Ако ни плащат, ще продължаваме да играем играта. — Той погледна Кийт. — Знаеш ли, приятел, понякога се чувствам като футболист, току-що спечелил страхотна победа. Другият отбор се е разотишъл, игрището е пусто и

ние продължаваме да играем в мрака без противник. — Чарли замълча за миг и Кийт осъзна, че вярата на приятеля му също е разколебана. Но пък с него човек не можеше да е сигурен.

Адеър вдигна поглед.

— Срещата е утре сутрин.

— Всъщност — отвърна Кийт — имах намерение да взема съботния полет за Вашингтон в два и петнайсет. Не може ли да отложим срещата за понеделник?

— Драги ми господине — с престорено официален тон отвърна Чарли, — утре в единайсет и половина преди обед имате среща с министъра на отбраната, после точно в единайсет петдесет и пет ще влезете в Овалния кабинет, за да се ръкувате с президента на Съединените щати. Колкото и да е голямо желанието на тези двама господа да съобразят графика си с вас, в понеделник може да имат и други задължения.

— Навярно нямаше да е излишно да отправят предварително предизвестие на граждан, който има всевъзможни конституционни права да не бъде призоваван от...

— Стига, Кийт. Ти си толкова граждан, колкото съм и аз. И си наясно как е с тези неща. Същото се е случило и със сър Патрик Спенс.

— С кого?

— С онзи тип от шотландската балада. Моят род е от Шотландия, а тоя град тук се казва Спенсървил. Затова се сетих.

— За какво?

— За една шотландска балада. Кралят седи в Дънфърмлин и пие кървавочервеното си вино. „О, къде да открия добър моряк, за да командва този мой кораб?“ — това е репликата на президента. После: „Изправи се и заговори възрастен рицар, който седеше до дясното коляно на краля“ — това е министърът на отбраната, който казва: „Сър Патрик Спенс е най-добрият моряк, който плава по моретата.“ Това си ти. После: „Кралят написа официално писмо и лично го подписа, и го прати на сър Патрик Спенс, който се разхождаше по пясъка.“ Тук се намесвам и аз. „Първият ред, който прочете сър Патрик, го накара гръмко да се засмее, следващият ред, който прочете сър Патрик, заслепи със сълзи очите му.“ Това пак си ти.

— Благодаря ти, Чарли.

— „О, кой ми стори това, кой туй зло ми причинява, да ме праща по това време на годината в открито море? Побързайте, побързайте, моряци мои, добрият ни кораб отплава утре сутрин.“ Всъщност в два и петнайсет. „О, повече не говори, господарю честити, защото от гибелна буря боя се.“ Та ето как се случват тези неща. И са се случвали така още от памтивека. Кралят си седи, нищо не прави и внезапно му хрумва някаква идея. И ме праща да ти я предам. — Той си погледна часовника. — Затова побързай, побързай, господин Ландри.

— Какво се е случило със сър Патрик Спенс, ако смея да попитам?

— Потънал по време на бурята. — Чарли се изправи. — Добре, можеш да пътуваш така, както си, само без пистолета. Но моля те, вземи си костюм. В Западното крило няма нужда да преиграваме с историята за Цинцинат.

— Трябва да се прибера тук най-късно до утре вечер.

— Разбира се. Хей, щом в събота ще идвате с приятелката ти във Вашингтон, двамата с Катрин ще ви заведем на вечеря. Чичо Сам плаща за всичко. С удоволствие ще се запозная с нея.

— Имам намерение да откажа работата.

— Грешка. Ще им кажеш, че искаш да си помислиш през уикенда. Че трябва да разговаряш с годеницата си. Ясно?

— Защо да я замесвам?

— Може би го дължиш на... Как се казва?

— Ани.

— Може би трябва да се посъветваш с нея. Ще я вземем във Вашингтон, ще я разведем навсякъде и ще поговорим за всичко. Катрин има опит в тези неща.

— Ани е обикновено селско момиче. Казах ти, това не е животът, който...

— Жените обичат големите градове. Магазини, добри ресторанти, пак магазини. Къде ще отседнеш?

— Не зная.

— Ще ти запазя стая във „Фор Сизънс“. Джорджтаун ще ѝ хареса. Прилича на центъра на Спенсървил. Можеш да ѝ покажеш старите си свърталища. Стой надалеч от „Чадуикс“. Линда още се навърта там и нямаме нужда от сцени. С нетърпение очаквам уикенда. Давай да се размърдаме.

— Ти си лайнар.

— Известно ми е.

Кийт остави Чарли в кухнята, качи се горе и си събра багажа.

— Когато ми казаха да напусна, ти не ме защити, Чарли — на път за летището рече Кийт.

Чарли запали цигара.

— Не исках. Ти беше уморен, приятелю. Сам искаше да си идеш. Знаеш го. Защо трябваше да удължавам мъките ти?

— Какво те кара да смяташ, че вече не съм уморен?

— Не зная. Идеята не беше моя. Според тях ти е останала още енергия. Като при въглеродните сажди, нали разбираш? Прибавяш малко топлина и получавааш още енергия.

— Интересна аналогия. А какво става с изгорелите сажди?

— Превръщат се в пара и се разпръскват.

Имаха билети за първа класа.

— Да не би на вашингтонското летище да ме посрещнат с двайсет и един топовни салюта? — попита Кийт.

— Разбира се. И с червен килим.

— А духов оркестър?

— Всичко както си му е редът. Белият дом урежда нещата както трябва.

Кийт си сложи слушалките и чете през целия полет, за да не му се налага да разговаря с Чарли Адеър.

Самолетът започна да се спуска. Кийт и Чарли седяха отляво, откъдето се разкриваше най-добра гледка. Държавните и военни разпоредби забраняваха въздушното подхождане откъм изток с оглед безопасността на Белия дом. Самолетите се приближаваха откъм север, юг и запад и спускането им бе затруднено заради многобройните небостъргачи покрай Потомак и ограниченията за шум в предградията на Мериленд. Поради тази причина спускащите се откъм север самолети като техния летяха точно над реката, което позволяваше великолепен изглед.

Седналият до прозореца Кийт гледаше огрения от слънчеви лъчи град. Виждаха се Джорджтаун, Уотъргейт, паметниците на Линкълн, Вашингтон и Джеферсън, а в далечината се очертаваше силуетът на Капитолия. Гледката наистина беше прекрасна и никога не му бе омръзвало да ѝ се наслаждава, особено след известно отсъствие.

Докато кацаха, му дойде наум, че градът упражнява върху него огромното си гравитационно притегляне. Същата мисъл навярно беше хрумнала на Чарли Адеър, за да запази места точно от лявата страна.

Кацнаха навреме. Нямаше двайсет и един топовни салюта, нито червен килим и оркестър, но ги очакваше държавен линкълн и шофьорът ги откара до хотел „Хей Адамс“ на Шестнайсета улица, само на една пряка от Белия дом.

Адеър му предложи да пийнат нещо, но Кийт отвърна:

— Днес вече беше достатъчно любезен.
— Не си го изкарвай на мен.
— Какво ще се уговорим за утре?
— Ще дойда да те взема в десет и половина.
— Малко е рано за срещата в единайсет и трийсет.
— Нали знаеш правилата в Белия дом. И половин час по-рано да пристигнеш, пак е късно.
— Ще те чакам в единайсет.
— Може да попаднем на улично задръстване. Колата може да се повреди...
— Тогава ще идем пеш. На две крачки е, вижда се оттук.
— Единайсет без петнайсет.
— Добре. Донеси ми обратния билет, иначе няма да дойда с теб.
— Ясно.
— И ми запази автомобил в Толедо, Кълъмбъс или Дейтън.
— Добре. До утре.

Кийт влезе в прочутия хотел и се регистрира. Тъй като резервацията беше направена от Белия дом, всички се държаха извънредно почтително. Този град, той го знаеше, живееше и дишаше с властта, а не с политиката, както си мислеха хората. С властта.

Когато се качи в стаята си, Кийт погледна към Белия дом и огромния купол на Капитолия. Не бе отсъствал и два месеца, но бясната енергия на Вашингтон опъваше нервите му. Прекалено много автомобили, прекалено много надути клаксони, прекалено много хора, прекалено горещо, прекалено влажно, всичко беше прекалено.

Помисли си дали да не позвъни на Портърови, но все още имаше вероятност да подслушват телефона им, пък и във всеки случай нямаше причина да се обажда нито на тях, нито на сестрата на Ани, тъй като възнамеряваше да се прибере в Охайо в петък вечер, да си е вкъщи по някое време през нощта и да се появи у Тери преди десет в събота сутринта.

Нямаше смисъл да телефонира и на приятелите си във Вашингтон. При толкова държавни служители в този град приятелите на човек почти винаги бяха и негови колеги. Ако живееш в предградията, можеш да поддържаш приятелски отношения със съседите си, но в самия град общественият ти живот е продължение на

кариерата ти. Понякога получаваше писма от бившите си колеги, но ако напуснеш бизнеса, губиш и връзките си.

Кийт си наля чаша от бара и продължи да гледа града, който някой неотдавна бе описал като последната и единствена влиятелна столица в света. Можеше ли отново да живее тук? И защо? Дори като пенсиониран държавен служител? Никога не се беше замислял за такава възможност.

В много отношения той бе един от стотиците хиляди, които краят на Студената война внезапно беше оставил без работа. Не се различаваше и от милиони други воители в миналото, и от победителите, и от победените, чиито услуги вече никому не бяха необходими. Но за разлика от войниците и ветераните в песничката на Чарли Адеър, Кийт никога не се бе чувствал пренебрегнат.

Известно време наблюдаваше натовареното улично движение, после плъзна поглед към града. Повечето хора в неговото положение, които познаваше, не си бяха отишли у дома, а бяха останали във Вашингтон. Той, от друга страна, искаше напълно да скъса с миналото си и смяташе, че го е постигнал. Всъщност наистина го беше постигнал. „Мога да откажа на президента. Нали за това се борих. Господин президент, коя част от отказа ми не разбирате?“ — Кийт се усмихна на себе си.

Вечеря рано в стаята си — поръча си бутилка „Банфи Брунело ди Монталчино“ и филе със сос беарнез и трюфели. Каза си, че тази храна не му липсва, после призна, че е тъкмо обратното. Но ако останеше в Спенсървил, разполагаше с две добри готварски книги. Портъррови произвеждаха зеленчуци, месото от него, а Ани можеше да се научи да приготвя европейски сладкиши. А може би не. Имаше ли някакво значение? Пък и във всеки случай нямаше представа какво ще се случи. Въпросът бе, че краткият му престой във Вашингтон подчертаваше разликите между живота тук и в Спенсървил. Не че имаше нужда да бъдат подчертавани — и без това бяха достатъчно ясни.

По някакъв странен начин обаче това място му липсваше. Трябваше да го признае. Чарли Адеър го знаеше и тъкмо затова го беше довел тук. Кийт постоянно си казваше, че повече никога няма да живее във Вашингтон, но не можеше да остане и в Спенсървил.

Трябваше да открие неутрално кътче, където двамата с Ани да заживеят в щастие и покой.

След като се навечеря, той излезе от стаята си и помоли портиера да му повика такси.

— Джорджтаун — каза на шофьора Кийт.

Автомобилът си запробива път през последните останки от натовареното движение в пиковия час. Минаха по главната търговска улица, покрай старите му свърталища, които събудиха спомени за умни и красиви млади хора в баровете или в беседките, хора, разговарящи за изкуство, литература и пътешествия, а понякога и за спорт. Но всичко това бяха само ордьоврите, нещата, които дразнеха апетита преди основното блюдо, а именно политиката и властта.

Кийт упъти шофьора покрай стария си апартамент на Уисконсин Авеню, после по няколко странични улици, на които живееха или бяха живели негови приятели. Не видя никой познат, което му се стори естествено.

Опита се да си представи Ани в тази среда и осъзна, че този свят навярно ще я озадачи и обърка. Щеше да ѝ е чужд дори простият акт да каже на портиера да ѝ повика такси. Разбира се, бързо щеше да свикне, но това не означаваше, че градският живот ще ѝ хареса, нито дори тихите улички на Джорджтаун. Не, щеше да се чувства объркана и зависима от него и това щеше да доведе до примирение, а когато една жена е примирена, кой знае до какво ще доведе това?

Можеха да живеят в предградията, разбира се, или още по-надалеч, но си представяше как ѝ телефонира във Вирджиния или Мериленд в осем вечерта и ѝ казва, че има среща, която ще продължи до среднощ. По-младите двойки във Вашингтон и навсякъде другаде водеха такова съществуване, но обикновено и двамата съпрузи имаха собствени кариери и никой от тях не беше прекарал по-голямата част от живота си в провинциално градче с петнайсет хиляди жители.

Тя щеше да се приспособи, естествено, и навярно нямаше да се оплаква, просто защото не бе такава. Но връзката им нямаше да е равноправна — това щеше да е неговият свят, неговата работа, неговите приятели, а Кийт вече не изпитваше нищо към този свят, тази работа и тези приятели или колеги. Самият той щеше да се чувства нещастен.

Или пък не? Тази мисъл постоянно го гризеше. Знаеше, че не иска да я впечатлява с така наречения чар на вашингтонските коктейли, официални вечери, важни хора и власт. Те не впечатляваха и него, съмняваше се, че ще въздействат и на Ани. От друга страна, може би една-две години нямаше да са чак толкова зле, стига да не е завинаги. През това време положението в Спенсървил можеше да се разреши от само себе си. Тази идея го заинтригува.

— Дали ще се получи? — попита Кийт.

Таксиметровият шофьор хвърли поглед назад.

— Да, господине?

— Нищо. Тук завийте надясно. — Той прочете написаното на разрешителното на шофьора име — Ву Туи Хоан. — Харесва ли ви Вашингтон?

Мъжът имаше богат опит и притежаваше вродената любезност на виетнамците.

— Да — отвърна той. — Много хубав град.

Подобно на толкова много от емигриралите му сънародници, живеещи и работещи в столицата на страната, която се беше опитала да помогне и се бе провалила, този човек, помисли си Кийт, беше страдал. Не знаеше как и до каква степен, но в страданията на Ву Туи Хоан имаше нещо, което щеше да засрами повечето американци като самия него. Кийт не искаше да знае историята му, но го попита:

— От коя част на Виетнам сте?

Свикнал с въпросите на безброй виетнамски ветерани, шофьорът бързо отговори:

— От Фу Бай. Били ли там?

— Да. Голяма военновъздушна база.

— Да, да. Много американци.

— Ходите ли си у дома?

— Не.

— А искате ли?

Няколко секунди мъжът не каза нищо.

— Може би. Може би за малко — накрая отвърна той.

— Имате ли роднини във Фу Бай?

— О, да. Много роднини.

— Можете ли да се върнете във Виетнам?

— Не. Не сега. Някой ден. Може би.

Шофьорът изглеждаше на около четирийсет и пет години и Кийт си помисли, че поради една или друга причина е персона нон грата в родината си. Навярно беше работил като държавен служител или военен по време на стария режим, а може и да бе поддържал прекалено тесни връзки с американците или нещо още по-ужасно, например да е служил в старата, презряна национална полиция. Кой знае? Въпросът беше, че във Фу Бай има полицейски началник и този началник има списък, и в този списък фигурира името на този човек. Полицейският началник бе нещо като виетнамски аналог на Клиф Бакстър, само че в проблема на Кийт с него нямаше нищо политическо или философско — той си беше чисто личен. Но резултатът си оставаше същият — някои хора не можеха да се приберат у дома, защото други хора не ги искаха там.

— Обратно към хотела — каза Кийт.

— Да? Няма спираме?

— Не. Няма да спираме.

Когато стигнаха пред „Хей-Адамс“, Кийт даде на Ву Туй Хоан десет долара бакшиш и един безплатен съвет.

— Върнете се в родината си веднага, щом можете. Не се бавете.

24.

На следващата сутрин телефонът в стаята му иззвъня и той отговори.

— Във фоайето съм — каза Чарли Адеър. — Когато си готов, слизай.

Кийт сподави няколко саркастични реплики, които му дойдоха наум. По някое време през нощта най-после беше осъзнал, че вината не е на Чарли.

— След пет минути съм долу — отвърна той.

После застана пред огледалото, поправи възела на вратовръзката си и приглади сако на тъмносиния си костюм от италианска коприна. Ако не се смяташе спортното сако и вратовръзката за неделната служба в „Сейнт Джеймс“, това бе първото му официално облекло след като бе напуснал Вашингтон и видът му не му харесваше.

— Приличаш на градско конте, Ландри — каза той на огледалото, излезе и взе асансьора до фоайето.

Чарли го поздрави малко предпазливо. Очевидно се опитваше да прецени настроението му.

— Ти беше прав, вината не е твоя — каза му Кийт.

— Проницателна мисъл. Да вървим.

— Билетът.

— А, да... — Чарли извади самолетния билет от джоба на сако си и му го подаде. — Директен полет до Кълъмбъс с „Ю Ес Еър“. Вътре има квитанция и за автомобил под наем.

Кийт погледна билета и видя, че самолетът излита в 19:35 и пристига в 21:05 ч.

— Не можа ли да намериш нещо по-рано?

— Това беше най-ранният директен полет, за който имаше свободни места в първа класа.

— Не държа нито полетът да е директен, нито да съм в първа класа. Нещо по-рано за Толедо или Дейтън?

— За Дейтън ли? Къде е това? Виж, за резервацията се погрижиха от Белия дом. В тая посока няма много полети, приятел. Благодарим се, че е за Кълъмбъс, Охайо, а не за Кълъмбъс, Джорджия.

— Добре. Да вървим.

Излязоха и тръгнаха към очакващия ги линкълн. Валеше и шофьорът ги придружи до вратата с чадър.

— Снощи разговарях с първия заместник на министъра Тед Стансфийлд — каза Чарли, когато се настаниха на задната седалка. — Много се радва, че си успял да дойдеш.

— Имах ли друг избор?

— Те така си приказват. Престорена смиреност. Министърът на отбраната ще те посрещне с думите: „Много се радвам, че успя да дойдеш, Кийт. Надявам се, че не сме те затруднили с нещо.“

— Тогава ли да го пратя на майната му?

— Не бих те посъветвал. Той се е приготвил да те приветства, че си пак в отбора, затова ако ти каже: „Чудесно е, че се връщаш“, ти му отговори: „Чудесно е, че отново съм във Вашингтон“, като че ли не си разбрал точно смисъла на думите му. После ще се ръкуваш с президента. Ако са го информирали, че се колебаеш, той ще ти каже: „Надявам се, че много сериозно ще обмислите това предложение и ще го приемете, полковник“. Тогава ти му отговори: „Да, господине“, тоест, че сериозно ще го обмислиш, а не че ще го приемеш. Схвана ли?

— Преди бях майстор на двусмислието и специалист по безсмислените изречения, Чарли. Тъкмо затова не искам да се връщам. Отново се уча на обикновен английски.

— Това е много обезпокоително.

— Предполагам, не си казал на Тед Стансфийлд, че не искам работата.

— Не, защото исках да ти оставя време да помислиш. Направи ли го?

— Да.

— И?

— Ами, снощи обиколих града с такси и се отдадох на дълбок размисъл. Отидох при паметника на Линкълн, изправих се пред статуята на този велик мъж и го попитах: „Как да постъпя, Ейб?“ И ето какво ми отговори господин Линкълн, Чарли: „Кийт, Вашингтон смърди“.

— А ти какво очакваше да ти каже? Тук са го очистили. Трябваше да питаш някой друг.

— Кого например? Петдесетте хиляди, чиито имена са на стената на мемориала ли? Струва ми се, че не би искал да чуеш какво ще ти кажат за Вашингтон.

— Не, не искам.

Автомобилът заобиколи Лафайет Скуеър и се приближи към входа на Западното крило откъм Седемнайсета улица.

— Виж, Кийт, решението си е твое — каза Чарли. — Аз направих каквото поискаха от мен. Доведох те.

— И изобщо не са те карали да ми предлагаш тази работа, така ли?

— Не. Мислех си, че ще я посрещнеш с отворени обятия. Но аз знаех, че няма да стане така.

— И си имал право.

— Тъкмо затова на тази среща може да ми е малко неловко.

— Ще ти прикрия задника.

— Благодаря.

Кийт погледна през прозореца. Точно оттатък Западното крило на Седемнайсета улица се намираше бившата му служба, старата Централна сграда, стогодишна грамада от гранит и лято желязо, построена в стил „Втора френска империя“. Хората или я харесваха, или я мразеха. Чувствата на Кийт бяха смесени. Наскоро възстановеният интериор беше достатъчно пищен, за да е смущаващ, особено ако имаш прозорец на някой от горните етажи, който гледа на юг към черните гета.

Сградата беше около четири пъти по-голяма от Белия дом и преди в нея се бяха помещавали министерствата на отбраната, външните работи и флота. Сега дори не можеше да побере всички служители в Белия дом и там бяха офисите само на висши инстанции като Съвета за национална сигурност. СНС имаше повече или по-малко консултативни функции към президентството и обобщаваше резултатите от разузнавателните сведения, предоставяни от ЦРУ, Разузнавателното бюро на министерството на отбраната, за което преди беше работил Кийт, Бюрото за национална сигурност, занимаващо се предимно с шифроване и разшифроване,

Разузнавателната служба на външното министерство и други шпионски агенции, изобилстващи в и около окръг Колумбия.

Членове на Съвета бяха директорът на ЦРУ, министърът на отбраната, външният министър, председателят на Съвета на началник-щабовете и други такива високопоставени служители, назначени от президента. Това наистина бе елитна група и в дните на Студената война СНС беше далеч по-важен от кабинета, макар да се предполагаше, че никой не би трябвало да го знае.

Преди няколко години бяха поканили Кийт да напусне Разузнавателното бюро на министерството на отбраната и да постъпи в СНС. Тази работа не бе толкова опасна, колкото акциите му по света за РБ, централата на Съвета се намираше по-близо до джорджтаунския му апартамент и той си беше помислил, че ще му е приятно да работи с цивилни. Както се оказа, опасността му липсваше и въпреки че близостта до Белия дом можеше благотворно да въздейства на кариерата му, в други отношения този ход не бе добър.

Сред хората, с които се запозна в СНС, беше полковник Оливър Норт. Кийт не го познаваше отблизо, но след като полковник Норт стана известен, полковник Ландри се обезпокои. Според всички сведения Норт бе добър военен, но за младия полковник работата в цивилна институция явно беше като в заразно отделение, в което се бе заразил от нещо ужасно. Кийт можеше да си представи как същото се случва и с него, затова в службата си винаги носеше маска и си миеше ръцете.

И сега искаха да се върне, не в старата сграда, а явно в самия Бял дом.

Стигнаха до портала на Седемнайсета улица и след като ги провериха, продължиха. Шофьорът спря пред входа и двамата излязоха от линкълна.

На вратата имаше още повече охрана, но този път направо ги въведоха вътре. В малкото фоайе откриха имената им в списъка с хората, с които президентът имаше срещи. Кийт се подписа и в графата „Месторабота и длъжност“ отбеляза „цивилен, пенсиониран“. Часът бе 11:05.

Често беше идвал в Западното крило на Белия дом, обикновено през малко известния подземен проход, минаващ под Седемнайсета улица и водещ към Оперативния център в мазето на сградата. Няколко

пъти се бе качвал и на първия етаж, за да се среща със съветника по въпросите на националната сигурност от предишния кабинет.

— Господа — каза им служителят, след като Чарли се регистрира, — качете се на асансьора и слезте в чакалнята. Ще ви повикат.

Малкият асансьор ги отведе в мазето, където ги посрещнаха и ги отведоха в чакалнята.

Помещението беше наскоро мебелирано и обстановката бе уютна и приятна. Имаше телевизор, настроен на Си Ен Ен, масата до стената беше отрупана с всичко — от кафе до понички или плодове и кисело мляко за онези, които пазеха здравето си. Нямахме само алкохол и цианкалий.

В чакалнята се мотаеха десетина души, мъже и жени, които Кийт не познаваше. Всички хвърляха плахи погледи към новодошлите и се опитваха да открият лицата им в пантеона от вашингтонски богове за един ден.

Чарли и Кийт се настаниха на столове край една ниска масичка.

— Искаш ли кафе или нещо друго? — попита Чарли.

— Не, благодаря, шефе.

Приятелят му се усмихна на намека за променената ситуация.

— Виж — каза той, — ако приемеш работата, пряк началник ще ти е съветникът по въпросите на националната сигурност, не аз.

— Мислех си, че аз ще съм съветникът по въпросите на националната сигурност.

— Не, ще работиш за него.

— А кога мога да стана президент?

— Кийт, тази среща малко ме безпокои. Защо не престанеш с глупостите?

— Естествено. Ще направя няколко лицеви опори. Няма да ми е излишно.

— Адски ми се пуши, но тук не мога да запаля. В какво се превръща това място?

Кийт се огледа. Въпреки приятната мебелировка, това все пак си оставаше подземна стая без прозорци и имаше типичната атмосфера на всички чакални по света. Някъде от недрата на сградата се носеше електрическо бръмчене, което разнасяше студен или горещ въздух в

зависимост от сезона, и след отсъствието си от големия град той осъзна, че шумът изобщо не му харесва.

Нещо повече, в тази стая имаше някакво надвиснало усещане за сюрреалност, предчувствие за почти неизбежна гибел, сякаш всички тук очакваха участието си в едно от онези по-неприятни подземни помещения из страни, в които те застрелват, ако името ти е в списъка за деня.

Кийт бе имал възможност да посети затворническите подземия на Лубянка, бившата централа на КГБ в Москва, превърнала се в нещо като туристическа атракция за отбрани някогашни врагове на покойната съветска държава, като самия него. На мястото на килиите имаше канцеларски помещения, но Кийт си представи, че са го хвърлили в стария затвор, чу писъците на изтезавани мъже и жени и изстрела, отекнал в дъното на коридора, където според обясненията на водача му бяха застрелвали затворниците в тила.

Чакалнята в Западното крило на Белия дом беше съвсем различна, разбира се — тук имаше кисело мляко и по телевизията предаваха световни новини, — но очакването да бъдеш повикан от правителството бе същото.

Нямаше значение за какво викат името ти, а само, че го викат.

В този момент Кийт реши, че не иска повече да чака да викат името му. Бяха го направили преди двайсет и пет години и той се беше отзовал. Направиха го предния ден и той се отзова. Щяха да го повикат и днес, но положението вече бе друго.

Вратата се отвори и друг служител каза:

— Полковник Ландри, господин Адеър, моля, елате с мен.

Двамата се изправиха и последваха младия мъж до асансьора. Качиха се във фоайето и той ги отведе до Правителствената зала в източния край на крилото, почука на вратата, отвори я и ги въведе вътре. Там ги посрещна Тед Стансфийлд.

— Тед, нали си спомняш Кийт? — попита Чарли.

— Разбира се. — Ръкуваха се и Стансфийлд каза: — Радвам се, че успяхте да дойдете.

— Благодаря, че ме поканихте.

— Заповядайте, седнете. — Той посочи два стола до дългата маса от тъмно дърво, на която заседаваше кабинетът.

Правителствената зала, Кийт го знаеше, се използваше за всевъзможни срещи. Всъщност тук водеха различни хора, за да ги впечатлят или сплашат. Някога полковник Кийт Ландри беше останал впечатлен, но никога не се бе страхувал. Сега се чувстваше отегчен и неспокоен.

Той погледна заместник-министъра, четирийсетинагодишен мъж, излъскан и самодоволен.

— Министърът малко закъснява — каза Стансфийлд. — Предишният ви началник генерал Уоткинс също ще дойде, както и полковник Чандлър, който в момента изпълнява длъжността заместник на съветника по въпросите на националната сигурност.

— Господин Ядзински също ли ще присъства? — използва името на самия съветник Кийт, макар че в официален Вашингтон за най-висшите персони се говореше с длъжността им, например „президентът“, „министърът на отбраната“ и така нататък, сякаш от смъртни се бяха превърнали в божества, например „Богът на войната скоро ще дойде при нас“. Но пък за най-нископоставените също се говореше така, например „портиерът“.

— Съветникът по въпросите на националната сигурност ще дойде, ако има възможност — отвърна Стансфийлд.

— Значи всички малко закъсняват, така ли?

— Ами, да. Да ви поръчам ли нещо?

— Не, благодаря.

Зачакаха. Подхванаха общ разговор, като внимаваха да не засягат теми, които по-късно биха изисквали някой от тях да каже „Преди да пристигнете, господине, с господин Ландри обсъдихме този въпрос и той ме информира, че“ или нещо подобно.

— Е, хареса ли ви краткият ви отпуск? — попита Стансфийлд.

Вместо да сложи край на целия маскарад — всъщност заради Чарли — Кийт отвърна само:

— Да.

— С какво се занимавахте?

— Върнах се в родния си град и потърсих някогашната си приятелка.

Заместник-министърът се усмихна.

— Наистина ли? И отново запалихте стария пламък?

— Да.

— О, това е много интересно, Кийт. Имате ли някакви планове?

— Да. Всъщност утре ще я доведа във Вашингтон.

— Прекрасно. Защо не я доведохте още днес?

— Съпругът ѝ ще отсъства от града чак утре.

Кийт усети, че Чарли го ритне под масата в същия момент, в който идиотската усмивка на Стансфийлд угасна.

— Чарли каза, че нямало да има проблем — прибави той.

— Ами... предполагам...

— Въпросната дама е в процес на развод — намеси се Чарли.

— Аха.

Кийт остави забележката без коментар.

Вратата се отвори и в залата влезе генерал Уоткинс в цивилно облекло, следван от друг цивилен, в когото Кийт разпозна полковник Чандлър, макар че почти не беше имал възможност да разговаря с него.

Чарли се изправи, Тед Стансфийлд също, въпреки че като цивилни не бяха задължени да го правят. Кийт не бе сигурен дали да ги последва, но все пак стана и се ръкува.

— Добре изглеждаш, Кийт — каза генерал Уоткинс. — Почивката ти се е отразила добре. Готов ли си пак да скочиш на коня?

— Падането беше много неприятно, господин генерал.

— Още една причина отново да се качиш на седлото.

Кийт знаеше, че Уоткинс ще го каже, но сам си бе виновен, че му е дал повод с безсмисления си отговор. Нямаше представа още колко уклончиви и празни отговори ще успее да измисли, преди да стигнат до основния въпрос.

— Навярно си спомняте Дик Чандлър, когото ще заместите — каза му Тед Стансфийлд. — Полковник Чандлър ще се заеме с по-големи и по-приятни неща в Пентагона.

Ландри и Чандлър се ръкуваха. Чандлър изглеждаше облекчен, че вижда заместника си, помисли си Кийт — а може би просто си въобразяваше.

Перспективата да работят в Белия дом не блазнеше повечето военни, той го знаеше, но в мирно време беше трудно да се измъкнеш от това място, без да навредиш на кариерата си. По време на война бе малко по-лесно — записваш се доброволец за фронта и те убиват.

Всички останаха прави в очакване на министъра на отбраната. Разговорът вървеше неловко. Ако се проточеха, общите теми не бяха

подходящи в Западното крило, а сериозните въпроси като влошената обстановка в бившия Съветски съюз криеха много капани, защото по-късно думите ти можеха да се изтълкуват в официален контекст и да се използват срещу теб. Тед Стансфийлд спаси положението като заговори за нова президентска заповед, която наскоро прочел и която изяснявала предишна заповед, свързана с досадния проблем кой на кого да докладва.

Кийт превключваше каналите, но фоновите смущения му напомниха за организационната схема на разузнавателната общност. Съветът за национална сигурност, в който беше работил, се оглавяваше от президентския съветник по въпросите на националната сигурност Едуард Ядзински. И сега му предлагаша да стане негов заместник или военна свръзка с известно отношение към министъра на отбраната, когото в момента очакваха.

Тази организационна схема имаше всички онези стройно подредени квадрати и триъгълници, някак си свързани със заплетени линии, които никога не се пресичаха и приличаха на електронен модел на ядрена подводница. За разлика от подводницата обаче, която трябваше да се подчинява на научните закони, за да функционира, организацията на разузнаването не се подчиняваше на никакви известни научни, Божии или природни закони, а на закони, зависещи от капризите на президента и конгреса.

Като оставеше това, Кийт не виждаше причина за присъствието на предишния си шеф Уоткинс, тъй като генералът се намираше далеч от дясната страна на схемата, чак на Седемнайсета улица, докато сега той бе по средата, само на няколко души разстояние от върха. Подозираше обаче, че Уоткинс е тук, за да бъде по някакъв начин наказан, че е допуснал пенсионирането на полковник Ландри. Разбира се, той бе изпълнявал заповед, но трябваше да е предвидил, че два месеца по-късно президентът ще поиска същият този полковник Ландри да се върне. Бедният Уоткинс.

Естествено генералът нямаше нужда да се извинява за нищо, но трябваше да присъства на завръщането на полковник Ландри и трябваше да се усмихва или поне да се опитва да се усмихва. Уоткинс беше ужасно вбесен, разбира се, и имаше всички основания за това, но нямаше да го прояви външно по някакъв начин.

По дефиниция, помисли си Кийт, върхът на властта винаги и навсякъде е рай за безумци и безумно поведение — Кремъл, някой византийски дворец, вилата на римския император, бункерът на фюрера. Няма значение как се нарича или как изглежда отвън — вътре е задушно и мрачно, плодородна почва за прогресираща лудост и все по-опасно бягство от действителността. Внезапно изпита желание да отвори вратата и да извика нещо на докторите, които управляват тази лудница.

— Кийт — каза генерал Уоткинс, — забелязвам на лицето ти оная твоя усмивка, която винаги ме е безпокояла.

— Не знаех, че се усмихвам, господин генерал, и никога не ми е било известно, че това ви безпокои.

— Тази усмивка винаги е предшествовала някаква остроумна забележка. Да очакваме ли такава и сега?

— Господин генерал, бих се възползвал от възможността да...

— Кийт — прекъсна го Чарли Адеър, — навярно ще е по-добре да запазиш тази мисъл за някой друг път.

Кийт смяташе, че е дошло времето да каже на Уоткинс какво мисли за него, но в този момент вратата се отвори и влезе министърът на отбраната. Бе дребен оплешивяващ мъж с очила и изобщо не приличаше на човек, ръководещ най-могъщата военна машина на света. Кроткият му вид всъщност не скриваше силна личност — в това крехко тяло не живееше богът на войната Марс. Министърът приличаше на мухльо и си беше такъв.

Министърът се усмихна, ръкува се с всички и се обърна към Кийт:

— Радвам се, че сте тук.

Стансфийлд издърпа стола в края на дългата маса и министърът на отбраната седна. Заместник-министърът даде знак на генерал Уоткинс и полковник Чандлър да се настанят от дясната му страна, а на Кийт и Чарли — от лявата.

— Господин министър, господа, моля да ме извините, но имам друга среща — каза той и излезе от залата.

Министърът погледна Кийт.

— Е, полковник Ландри, навярно се чудите защо ви помолихме да дойдете, затова ще ви обясня. По време на някои съвещания по въпросите на сигурността сте направили добро впечатление на

президента и преди няколко дни той попита за вас. — Дребният мъж се подсмихна и продължи: — Когато някой му каза, че сте се пенсионирали, той отговори, че сте изглеждали прекалено млад за това. И ето ви тук.

Кийт обмисли няколко възможни отговора, сред които и шотландската балада на Чарли. Вместо това използва случая, за да изясни положението.

— Помолиха ме да се пенсионирам, господин министър. Идеята не беше моя. — Той не погледна генерал Уоткинс: щеше да е дребнаво. — Но имам двайсет и пет години служба и сегашното положение напълно ме задоволява.

Министърът, изглежда, не разбра какво точно иска да каже.

— Е, вашето име беше включено в списъка за произвеждане в генералски чин. Президентът съвсем скоро ще го одобри.

— Вече не съм на редовна служба, господин министър — отвърна Кийт. — Уволних се от армията едновременно с пенсионирането си от държавна служба. Затова предполагам, че това производство ще е като офицер от запаса.

Министърът имаше друго виждане по въпроса и продължи:

— Постът, на който ще бъдете назначен, е военен консултант на президентския съветник по въпросите на националната сигурност. По-късно полковник Чандлър ще ви съобщи задълженията ви. — Той замълча, после прибави: — Кабинетът ви ще е тук, в Западното крило.

Произнесе „Западното крило“, сякаш казваше „От дясната страна на Господ“. И наистина, те се намираха в седалището на властта, където близостта до нея сама по себе си означаваше власт, на няколко крачки от Овалния кабинет — където човек буквално можеше да се сблъска в коридора с президента, — в самия епицентър на международните дела. Не бе от онези служби, каза си Кийт, където могат да наминат приятелите или семейството ти и да пият едно кафе с теб.

— Кабинетът ми на втория етаж ли ще е, или в мазето? — попита той.

— В мазето — отвърна полковник Чандлър.

— Може ли да се вижда небето? Искам да кажа, има ли прозорче?

Чандлър като че ли се обърка.

— Вътрешен е — накрая рече той. — Имате секретарка.

— Ами растения?

Чарли Адеър се насили да се усмихне и обясни на всички:

— Полковник Ландри е прекарал последните два месеца във фермата на родителите си и е станал много чувствителен към природата.

— Колко мило — отбеляза министърът на отбраната, после попита: — Имате ли въпроси към мен, полковник?

Вече беше започнал да се изправя и гледаше часовника си, така че Кийт отвърна:

— Не, господин министър.

Всички станаха.

— Добре — каза министърът. — Извинете ме, господа, имам друга среща. — Той погледна Кийт. — Загубата на генерал Уоткинс е печалба за Белия дом. Желая ви успех. — И излезе.

Генерал Уоткинс използва тази възможност, за да каже на Кийт:

— Изненадан съм, че си решил да се върнеш във Вашингтон. Имах чувството, че ти е било достатъчно.

— Така е.

Генералът го изгледа иронично и прибави:

— Може би новата работа ще ти даде нови сили.

— Когато ми сложат същите пагони като вашите, господин генерал — отвърна Кийт, — бихме могли да си премерим силите в някакво спортно състезание.

Тази забележка не допадна особено много на Уоткинс, но доловил промяната в структурата на властта, той я остави без коментар.

— Е, господа — каза генералът, — повече не ви трябва. И аз имам среща. Приятен ден. — Той погледна Кийт. — Политиката не е силната ти страна, полковник.

— Благодаря, знам.

Уоткинс излезе и остави Кийт, Чарли Адеър и полковник Чандлър сами в Правителствената зала. Тъй като повече или по-малко бяха равни по чин, те седнаха, без някой да ги кани. Кийт се настани на няколко стола от тях.

Чандлър говореше за работата и Кийт отново се замисли. Цялото така наречено съвещание беше театър, в който министърът на

отбраната имаше основната роля. Чарли Адеър играеше Юда, генерал Уоткинс — козел опущения, полковник Чандлър беше Пилат, а Тед Стансфийлд бе церемониалмайсторът. Кийт знаеше ролята си, но не произнасяше репликите си както трябва.

Мислите му отново се насочиха към Ани и той се зачуди какво ли би разбрала от всичко това, ако присъстваше. Както беше казал на Чарли, тя бе селско момиче, но имаше буден интелект и всъщност в гимназията и колежа имаше по-високи оценки от него. Освен това също като него беше рожба на популистката традиция на Средния запад и ако се намираше в тази зала, Кийт не се съмняваше, че цялата протоколна надутост би ѝ се сторила отвратителна и че веднага би прозряла празнотата под нея.

Когато започваше службата си, светът бе по-опасен, но управлението на страната му се струваше много по-просто. В онези дни имаше хора, които бяха участвали в разгрома на силите на Оста, всеотдайни слуги на народа, а не свине пред държавната копаня. Сега пенсионираха или гонеха дори представителите на виетнамското поколение като него. И Кийт изобщо не се вълнуваше какви ще са новите им заместници.

През следващите пет минути Чандлър описа задълженията и отговорностите на новата му работа, като я представи в най-положителна светлина и забрави да спомене за двайсетчасовото работно време и кризите в страни, чиито часови пояси, празници и уикенди не съответстваха на вашингтонските.

— На вас хареса ли ви? — прекъсна го Кийт.

— Да ми хареса ли? — Полковникът се замисли за миг, после отвърна: — Тук в Белия дом е много напрегнато, но работата се отразява благотворно.

— Как нещо толкова напрегнато може да е благотворно?

— Ами... възможно е. Чувствах, че върша нещо за родината си, а не за самия себе си.

— Но дали сте работили за доброто на родината си?

— Мисля, че да. Да. Нищо не е свършило, нали знаете. Все още има адски много лоши типове.

— Да. Навярно новите добри хора ще успеят да се справят с новите лоши типове.

— Имаме нужния опит.

— Имаме опит със старите лоши типове. Може би ще успеем да разберем новите реалности, но мислим по стария начин. Все пак бихте ли ми препоръчали да приема тази работа?

Чандлър се прокашля и хвърли поглед към Адеър, който махна с ръка, сякаш за да каже: „Отговори на човека“.

Полковникът се замисли за миг, после отвърна:

— Радвам се, че ги има в досието ми, но не бих пожелал тези последни две години и на най-големия си враг.

— Благодаря ви.

Вратата се отвори и в залата влезе Едуард Ядзински, съветникът на президента по въпросите на националната сигурност. Тримата се изправиха. Той се ръкува с тях и каза на Кийт:

— Радвам се, че успяхте да дойдете с толкова кратко предизвестие.

— Благодаря ви, господин съветник. Аз също.

— Имам друга среща, но исках да си поговорим. Останах впечатлен от опита ви. Търся човек като вас, който да е откровен с мен. Полковник Чандлър гарантира за това. Обичам военните, защото притежават качествата, които ми трябва.

— Да, господин съветник. — „А също — помисли си Кийт, — защото нямат политически амбиции, изпълняват заповедите и лесно могат да се прехвърлят на друга работа, вместо да ги уволняват“. Също като свещениците, призиването на офицера на теория имаше повече тежест от кариерата или личния му живот.

— Бившите ви колеги говорят хубави неща за вас, полковник. Нали, Чарли?

— Полковник Ландри беше гордост за службата ми и цялата разузнавателна общност го уважава — съгласи се Адеър.

— Никога не съм се разбирал с генерал Уоткинс — отвърна на потенциалния си шеф Кийт — и причиних много неприятности на господин Адеър.

Чарли потръпна, но Ядзински се усмихна.

— Не сте голям дипломат, а? Всъщност аз бях в Правителствената зала, когато попитахте външния министър дали изобщо имаме външна политика. — Той се засмя. — Това ми допада. И ще ви подкрепям, полковник. Аз съм пряко подчинен на президента, а вие ще сте пряко подчинен на мен.

Кийт си помисли, че Ядзински наистина може да му хареса и че преди пет-шест години сигурно с удоволствие би работил за него. Но вече бе прекалено късно.

— Въпреки противоречията ми с господин Адеър — отвърна той, — аз го смятам за изключително ерудиран, компетентен и всеотдаен човек. — Кийт се зарадва, че е успял да вметне тези думи, но президентският съветник очевидно не им обърна внимание.

— Полковник Чандлър може да отговори на въпросите ви по-добре от мен — каза Ядзински. Той протегна ръка и Кийт я пое. — Добре дошли в отбора, полковник. — После си погледна часовника. — Имам друга среща. — И без да пуска ръката му, съветникът попита: — Кога можете да започнете?

— Ами, бих искал да обмисля нещата през уикенда...

— Разбира се. Тогава до понеделник. Полковник Чандлър ще ви покаже кабинета ви.

— Полковник Ландри живее в Охайо, господин съветник — каза Чарли.

— Прекрасен щат. Приятен ден, господа. — Ядзински се обърна и излезе от залата.

Кийт си погледна часовника и каза:

— Имам друга среща. Приятен ден, господа.

Чарли се насили да се усмихне и отвърна:

— Имаш среща с президента.

— Трябва да останете в чакалнята, докато ви повикат — прибави Чандлър. После се усмихна на Кийт. — Аз нямам друга среща. Тръгвам си. — Отиде до вратата, обърна се и каза: — Ако се спуснете по стълбището, лесно ще намерите кабинета ми. Оставих ви номера си, ако имате някакви въпроси. — После излезе и макар че Кийт не чу думата „будада“, тя увисна във въздуха.

— Чарли — каза той, — струва ми се, че вече не сме в Спенсървил.

— Какво те кара да смяташ така?

Докато вървяха към вратата, Кийт отвърна:

— Може да се изненадат, ако в понеделник открият кабинета на полковник Чандлър празен.

— Хубаво си помисли през уикенда. Ядзински е един от умните хора в правителството. Опитай. Какво можеш да загубиш?

— Душата си.

Излязоха в коридора и отново слязоха в мазето с малкия асансьор.

— Искаш ли да потърсим кабинета ти? — попита Чарли.

— Не.

Отидоха в чакалнята.

— Струва ми се, че се измъкнах — сякаш на себе си, каза Адеър.

— Благодаря за рекламата.

Кийт разгъна някакъв вестник и не отговори.

Чарли внезапно се засмя и попита:

— Е, можеш ли да се прибереш в Охайо, да си събереш багажа, да се върнеш във Вашингтон, да си намериш апартамент, да го мебелираш и в понеделник сутрин да си на работа?

Кийт го погледна над вестника, но не каза нищо.

— Според мен съветникът не знаеше, че ще напускаш Вашингтон. Е, аз нали му казах... може да не ме е чул.

Кийт прелисти страницата.

— Бих могъл да уредя нещата. Ако искаш, си вземи една-две седмици почивка.

Кийт си погледна часовника.

— Но те разбирам — продължи Чарли. — Тук човек е подложен на страхотен стрес.

Кийт се зачете в някаква статия за уличните задръствания. Минутите течаха.

— Но фактът, че ще работиш в Белия дом... — продължи Адеър.

— Приятелката ти няма ли да се гордее с теб?

— Не — без да вдига очи, отговори Кийт.

— Само недей ми казва, че не е съблазнително.

Кийт остави вестника.

— Чарли, правителствата идват и си отиват. Назначенията в Белия дом са също толкова сигурни и трайни, колкото ездата на див мустанг. Виж, не искам да съм скептичен, но съм поставен в кофти положение и не ми харесва. Това би трябвало да ми е достатъчно, за да отклоня предложението по лични причини. Нали така?

В този момент го повикаха.

— Полковник Ландри, президентът ще ви приеме.

— Късмет — рече Чарли.

Кийт се изправи. Всички в стаята го проследиха с погледи, докато следваше служителя към вратата.

Отново се качиха с асансьора и тръгнаха по коридора към Овалния кабинет. На вратата стоеше човек от охраната, който каза:

— Още няколко минути.

Служителят му припомни протокола и му обясни да не стъпва на Големия печат, изтъкан на килима.

— Да го прескоча ли? — попита Кийт.

— Не, господин полковник, заобиколете го отляво. Секретарката на президента ще мине отдясно, после вие ще продължите към бюрото. Президентът закъснява с графика си и няма да ви кани да седате, а ще дойде да ви посрещне на няколко крачки пред бюрото. Моля, бъдете кратък.

— Да му кажа ли, че съм гласувал за него?

Служителят го изглежда за миг, после сведе очи към списъка със срещите в ръката си, сякаш за да се убеди, че този човек наистина фигурира в него.

Вратата се отвори и една млада секретарка го покани вътре. Двамата заедно пресякоха овалното помещение, тръгнаха по тъмносиния килим и заобиколиха Големия печат, после се насочиха към бюрото на президента, което се намираше пред големите южни прозорци. Кийт си отбеляза, че навън продължава да вали.

Президентът излезе иззад бюрото да го посрещне, усмихна се и му подаде ръка.

— Радвам се да ви видя отново, полковник — каза той.

— Благодаря, господин президент.

— Известно време отсъствахте.

— Да.

— Всичко уредено ли е?

— Не още, господин президент.

— Господин Ядзински ще се погрижи за това. Той е строг, но справедлив началник.

— Да, господин президент.

— Времената са тежки, полковник, и ние ценим човек с вашия опит и честност.

— Благодаря, господин президент.

— Искате ли да ме попитате нещо?

Това бе традиционният въпрос, задаван от президенти, генерали и други висши представители на властта. Преди много време, може би преди раждането на Кийт, тези думи бяха носили действителен смисъл. Сега обаче, когато всички „малко закъсняваха“, отговорът винаги гласеше: „Не, господин президент“. Но Кийт попита:

— Защо аз?

Президентът сякаш, за миг се обърка. Секретарката се прокашля.

— Моля? — каза президентът.

— Защо сте поискали точно аз да заема този пост, господин президент?

— А, разбирам. Ами, спомням си ви като човек, който ме впечатли с ерудицията и проникателността си. Радвам се, че сте тук. — Той протегна ръка. — Добре дошли в Белия дом, полковник.

Кийт хвана ръката му и каза:

— Благодаря за поканата, господин президент.

Секретарката го потупа по рамото, двамата се завъртяха и пресякоха овалното помещение, като заобиколиха Големия печат.

Кийт се озова в коридора, вече без секретарката. Служителят, който го бе довел, каза:

— Благодаря, че дойдохте, господин полковник. Господин Адеър ви очаква във фоайето.

Чарли седеше, където го беше оставил. Изглеждаше малко нервен.

— Как мина? — попита той.

— Шейсет и седем секунди, като се брои и слаломът около Големия печат.

Изведоха ги от Западното крило и шофьорът им побърза да ги посрещне с чадъра. На път за автомобила Адеър попита:

— Какво ти каза?

— Нищо.

— Но смята, че си приел работата, нали?

— Да.

— Какво ще правиш?

— Ще помисля.

— Добре. Запазих маса за обед.

Влязоха в линкълна и Чарли каза на шофьора:

— Към „Риц-Карлтън“.

Напуснаха територията на Белия дом и колата си запроправя път по мокрите улици, както обикновено задръстени в този час.

— Ти прояви необходимата сдържаност — рече Адеър. — Не им трябва хора, които са прекалено нетърпеливи да започнат работа.

— Чарли, това не беше интервю за постъпване на работа.

— Няма значение.

— Ти би ли приел това предложение?

— Без да се колебая.

— Не трябва ли да си оставиш малко време, за да преосмислиш живота си, приятелю?

— Нямам живот. Аз съм държавен служител.

— Започваш да ме безпокоиш.

— Ти си този, който ме безпокои. Влюбен ли си?

— Въпросът не е в това. Не искам да се връщам във Вашингтон.

— Даже да нямаше никаква Ани Бакстър ли?

— Край на обсъжданията.

Известно време пътуваха в мълчание. Кийт гледаше през прозореца към плъзгащия се покрай тях град. Имаше чудесни спомени оттук, трябваше да го признае, но демократичният му инстинкт не можеше да се примири с изключително строгата структура и твърдо установения порядък на официален Вашингтон.

Всяко правителство, на което беше служил, започваше със свой собствен стил, свои представи, енергия, оптимизъм и идеализъм. Но само за година окопалата се бюрокрация отново налагаше задушавашото си влияние и след още толкова новото правителство започваше да става песимистично, изолирано и разяждано от вътрешни противоречия. Човекът в Овалния кабинет бързо се състаряваше и корабът на държавата продължаваше да се клатушка без посока, но и без да потъва.

Кийт Ландри бе скочил от кораба — по-точно го бяха изхвърлили през борда и вълните го бяха изтласкали в Спенсървил. На брега го беше посрещнала невероятно мила жена, но сега другарите му го викаха да се върне. Ако той поискаше, жената можеше да дойде с него, но Кийт нямаше желание да ѝ показва истинската природа на този лъскав бял платноход, нито да я запознава с колегите си, защото се страхуваше, че тя ще се запита що за човек е всъщност. Корабът

нямаше да чака още много, а местният вожд на острова, съпругът на жената, просто му бе заповядал да се махне.

— Понякога попадаш в такава ситуация, че даже да искаш, не можеш да се измъкнеш лесно — каза той.

— Имаш право. Но ти винаги си проявявал невероятната способност да попадаш в такива ситуации.

Кийт се усмихна.

— Искаш да кажеш, че го правя нарочно ли?

— Така изглежда. И обикновено го правиш сам. Дори когато се озоваваш в трудно положение заради други хора, ти намираш начин още повече да го оплетеш. А когато ти предлагат да те измъкнат, отказваш.

— Наистина ли?

— Да.

— Може би е така, защото произхождам от род на фермери, които са разчитали само на собствените си сили.

— Възможно е. А може би просто си ужасен инат.

— Има такава вероятност. Може ли от време на време да ти се обаждат по телефона? Когато се нуждая от още психоанализа.

— Ти никога не се обаждаш на никого. Аз ще ти позвъня.

— Трудно ли ти беше да работиш с мен?

— Остави. — Чарли замълча за момент. — Но бих дал всичко, за да се върнеш.

— Защо?

— Никога не си провалял никого. Никога. Предполагам, че сега си попаднал в същата ситуация. Но убежденията ти вече са други.

— Да... промениха се някъде по пътя между Спенсървил и Вашингтон.

— Опитай да минеш напярко. И като става дума за това, пристигнахме.

25.

Влязоха в хотел „Риц-Карлтън“ и отидоха в „Джоки Клъб“. Метрдотелът поздрави Чарли по име. Докато ги придружаваше до маса за двама в дъното, всички извърщаха глави към тях.

Кийт знаеше, че това е един от най-престижните вашингтонски ресторанти. От откриването му бяха минали повече от трийсет години и сред първите му клиенти се нареждаше Джаки Кенеди.

Беше тъпичко мъжко заведение, но изглежда, жените харесваха храната и оказваното им внимание. Всъщност Вашингтон изобщо си бе мъжки град, въпреки че борбата за равноправие на жените беше започнала именно от столицата. Някои жени тук определено притежаваха власт, но фундаменталните разбирания на града изоставаха далеч зад публичните заявления. Кийт знаеше, че младите красиви жени са нездравословно много повече от връстниците си от другия пол. А и властта действаше като афродизиак и мъжете я притежаваха. Жените, пристигнали във Вашингтон от провинцията, за да работят като секретарки, често се задоволяваха да се греят на отраженията на властта. С други думи, жените в официален Вашингтон бяха като мебели и им стигаше от време на време да ги лъскат и поизтупват от праха. Всички го отричаха, разбира се, но това бе истина.

Атмосферата се променяше, но освен няколкото богати и влиятелни стари вдовици, в „Джоки Клъб“ не обядваха много други жени.

Кийт не идваше често тук, но все пак беше забелязал, че в ресторанта няма политическо разделение. Човек можеше да срещне както Барбара Буш и Нанси Рейгън, така и лидерите на движението за граждански права на чернокожите Върнън Джордан и Джеси Джексън. Имаше и много медийни звезди и Кийт видя Майк Уолъс и Джордж Уил. Изглежда, хората си водеха наум бележки кой с кого обядва.

— Някоя важна личност няма ли да ни окаже честта да се присъедини към нас? — попита той. — Разочароваме всички тези хора.

Чарли запали цигара.

— След няколко седмици и ти би могъл да станеш известен и да облечеш генералска униформа.

— Генералите са нещо обичайно в този град, полковниците са момчета за всичко, а аз и без това вече не нося униформа.

— Така е. Но можеш да накараш секретарката си да позвъни и да каже: „Обаждам се от Белия дом. Бих желала да резервирам маса за генерал Ландри.“

— Прав си — това е почти също толкова важно, колкото и самата работа.

— Помисли и за още нещо — с повишението и трийсетгодишния ти стаж пенсията ти почти ще се удвои и можеш да си живееш чудесно. Когато се пенсионираш, ще си още съвсем млад.

— Какво ти е, Чарли?

— Искам да останеш тук.

— Но няма да съм при теб. Ще съм оттатък улицата.

— Искам да имам приятел в Белия дом.

— Аха. Мотивът.

— Мисля и за твоите интереси.

— Оценявам го.

Сервитърът дойде и Кийт си поръча двоен скоч с лед. Чарли си взе обичайната водка.

— За утре съм ти направил резервация за „Фор Сизънс“ — каза Адеър. — Реших, че би искал да си в Джорджтаун.

— Кой плаща за всичко това?

— Белият дом.

— Включително за хотела, в който ще се настаня с омъжената си приятелка ли?

— Така или иначе, ако утре вземеш полета в два и петнайсет от Толедо, към пет би трябвало да си в стаята си. Ще ти се обадя и всички ще вечеряме в Джорджтаун.

— Добре.

— В понеделник ще направим чудесна обиколка на града и до вторник вече ще сте взели решение.

— С други думи, не се налага да съм на работа в понеделник сутрин, така ли?

— Ще се погрижа за това. Ще ви намерим хотел, докато се устроите някъде. Ще уредя въпроса.

— Благодаря.

Кийт прегледа менюто.

— С повишението ще можеш да си позволиш къща в Джорджтаун — каза Чарли.

— Съмнявам се.

— Колко получава един бригаден генерал? Около осемдесет и пет хиляди, нали?

— Там някъде. Внимателно ще обмисля въпроса.

— Склонен ли си да приемеш?

— Стига за това. Опитвам се да чета менюто.

Донесоха напитките им и Чарли вдигна наздравица.

— За всички нас, които служим, в миналото, настоящето и бъдещето.

— Наздраве.

Сервитьорът взе поръчките им.

— Снощи разговаря ли с приятелката си? — попита Адеър.

— Тя живее със съпруга си.

— А, да. — Той се подсмихна. — На Тед едва не му падна ченето, когато му каза. Беше адски смешно. Не знаех, че ще го изтърсиш. Всъщност защо го направи?

— Въпрос на настроение.

Припомниха си старите времена, поговориха за света след Студената война, замислиха се за бъдещето. Донесоха поръчката и двамата започнаха да се хранят. Всъщност Кийт се чувстваше чудесно. Харесваше Чарли Адеър, харесваше му да обсъжда сериозни въпроси, харесваше скоча и пържолата си. Не можеше да си представи отново да живее тук, но знаеше, че би се върнал в разузнаването, някъде извън страната, може би на място, където наистина щеше да е от полза, но нямаше представа къде може да е това. По ирония на съдбата обаче се бе изкачил прекалено нависоко в йерархията, за да се занимава с оперативна работа, а ако откажеш на президента, недей и помисля за друга служба. И дори да успееш да получи назначение отвъд океана, нямаше да е честно да постъпи така с Ани. Двете й деца учеха в колеж в Охайо и семейството й живееше в Спенсървил. Кийт трябваше да

започне да мисли като цивилен гражданин с лични отговорности и ангажименти.

— Защо все още смятаме, че трябва да сме световни полицаи? — попита той.

— Защото все още разполагаме с милиони служители, милиони квадратни метри канцеларска площ и Конгресът ни е гласувал милиарди долари — без колебание отвърна Чарли. — Това няма нищо общо с идеализма, а само с канцеларската площ. Ако се оттеглим от световната сцена, Вашингтон ще се превърне в призрачен град и „Джоки Клъб“ ще бъде затворен.

— Доста цинична позиция. Можем да работим по вътрешни проблеми. Провинцията умира.

— Това не е за хора като нас. Би ли се съгласил да работиш във вътрешно министерство, в здравеопазването или в социалната служба?

— Не.

— Виждаш ли? Бих отказал, даже да ми предлагат повече пари и по-висок пост. Чарът на работата е в това да помагаш на чужденци или да ги прецакваш. — Чарли запали нова цигара. — Нали не си забравил последиците от мира? Уволниха те, за да можем наново да построим Америка с тези пари. Нищо подобно. Ние продължаваме да се опитваме да управляваме света. Искаме да управляваме света.

— Светът чудесно ще се оправи и без нас.

— Възможно е. Обаче кажи ми — щеше ли да се върнеш, ако Съветите продължаваха да представляват заплаха?

— Ако Съветите продължаваха да представляват заплаха, нямаше да ме уволнят.

— Отговори на въпроса ми.

— Да, щях.

Чарли кимна.

— Виждаш ли, Кийт, тайничко си нещастен, защото Студената война е свършила...

— Не.

— Изслушай ме. Ти посвети живота си на борбата с безбожните комуняги и много хора споделяха чувството ти, че вършиш добро. Ти си продукт на епохата, в която си израснал, продукт на провинцията. За теб това е като свещена война и ти беше на страната на Господ и ангелите. Ти беше един от ангелите. Сега сатаната и неговите легиони

са победени, самите ние нахлухме в ада и освободихме поробените души. А после... Какво? Нищо. Родината ти няма нужда да я закриляш от силите на злото. Беше по-щастлив, когато дяволът беше жив и Белият дом бе основната цел на съветските ракети. Всеки ден си се събуждал във Вашингтон и си знаел, че си на предната линия и защитаваш слабите и уплашените. Трябваше да се видиш как всяка сутрин влизаш в кабинета си, трябваше да видиш огъня в очите си, когато ти казвах, че заминаваш отвъд океана. — Чарли угаси фаса си и продължи: — През последните няколко години приличаше на рицар, който е убил последния дракон, мотае се наоколо в лошо настроение и отказва да убие плъховете в избата, защото било под мъжкото му достойнство. Ти си роден и подготвен за Армагедон. Но тази битка е вече в миналото. Воювахме дълго, спечелихме жалка победа и вече никой не дава пукната пара за нас. Опитай се да откриеш нещо друго, което да те вълнува.

Кийт помълча малко, после отвърна:

— Всичко, което каза, е вярно. Въпреки че не искам да го чуя.

— Не ти казвам нещо, което не знаеш. Виж, трябва да образуваме подпомагана от държавата група, наречена „Хора без цел“.

Кийт се усмихна.

— Истинските мъже не членуват в такива групи. Те не споделят проблемите си с никого.

— Жена ми няма да се съгласи с теб. — Чарли се замисли за миг. — Понякога наистина ми се струва, че се нуждаем от психиатър. Като момчетата от Виетнам. Къде е триумфалният ни парад?

— Насочвам вниманието ти към Паметника на участниците в Студената война — отвърна Кийт.

— Няма такъв паметник.

— Тъкмо затова насочвам вниманието ти към него.

— Ясно. — Адеър се замисли, после каза: — Ужасно разочарование. Но трябва да се справим с него. Знаеш ли какво са правили рицарите между битките? Усъвършенствали са концепцията за романтичната и галантна любов. Мъжествеността ти не се накърнява, ако си влюбен, галантен и ухажваш жена.

— Известно ми е.

— Тя вълнува ли те?

— Да.

— Тогава не се отказвай.

Кийт го изгледа и попита:

— Ами работата?

— Остави я. На щита ти са нарисувани дракони. Недей да убиваш плъхове в избата. За да има с какво да те запомнят.

— Благодаря ти. Чарли.

Поръчаха си по още една чаша.

— Колко време отнема на важна личност като теб да осигури паспорт на друг човек? — попита Кийт.

Чарли разклати четвъртата или петата си водка.

— Може би няколко часа, ако всичко е наред. Ще позвъня на един приятел във външно министерство и ще задвижа нещата. За приятелката ти ли?

— Да.

— Къде отивате?

— Не зная. Сигурно в Европа.

— Трябва да ми кажеш, ако заминаваш някъде, закъдето ти трябва виза. Мога да ти я уредя за един ден.

— Благодаря.

Поръчаха си кафе, бренди и десерт. Наближаваше три, но в ресторанта все още имаше много хора. Удивително, помисли си Кийт, колко много от деловите проблеми на тази страна се решаваха на обеди, коктейли и вечери. Надяваше се, че главите на всички останали са много по-ясни, отколкото неговата и на Чарли.

Адеър разклати брендито си.

— И аз бих напуснал поради същите причини, но имам жена, деца в колежа, ипотека и навик да се храня в скъпи ресторанти. Накрая обаче всички ще си идем, ще си идат момчетата, опознали света по трудния начин, и домораслите кретени ще завладеят СНС и ще разработят програма за предродилни грижи за бременни наркоманки, имигрирали от Източна Европа.

— Пак по-добре, отколкото офисите да опустеят.

— Така е. — Чарли допи брендито си и си поръча ново.

Когато се нахраниха, Кийт каза:

— Ще си поръчам такси до „Хей-Адамс“.

— Не, вземи колата и кажи на шофьора да дойде да ме вземе оттук в пет. Нещо ми се отвори глътка. Ще си поръчаш ли такси до

летището?

— Естествено. — Кийт се изправи. — До утре. С нетърпение очаквам да видя Катрин. Винаги ми е приятно с нея. И с теб, но само понякога.

Чарли с олюляване стана от стола си.

— И аз нямам търпение да се запозная с Ани. — Той замълча, после прибави: — Уговорката за „Фор Сизънс“ си остава. Забавлявай се, не се чувствай задължен и към средата на седмицата напиши любезен отказ на господин Ядзински. След това си свободен да заминеш за Европа.

— Точно такъв е планът ми.

Ръкуваха се и Кийт си тръгна. Вече валеше по-силно. Портиерът го придружи до линкълна с чадъра си. Шофьорът отвори вратата и високо попита:

— Обратно в Белия дом ли, господине?

— Не, имам среща с президента в „Хей-Адамс“.

— Да, господине.

Кийт се качи и автомобилът потегли. Този град бе побъркан.

— Побъркан.

— Господине?

— Господин Адеър иска да го вземеш в пет часа.

— Да, господине.

Кийт се отпусна назад и се загледа в чистачките на предното стъкло. С предложенията си за помощ Чарли, разбира се, се бе опитвал да го накара да се откаже от намерението си да замине. Но аналогията му с дракона и плъховете беше толкова убедителна, че Кийт не изпитваше никакви съмнения в правотата на решението си.

Този град го бе прелъстил. Този град бе уличица и всеки път, щом я видеше, докоснеше или усетеше мириса ѝ, го полазваха тръпки. Беше го накарала да си съблече униформата и го бе чукала, докато не му остана нищо, и въпреки това всяка минута от преживяването му беше доставяла невероятно удоволствие. Тя чукаше и други мъже и това още повече го възбуждаше. Знаеше, че е покварена до мозъка на костите си, безсърдечна и студена. Но бе красива, прелестно облечена и гримирана, умна и му се усмихваше. Той я обичаше с плътта си, но я мразеше с душата си.

26.

В шест часа Кийт съобщи на рецепцията на „Хей-Адамс“, че заминава, и отнесе чантата си до вратата.

— Такси, господине?

— Да, моля.

Той зачака под навеса.

— В този дъжд е трудно да се намери такси — каза портиерът.

— Виждам.

— За летището ли?

— Да.

— Полетите са отложени. Джак минава през крайбрежието на Вирджиния.

— Моля?

— Ураганът Джак. Няма да ни засегне, но ще се вдигне силен вятър и ще вали проливно цяла нощ. Проверихте ли полета си, господине?

— Не.

— От Националното или „Дълес“?

— Националното.

Портиерът поклати глава.

— Ако можете, по-добре опитайте от „Дълес“.

Пред хотела спря такси и портиерът отвори вратата. Кийт се качи и каза на шофьора:

— Как е Националното летище?

— Затворено е.

— А „Дълес“?

— Още е отворено.

— Тогава натам.

Пътуването до „Дълес“, обикновено четирийсет и пет минути по магистралата, отне повече от час. Когато наближиха летището, Кийт не забеляза излитащи или кацащи самолети.

— Хич не изглежда добре, шефе — каза шофьорът. — Искате ли да се върнем?

— Не.

Мъжът сви рамене и продължи.

— Към „Ю Ес Еър“ — рече Кийт.

Стигнаха до залата за заминаващи на „Ю Ес Еър“ и той видя опашките, които чакаха за таксите. Влезе в терминала и провери таблата. Почти всички полети бяха отложени или отменени.

Опита на касите за билети на няколко компании, като търсеше полет, за който и да е град в радиус от сто и петдесет километра около Спенсървил, но не намери нищо.

В седем и половина официално закриха летището до второ нареждане.

Тълпите започнаха да оредяват. Някои хора си тръгваха, други се настаняваха по седалките и се приготвяха за дълго чакане.

Кийт влезе в пълния с пътници бар, взе си бира и седна да погледа монтирания на стената телевизор. Джак бе предизвикал свлачища в Оушън Сити, Мериленд. Последниците от урагана можели да се усетят на сто и петдесет километра от епицентъра му. Според всеобщото мнение до сутринта нямаше да има полети.

Кийт не за пръв път изпадаше в такова затруднение и разбираше, че няма смисъл да се ядосва. По друго време и на друго място положението можеше да е критично, дори на живот и смърт. Сега просто беше важно.

Минаваше осем и петнайсет, а той имаше среща в десет сутринта в западната част на Охайо. Обмисли възможностите си. По въздуха пътят бе около четиристотин и осемдесет километра, по-малко от двучасов полет до Кълъмбъс, малко повече от Толедо, Дейтън или Форт Уейн, Индиана. Във всеки случай, ако успееше да вземе самолет към пет сутринта, в десет щеше да стигне до Спенсървил, но ако се отбиеше във фермата си, щеше да закъснее с няколко часа. И все пак можеше да се обади на сестрата на Ани и да съобщи, че се е забавил.

Но имаше голяма вероятност да не излети навреме. Освен това билетът му беше за Националното летище.

Той излезе от бара и отиде на гишетата за автомобили под наем, пред които чакаха дълги опашки. Нареди се на тази пред „Ейвис“ и най-после дойде неговият ред.

— Имате ли резервация, господине? — попита младият служител.

— Не, но ми трябва автомобил. Какъвто и да е.

— Съжалявам, тук нямаме абсолютно нищо и през нощта не се очаква да се появи.

Кийт вече бе отписал тази възможност, но внезапно попита:

— Ами вашата кола? Пътувам за Охайо. Дотам е десет часа. Ще ви дам хиляда долара и можете да спите на задната седалка.

Младежът се усмихна.

— Съблазнително, но...

— Помислете. Поразпитайте наоколо. Ще чакам в бара.

— Ще поразпитам.

Кийт се върна в бара и си взе още една бира. Вече беше полупразно — хората се отказваха да чакат и самолетните компании насочваха притежателите на билети към близките мотели.

В десет в заведението влезе младежът от „Ейвис“.

— Поразпитах — каза той, — но никой не пътува за там. Най-добре опитайте с влак.

— Благодаря. — Кийт му подаде двайсетдоларова банкнота, но той не я прие. В повечето части на света човек можеше да купи с долари премиер-министъра заедно с колата му. В Америка парите все още имаха думата, но хората си вършеха работата без подкуп и понякога дори без бакшиш. И все пак неговият проблем трябваше да има някакво решение.

Той се замисли. Както се бе убедил през годините, имаше много начини да напуснеш някой град. Но затварянето на летищата поради лошо време, артилерийски обстрел или бунтовници по пистите поставяше на изпитание сухопътния и морския транспорт.

Можеше да се обади на сестра ѝ и да обясни положението, но това щеше да означава преждевременно да се признае за победен — или още по-лошо, че му липсва въображение. И тогава му хрумна нещо.

Той излезе от бара и отиде при външните телефони. Там също имаше опашка и се наложи да чака.

В десет и половина успя да се добере до една от кабините и набра домашния номер на Чарли Адеър, но му отговори телефонен секретар.

— Чарли — каза Кийт, — заседнах на летището. Навън бушува ураган, в случай че не си забелязал. Прати кола да ме върне в хотела. Позвъни на летището. Аз съм на „Дълес“, не на Националното.

После се настани в чакалнята и се зачете във вестник, за да чуе, когато повикат името му. Знаеше, че Адеър ще получи съобщението му, защото в техния бранш хората проверяваха телефонния си секретар от мобифон поне веднъж на час. От това зависеше свободният свят. Или поне бе зависил.

В единайсет без пет повикаха по високоговорителите господин Ландри. Той вече бе открил най-близкия обществен телефон и вдигна слушалката.

— Господин Ландри — разнесе се мъжки глас, — тук е Стюарт, вашият шофьор от сутринта. Господин Адеър ми позвъни и...

— Къде сте в момента?

— Тук съм, на „Дълес“. Мога да ви чакам точно пред залата за заминаващи на „Ю Ес Еър“.

— След пет минути. — Кийт бързо закрачи към изхода. Видя Стюарт, сивокос петдесетинагодишен мъж, да стои до линкълна и отиде при него. Шофьорът сложи чантата му в багажника и Кийт седна на предната дясна седалка.

— Отзад няма ли да ви е по-удобно, господине?

— Не.

Стюарт седна зад волана и потегли по рампата.

— Благодаря — каза Кийт.

— Това ми е работата, господине.

— Женен ли си, Стюарт?

— Да, господине.

— Съпругата ти с разбиране ли се отнася към теб?

Шофьорът се засмя.

— Не, господине. — Той бавно шофираше в силния дъжд и следваше табелите, упътващи към изхода на летището.

— Какви нареждания си получил? — попита Кийт.

— Да ви откарам във „Фор Сизънс“, господине. Запазили са стая за вас. Всичко е пълно заради времето, но господин Адеър е уредил въпроса.

— Той е чудесен човек.

— Господин Адеър ме прати на Националното летище веднага щом чу, че е затворено.

— Оценявам го.

— После му се обадох и той каза, че сте отишли на „Дълес“, затова дойдох тук.

— Съвременните комуникационни средства са истинско чудо. Всички са във връзка помежду си.

— Да, господине. Имам пейджър, клетъчен телефон и радиостанция.

— Господин Адеър каза ли откъде се обаждат?

— Не, господине. Но трябва да позвъня на телефонния му секретар и да съобща, че съм ви открил.

— Аз ще се погрижа за това. — Кийт взе клетъчния телефон, набра номера и каза:

— В колата съм, Чарли. Благодаря ти. Ще се опитам да съм на място утре вечер, но първо ще се върна в Охайо. Позвъни ми на този телефон. — Той го прочете и прибави: — По-късно ще си поговорим. — После затвори и попита Стюарт: — Някога бил ли си в Охайо?

— Не, господине.

— Щатът на кестените.

— Да, господине. — Шофьорът го погледна, но не каза нищо повече.

Приблжиха до изхода на „Дълес“.

— Карай на север по двайсет и осмо шосе — рече Кийт. — Трябва да спрем на едно място, преди да се върнем във Вашингтон.

— Да, господине.

Кийт погледна часовника на таблото. Единайсет и петнайсет.

— Отвратително време.

— Да, господине.

— Би трябвало да знаем за приближаването на този ураган.

— Цяла седмица го повтарят. Сутринта съобщиха, че ще мине по крайбрежието на Вирджиния и че цяла нощ ще има силен вятър и дъжд. Показаха се прави.

— Когато стигнеш до шосе номер седем, карай на запад.

— Добре. — След няколко километра Стюарт попита: — Още колко на запад, господин Ландри?

— Ами около... чакай да видя — около осемстотин.

— Господине?

— Най-после ще имаш възможност да видиш великия щат Охайо, Стюарт.

— Не ви разбирам.

— Съвсем просто е. Трябва да отида в Охайо. Вашингтонските летища са затворени. Пътуваме за Охайо.

Шофьорът го погледна, после погледна радиостанцията и телефона и каза:

— Господин Адеър не... той каза, че...

— Господин Адеър не е наясно с положението. Ще го информирам.

Стюарт замълча. По време на дългогодишната си служба се бе научил да изпълнява каквото му наредят, независимо колко неподходящо или странно му се струва. И все пак Кийт си помисли, че трябва да му каже няколко думи.

— Можеш да се обадиш на жена си и да ѝ обясниш.

— Да, господине. Може би първо трябва да се свържа с господин Адеър. Не знам дали имам право...

— Стюарт, тази сутрин приказвах с министъра на отбраната и президента на Съединените щати. Налага ли се да позвъня на някой от тях, за да получа разрешение?

— Не, господине.

— След известно време ще разговарям с господин Адеър. Ти си гледай пътя. Аз ще набера номера на жена ти. Продиктувай ми го.

Стюарт го направи и Кийт го набра. Заради времето трябваше да опита няколко пъти, но накрая му отговори женски глас и той каза:

— Ало, госпожо...

— Аркел — подсказа му шофьорът.

— Госпожо Аркел, тук е генерал Ландри от Съвета за национална сигурност. Съжалявам, но тази нощ ще се наложи да задържим съпруга ви на работа... Да, госпожо. Ето, разговаряйте с него. — Той му подаде телефона и Стюарт унило го взе.

— Не, не знам колко ще закъснея...

— За всеки случай смятай до утре вечер — каза Кийт.

— Да, скъпа, аз...

Кийт се загледа в дъжда през страничния прозорец.

— По-късно пак ще ти се обадя — каза шофьорът на жена си, затвори и замърмори нещо.

— Всичко наред ли е?

— Да, господине.

— Ето го шосе номер седем. По него ще стигнем до магистрала 81 и ще поемем на север.

— Да, господине.

— Карай бавно. Ще се опитаме да наваксаме по-късно, когато се измъкнем от това време.

— Да, господине. Не мога да нарушавам ограничението за скоростта. Такъв е законът.

— Справедлив закон. Дълъг ден, а?

— Да, господине.

— После ще те сменя.

— Не ми е позволено, господин генерал.

— Полковник. Понякога се представям като генерал. За пред дамите.

Стюарт за пръв път му се усмихна. Докато бавно пътуваха по шосе номер седем, телефонът иззвъня и Кийт отговори.

— Здравей, Чарли.

— Още ли си в колата?

— Не, тичам до нея.

— Стюарт лесно ли те откри?

— Да, сега съм в колата. Нали тук ми се обаждаш?

— Вече трябваше да си във „Фор Сизънс“. Къде сте?

— В колата.

— Къде е скапаната кола?

— На шосе номер седем.

— Защо? Какво му е на пътя от „Дълес“?

— Доколкото зная, нищо.

Последва мълчание. Кийт чу в слушалката далечна музика и разговори.

— Накъде си се запътил, Кийт? — попита Чарли.

— Знаеш накъде.

— Господи, човече, не можеш да отвлечеш държавен автомобил и шофьор...

— Защо не? Отвлечал съм автомобили и шофьори в други държави. Защо да не го направя и тук?

Чарли дълбоко си пое дъх и попита:

— Стюарт с теб ли е?

— Да. Ние се погрижихме за жена му, ти се погрижи за разрешението. Ще се опитам да се върна до утре вечер. Приятно прекарване на купона, вечерята или там, където си. Благодаря, чао...

— Почакай. Виж, не можеш ли просто да й се обадиш и да й кажеш, че ще излетиш от Вашингтон утре?

— Не. Имам среща утре сутрин.

— Кажи й да вземе самолета и да пристигне тук.

— Ще избягаме заедно.

— Мъчен човек си, Кийт.

— Аз ли съм мъчен? Ти ме отвлече във Вашингтон. И си знаел за урагана.

— Не знаех. Поне според прогнозите изобщо не трябваше да се приближава към крайбрежието. Виж, защо Ани просто не вземе самолета...

— Нали си се запознал с мъжа й, Чарли? Адски кофти тип. Тя иска да съм там, когато се освобождава от него. Освен това трябва да си взема някои неща от вкъщи. Разбра ли?

— Да. Няма смисъл да споря с човек, който мисли с оная си работа. Ще успееш ли?

Кийт погледна часовника на таблото. Беше дванайсет и десет.

— Почти — отвърна той.

— Успех тогава. Кажи на Стюарт, че ще го черпя. Обади ми се утре.

— Непременно. — Кийт затвори и се обърна към шофьора. — Господин Адеър ти дължи огромна услуга. Ще черпи.

— Той ми дължи адски много услуги.

— Аз също.

След половин час излязоха на магистралата и поеха на север.

— Запомни пътя. После ще се връщаш сам.

— Да, господине.

Известно време поговориха за спорт. Колкото повече се отдалечаваха от района на урагана, толкова повече отслабваше дъждът

и когато навлязоха в Мериленд, Стюарт се съгласи да наруши ограничението на скоростта с петнайсет километра в час.

В Хейгърстаун Кийт му каза да завие на запад. Пътят бе добър и в този час почти нямаше движение, но минаваше през Апалачите и Стюарт, иначе агресивен градски шофьор, загуби увереността си.

Спряха при един малък комплекс за отдых и след като се върна от тоалетната, Стюарт завари Кийт зад волана.

— Нямате право да шофирате този автомобил, господине.

— Освен при извънредни обстоятелства, а е факт, че ти започваш да клюмаш. Легни си отзад и си почини, иначе ще те оставя тук.

— Да, господине. — Стюарт се подчини и легна на широката седалка.

Кийт потегли и след петнайсетина минути чу Стюарт да захърква. Включи радиото и го настрои на някаква кънтри станция.

На юг от Питсбърг спря да зареди бензин. Беше четири и двајсет и до Кълъмбъс оставаха около пет часа, после още два по второстепенни и черни пътища до Спенсървил и около час до Чатъм. Нямаше да успее за срещата си в десет часа, нито за полета от Толедо в два и петнайсет. Но трябваше поне приблизително да следва плана в някакъв видоизменен вид.

В седем сутринта, все още на няколко часа от Кълъмбъс, Кийт се опита да набере чатъмското бюро справки, за да получи номера на Тери, но не успя да се свърже по клетъчния телефон. Отби при един крайпътен комплекс и намери обикновен телефон. Стюарт се събуди, слезе от колата и се протегна.

Кийт се свърза с бюро и поиска номера на Тери или Лорънс Инграм в окръг Чатъм. Включи се запис, който му го съобщи, и той използва кредитната си карта, за да го набере.

— Ало? — отговори му женски глас.

— Тери?

— Да?

— Тук е Кийт Ландри.

— О, Господи! О...

— Всичко наред ли е?

— Да. Къде си? Идваш ли? Колко е часът?

— Изслушай ме, Тери. На път съм. В момента съм източно от Кълъмбъс. Ще закъснея. Ще пристигна... някъде в ранния следобед.

Разбра ли? Първо трябва да мина през фермата. Всичко ли разбра?

— Да... Ани ще е тук в десет. Какво да ѝ кажа?

Кийт дълбоко си пое дъх. Явно не всички от семейство Прентис бяха интелигентни.

— Предай ѝ каквото ти обясних току-що.

— Аха. Добре. Кийт, толкова се вълнувам за двама ви! Нямах представа колко е нещастна. Това е прекрасно, като сън, не мога да повярвам, че е истина.

Известно време Кийт я остави да бърбори, после я прекъсна:

— Виж, Тери, недей да ѝ се обаждаш. Струва ми се, че подслушват телефона ѝ. Ако ѝ позвъниш, все едно че съобщаваш в полицията. Разбра ли?

— Да... но тя ще дойде в десет...

— Чудесно. Кажи ѝ го лично. Обяждайте. Ще пристигна веднага щом мога. Ще вземем по-късен полет.

— Добре, ще ѝ кажа. По кое време?...

— Към един. Повече няма да се обаждам. Просто ѝ кажи да ме чака.

— Нямам търпение да пристигнеш.

— Аз също. Благодаря, Тери. Благодаря ти за това, че през всички тези години ни беше посредник. Сега го направи за последен път. Става ли?

— Къде си сега?

— Близко до Кълъмбъс, Охайо. Идвам с автомобил от Вашингтон. Времето беше лошо и не успях да взема самолет. Когато Ани дойде у вас, предай ѝ, че съм на път и се извинявам. Кажи ѝ също да не се обажда във фермата. Може да подслушват и моя телефон.

— Твоя телефон ли?

— Да, моя. Мъжът ѝ може да го подслушва.

— Гадно копеле! Мразя го.

— Добре. — Кийт повтори всичко още веднъж, сбогува се и затвори. После отиде при колата и попита Стюарт: — Искаш ли да позвъниш у вас? Ще ти дам кредитната си карта.

— Не, благодаря. Ще се обадя от Охайо.

— Вече сме в Охайо.

— О... Ще позвъня по-късно. Прекалено рано е.

Кийт запали двигателя и потегли на север по околоръстната магистрала покрай Кълъмбъс, после зави на северозапад по път 23.

Денят бе слънчев, студен и с разкъсана облачност. Имаше малко движение, най-вече туристи, навярно насочили се към езерата.

Стюарт изглеждаше очарован от пейзажа.

— Навсякъде само ферми. Какво е това, царевица ли?

— Да, царевица.

— Кой яде цялата тази царевица? На мен ми се случва може би веднъж месечно. Много царевица ли ядете тук?

Вместо да му обяснява разликите между фуражната и сладката царевица, Кийт отвърна:

— Тя присъства в менюто ни три пъти дневно.

Стюарт вече беше съвсем буден, наслаждаваше се на гледката и постоянно му сочеше плевници и домашни животни.

Когато пресякоха границата на окръг Спенсър, приближаваше единайсет.

През последните двайсет и пет километра от пътя Кийт намали скоростта. Не забеляза полиция, пък и нямаше да познаят автомобила му, но не искаше да има проблеми толкова близо до целта.

Спря на отбивката към фермата, взе пощата си от кутията, прегледа я и продължи към къщата. Сред обичайните рекламни листовки имаше няколко призовки от спенсървилския пътнотранспортен съд за различни нарушения, за които не си спомняше да са му връчвали талони. Колкото и дребнаво да беше това заяждане, Кийт разбираш, че полицията може да го арестува по всяко време, ако не се отзове на посочената дата. Тя обаче бе в понеделник и дотогава той отдавна вече нямаше да е в щата.

— Тук ли живеете? — попита Стюарт.

— Да. — Той спря пред портата и излезе. Шофьорът го последва и започна да се оглежда, затова Кийт сам извади чантата си от багажника и каза: — Ела вътре да се измием.

Влязоха в къщата през предния вход и той показа на Стюарт банята на втория етаж.

— Ще те чакам долу. Вземи си нещо от хладилника.

После отиде в стаята си, хвърли чантата на леглото и извади предварително приготвения си куфар от гардероба. В сака му винаги имаше тоалетни принадлежности и бельо, навик, останал от две

десетилетия ненадейни пътувания. Най-важните му документи вече бяха в дипломатическото му куфарче и Кийт пхна паспорта си във вътрешния джоб на самото си.

Изми се в банята, после отнесе багажа си на долния етаж.

Шофьорът пиеше портокалов сок в кухнята. Кийт си наля остатъка от бутилката.

— Съжалявам, че не мога да ти предложа нищо за закуска, Стюарт.

— А, не се безпокойте. — Той се огледа. — Тази къща е ужасно стара.

— Стотинагодишна. Ще можеш ли да се справиш по обратния път до Вашингтон?

— Да, струва ми се.

Кийт извади от портфейла си четиристотин долара.

— Това е за бензин, храна и магистрални такси. Отбий се в някоя ферма и купи прясна продукция. Ще зарадваш госпожа Аркел.

— Благодаря, полковник. Прекарах чудесно.

— Знам. Пак ще го направим някой път.

— Може ли да използвам телефона ви?

— Не, подслушват го. Никой не знае, че съм тук. Позвъни някъде от пътя.

Стюарт бе достатъчно опитен, за да не се изненадва или да задава въпроси. След като му обясни как да стигне до път 23, Кийт прибави:

— Ченгетата в този окръг са кофти. Недей да бързаш.

— Да, господине. Надявам се пак да се видим във Вашингтон.

— Дано. — Стиснаха си ръцете и Стюарт потегли.

Кийт мислено провери списъка с нещата, които трябваше да вземе, после затвори и заключи предната врата и отнесе багажа си отзад при колата.

На предната седалка имаше лист с напечатан текст: „Трябваше да си тръгнеш до петък, а виждам, че колата ти още е тук. В понеделник ще намина да проверя дали си заминал“.

Подпис нямаше и думите не можеха да се разтълкуват като заплаха в съда. Но Кийт нямаше намерение да ходи при окръжния прокурор. Или щеше да убие Бакстър, или да го остави жив. Всъщност зависеше от самия Бакстър.

Зачуди се защо ченгето му дава отсрочка до понеделник, после се сети, че през уикенда е на лов или за риба. Дори полицейският началник се нуждаеше от ден на мир и покой. Нямаше значение. Щеше да си тръгне преди понеделник. Всъщност още тази вечер, когато се прибереше вкъщи и откриеше, че жена му я няма, Клиф Бакстър можеше да разбере, че Кийт Ландри наистина си е заминал, при това заедно с госпожа Бакстър. Той се зачуди дали Ани ще му остави прощално писмо.

Седна зад волана и завъртя ключа. Нищо. Абсолютно нищо. Отключи предния капак, излезе навън и го вдигна. Акумулатора го нямаше и на мястото му беше оставена бележка със съвсем просто съдържание: „Майната ти“.

Той дълбоко си пое дъх. Бакстър го затрудняваше да изпълни обещанието си към Ани. Последните два дни бяха отвратителни, като се започнеше с появата на Чарли Адеър. Посещението в Белия дом също не го бе преизпълнило с щастие. Нито пък ураганът Джак. А сега и това. „Добре, Ландри. Поредният транспортен проблем.“ Той се замисли за миг, после отиде в плевника. Градинският трактор имаше дванайсетволтов акумулатор и амперажът му трябваше да е достатъчен.

Отвори вратата и се качи на трактора. Щеше да го запали, да го подкара до колата, да го остави да се позареди и после да го прехвърли в автомобила. Когато натисна бутона на стартера обаче, се разнесе само глухо изщракване и той погледна таблото. Някой беше включил фара и акумулаторът се бе изчерпал. „Започваш да ми лазиш по нервите, Клиф.“

Кийт слезе и погледна към фермата на Дженкинс оттатък пътя. Помисли си да им поиска назаем акумулатор, но забеляза, че я няма нито колата, нито пикапа им. Можеше да вземе назаем акумулатора на трактора им, със или без тяхно знание, но тук не се правеха такива неща.

Той влезе в кухнята и набра номера им, но както предполагаше, нямаше никого. Фермата на Мюлерови се намираше на около осемстотин метра по пътя.

— По дяволите.

Кийт прелисти телефонния указател, свърза се със сервиза на магистралата и оттам му казаха, че след половин час ще му докарат

нов акумулатор. Накрая човекът прибави:

— Сигурно са го отмъкнали проклетите хлапетии. Трябва да съобщите на ченгетата.

— Непременно. — Той им обясни как да стигнат до фермата и затвори. „Може би трябва да позвъня в «Бакстър Мотърс». Нали акумулаторът ми е именно там.“

Помисли си дали да се обади на Тери. Ани вече го очакваше там, а Клиф Бакстър трябваше да е извън града. Ами ако полицията наистина ги подслушваше? Колкото и предпазливо да разговаряше с Тери, по този начин щеше да вдигне ченгетата под тревога. Всичките му инстинкти и професионалният му опит подсказваха да не го прави.

Използва времето, за да се избърсне, да вземе душ и да се преоблече, като постоянно се опитваше да разглежда всички тези лоши предзнаменования в по-весел контекст. „Истинската любов никога не върви гладко. Тази вечер във Вашингтон, вечеря с Чарли и Катрин, в неделя може би Националната катедрала, в понеделник обиколката на Чарли из Вашингтон, после отказ от предложението за работа, паспортите и полет до Рим не по-късно от сряда.“ Добре изглеждаше. „Къде се бави проклетият акумулатор?“

Четирийсетина минути след разговора със сервиза на отбивката се появи пикап и след десет минути имаше нов акумулатор. Кийт запали колата, докато автомонтьорът още не бе тръгнал, и всичко му се стори наред.

Най-после потегли и малко по-късно вече пътуваше на юг по правото шосе към окръг Чатъм. Беше един и трийсет и пет. Трябваше да стигне за по-малко от час.

Настигна го синьо-бял автомобил на шерифското управление. На Кийт изобщо не му пукаше. В колата имаше само един човек и той реши, че ако го спре, шерифът ще се окаже завързан в собствения си багажник.

В южния край на окръг Спенсър пое на изток по магистралата, за да остави впечатлението, че се насочва към Кълъмбъс в случай, че ченгето се зачуди защо се движи по пътя за окръг Чатъм.

Шерифският автомобил го следва чак до границата на окръг Доусън. Кийт продължи още десетина минути нататък, после отново зави на запад към Чатъм. Подозираше, че шерифът е съобщил по радиостанцията на доусънския си колега да го проследи, но не забеляза

опашка. За разлика от окръжните, шерифските управления в провинциалните градчета бяха малки. В сравнение с прехвърлянето му от Западна в Източна Германия, за да стигне до Берлин, това бе детска игра. Но когато се опитваш да избягаш от полицията, независимо дали става дума за селски шерифи в провинциална Америка, или Щази в ГДР, най-важен е късметът.

След петнайсет минути пресече границата на Чатъм. Не знаеше точно къде се намира, но лесно се ориентира в мрежата от пътища, прокарани почти по посоките на света.

Излезе на окръжно шосе номер 6 и продължи на запад, като четеше табелите на обозначените с числа отбивки и стигна до Т-3, пътя, на който живееше Тери и където го очакваше Ани. Не знаеше накъде да завие, затова хвърли чоп и зави наляво. Шофираше бавно и търсеше викторианската къща от червени тухли. Накрая я видя от дясната страна на шосето и си помисли, че го е водило някакво шесто чувство. После с усмивка си спомни думите на Чарли за това, че следвал половия си орган, макар лично той да смяташе, че следва сърцето си, което в момента биеше ускорено.

Намали скоростта и зави по чакълената отбивка. Първото нещо, което забеляза, беше, че пред къщата има само един автомобил, и то пикап. Страничната врата се отвори и макар да приличаше на Ани, жената, която излезе да го посрещне, не бе любимата му.

27.

Тери спря за миг на прага, после тръгна към Кийт, който вече бе слязъл от колата.

По изражението ѝ той вече знаеше, че Ани я няма, но нямаше представа защо.

— Здравсти, Кийт — каза тя.

— Как си?

— Добре... Ани я няма.

— Виждам.

— Беше тук, но си тръгна.

Той кимна.

— Добре.

— Тя... трябваше да си тръгне.

Известно време и двамата помълчаха, после Тери попита:

— Искаш ли кафе?

— Да.

Кийт я последва в кухнята.

— Седни — каза тя.

Той седна на кръглата кухненска маса.

— Остави ти писмо — докато наливаше кафето, му съобщи Тери.

— Тя добре ли е?

— Да. — Жената остави двете чаши на масата, предложи му сметана и захар и прибави: — Беше разстроена.

— Не я обвинявам.

Тери седна и разсеяно започна да разбърква кафето си.

— Не беше ядосана. Но когато дойде, беше много... ами, възбудена. После, когато ѝ обясних, че ще закъснееш, се разочарова. Но след това се оправи и всичко беше наред.

— Добре. — Кийт я погледна. Тери бе три или четири години по-възрастна от Ани и имаше нейната красота, но не и нейните искрящи очи и енергичност. Беше завършила гимназия две години преди двамата с Ани да станат гаджета и се бе преместила в Кент, така че

Кийт я виждаше само през летните ваканции и по празниците, но както постоянно му напомняше Ани, Тери понякога ги беше прикривала. Тя имаше романтична натура. Беше се запознала с бъдещия си съпруг Лари в колежа и след като се ожениха, напуснаха преди да се дипломират. Кийт и Ани, по това време първокурсници в „Боулинг Грийн“, бяха отишли заедно на сватбата. Тери беше родила около седем месеца след това и тогава Ани му каза: „Ние ще завършим, ще се оженим и ще имаме деца точно в тази последователност“.

— Обядвахме — продължи тя. — От години не я бях виждала толкова щастлива. Някакъв човек отби от пътя да остави нещо и когато чу колата му, тя скочи и се втурна към вратата. — Тери го погледна и се усмихна. — Не би трябвало да издавам семейни тайни, нали?

— Оценявам искреността ти. Можеш да кажеш на Ани, че съм изглеждал като нещастен, чезнец от любов хлапак.

Тя отново се усмихна.

— Изглеждаш уморен. Цяла нощ ли си шофирал?

Кийт кимна.

— Този вид ми е познат. Когато Лари се прибира от път, изглежда ужасно и не е гладен за храна, а само за любов. — Тя се изчерви и прибави: — Какво да ви прави човек, мъже.

Кийт също ѝ се усмихна. Според едно от писмата на Ани отпреди няколко години Лари имал транспортна фирма, а Тери се занимавала със счетоводството. Изглежда, живееха добре, имаха хубава къща и нов пикап. Трите им деца бяха завършили. Беше виждал Лари няколко пъти, когато двамата с Ани се бяха прибирали от колежа, и си го спомняше като едър, кротък човек. Тази сутрин Лари или работеше, или си играеше на неделен шериф, а може би просто се спотайваше някъде, както обикновено правят мъжете, когато се обсъждат любовни въпроси.

— Ани те чака до един — каза Тери, — после съвсем неочаквано рече: „Тръгвам си“ и ти написа писмо. — Тя извади от джоба на дънките си плик и го остави на масата.

Кийт го погледна и видя името си, написано с познатия почерк на Ани. Отпи от кафето си. Имаше нужда.

— Опитах се да я задържа — продължи Тери, — но тя каза, че всичко било наред и щяла да се срещне с теб друг път. Винаги кипи от енергия и човек не може да каже кога е нещастна. Нямам предвид тази

сутрин, а живота ѝ с онова копеле, за което е омъжена. О, Господи, толкова ми се иска да е щастлива! Наистина щастлива!

— На мен също — отвърна Кийт. — А ти как си? Изглеждаш добре.

Тя се усмихна.

— Благодаря. Самият ти изглеждаш страхотно, Кийт. Познах те веднага щом излезе от колата.

— Минаха много години, нали?

— О, да. Бяха добри времена.

— Наистина.

Тери кимна.

— Лари трябваше да иде на работа. Искаше му се да те види. Каза да ти предам поздрав.

— Ще се видим следващия път.

— Надявам се. Та значи си успял в живота. Винаги съм знаела, че ще се справиш.

— Благодаря. Имаш чудесен дом.

— А, тези стари къщи са ужасна досада, но Лари обича да поправя разни неща. Ти си се върнал във фермата, така ли?

— Да. Има много работа. Как са родителите ти?

— Добре. Стареят, но са здрави, слава Богу. А твоите?

— Радват се на Флорида. И не могат да повярват, че имат син пенсионер.

Тя се усмихна.

— Наистина изглеждаш прекалено млад, за да се пенсионираш.

— Очевидно всички смятат така.

— Значи беше във Вашингтон?

— Трябваше да уредя някои неща. Мислех, че ще успея да се върна навреме.

Поговориха още малко. Писмото лежеше на масата между тях. Кийт смяташе, че е важно да поднови връзките си със сестрата на Ани. Всъщност Тери му харесваше и той искаше и тя да го хареса като човек, а не като любовник или спасител на сестра ѝ.

— Мисля само за доброто на Ани — каза той. — Знаеш, че винаги сме се обичали.

Тери кимна и по бузата ѝ се плъзна сълза.

Кийт взе писмото.

— Нещо против да го прочета тук?

— Не, прочети го... — Тя се изправи. — Трябва да пусна прането да се изцеди. — И излезе.

Той отвори плика и прочете: „Скъпи Кийт, не, не съм ядосана, да, разочарована съм. Зная, че не си можел да не заминеш за Вашингтон, но това ми даде няколко часа за размисъл. О, не, Прентис! Стига си мислила!“

Кийт се усмихна. Спомняше си, че в колежа винаги ѝ казваше така, когато тя започваше някакво изречение с думите „Мисля, че...“

Но знаеше, че писмото няма да е забавно, и продължи да чете: „Мисля, че това е важна стъпка за теб. За мен това означава само да се измъкна от положение, което повече не съм в състояние да търпя. Но ти поемаш огромна отговорност — отговорност за мен. Може би това бреме ще ти е излишно. Известно ми е, че съпругът ми ти усложни живота, известно ми е също, че това не представлява проблем за теб. Но ме гризе съвестта. Искам да кажа, Кийт, че ако не бях аз, ти нямаше да си тук и в тази ситуация. Оценявам го. Без мен обаче можеш да правиш каквото си искаш и след всичко, което се случи, това навярно означава да се върнеш във Вашингтон, в Европа или където и да е, без да се мъчиш да ме вместиш в плановите си. Не, не се цупя, просто най-после мисля какво ще е най-добре за теб.“

Кийт бе съвсем сигурен, че знае какъв ще е смисълът на следващите редове, но въпреки това ги прочете. „Струва ми се, че и двамата се нуждаем от известно време, за да премислим нещата. Чакахме толкова дълго и навярно ще изтърпим още няколко седмици. Може би няма да е зле да заминеш — не че искам да заминеш, но при това положение с Клиф така ще е най-добре. И както през последните двайсет години, можеш да поддържаш връзка с мен чрез Тери. Така ще се уговорим къде и кога да се срещнем, за да обсъдим въпроса — но чак след известно време. Зная, сигурно си ядосан, че не съм те изчакала, но просто не можах — извинявай. Никога не съм била добра в писмата. Не мога да изразя чувствата си, но ти знаеш какви са, господин Ландри. С обич, Ани.“

Кийт сгъна писмото и го прибра в джоба си.

Тери влезе в кухнята и попита:

— Още кафе?

— Не, стига ми. — Той се изправи. — Е, още веднъж ти благодаря. Когато видиш Ани, кажи ѝ, че заминавам в понеделник.

— Заминаваш ли? Къде отиваш?

— Още не съм сигурен, но ще ѝ съобща чрез теб, ако нямаш нищо против.

— Добре... виж, нека ѝ позвъня. Тя има клетъчен телефон и може да е в колата. Просто ще ѝ кажа, че си тук.

— Няма смисъл. Вече е късно. — Кийт тръгна към вратата.

— Няма ли да ѝ оставиш поне писмо?

— Не, ще ѝ напиша по-късно и ще го пратя до теб.

Тери го изпрати до колата и каза:

— Не зная какво ти е написала, но разбирам как се чувства. Може би не трябва да обръщаш внимание на писмото ѝ.

— Всичко е наред.

— Едва ли. Какво ви става на двамата?

Кийт се усмихна.

— Лош късмет. Изглежда, не сме улучили момента. — Той се качи в колата и свали прозореца. — Ще се оправим.

— Този път ви оставаше съвсем мъничко. — Тери допря ръка до вратата на автомобила. — Познавам сестра си, Кийт, и не бих казала това на никой друг, освен на теб... Тя е уплашена. Прекарала е ужасна седмица с него.

— Смяташ ли, че е в опасност?

— Според нея не, но... Мисля, че тази сутрин ѝ дойде прекалено много. Притесни се за теб... затова се обади в хижата им в Мичиган и когато Клиф ѝ отговори, тя затвори. Почувства се по-добре, след като знаеше, че е там. И въпреки това само час по-късно каза, че се прибира вкъщи. Това беше около два часа преди да пристигнеш. Изненадана съм, че сте се разминали.

— Дойдох по друг път.

— Ани сигурно е минала покрай твоята ферма.

— Възможно е.

— Опитай се да поговориш с нея, преди да заминеш.

— Няма да е лесно.

— Утре ще ида да я видя. Зная, че не мога да ѝ телефонирам. Но ще намина след черква и някак ще успея да поговоря насаме с нея. Ще ви уговоря среща.

— Наистина съм ти признателен за помощта, Тери, но на нас с Ани ни е нужно време, за да помислим.

— Имаште цели дваайсет години.

— Още няколко седмици няма да променят нещата.

— Може и да ги променят.

— Няма, повярвай ми. Хайде да оставим това. Ще се свържа с теб след няколко седмици. Дотогава главите на всички ни ще са се поизбистрили.

— Добре. Не искам да се намесвам.

— Ти много ни помогна. — Кийт запали двигателя.

— Ядосан си.

— Не, не съм. — Той се усмихна. — Ако ти кажа, че си също толкова хубава и секси, колкото сестра ти, ще се проявиш ли като истинска представителка на Средния запад и ще ми лепнеш ли един хубав шамар?

Тери се усмихна.

— Не, ще получиш целувка. — Тя се наведе и го целуна по бузата през прозореца. — Пази се. До скоро.

— Чао. — Кийт подкара колата и се насочи обратно към окръг Спенсър.

Двайсетгодишната му служба в разузнаването си имаше плюсовете. Човек се научаваше да мисли различно от повечето хора, представяше си живота като партия шах, предварително подготвяше следващите си шест хода и никога не издаваше повече информация, отколкото трябва да знаят другите. Можеше да се довери на Тери, разбира се, но не и на преценката ѝ. За нея бе най-добре да си мисли, че е ядосан. Кийт не се опитваше да я манипулира, а чрез нея и Ани. Но трябваше да си разчисти сметките с Клиф Бакстър и колкото по-малко знаеше Тери, толкова по-добре.

Писмото на Ани. Нямахше нужда да чете между редовете — всичко беше написано съвсем ясно. Тя бе разочарована, навярно наранена. Страхуваше се за сигурността си. Не искаше да го обременява. Кийт приемаше всичко това за чиста монета. Сега Ани искаше от него да я успокои, че всичко е наред — че не трябва да се безпокои за пътуването до Вашингтон, че Клиф Бакстър не го тревожи и че самата тя не е бремена за него.

И все пак го молеше да почака. Даже Кийт да се съгласеше, поведението на съпруга ѝ бе непредвидимо. „Прекарала е ужасна седмица с него.“

Спомни си думите на Гейл за инцидент с огнестрелно оръжие в дома на Бакстъррови и не за пръв път си помисли, че Ани ще застреля мъжа си. Не можеше да ѝ го позволи. Това просто не трябваше да се случва. Но ако се готвеше да го направи, Ани щеше да изчака заминаването му, така че имаше време да ѝ попречи. Ако беше разиграл картите си с Тери както трябва, тя щеше да каже на сестра си, че Кийт Ландри си заминава и че както изглежда, може и да не се върне. Това бе измама, трябваше да го признае, но нямаше как. „В любовта и войната е позволено всичко.“ Е, може би не всичко, но много.

Той пресече границата на окръг Спенсър и след двацет минути пристигна в Спенсървил. Мина покрай къщата на Ани на Уилямс Стрийт, но в отбивката нямаше кола. Продължи, спря пред банката и изтегли от банкомата максимално позволената сума, която в тези краища бе четиристотин долара. После обиколи града, но не видя белия линкълн на Ани.

Напусна Спенсървил, пое по магистрала 22 и спря на бензиностанцията на Арлс да налее бензин.

Боб Арлс излезе и му махна с ръка.

— Как я караш?

— Чудесно. А ти?

— Добре. — Арлс се приближи до него. — Имаш нов шевролет.

— Да.

— Харесва ли ти?

— Естествено.

— Избави ли се от оная бракма?

— Направих я на курник.

Арлс се засмя, после попита:

— Клиф Бакстър изобщо успя ли да те открие?

Кийт го погледна.

— Отби се миналата седмица.

— Да, спомена, че ще наmine. Казах му, че си идвал тук.

— Благодаря. — Той остави маркуча на колонката. Влязоха вътре и Кийт му плати. — Често ли минава оттук?

Изражението на Боб се промени.

— Ами... преди идваше често. Ние зареждаме много от фирмите в града и окръга. Но... хм... имяхме някои проблеми.

— Май чух за това.

— Да... много хора са чули.

Кийт влезе в съседното помещение, което служеше за магазин. Боб Арлс го последва. Зад щанда нямаше никой.

— Къде е госпожа Арлс?

— Замина за известно време. — Боб замълча, после прибави: — Предполагам, знаеш защо, щом си чул за оная църковна среща.

— Но защо е заминала?

— Ами... чувстваше се малко... малко нервна, след като изприказва онези неща.

— Нали е казала истината?

— По дяволите, не. Искам да кажа, че за да получиш нещо, трябва и да дадеш. Жените не разбират от бизнес. — Арлс поклати глава. — Началникът и братовчед му, шерифът Дон Фини, дойдоха тук и ми казаха, че ще накарат фирмите в града и окръга да се насочат към друга бензиностанция. Знаеш ли каква част от бизнеса ми е това? Ще ти кажа. Почти петдесет процента. И знаеш ли какво ще се случи сега? С мен е свършено. Защото тя не си държи устата затворена.

— Значи началникът Бакстър вече не идва тук?

— А, идва също като преди, защото трябва да зарежда служебната си кола тук, докато градският съвет не вземе ново решение. Но почти не разговаря с мен и когато разговаря, не се държи много любезно. Каза ми, че трябвало да се накара на Мери. Отвърнах му, че известно време няма да я вижда тук.

— Още ли си взима каквото си иска?

— Вече няма такова нещо. Винаги си плаща. И какво от това, ако аз съм поискал да му дам нещо за ядене?

Кийт остави до касата някои неща за през уикенда. Арлс мина зад щанда.

— Напускам окръг Спенсър — каза Кийт. — В понеделник.

— Наистина ли? Завинаги?

— Да. Тук нямам работа.

— Нали ти казах? Но жалко. Имаме нужда от повече хора. Сметката ти е двайсет и един долара и седемдесет и два цента.

Кийт му плати и Арлс опакова покупките.

— Следващия път, когато минаваш оттук, това място ще е затворено.

— Жена ти е постъпила както трябва — отвърна Кийт. — Знаеш го.

— Възможно е. Но не се нуждая от враг като Клиф Бакстър, а и на моята възраст е трудно да започнеш всичко отначало.

— На твое място не бих разчитал, че Бакстър ще остане началник още дълго.

— Така ли смяташ?

— Чете ли брошурата за срещата в „Сейнт Джеймс“?

Арлс кимна.

— И какво мислиш?

— Ами... че би трябвало да си озапти оная работа. Но онези другите неща, които приказват, че правил... например, че безплатно зареждаш тук личната си кола... по дяволите, даже да беше вярно, а не е, това си е моя работа. Що се отнася до онези жени, хм, според Мери това го правело неподходящ за началник на полицията. Не зная, защото нямам представа дали жените не лъжат. Но зная, че тези обвинения не са от полза за семейния му живот. Ти познаваш ли госпожа Бакстър?

— Бяхме съученици.

— Наистина ли? Е, тя е прекрасна жена. Няма нужда да слуша такива глупости от ония курви.

— Предай поздравите ми на госпожа Арлс. Би трябвало да си при нея. — Кийт взе покупките си и си тръгна.

Набра домашния номер на Чарли Адеър от телефона пред магазина. Отговори му телефонният секретар.

— Чарли — каза Кийт, — плановете ми се промениха. — Ще се върна след ден-два. Съжалявам за довечера. Поздрави на Катрин. Междувременно, ако ми звъниш на телефона във фермата, имай предвид, че го подслушва началникът на полицията Бакстър, който има безумната идея, че се интересувам от жена му. Стюарт свърши чудесна работа. Би трябвало да се върне преди полунощ. Все още обмислям предложението за Белия дом. Може ли да монтират в подземния ми кабинет флуоресцентна лампа, която да е благоприятна за растенията? Предай много здраве на президента. До скоро.

Тъй като не бе спал цели трийсет и осем часа, към девет вечерта Кийт се приготви за лягане. Когато отвори чекмеджето на нощното шкафче, откри, че глокът му липсва.

За миг се замисли. Портъррови знаеха къде е ключът, но не биха взели пистолета. Бързо провери шкафовете и откри, че вещите са едва забележимо разместени.

Очевидно Бакстър беше влизал в къщата, което не представляваше проблем за полицаи, разполагащ с един-двама ключари на повикване.

Освен оръжието като че ли не липсваше друго, пък и в дома му нямаше нищо компрометиращо, за което да се тревожи. Беше изгорил последните писма на Ани, двайсетгодишната им кореспонденция също бе минала през една или друга служебна машина за унищожаване на документи. Не обичаше да пази стари неща и сега се радваше, че е така.

Изчезването на глока и фактът, че Бакстър е ровил във вещите му, бяха достатъчна причина да го убие и Кийт би го направил, ако не беше обещанието му, а също и това, че ченгето щеше да изгуби жена си, службата си, приятелите си и родния си град. Както се казваше, смъртта щеше да е прекалено голяма милост за него.

Кийт намери стария си боен нож и го остави на нощното шкафче. После угаси осветлението и заспа.

Събуди се призори, взе душ, облече се и слезе в кухнята. Беше студено неделно утро и когато излезе навън, от устата му излизаше пара. Кийт отиде при царевичния блок и обели един от мамулите. Зърната почти бяха придобили нужния цвят. Почти, но не съвсем. Още една-две седмици, ако времето позволи.

Обиколи двора и огледа сградите и оградите. Общо взето, се бе справил отлично и това му беше отнело малко пари, много време и робски труд. Всъщност нямаше представа защо и с каква цел го е направил, но всичко това го изпълваше с радост. Знаеше, че е докосвал и поправял неща, които са докосвали и поправяли баща му, чичо му и дядо му. От дните на прадядо му и прапрадядо му, първият заселник тук, не бе останало много, но Кийт стъпваше по същата земя, по която

бяха стъпвали и те, и рано сутрин или привечер, щом всичко навън стихнеше, можеше да усети присъствието им.

Отиде на черква. Не в „Сейнт Джеймс“, а в „Сейнт Джон“ в Спенсървил. Тук богомолците определено бяха други — по-добре облечени и с по-хубави автомобили. След съда голямата лютеранска черква от тухли и камък бе най-красивата постройка в града. Тя водеше корените си от първите заселници и имаше здрави връзки с настоящата структура на властта. Даже последователите на епископалната църква се отбиваха тук от време на време.

Кийт се оглеждаше за Бакстърови, но не ги видя. Дори буквално да се сблъскаше с якия господин Бакстър, нямаше да има проблеми — беше неделя, намираше се в черква и богобоязливите спенсървилски господа нямаше да допуснат безредие в Божия дом в деня Господен.

Черквата бе голяма — побираше около седемстотин души. Кийт плъзна поглед по гърбовете на насядалите по пейките хора, но отново не забеляза господин и госпожа Бакстър. Ако бяха тук обаче, след службата щеше да ги види да излизат.

Седна отляво в дъното и пастор Уилбър Шенк, изповедникът на госпожа Бакстър, започна службата.

Мина доста време преди да разбере, че Ани е в хора. Седеше в края отдясно на олтара и той можеше отлично да я вижда.

Хорът се изправи и запя. Тя погледна към него така, като че ли го е забелязала отдавна. За миг очите им се срещнаха и Кийт ѝ намигна. Ани се усмихна, докато пееше „Вековната скала“, после сведе очи към молитвеника си. Приличаше на ангел с червената си роба и искрящите от отблясъците на свещите очи. Когато химнът свърши, тя затвори молитвеника и отново го погледна.

Кийт излезе преди края на службата, качи се в автомобила си и напусна Спенсървил.

Спря във фермата на Каули и почука на вратата, но никой не му отвори. Не бе заключено, затова влезе вътре и повика Били Марлон, но изглежда, в къщата нямаше жива душа. Кийт отиде в кухнята, намери молив и някакъв скъсан плик от писмо и написа: „Били, известно време няма да съм в града. Пак ще се видим. Откажи се от пиенето. Иди на преглед в болницата за ветерани в Толедо. Това е заповед,

войнико. Полк. Ландри, армия на САЩ.“ Не знаеше каква полза ще има от писмото му, но се чувстваше задължен да го напише. Остави сто долара на масата и си тръгна.

Помисли си дали да не телефонира на Портърови, но вече се бяха сбогували и не искаше да ги безпокои, като им каже, че планът се е променил. Поредният случай на „колкото по-малко знаят, толкова по-добре“.

Сега беше на ред леля Бети. По пътя се отби в една от фермите и купи бурканчета конфитюр, домашни бонбони, кленов сироп и други сладки неща, от които повечето хора биха се разболели от захарна болест, но които, изглежда, действаха отлично на леля Бети.

Тя си бе вкъщи и както го информира, била канена на обяд у Лили и Фред. Покани го да влезе, но също като повечето възрастни хора, които Кийт познаваше, особено германските му роднини, промяната в плановете ѝ напълно я обърка.

— Трябва да съм там след един час — каза тя.

Лили и Фред живеяха на двайсетина минути път и Кийт с усмивка си спомни теорията на леля Бети за относителността на времето.

— Няма да се бавя — отвърна той. — Ако побързаш, ще стигнеш навреме. Ето, донесъл съм ти някои неща. — Кийт остави пакета на масата и тя започна да вади подаръците един по един.

— О, Кийт, нямаше нужда. Толкова си мил. — И така нататък.

— Лельо Бети, заминавам за известно време и се чудя дали би могла да наглеждаш фермата.

— Пак заминаваш, така ли?

— Да. Не го правя често. По веднъж на всеки четвърт век.

— Къде отиваш този път?

— Във Вашингтон, за да се погрижа за някои неща. Помолих и други хора да хвърлят по едно око на фермата. Джефри и Гейл Портър. Джефри ми беше съученик.

— Кой от Портърови е той? Онзи с тримата сина ли?

— Не, баща му има трима сина. Джефри е един от тях. Той е на моя възраст. Както и да е, просто исках да знаеш.

— Почакай тук. Имам нещо за теб. — Тя отиде в кухнята и се върна с бутилката френско червено бургундско — студено, от хладилника. — Иначе просто ще отиде на вятъра. Вземи го.

— Благодаря.

— Защо не дойдеш с мен у Фред и Лили? Ще им се обадя. Ще намерят място за още един човек. Тя винаги приготвя повече ядене. Само хвърля храната, тая жена. Казах на Хариет, че дъщеря ѝ хвърля...

— Имам друга среща. Изслушай ме, лельо Бети. Зная, че не обръщаш внимание на клюки, че не ги разпространяваш и не им вярваш. Но след няколко дни ще чуеш да се приказва за любимия ти племенник и за Ани Бакстър. Повечето от онова, което ще чуеш, сигурно ще е вярно.

Тя само го изгледа за миг, после отново насочи вниманието си към подаръците на масата.

Кийт я целуна по бузата.

— Не се преуморявай. Ще ти пиша.

Остави я в кухнята, навярно разтревожена дали ще стигне навреме у Лили. Усмихна се. Е, беше получил бутилка вино — чудесна размяна.

Качи се в колата и потегли обратно към фермата. Вече бе следобед и октомврийското слънце клонеше на запад. Северният вятър носеше облаци и пейзажът изглеждаше мрачен, студен и самотен.

Самият той също се чувстваше така, но в същото време беше уверен, че постъпва правилно. На сутринта щеше да замине, със или без нея, но тя щеше да е в сърцето му, както и той в нейното. И щяха да са заедно — следващата седмица, следващия месец или следващата година.

28.

Към шест часа Кийт седеше в дневната, четеше и пиеше бургундското, което вече беше придобило стайна температура. На тавана бе открил кашон със старите си книги от колежа и си беше избрал „Етан Фром“ на Едит Уортън. Навремето му харесваше, както и други американски автори от същия период, сред които Хенри Джеймс, Драйзер и Шъруд Андерсън. Кийт обаче подозираше, че вече никой не ги чете. Мислено си отбеляза да попита Портърви дали в Антиох продължават да търсят Андерсън.

След колежа бе чел главно политическа литература, от онези неща, които се появяваха в списъка с бестселъри в „Уошингтън Поуст“ и навярно никъде другаде. Имаше твърдото намерение през следващите двайсет и пет години да чете книги без непосредствено отношение към каквото и да било.

Беше настроил радиото на станция от Толедо, по която пускаха стари парчета, и Ван Морисън току-що бе изпял „Момичето с кафяви очи“. В момента течеше „Когато мъжът обича жена“ на Пърси Седж. Кийт обожаваше да се люби на фона на тази песен.

Навън се спускаше здрач, още по-мрачен заради облаците, и той видя фаровете да завиват в отбивката, преди да зърне самия автомобил. Няколко секунди по-късно чу хрущенето на гуми по чакъла.

Остави книгата, изключи радиото и погледна през прозореца. Покрай къщата мина бял линкълн, който заобиколи отстрани.

Той отиде в кухнята и излезе през задната врата в момента, в който колата спираше. Вратата се отвори и Ани — с бяло поло, кафява пола от туид и яке — слезе. Водеше енергичния си сив мелез, който изскочи от линкълна и се затича из двора.

Застанаха на няколко крачки един от друг. Ани се усмихна.

— Заради теб обърках химна.

— Приличаше на ангел — отвърна той.

— Странен ангел. Само да знаеше какво ми минаваше през ума.

Сигурно съм се изчервила като робата си.

Кийт я целуна, не страстно, а колебливо, без да знае накъде води всичко това.

— Леля Хариет каза, че ми прашаш поздрави — каза тя.

— Така е. Тя ми харесва. Искам да ѝ пратиш картичка от Рим.

Ани не му отговори директно.

— Спомена ми, че сте вечеряли заедно у леля ти. Постоянно повтаряше колко красив и културен мъж си бил. — Ани замълча, после прибави: — Дори използва думата „секси“.

— Мили Боже! Сега вече аз ще ѝ пратя картичка от Рим.

Забеляза, че тя не се усмихва. Всъщност изглеждаше така, като че ли е намислила нещо.

После случайно забеляза, че на линкълна има синьо-бяла лепенка с надпис „Подкрепете местната полиция“.

Ани проследи погледа му.

— Искаш ли да ти дам една? — попита тя. — Имам много.

— Ще си помисля.

Тя се усмихна, сетне се намръщи.

— Нямам голям избор.

— Зная.

Отново последваха няколко секунди мълчание и Кийт зададе очевидния въпрос, който нямаше нищо общо с романтиката:

— Къде е мъжът ти?

— Още е в хижата на езерото. Вчера следобед ми позвъни и каза, че щял да пренощува там. Щял да се върне към полунощ. Но не ме беше предупредил. А сигурно е знаел, че ще остане.

Кийт кимна. В писмото си Бакстър му съобщаваше, че в понеделник ще провери дали е заминал.

— Сигурна ли си, че не са те проследили?

— Не забелязах полицейски коли нито на градското, нито на окръжното управление, а познавам необозначените автомобили. Така или иначе, след няколко минути си тръгвам. Можем да постоим тук зад къщата.

— Добре. Да ти обяснявам ли за Вашингтон?

— Не. Няма нужда. След като си тръгнах от Тери, чух за урагана по радиото в колата. Просто се разстроих, после щях да се върна, но си помислих, че Клиф ще си е вкъщи, и реших, че ни трябва известна преднина. — Тя замълча, после прибави: — След това той позвъни, че

ще пренощува там. Може би щях да го убия... Снощи в леглото си мислех за теб и за онова, което можеше да се случи вчера.

— Още не е късно.

Ани го погледна, после отвърна:

— Тери ми каза, че утре заминаваш.

— Ти ме помоли да замина.

— О, и откога правиш всичко, каквото ти кажа?

Той се усмихна.

— Някога правех приблизително половината от нещата, за които ме молеше. Не е зле.

— Зависи коя половина.

— Сурова си.

— Не, лесно се предавам. Това ми е проблемът.

— Знам един курс по самодисциплина във Вашингтон. Всички жени от столицата, които познавам, са го изкарали. Ще ти взема рекламна брошура.

— Бедничкият Кийт. Много ли те мъчиха?

— Да не сме във война?

— Не още. — Тя замълча за миг. — Е, наистина искам да ми обясниш за Вашингтон.

— Добре. В четвъртък пристигна бившият ми шеф Чарли Адеър — направо тук, във фермата — и ми съобщи, че предишните ми работодатели искат да се върна. Казах му: „Не, защото съм лудо влюбен в момичето от съседната къща“. На което той отговори: „Ами добре, доведи я със себе си.“ Обясних му, че дребнавият ти съпруг не ти позволява да пътуваш с бившите си любовници...

Ани сподави усмивката си и попита:

— Значи е било по работа, така ли?

— Да. Ти какво си помисли? Че си взимам вашингтонска ваканция, преди да избягам във Вашингтон ли?

— Не знаех какво... хм... нали разбираш... просто се... — Тя го погледна. — И не е свързано с жена?

— О... ясно... не, няма такова нещо. Да не си ревнива?

— Знаеш, че съм ревнива. Но само към теб.

— Е, още една причина да откажа тази работа. Искаха да обикалям света и да прелъстявам държавни ръководителки.

— Недей да ме дразниш. Бях съсипана. Не зная какво ми става. Никога не съм се чувствала така... е, само веднъж. Преди години бях безумно влюбена в един тип.

— Той беше ли ти верен?

— До гроб.

— Беше ли добър в леглото?

— Най-добрият в Охайо.

— Кой кого изостави?

— Така и не разбрахме.

— Тъжна история.

Ани кимна, после го погледна.

— Значи правителството иска да се върнеш, така ли?

— Да, и трябваше лично да отида там, за да откажа...

— Кийт, ако искаш да се върнеш във Вашингтон, не мисли за мен...

— Не искам...

— Изслушай ме. Можеш да се върнеш и ако решиш да сме заедно, ако искаш да съм при теб, ще дойда във Вашингтон.

— Няма да ти хареса. Повярвай ми.

— Може и да ми хареса.

— Ани, ако те помоля да се откажеш от своя свят, и аз трябва да се откажа от моя. Не съжалявам за нищо и се надявам и ти да не съжаляваш.

— Не, Кийт, чуй ме — това тук беше твоят свят и можеше пак да е твой. Но вече не е възможно заради мен и не искам да съм виновна, че няма да се върнеш във Вашингтон.

— Свършихме ли с благородството? Добре. Хайде сега да бъдем егоисти, защото ми се струва, че и двамата искаме едно и също.

— Възможно е. Трябва да си тръгвам.

— Защо?

— Той може да се прибере вкъщи по всяко време. Такъв си е. А ако си направи труда да ми каже кога ще се върне, винаги си пристига няколко часа по-рано, сякаш очаква да ме заvari в леглото с разносвача на мляко или нещо подобно.

— А не може ли да е фермер? Хайде да идем у вас и наистина да му дадем повод да се ядоса.

Тя отново сподави усмивката си.

— Просто се отбих да те видя, преди да заминеш и исках да се запознаеш с Дениз.

— С кого?

Ани повика кучето и то дотича при нея, облиза ръката ѝ, после подуши Кийт и се изправи с лапи на коленете му. Той приклепна и започна да си играе с него. Приличаше на териер с щръкнала козина.

Тя го погледа известно време, после попита:

— Спомняш ли си?

Кийт озадачено вдигна очи към нея.

— Всъщност това е Дениз Четвърта.

И тогава той си спомни — през лятото на шейсет и трета ѝ бе подарил кученце и го бяха нарекли Дениз, заради един хит от онази година. Кийт се изправи.

— Това да не е...

— Това е праправнучката на Дениз. Самата тя умря някъде през седемдесет и трета, но аз задържах едно от кученцата ѝ и го кръстих Дениз Втора, после тя роди и така нататък... аз... беше нещо като спомен, предполагам... всъщност беше сантиментално и глупаво... нали ни знаеш какви сме селските момичета... — Ани погледна кучето, което дърпаше връзките на обувките му, после вдигна очи. — Кучешкият живот е кратък, но... те не си създават проблеми.

Той сведе очи към Дениз, осъзнал, че това куче представлява невероятен символ на обич и вяност.

— Не мога да повярвам, че си го направила.

— Не ми оставаше много... — Тя се опита да се усмихне. — Само ако Клиф знаеше... самият той има кучета, но Дениз е моя и го мрази. Всъщност всички го мразеха. Веднъж старата Дениз го ухапа. — Ани се засмя.

— Всички кучета имат добра преценка.

Тя отново се усмихна.

— Веднъж той ме попита откъде съм взела Дениз и аз му отговорих, че ми я е дал моят ангел пазител.

Кийт кимна, но не каза нищо. Кучето избяга нанякъде. Навярно бе подушило или чуло нещо в плевника. В главата му нахлуха спомени, но той предпочете да мълчи, за да не го издаде гласът му.

Замисли се за деня, в който за пръв път забеляза Ани Прентис в училище, после за лятото, през което започна да я ухажва, за дългите

разходки, за сладоледите в града, за кината, в които седяха, хванати за ръка, за първата им целувка. Сексуалното напрежение едва не го беше подлудило, а по онова време нямаше никакъв шанс наистина да го направят. И все пак една нощ, когато семейството ѝ отсъстваше и той отиде при нея, двамата седнаха на верандата и Ани мълча почти половин час. Отначало разсеяността ѝ го раздразни, после по някакъв начин, който дотогава не бе разбирал, без думи, докосване или поглед, тя му показва, че иска да се любят. Това толкова го уплаши, че той едва не си тръгна. Но не го направи. Просто ѝ каза: „Хайде да идем в твоята стая“. Тази нощ завинаги промени живота му.

Няколко дни по-късно ѝ подари кученцето. Тогава не знаеше, че може да ѝ подари цветя, и през годините подаръците му към жените бяха по-съществени, както и тези, които получаваше от тях. Но кученцето беше първото нещо, което даваше на момиче, а онова, което тя му бе дала в замяна — самата себе си, — беше най-прекрасният подарък в живота му.

— Никога не си ми писала за Дениз — каза Кийт.

— Аз... Не можех да измисля повод да ти спомена за нея, без да изглеждам съзливка. — Ани си пое дъх и го погледна под гаснещата дневна светлина. — И... тези кучета всеки ден ми напомняха за теб. — Тя се усмихна. — Да не се обидиш?

— Не, просто нямам думи.

— Прекалено съм сантиментална... Ще ти издам още една тайна — в къщата на сестра ми имам цял куфар със спомени за Кийт Ландри... любовни писма, снимки, годишниците от гимназията и колежа... подаръци за свети Валентин, картички за рождени дни, плюшено мече... имах и други неща и проявих глупостта да ги взема със себе си, когато се омъжих. Той откри кутията — не писма и снимки, нищо подобно, просто дребни подаръци и сувенири, които си ми купувал, и предполагам, е разбрал, че не са от приятелките ми. Изхвърли ги. Не му казах нищо, защото исках да съм му вярна жена. Но ако преди само подозирах, тогава най-после разбрах, че не съм се омъжила, за когото трябва. — Ани замълча за миг. — Вече трябва да тръгвам.

— При Тери ли си остави багажа?

— Да... Страхувах се да го връщам вкъщи в случай, че той е там. Защо питаш?

— Добре. Да вървим.

— Къде?

— При сестра ти. Заминаваме. Още сега.

— Не, Кийт...

— Сега, Ани. Не утре, не другата седмица или догодина. Сега. Сестра ти обича ли кучета? Защото току-що получи едно. — Той я прегърна и я целуна.

Ани се отскубна от ръцете му.

— Кийт, не... Искам да кажа... наистина ли заминаваме? Сега?

— След минутка. Остави колата си тук. Багажът ми е в шевролета. Повикай кучето и седни вътре. — Той влезе в къщата, взе ключовете си и угаси осветлението. Откъсна лист от бележник и написа „Мамка ти, Клиф“. Подписа се, после излезе навън и взе ключовете от линкълна на Ани. — Искаш ли да му оставиш писмо в колата си?

Тя погледна листа в ръката му и отвърна:

— Не. Той не ми оставя писма.

Докато излизаха по отбивката, Ани попита:

— А ти остави ли му писмо в колата ми?

— Да. Беше дребнаво и детинско.

— Какво му написа?

— Само три думи. Не са „Честит рожден ден“.

Тя се усмихна, но не отговори.

Кийт зави по шосето. Ани седеше до него, Дениз и багажът бяха отзад.

Известно време двамата мълчаха, после тя каза:

— Не мога да повярвам, че е истина.

Кийт завъртя глава към нея и видя, че гледа право напред през прозореца. Имаше малко замаян или може би уплашен вид.

— Добре ли си? — попита той.

Ани кимна и го погледна.

— Истина е.

— Да, и няма връщане назад.

Тя отново кимна, изхлузи венчалния и годежния си пръстен и ги изхвърли през прозореца.

— Няма връщане назад. — После се наведе към него и го целуна по бузата. — Обичам те.

Кийт усети сълзите ѝ по лицето си.
— Липсваше ми — каза той.

29.

Малко след седем и половина вечерта стигнаха до червената викторианска къща и Ани изскочи от шевролета, докато Тери излизаше през страничната врата. Двете сестри се втурнаха една към друга с писъци и възклицания, които Кийт не успя да разбере, и започнаха да се прегръщат, целуват и подскочат като ученички. Макар че той беше причината за тази радост, известно време не му обръщаха внимание, после Тери изтича при него и го прегърна.

— Я виж ти кой се е върнал — каза тя.

— Да, и този път сме заедно.

— О, Кийт, знаех си, че ще стане така.

Ани застана до него и го прегърна. Кийт имаше чувството, че позират за снимка. Тя се обърна към сестра си.

— Заминаваме... — Ани вдигна поглед към него. — Закъде заминаваме, скъпи?

— За Ню Йорк — отвърна той. Това не бе целта на пътуването им, но Кийт още не беше приключил секретната операция. Всъщност с това започваше бягството им от вражеската територия.

— А после за Рим, нали? — попита Ани.

— Точно така.

Дениз се разля от колата и Ани каза на Тери:

— Всичко стана в последния момент... имаш ли нещо против известно време да се грижиш за Дениз?

— С удоволствие. Не сме имали кучета, откакто заминаха децата.

Ани отвори вратата на автомобила, кучето изхвърча като ракета навън и започна да тича наоколо, сякаш познаваше това място.

Страничната врата отново се отвори и на двора излезе Лари, съпругът на Тери. Беше по-едър, отколкото си го спомняше Кийт, над метър осемдесет, и бе понатежал и оплешивял, но все още изглеждаше як. Той поздрави балдъза си, после се ръкува с Кийт.

— Радвам се да те видя.

Лари беше як, мълчалив и подобно на много мъже в тези краища, не си хвърляше думите напразно. Кийт си спомняше, че една вечер бяха пили заедно бира в Спенсървил — може би преди милион бири време — и освен „Ще пия още една“, Лари не бе говорил почти нищо друго. И никога не задаваше въпроси, затова Кийт му каза:

— Двамата с Ани заминаваме.

Лари кимна.

— Едва ли ще имаш проблеми с Клиф Бакстър, освен ако не разбере, че сме били тук.

Лари сви рамене.

— Мисля, че можеш да се справиш с това.

— Да.

— Можете ли да поостанете малко? — попита Тери сестра си.

Ани погледна Кийт.

— Трябва да побързаме — каза той.

— Добре. — Очите им се срещнаха и той си помисли, че Ани се опитва да намери в него увереност.

— Всичко ще е наред — каза Кийт. — Не се налага да минаваме през окръг Спенсър.

Тери кимна.

— Добре.

Лари бе изчезнал. След малко се появи с куфар и сак, които остави на задната седалка на колата, без да каже и дума.

Ани му благодари, после се обърна към Кийт.

— Донесох си багажа в пазарски чанти, но Тери ми даде назаем куфара си.

— Това ли е всичко? — попита той.

— Да. Не нося много неща.

— Струва ми се, че ще ми хареса да пътувам с теб.

Тя се усмихна.

— По пътя мога да си купя каквото ми трябва.

— Да.

— Взех двете писма за децата — каза Тери на сестра си — и утре сутрин ще ида да видя мама и татко. Ще се отбия и при леля Луиз.

Кийт бързаше да тръгнат, но въпреки това попита Ани:

— Защо не си вземеш нещо от куфара със спомени?

Тя му се усмихна.

— Толкова си романтичен. — После погледна Тери. — Нали е много сладък? Може ли да вляза вътре за куфара?

— Разбира се. Заповядай.

Двете жени изчезнаха в къщата и Кийт се обърна към Лари.

— Значи си заместник-шериф в окръг Чатъм.

— Нещатен.

— Имаш ли полицейска радиостанция у вас или в колата?

— И на двете места.

— Можеш ли да подслушваш спенсървилската полиция?

— Понякога. Сигналът е слаб.

— Ами спенсървилското шерифско управление?

— Да.

— Може ли да го направиш тази вечер?

— Естествено.

— Би ли се свързал с чатъмския шериф, за да провериш дали моят шевролет или нейният линкълн са обявени за издирване?

— Няма проблем.

— Ще ти позвъня от колата.

— Добре. — Лари замълча за миг. — Знаеш ли какво, вземете моя автомобил.

— Не мога да го направя.

— Можеш, естествено.

— Виж, Лари, ясно ми е, че онзи тип не е проблем за теб, но не искам да знае, че вие с Тери сте замесени във всичко това.

— Няма значение.

— Ако ме спрат с твоята кола, ще загазиш. Онова копеле ще си постави за цел да те спипа, даже да му отнеме двацет години.

— Не се безпокой за това.

— Обаче се безпокоя. Виж, независимо дали ти харесва, той ти е роднина. Децата му са ти племенници и твоите деца са братовчеди на неговите. Няма нужда от такива вражди в семейството. Добре съм си и с моята кола.

Лари не отговори.

— И да ти кажа честно — прибави Кийт, — не искам да плашим жените.

Лари кимна.

— Така или иначе, предполагам, че през следващите няколко часа няма да ни обявят за издирване и първо ще търсят линкълна на Ани. Имаме достатъчно време.

Лари се замисли за миг, после отвърна:

— Гледайте да се движите по междушатските магистрали. По тези пътища не би трябвало да има окръжна полиция. Щатските пътни патрули едва ли ще получат съобщение за издирването ви, освен ако Бакстър няма конкретно обвинение.

— Няма нищо законно срещу мен — отвърна Кийт.

— Хм... човек никога не знае какво е способен да измисли той. За да ви спрат, не е нужно много. Ще ви задържат и ще го повикат.

— Разбирам.

— Къде е нейната кола?

— Защо питаш?

— Ако просто е оставена край пътя или на някой паркинг и Ани я няма, Бакстър със сигурност ще съобщи на щатската полиция, че жена му е отвлечена.

Кийт кимна.

— Ако колата ѝ е у тях или ако никой не може да я открие, много ченгета ще решат, че става въпрос за семеен скандал или че просто няма проблем, докато не получат повече информация. Разбираш ли?

Кийт отново кимна и каза:

— Скрил съм я.

— Добре.

„Обаче, не е добре — помисли си Кийт, — ако я открият в моя обор.“

— В окръг Чатъм няма да имате проблеми — продължи Лари. — Аз ще се погрижа за това.

— Благодаря.

Сестрите излязоха навън. Ани носеше плюшено мече.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

Или бе прекалено проникателна, или много нервна, а може би просто двамата с Лари нямаха безизразните лица на опитни покерджии.

— Разбира се — отвърна Кийт. — Какво си взе?

Тя му подхвърли мечето и Кийт го разглежда.

— Не съм ти го подарил аз. Объркала си куфарите на гаджетата.

Тя се усмихна и се обърна към Тери.
— Нали ти казах? Саркастичен е и си мисли, че е забавен.
— Е, вече трябва да тръгваме — рече Кийт и се ръкува с Лари.
— Още веднъж ти благодаря.
Ани прегърна сестра си.
— Беше чудесна. Благодаря ти. Ще ви позвъним от Ню Йорк. О, май ще се разплача.
Тя прегърна Лари.
— Пазете се — каза той. — Не се безпокойте за нас.
Телефонът в кухнята иззвъня. Сепнати от една и съща мисъл, всички замръзнаха.
— Може би трябва да отговорите — рече Кийт.
Тери кимна и забързано влезе вътре. Тримата я последваха.
Тя вдигна слушалката.
— Ало?
Изречението ѝ подсказа на Кийт, че става нещо лошо.
— Не, Клиф, не съм я виждала — продължи Тери.
Ани стисна ръката му, като че ли дори самото обаждане на съпруга ѝ я изпълваше със страх.
— Не — продължи сестра ѝ, — беше тук вчера сутринта и остана за обед. Днес след черква се отбих у вас и я видях... Не, не ми е споменавала, че ще ходи някъде... Ами, каза, че имала да пазарува много неща... Не, не зная защо не го е направила вчера... — Тери се изплези на слушалката и въпреки нервността си всички се усмихнаха.
— Откъде да зная дали клетъчният ѝ телефон работи? — попита тя, послуша малко и за всеобща изненада каза: — Виж, Клиф, защо не престанеш постоянно да проверяваш сестра ми? Писна ми... — Тери отново замълча, после рече: — Върви по дяволите, Клиф. — И затвори. — Достави ми страхотно удоволствие — обърна се тя към Кийт, Ани и съпруга си. — Е, нали знаете кой беше?
— Нагруби ли те? — попита Лари.
— Нещо такова.
Той се намръщи.
— Вече не е нужно да го смяташ за роднина — каза му Ани.
Лари кимна. Кийт можеше само да си представи какво означават тези думи за него.
— Откъде се обаждаше? — попита той Тери.

— Каза, че си бил вкъщи. Прибрал се по-рано, отколкото смятал.

— Как ти се стори?

Тя сви рамене.

— Същият. Ядосан.

— Най-после има повод — отбеляза Ани.

Кийт погледна кухненския часовник и видя, че вече е осем без петнайсет. А Клиф Бакстър беше в Спенсървил и болезнено усещаше отсъствието на жена си. Нямаха много време.

— Добре, трябва да тръгваме — каза той.

Излязоха навън и отново се сбогуваха, този път малко припряно.

След минута Ани и Кийт потеглиха. Мечето лежеше помежду им.

Само допреди пет минути Кийт смяташе, че имат всички шансове да се измъкнат без инциденти. Сега вероятността за това бе петдесет процента, риск, какъвто обикновено не поемаше.

30.

Окръжно шосе 6 беше право и равно. В неделната вечер почти нямаше други автомобили и Кийт шофираше на дълги светлини със сто и десет километра в час.

— Всичко наред ли е? — попита Ани. — Недей да ме заблуждаваш.

— Не исках да тревожа сестра ти — отвърна той.

— Значи има нещо.

— Въпросът е колко време ще му трябва на Клиф, за да се сети какво се е случило. Навярно ти можеш да отговориш.

Тя Се замисли за миг.

— Сега е почти осем. Никога не съм закъснявала толкова, без да го предупредя.

Кийт не каза нищо.

— Предполагам, че наистина се нуждаехме от преднина.

— Така нямаше да е интересно.

Ани го погледна и видя, че се усмихва. Но и двамата знаеха, че положението не е забавно.

— Като оставим шегите настрана — рече той, — ти поемаш прекалено голям риск и вината е моя. Ако можех да те откарам до фермата, без да ни видят, щях да го направя и да ти кажа да се прибереш вкъщи.

— Не. Даже да можеше, нямаше да се съглася. Вече съм с теб и повече няма да се върна. И не носиш вина за нищо. Разбра ли?

— Да.

Продължиха на изток и пресякоха границата на окръг Доусън.

— Какво ще направи сега благоверният ти съпруг? — попита я Кийт.

— Ще звъни на клетъчния ми телефон през две минути — нали затова прояви такава щедрост и поръча на „Бакстър Мотърс“ да го монтират в колата ми. Междувременно ще телефонира на родителите,

познатите и приятелите ми, включително на пастора. Когато иска да ме открие, той няма и капчица срам и не е много деликатен по телефона.

— Сигурно всички си мислят, че го мотаеш — усмихна се Кийт.

— Не, смятат го за побъркан. — Ани замълча, после прибави: — Клиф си мисли, че по този начин ме посрамва и наказва за това, че не му съобщавам всеки път, щом отивам някъде. Но всъщност глупакът накрая излиза самият той.

— Още по-добре. Тези разговори ще му отнемат известно време... Сестра ти коя е поред в списъка?

— Обикновено втора след родителите ми. Така че му остава да позвъни на още десетина души.

Кийт кимна.

Ани се усмихна.

— Тери най-после го направи. — Тя имитира плътния глас на сестра си: — „Върви по дяволите, Клиф.“ — После се засмя. — Това ще го накара да беснее около половин час. Не обича жените да му държат такъв тон.

— Че кой обича?

— Ти. И обичаш да отвърщаш по същия начин. Но не си гаден, а забавен. Все още ме караш да се смея. — Ани го ощипа по бузата.

Той се усмихна. Чувстваше се добре. До междушатска магистрала 75 оставаха още петнайсетина километра.

Тя взе мечето и го сложи в скута си.

— Спомняш ли си го?

Кийт погледна кафяво-бялата плюшена играчка.

— От щатския панаир.

— Позна.

— От стрелбището. Имаше страхотен мерник. Още ли обичаш да стреляш?

— Не. Мисля, че вече органически не мога да понасям оръжие.

— Представям си.

— Въръжен ли си? — попита тя.

— Не.

— Защо?

— Нямам намерение да влизам в престрелка с полицията.

— Ами ако е той?

— Няма да минем през малкото му царство.

— Ако реши да ни търси, Кийт, той може да иде навсякъде.

— Е, а ти въоръжена ли си?

Ани не отговори веднага.

— Вчера сутринта бях. Тази вечер ме свари малко неподготвена.

Кийт се замисли, после попита:

— Щеше ли да го използваш?

— Ако се беше опитал да ни спре, да.

— Е... аз също. Да ти кажа честно, щях да си взема пистолета, но той изчезна. Предполагам, че го е откраднал мъжът ти.

— Какво? Искаш да кажеш, че е влизал в къщата ти, така ли?

— Не съм убеден, че е той, но няма много други заподозрени. — След кратко мълчание Кийт прибави: — Няма да ни трябва пистолет. Всичко ще е наред.

— Добре...

Той погледна към нея.

— Преди около два месеца, горе-долу когато пристигнах, у вас е имало инцидент с огнестрелно оръжие, някъде в ранните утринни часове. Ще ми разкажеш ли какво се случи?

Тя сведе глава, дълго гледа към пода и накрая отвърна:

— Не.

— Добре.

— Ще ти разкажа... но не сега.

— Разбирам.

— Откъде научи?

— Градът е малък.

— Хората говорят за Бакстърови, нали?

— Знаеш как е. Ти винаги си била светицата, а той — сатаната.

— А ти си моят ангел пазител.

— Благодаря. Ще опитам. — Кийт имаше нужда от още информация, затова попита: — Какво ще направи Клиф, след като изтормози всички по телефона? Ще повика ли собствените си полицейски сили?

— Възможно е... това е последното средство. Но го е правил. Сега навярно обикаля с полицейската си кола и търси линкълна ми — първо при мотелите, като че ли бих отишла с любовника си в местен мотел. Междувременно ще звъни на всеки, за когото му дойде наум. Когато окончателно побеснее, ще се свърже с полицията — няма да

отиде там, защото не иска да се изправи пред собствените си хора с идиотските си истории как се страхувал, че съм катастрофирала или нещо подобно. Искам да кажа, че от болницата, бърза помощ или полицията биха го уведомили, ако се е случило нещо такова. Той е пълен идиот и хората му го знаят.

— Изглежда, отлично познаваш поведението му в такива случаи — отбеляза Кийт.

— Да, след всички тези години. Имах един много добър приятел в участъка, по-възрастен сержант, и той ми разказваше за безумията му. Клиф се избави от него и от всички добри възрастни ченгета веднага щом можа. Забеляза ли, че повечето от типовете му са млади? Клиф внимателно ги е избирал. Веднъж ми каза, че било като дресирането на кучета — взимаш ги млади, храниш ги със собствените си ръце, караш ги да се страхуват и да са верни само на теб. — Ани замълча за миг. — И после прибави, че с жените било същото.

Кийт не отговори.

— Освен това се опитваше да ги направи също толкова зловни, колкото е той — продължи тя. — Но не вярвам, че е възможно, освен ако поначало не са били такива. Повечето от тях са съвсем нормални — харесват ме, но трябва да играят по свирката на шефа.

Кийт не бе напълно убеден в това, но тъй като не възнамеряваше да минава през окръг Спенсър, нямаше да има възможност да провери. Освен ако не ги арестуваха други ченгета, разбира се, и не ги предадяха в спенсървилския участък.

— Добре — каза той, — значи след телефонните разговори Клиф най-после звъни в полицията и, както предполагам, на окръжния шериф.

— Да. Той е братовчед на майка му.

— И по някое време целият окръг започва да търси белия ти линкълн.

— Да. Преди да ми инсталират телефон в колата, те ме спираха и много любезно ме молеха да позвъня на съпруга си, защото трябвало да ми каже нещо... Мнозина се подхилваха — при това не на мен, а заедно с мен.

— От думите ти излиза, че е адски забавно да си омъжена за местния шеф на полицията.

— Всъщност понякога наистина беше така. Да ми прости Господ, но ми доставяше искрено удоволствие да гледам как се прави на глупак. — Тя замълча, после каза: — Извинявай. Обикновено не съм такава.

— Няма нищо. Ще бъда откровен с теб. Много зависи от това колко време ще му трябва, за да реши да иде до фермата ми.

— Зная.

Той се опита да се постави на мястото на Клиф Бакстър. Замисли се за онова, което Ани му бе разказала за обичайното му поведение. Той всъщност не вярваше, че между жена му и Кийт продължава да има нещо. И все пак накрая щеше да стигне до фермата. А после? Ако завиеше по отбивката, щеше да види, че в къщата е тъмно и че шевролета го няма. Щеше да си помисли, че Кийт Ландри е взел на сериозно заплахата му и е избягал — логично заключение за него, като се имаше предвид невероятното му самомнение. Но ревността и параноичността му можеха да го накарат да заключи нещо друго и в този случай щеше да има право. Ако се сетеше да влезе в обора, щеше да получи отговор на всичките си въпроси. Писмото нямаше особено много да подобри настроението му. Кийт обмисли всичко това и реши, че имат още не повече от час преди полицейските радиостанции в съседните окръзи да запращят.

Половин час след като бяха потеглили от дома на Тери и Лари, приближиха пресечката със 75. На юг тя водеше направо към Дейтън или до шосе 15, по което щяха да стигнат до Кълъмбъс. Пътят дотам беше два часа, а до Дейтън близо три. Летищата в двата града бяха по-големи от това в Толедо и оттам имаха по-голям шанс да хванат полет за Вашингтон или дори за Балтимор или Ричмънд. В момента нямаше значение за къде. Но бе прекалено опасно да пътуват толкова много време.

Летището в Толедо се намираше само на около половин час път, но Кийт не знаеше дали ще успеят да вземат самолет на изток. И все пак трябваше да има някакви полети. Основната му цел беше да напуснат района колкото е възможно по-бързо.

— Мисля, че трябва да се насочим към Толедо, защото пътят дотам е по-кратък — каза той на Ани.

Тя кимна разбиращо.

— Но не зная какви самолети има оттам, нито кога или закъде.

— Не ме интересува нито закъде са, нито кога са.

— Добре. — Кийт зави на север по магистралата. Пътят бе добър, с по две платна във всяка посока, и нямаше много движение. Продължаваше да поддържа сто и десет километра в час. Връщаха се обратно към окръг Спенсър, но нямаше да минат през него. Той се опита да прецени каква територия би покрило полицейското издирване и я попита: — Кога за последен път си разговаряла с някого днес, преди да дойдеш във фермата?

Ани се замисли за миг.

— Към пет позвъних на децата... просто да им чуя гласовете... Том го нямаше, но разговарях с Уенди.

— Господин Бакстър ще се обади ли на дъщеря си?

— Обикновено не го прави, но този път е възможно. Да, струва ми се, че ще ѝ позвъни, защото може да си помисли, че съм отишла да я видя. Споменах му, че ми се иска да ида при нея, но идеята не му допадна.

— Значи Уенди ще му каже, че си била вкъщи към пет и половина.

— Да. Освен това горе-долу тогава оставих съобщение на телефонния секретар на Том.

Кийт погледна часовника на таблото. Беше осем и половина. Ако Бакстър бе провел както трябва разследването си, щеше да разбере, че жена му е в неизвестност от пет и половина, с други думи, през последните три часа, което означаваше, че с автомобил би могла да се е отдалечила на триста километра от Спенсървил. Това включваше Толедо, както и Форт Уейн и Индиана, където имаше също толкова голямо летище. И с всеки изтекъл половин час радиусът на издирването автоматично щеше да се увеличава. Разбира се, ако изобщо имаше издирване.

Ани го погледна и каза:

— Няма нужда да го правиш, Кийт.

— Искам да го направя.

— Но ако не съм с теб, няма да се налага да бягаш.

— Остави ме на следващото крайпътно кафе. Ще позвъня в спенсървилската полиция и ще им кажа...

— Какво ще им кажеш? Че си загубила колата си в моята ферма и че ги молиш да дойдат да те приберат ли?

— Не ме интересува какво ще се случи. Не искам да те излагам на такава...

— Виж, Ани, враждата ми с Клиф Бакстър е от много години. Не го правя заради теб.

— О...

— Просто искам да му отмъкна жената и да го ядосам. Аз заминавам за Вашингтон, ти отлиташ за Рим. Прати ми картичка. Става ли?

— Шегуваш се, нали?

— Саркастичен съм и изобщо не съм забавен. А ти прекалено мислиш за другите. Но оценявам загрижеността ти. — Той замълча за миг. — Ти изхвърли венчалната си халка. Вече се разбрахме, че няма връщане назад. Въпросът е приключен. Завинаги.

— Ясно. — Ани се замисли и отбеляза: — Добре се справяш. Предполагам, че в миналото ти се е налагало да вършиш такива неща.

— Отвличах чужди съпруги поне веднъж седмично.

— Искам да кажа опасни неща. Работата ти беше ли опасна?

— Не и ако човек я върши както трябва. През последните пет-шест години почти не съм ставал от бюрото си. Започнах да ръждясвам.

— Треперя.

— И има защо. — Той стисна ръката ѝ. — Справяш се чудесно.

— С теб се чувствам в безопасност.

— Добре. Сестра ти също изглеждаше страхотно. Здрави гени имало това семейство Прентис.

— Майка ми също не се е състарила много. Сключваш добра сделка, господин Ландри.

— Зная. — Кийт замълча, после прибави: — Стори ми се, че даде на Лари картбланш да изиграе няколко рунда с господин Бакстър.

— Сега Клиф няма да се приближи и на петдесет километра до него, а Лари никога не си е търсил белята. Двамата с Тери се разбират чудесно. Освен всичко останало, жените от рода Прентис са отлични съпруги. — Сякаш прочела мислите му, Ани прибави: — Прав си. Една от тях сбърка в избора си на съпруг.

Макар да знаеше, че не трябва, Кийт попита:

— Някога обичала ли си го?

— Не. Никога.

— Но той те обича.

— Да. Но нито искам, нито се нуждая от такава любов. Прекалено дълго останах при него. След като Уенди отиде в колежа, щях да направя нещо, със или без теб. Вярваш ли ми?

— Да. Постоянно го загатваше в писмата си. Може би тъкмо това ме накара да се върна.

— Никакво „може би“, Кийт. Това беше последната ни възможност. И ти го знаеше.

— Така е.

— Този път ще успеем, нали?

— Разбира се.

— Ако не бях толкова уплашена, щях да подскачам от радост.

— Можеш да подскачаш на седалката в самолета. — Той постави касета в касетофона. — Парчета от шейсетте. Смесен албум. Става ли?

— Чудесно.

„Лавин Спуунфул“ запяха „Вярваш ли във вълшебства?“ и Ани каза:

— Хиляда деветстотин шейсет и пета. Бяхме в първи курс. Нали?

— Точно така.

— Децата ми обичат такива песни.

Следващата песен бе „Тогава можеш да ми кажеш «сбогом»“ на „Казинос“.

— Това е от... май от шейсет и седма. Бяхме предпоследна година в колежа — рече Кийт.

— Да.

Заслушаха се в касетата. Десетина минути по-късно Ани го докосна по ръката и посочи към знака за отбивка пред тях.

— „Боулинг Грийн“.

Той кимна. Странно, че имената на някои места можеха да събуждат толкова много спомени. Сърцето му се разтуптя и когато завъртя глава, за да ѝ каже нещо, видя, че по бузата ѝ се плъзва сълза. Той я погали по тила.

— Знаеш ли... ако е наполовина толкова щастлива, колкото аз бях с теб, дъщеря ми ще запази чудесни спомени за цял живот.

— Сигурен съм, че ще е щастлива, ако прилича на теб.

— Надявам се... тази страна толкова се промени... Не зная дали към по-добро, или по-лошо от времето, когато бяхме млади.

— И аз не зная, но честно казано, вече не ме интересува. Готов съм да живея собствения си живот и се надявам, че светът ще ни остави на мира.

— Сигурно си видял твърде много лоши неща по света, Кийт.

— Така е. И ако трябва да съм откровен, и аз съм дал приноса си за световните проблеми.

— Наистина ли?

— Може би не нарочно.

— Кажете ми едно добро дело, което си направил нарочно.

— Е, така направо не мога... виждал съм добри дела... светът не е лош, Ани, не твърдя такова нещо. Въпреки всичко ужасно, което съм виждал, срещал съм и изключителни прояви на смелост, доброта, честност и любов. — Той замълча за миг. — И чудеса — като например това, че отново те открих.

— Благодаря. Отдавна не съм чувала такива думи. — Тя го погледна. — Зная, че животът ти не е бил розов, Кийт, и че сигурно носиш в душата си белези, рани и разочарования, които ти се иска да забравиш или за които копнееш да говориш. Винаги можеш да ми разкажеш. Ще те изслушам.

— Благодаря. Същото се отнася и за теб.

Пред тях се появи голям зелено-бял надпис: „Летище Толедо“.

— Наближаваме — каза Ани.

— Да.

Трябваха им още само едно-две чудеса.

31.

Докато наближаваха, Кийт не забеляза да излитат или кацат самолети, но това не го обезпокои, защото знаеше, че тук няма много полети, и си спомняше, че има само шест изхода.

Спряха пред входа на терминала, общ и за пристигащи, и за заминаващи.

Нямаше носачи, всъщност нямаше и автомобили и хора.

— Почакай ме тук за момент — каза Кийт.

Малкият терминал бе почти празен и всичко, освен кафенето беше затворено. Положението не изглеждаше обещаващо.

Кийт погледна таблото за заминаващи. Летището се обслужваше от седем компании. Той продължи да препрочита разписанието, отказвайки да приеме факта, че последният самолет за Дейтън е излетял само преди час. По дяволите!

Най-близката каса бе на „Ю Ес Еър“.

— Имате ли полети за където и да е? — попита Кийт.

— Не, господине — отговори служителката.

Той плъзна поглед към другите шест гишета. Повечето бяха затворени.

— Тази вечер изобщо има ли някакви самолети?

Жената го изгледа насмешливо.

— Не, господине. Къде желаете да отидете?

Кийт не искаше следващият ѝ телефонен разговор да е с полицията, затова отвърна:

— Мислех си, че има късен полет за Вашингтон.

— Не, господине. Последните полети от Толедо обикновено са към осем без петнайсет. Да ви резервирам ли място в самолета за Вашингтон утре сутрин?

— Може би. — Той се замисли за миг. — Отворени ли са гишетата за автомобили под наем?

— Не, господине. Последният самолет пристигна преди четирийсет и пет минути.

Това означаваше, че трябва да пътуват с блейъра, а с него нямаше да стигнат далеч.

— В седем и петнайсет има полет за Националното летище — каза служителката. — Пристига в девет без пет. Има места. Да ви запазя ли?

Кийт знаеше, че не трябва да оставя следи, а и във всеки случай до сутринта на всяка каса щеше да има снимка на Ани Бакстър, ако не и негова.

— Господине?

— Не, благодаря. Тук има ли служба за чартърни полети?

— Да, господине. Ето там е. Затворено е, но има телефон.

— Благодаря. — Той отиде до гишетото на чартърната служба, вдигна слушалката и набра написания номер. Отговори му телефонен секретар, който му каза да остави името, номера и съобщението си. Кийт затвори и си помисли, че бягството от Сайгон бе по-лесно, отколкото да се измъкне от Толедо в неделя вечер, въпреки че тогава към американското посолство настъпваха комунистически танкове.

Отиде до един от телефоните и позвъни в дома на семейство Инграм. Отговори му Тери.

— Здравсти — с престорено бодър глас й каза той.

— Кийт! Къде сте? Всичко наред ли е?

— Да. Скоро ще излетим. Ани е на изхода и просто исках още веднъж да ви благодаря.

— О, много мило. Толкова съм щастлива, че успяхме да ви помогнем и...

— Почакай... добре, сега съобщават нашия полет. Дай да благодаря и на Лари.

— Естествено. Той е до мен.

Когато Лари взе слушалката, Кийт го попита:

— Лари, можеш ли, без да безпокоиш жена си, да ми кажеш дали си чул нещо?

— Да. Почакай.

Той измърмори нещо на Тери, после каза.

— Добре, вече мога да разговарям. Преди десетина минути обявиха общо издирване и ми позвъниха да ме питат дали искам да изляза на патрул през нощта.

— Добре... какво и кого търсят?

— Зелен шевролет „Блейзър“ последен модел с твоя регистрационен номер. Търсят Ани Бакстър и Кийт Ландри.

Кийт кимна. Очевидно бяха открили линкълна й.

— Нещо за вероятно местонахождение? — попита той.

— Ами, както обикновено — службите за автомобили под наем, летищата в радиус от четиристотин километра около Спенсървил, разширяващ се на всеки половин час, гари, всички пътища и магистрали, такива неща.

— Защо ни търсят?

— За отвлечане. Изглежда, са открили колата й в твоята ферма.

— Би ли ме посъветвал да ида в полицията и да им обясня?

— Не. Не го прави. Ще те задържат, докато пристигне той и разкаже своята версия. Те са ченгета, също като него.

— Ами ако тя напише заявление, че...

— Разговарях с Бакстър. Каза, че децата му пристигали от колежа. Не знам дали е вярно, но ако е така и ако ги доведат в участъка при вас, ще стане истинска каша. Ако можете да се измъкнете, не се бавете.

Кийт се замисли. Ани нямаше да се върне при Бакстър — но защо да причинява тези мъки на нея и децата й? Имаше други възможности. Или поне така си мислеше.

— Добре — каза той на Лари. — Още веднъж ти благодаря.

— Добре ли си?

— Да. Скоро ще излетим.

— Чудесно. Успех.

Кийт затвори. „Преди десетина минути.“ Това означаваше, че няма време да се измъкне от летището.

Бързо пресече пустия терминал, като се чудеше дали не трябваше да опита в Дейтън или Кълъмбъс. Но така още щеше да е на път и дори да стигнеше до някое от двете летища, там вече щяха да ги търсят. Всъщност след минути щяха да ги търсят и тук.

Така че нямаше смисъл да анализира решенията си — решенията се взимат на основата на онова, което ти е известно и което ти подсказват опитът и интуицията. План А не беше успял. План Б беше прост. Да се скрият.

Излезе навън и видя до колата човек от охраната на летището. Мъжът погледна към него и се приближи.

— Ваш ли е този автомобил? — попита служителят.

— Да.

— Госпожата казва, че заминавате за Ню Йорк. Обясних ѝ, че последният самолет е излетял преди час.

— Наистина. Току-що разбрах.

Ани слезе и застана до Кийт.

— Този господин казва, че сме изпуснали последния полет — рече тя.

— Да. Да се прибираме вкъщи. — Той я хвана под ръка.

Мъжът посочи регистрационния номер.

— Виждам, че сте купили тази кола в Толедо.

Кийт погледна номера, на който имаше реклама на фирмата.

— Точно така.

— Госпожата казва, че идвате от окръг Чатъм.

— Да. Купих автомобила от Толедо. — Той отвори предната дясна врата и Ани се качи.

Кийт забеляза радиостанцията на колана на мъжа. Не искаше да е наблизко, когато излъчеха съобщението за издирването.

— Трябваше да си резервирате места по телефона, вместо излишно да се разкарвате — каза мъжът.

Кийт се бе сблъсквал с прекалено много такива въпроси по света и познаваше мисленето на хората, които ги задаваха. Нямаше представа какво му е казала Ани, освен че искат да отидат в Ню Йорк и че са от окръг Чатъм. Междувременно самият той вече беше питал за полет до Вашингтон.

Кийт погледна Ани и каза с най-добрия си акцент от Средния Запад:

— Нали ти казвах, че трябва да се обадим предварително.

Тя разбиращо кимна и се наведе към отворения прозорец.

— Както вече ви обясних, в последния момент решихме да заминем за Ню Йорк. Точно като на кино. Никога преди не сме пътували със самолет.

— Можете да пренощувате в някой мотел — посъветва ги мъжът.

— Утре сутрин има полет за Ню Йорк на „Ю Ес Еър“.

— Да върви по дяволите — отвърна Кийт. — Прибираме се вкъщи. — После седна зад волана и потегли. Човекът от охраната остана на тротоара. — Беше прекалено любопитен — каза Кийт.

— Не, ти прекалено дълго си живял във Вашингтон. Той просто се опитваше да помогне. Когато разговаря с мен, беше мил.

— Сигурно си права. — Така или иначе, той щеше да запомни лицата им и шевролета.

— Какво ще правим сега? — попита Ани.

— Отиваме в мотел.

— Не може ли просто да отидем в Ню Йорк с колата?

— Едва ли. — Кийт я погледна. — Чух се с Лари. Обявили са ни за издирване, колата също.

Ани не отговори.

Той зави на изток по магистралата и пое към Толедо.

— Не може ли да вземем автомобил под наем? — попита тя.

— Преди разговора с Лари мислех, че можем. Но трябва да сме предпазливи.

Ани кимна.

Наближиха хотел „Шератон“. Кийт отби и паркира така, че колата да не се вижда от фойето.

— Почакай ме тук.

— Точно като едно време — опита да се усмихне тя.

— Нещо такова. — Кийт влезе в хотела. На лавица до рецепцията откри телефона за резервации. Вдигна слушалката и запази места в „Шератон“ на кливландското летище, като събщи номера на кредитната си карта. После се свърза с бюрото на „Ю Ес Еър“ и резервира две места за полета от Кливланд за Ню Йорк в осем и петнайсет сутринта. Бе почти сигурен, че разговорите му могат да се проследят. И дори да можеха, полицията щеше да го търси на междущатската магистрала за Кливланд или по-вероятно да го причака в „Шератон“. Този начин за отклоняване на вниманието беше толкова глупав и прост, че понякога действаше, а за да успее, му бяха нужни само две неща — полиция, достатъчно ефикасна, за да засече резервациите, но достатъчно лековерна, за да повярва, че са действителни. Що се отнасяше до последното, според него ченгетата смятаха, че търсят обикновен гражданин, а не човек, който си е изкарвал прехраната точно с такива неща.

Кийт излезе, върна се при шевролета, извади куфарчето си и седна зад волана.

— Би ли го поддържала?

Ани взе куфарчето. Той потегли от паркинга и продължи на изток по магистралата.

— Няма ли да останем тук? — попита тя.

— Не. — Кийт ѝ обясни какво е направил.

— Това професия ли ти е, или хоби?

— Професия. — Той замълча за момент. — И си мислех, че няма приложение в цивилния живот.

Вече се виждаха небостъргачите на Толедо. Движението тук бе по-натоварено и крайпътната ивица беше по-гъсто застроена.

Кийт се замисли дали да не смени регистрационните номера на шевролета. Това означаваше да открие автомобил, паркиран за през нощта, така че собственикът му да не съобщи в полицията. Междувременно можеха да продължат да пътуват цяла нощ и да пристигнат във Вашингтон преди зазоряване. Но ченгетата така или иначе търсеха зелен „Блейзър“ и ако ги забележеха, щяха да проверят номера в компютъра.

— За какво мислиш? — попита Ани.

— Преценявам възможностите. Да бягаме или да се скрием?

— Защо просто не идем в полицията и не им обясним?

— За това и дума не може да става.

— Защо?

Той ѝ обясни и попита:

— Готова ли си за такава семейна сцена?

Ани се замисли за миг.

— Ако беше само той, щях да го понеса. Но ако доведе децата ми... не зная...

— Защо не се скрием за през нощта и да помислим? Тези издирвания бързо забуксват. Може би до утре сутрин щатската полиция ще проведе няколко разговора със спенсървилския участък и онзи човек от охраната на летището. Спокойно могат да разберат, че господин Бакстър не казва истината.

Тя кимна.

— Възможно е...

— Пък и не ми допада идеята да попаднем в ръцете на ченгетата по това време на нощта без съдия или адвокат.

Ани се насили да се усмихне.

— Разсъждаваш като престъпник.

— Наистина съм бил престъпник в много страни, но никога в родината си. Но правилата са същите. Мисля, че ако се спотаим, времето ще е на наша страна. Но няма да направя нещо, което не ти харесва.

— Отдавна не съм чувала тези думи. — Тя се замисли за миг. — Навярно трябва да спрем за през нощта... и ако се налага, утре сутрин ще се срещна с него и ще обясня на полицията.

— Ако имаме късмет, няма да се наложи да го видиш нито утре, нито никога.

— Добре.

— Значи сега търсим мотел за любовни двойки. Да ти е известен някой?

Ани се усмихна.

— Поне шест-седем.

— И един е достатъчен. Отвори куфарчето. — Кийт ѝ даде комбинацията.

Тя повдигна капака.

— Това ще те разсмее. Има фалшиво дъно. — След като ѝ обясни как да го отвори, той каза: — Трябват ми слънчевите очила и малкият кафяв плик.

Ани ги извади.

Кийт взе очилата и си ги сложи.

— Сега отвори плика. И без да се смееш.

Тя се подчини и извади мустаци със същия светлокестеняв цвят като косата му.

— Отлепи целофана и ми ги сложи.

Ани го направи и той се погледна в огледалото.

— Какво мислиш?

— Нямам думи.

— Много ме утешаваш. Продължавай да се оглеждаш за мотел. — Той извади от джоба на якето си гребенче и се среса.

— Какво ще кажеш за това? — попита Ани. — Вдясно пред нас.

Кийт видя подвижна светеща реклама, на която пишеше „Мотел «Уестуей» — 29 долара“. Отбиха и скоро стигнаха до паркинга. Кийт спря така, че шевролетът да не се вижда от фоайето, и каза:

— Добре. Сега е като едно време. Връщам се след две минути.

— Някога взимаше ключа за четирийсет и пет секунди.

Той ѝ се усмихна, слезе от колата, забеляза паркирания наблизо форд „Ескорт“ и отиде на рецепцията.

Младият служител вдигна поглед от телевизора.

— Трябва ми стая — каза Кийт, като се опита да си придаде нетърпелив вид.

Младежът му подаде регистрационен формуляр.

— Колко струва за няколко часа?

— Пак толкова.

— Виж, току-що я водих на вечеря, приятел. Не може ли поевтино?

— Докога ще останете?

— Сигурно до полунощ. Дотогава ли ти е смяната? Можеш да провериш.

— Да, до полунощ съм, но не ви карам да бързате.

— Знаеш ли какво, може да се позабавим малко. Ще ти дам двайсет и пет за цялата нощ.

— Добре.

Кийт попълни формуляра и прояви известно творчество, като в графата за автомобил посочи форд „Ескорт“. Служителят, който можеше да го идентифицира по мустаците и очилата, си тръгваше в полунощ. Дотук добре. Даде на младежа парите, взе ключа за стая 7 и излезе.

Върна се в колата и паркира на няколко места от това на тяхната стая. В неделя вечер нямаше много автомобили, пък и мястото не се виждаше от магистралата. Но така или иначе, нямаше намерение да остави шевролета тук.

Взеха багажа си, включително касетите, документите и всичко останало.

Кийт отвори и влязоха.

— Прекрасно е — каза Ани, след като включи лампата.

Всъщност мотелът бе долнопробен. Кийт откри телефонния указател на лавицата на нощното шкафче и прелисти жълтите страници.

— Какво търсиш?

— Трябва ми... а, ето го. — Той затвори указателя и каза: — Ще се върна след петнайсетина-двайсет минути.

— Къде отиваш?

— Да оставя колата някъде по-надалеч от тук.
Тя го хвана за ръката.
— Идвам с теб. Ако дойдат, не искам да съм сама.
— Добре.

Спряха до рекламното табло край магистралата. Кийт слезе, издърпа щекера на таблото и го изключи, после седна зад волана и каза:

— Достатъчно клиенти за тази нощ.
Ани го погледна, но не отговори.
Той пое надясно към Толедо.
— Ще се наложи да се върнем пеш.
— Добре.

В срещуположното платно се появи полицейски автомобил и ги подмина. Кийт погледна в страничното огледало, но патрулната кола продължаваше да се отдалечава.

— Според телефонния указател на магистралата има представителство на „Шевролет“. Номерът е нечетен, така че трябва да е от лявата страна.

Тя кимна.

— Подходящо място да я оставиш. По-умен си, отколкото изглеждаш, Ландри.

— Благодаря.
— Още ли ти трябва мустаците и очилата?
— Да, за фантазиите ти по-късно.
Ани се усмихна и го оципа по ръката.
— Ти си моята фантазия.

Наближиха паркинга на „Шевролет“. Кийт намали скоростта и отби вляво. Както предполагаше, вече бе затворено и в паркинга за автомобили втора употреба имаше празни места.

Слязоха. Той извади от куфарчето с инструменти две отвертки и сваляха регистрационните номера.

— Така. Утре сутрин ще има да превъзнасят добрата автомобилна фея. А сега да се поразходим. Ако те интересува, разстоянието е точно два километра и двеста и петдесет метра.

Закрачиха обратно към мотела. Кийт пхна номерата под колана си и ги скри под якето.

— Ще се върнем ли за колата утре сутрин? — попита тя.

— Възможно е.

Стигнаха до заведение на „Бъргър Кинг“.

— Гладна ли си?

— Не, стомахът ми се е свил на топка.

— Трябва да се отпуснеш. Хайде, ела.

Влязоха, взеха си хамбургери, кола и пържени картопки и седнаха на една от масите.

— Толкова ли е романтично, колкото си мислеше? — попита Кийт.

Ани се усмихна.

— Когато съм с теб, магистралата ми прилича на Виа Венето.

— Недей, ще повърна.

Тя се засмя и Кийт постави длан върху нейните.

— Вече всичко е наред.

Ани кимна.

Започнаха да се хранят и той откри, че е гладен, тя също. Кийт си погледна часовника. Винаги е полезно да се поразходиш навън, след като си вземеш стая. Понякога ченгетата проявяват непредпазливост, докато те чакат да се върнеш.

— Внимавай да не си глътнеш мустаците — подразни го Ани.

Той се усмихна.

— Харесвам те.

В десет часа Кийт каза:

— Хайде да се поразтърчем, за да смелим картофките.

Излязоха и пресякоха магистралата на светофара.

Нямаше други хора, но в тези краища на Америка пешеходците бяха достатъчно рядко срещана гледка и привличаха вниманието, така че той ускори крачка, Ани се опита да не изостава.

Наближиха изключената реклама. Кийт забави ход и я хвана под ръка. Край улицата, която водеше към мотела, имаше денонощен магазин и той я поведе към паркинга.

— Искаш ли да влезеш и да купиш нещо за по-късно?

— Не. Не се откъсвам от теб.

— Добре. Ще постоим тук няколко минути.

Изчакаха пет минути, после тръгнаха към мотела и се насочиха към стая 7. Ако ченгетата бяха тук или наоколо, вече бе прекалено късно, затова Кийт влезе сам. Нищо не изглеждаше размествано.

Ани, също влезе, заключи и сложи резето.

Той хвърли ключа на нощното шкафче, остави регистрационните номера на бюрото и я погледна.

— Ти си истинска актриса.

— А ти си удивителен. — Ани му свали очилата, отлепи мустаците му и го целуна.

Всъщност Кийт беше доволен от действията си, които някога му бяха втора природа. Сега трябваше да помисли за по-нататък, но поне знаеше за какво да мисли.

Ани разопаковаше сака си в банята. Той разтвори завесите и погледна към паркинга. Всичко изглеждаше наред, но той имаше натрапчивото чувство, че отново се намира в Източен Берлин.

До този момент бе направил каквото можеше. Дори изборът на летището в Толедо беше правилен, въпреки незначителния проблем, че бяха пропуснали последния полет. Единствената му истинска грешка бе спонтанното му решение да избягат — да се подчини на чувствата, вместо на разума си. Но през последните два месеца всъщност беше правил тъкмо това. И се чувстваше чудесно. Но трябваше да плати цената. След първата му импулсивна постъпка цялото му умение — целият план Б — целеше единствено да компенсира щетите. Той отново погледна към паркинга. „Всичко изглежда наред. Всичко е наред...“

В стаята нямаше столове, затова той седна на леглото и си събу обувките. После се замисли за сутринта. Нямаше начин да отидат на летището в Толедо, разбира се, както и на никое друго. Заповедта за издирване заради отвличане на съпруга на полицейски началник и майка на две деца беше достатъчно сериозна, за да държи нащрек всяко ченге в този и съседните щати, освен ако — както бе споменал на Ани — щатската полиция не хванеше в крачка Бакстър. Но Кийт нямаше веднага да разбере.

Най-добрата му възможност беше просто да напусне щата. А най-добрият начин да го направи бе да изчака докъм седем-осем сутринта, когато започваше нормалният, оживен работен ден, и да вземе такси до Толедо — достатъчно голям град, за да изчезнат в него.

Не можеше да наеме автомобил и не искаше да открадне, за да не усложни проблемите си.

Не можеше да става и дума за влак или автобус, но имаше няколко други възможности — да наеме лимузина, чартърен самолет или лодка до някое пристанище на Големите езера извън щата. Щеше да плати в брой, нямаше нужда да разкрива самоличността си с кредитна карта, и единственият въпрос, който можеха да му зададат, беше: „Къде желаете да отидете?“

Имаше още три възможности: да позвъни в полицията, както предлагаше Ани, да се свърже с Портърови или с Чарли Адеър. Но в момента нито една от тях не му изглеждаше приемлива. Можеше да телефонира в полицията на сутринта, но Портърови нямаха нужда от повече проблеми по което и да било време, а Чарли Адеър поставяше прекалено много условия. И все пак това бяха изходи и можеше да вземе решение на сутринта.

Ани излезе от банята и той се изправи.

— Да нямаш рожден ден? — попита я Кийт.

— Не. Защо?

— Облечена си така, както си се родила.

— О! Забравих да си облека пижамата. Ужасно ме е срам. Не ме гледай.

Той се усмихна. Прегърнаха се и се целунаха.

— Кийт — каза тя, — каквото и да се случи тази нощ или утре, сега ще сме заедно.

— Имаме цялото време на света.

32.

Клиф Бакстър седеше сам в кабинета си в спенсървилския полицейски участък. Целият петнайсетчленен състав беше на крак, някои в участъка, други по пътищата.

Той пиеше кола и зяпаше отсрещната стена. Доставяше му някакво извратено удоволствие да знае, че се е оказал прав. Жена му бе лъжкия и курва, а Кийт Ландри беше нищожество. „Знаех си.“

Безпокоеше го обаче фактът, че през последните седмици двамата някак си се бяха свързали точно под носа на неговите тъпи ченгета, бяха успели да се уговорят и да избягат. Не можеше да обвинява себе си — той го бе разбрал още от първия ден.

Нямаше проблем да открие колата на Ани. Една от екстрите на линкълна, за които тя не знаеше, беше радиоизлъчвателят, устройство за проследяване, купено от спенсървилската полиция. А приемникът се намирал в неговия автомобил.

Бакстър си спомни как видя белия лъскав линкълн до трактора на Ландри. „Мамка ти, Клиф.“ Подпис — Кийт Ландри. „Ще видиш ти, задник такъв.“

Той прибра листа в джоба си преди хората му да го забележат — не от срам, каза си Клиф, а защото беше чисто лично писмо и нямаше връзка с отвлечането.

Това, разбира се, не бе отвлечане и хората му сигурно го знаеха, но не и другите ченгета в щата.

Интеркомът иззвъня и сержант Блейк каза:

— Търси ви капитан Делсън от щатската, шефе.

— Добре. — Клиф Бакстър вдигна слушалката и чу гласа на капитан Делсън от щатската полиция на Охайо.

— Открихме нещо.

Бакстър се наведе напред.

— Да?

— Преди около половин час хората ни провериха летището в Толедо и един от охраната им казал, че е виждал заподозрените. Колата

и описанието отговарят. Дори запомнил част от регистрационния номер. Същият е.

— На самолет ли са се качили?

— Не, пропуснали последния полет и казали на човека, че се прибират вкъщи.

— Добре, добре. Значи сте ги засекли в района на Толедо, така че...

— Да... въпросът е, че според онзи човек жената, която той разпознал по пратената от вас снимка като госпожа Бакстър, не изглеждала да е под принуда...

— О, глупости. Онова копеле е притискало пистолет към нея...

— Но заподозреният, онзи Ландри, известно време не е бил в шевролета и жената е седяла вътре сама.

Бакстър се прокашля.

— Хм... какъв е този човек от охраната? Ченге ли е? По дяволите, откъде едно просто ченге може да знае...

— Вижте, началник, изглежда, заподозрените са искали да се качат на самолет. Това изобщо не прилича на отвлечение в юридическия смисъл на термина.

Бакстър забави отговора си няколко секунди.

— Ще поемете ли този риск? Ако накрая я убие, искате ли вие да сте онзи, който е прекратил издирването?

— Чуйте, началник, заради вас обърнахме всеки камък в щата и не обичам да ме заплашват. Като ченге на ченге, трябва да ви кажа, че според мен жена ви е избягала с този човек.

Бакстър мълчеше.

— Използвахме номера на социалната осигуровка на Кийт Ландри, който ни дадохте — продължи капитан Делсън, — и пратихме факс във ФБР, но изглежда, не можем да получим много информация за него. Данните, с които разполагаме обаче, показват, че е пенсиониран полковник от армията на Съединените щати, ако, разбира се, е същият човек. Няма криминално досие, нищо. Продължаваме да го проверяваме.

— Да... значи полковник, така ли?

— Точно така.

— И какво е заключението? Какво искате да ми кажете?

— Ами... не зная. Какво ще кажете да ни пратите по факса официално обвинение с вашия подпис?

— Хм... защо щатът не предяви обвинение?

— Щатът няма в какво да обвини този човек, нито госпожа Бакстър.

— Нима? Искате да кажете, че не можете да предявите обвинение в отвличане?

— Можем, естествено, но изглежда, сте се объркали. Вижте, началник, зная, че ви е тежко, но двацет минути разговарях по телефона с мъжа от охраната и имам всички основания да вярвам, че онези двама души, които е видял, са заподозрените. И нещо повече, че госпожа Бакстър, чиято снимка е разпознал, доброволно е придружавала Ландри. Можем да продължим да ги търсим, като проява на колегиална любезност — и това си остава само между нас, — но съм длъжен да разпространя нова заповед, само за откриване и установяване на наблюдение върху двамата. Не можем да ги спрем, освен ако няма важна причина. Иначе ни заплашва съдебен процес. Разбирате ли?

Бакстър се замисли за миг, после дълбоко си пое дъх.

— Издирваме Ландри във връзка с нарушения на правилника за движение по пътищата, възпрепятстване на правосъдието, тормоз и проникване в чужда собственост.

Последва мълчание. Накрая капитан Делсън отвърна:

— Добре, пратете ни подробностите по факса. Но без обвинения, които не сте в състояние да докажете.

— Вижте, ще ви пратя заповед за арест, подписана от местния съдия. Само трябва да ги задържите. И ние ще дойдем да ги приберем.

— Няма да ги задържа, но ще ви съобщим, ако ги открием. Има още нещо — някой си Кийт Ландри е направил резервации за хотел „Шератон“ на летището в Кливланд и е запазил места за полет на „Ю Ес Еър“ до Ню Йорк. — Той изложи подробностите и прибави: — Наблюдаваме пътищата между Толедо и Кливланд. Ще пратим хора и в „Шератон“. Освен това, тъй като са били забелязани на летището в Толедо, като обичайна оперативна процедура щатската и местната полиция проверяват околните мотели. Ако са разбрали, че ги издирват, заподозрените може да не продължат за Кливланд.

Бакстър кимна.

— Да... добре. Съобщете ми веднага, щом научите нещо.

— Непременно. — Капитан Делсън замълча за миг. — Навярно ще искате сам да се заемете с това.

— Да... съобщете ми, когато и където ги откриете. Искам да разговарям с нея... Искам да видя дали съзнава какво извършва, преди да избяга от съпруг и две деца. Защото, ако сте прав и тя доброволно отива с онзи човек, да върви по дяволите. Но искам да го чуя от собствената ѝ уста. Разбирате ме.

— Да.

— Добре... по дяволите. Женени сме от двайсет години... имаме син и дъщеря в колеж... в момента са си вкъщи — излъга той, — ужасно са разстроени... майка ѝ едва не получи инфаркт. Сестра ѝ непрекъснато плаче, баща ѝ е бесен. Какво им става напоследък на тези жени?

— Не зная.

— Е, благодаря ви за всичко. Просто искам да поговоря с нея.

— Ще ви държим в течение.

— Ще остана тук цяла нощ. — Бакстър си издуха носа, така че да се чуе в телефона, и каза със задавен глас: — Просто искам пак да я видя. Господи...

— Добре. Успокойте се.

Той затвори и удари с юмрук по бюрото.

— По дяволите! Ще я убия! Ще разпъна на кръст онзи педал...

Вратата се отвори и сержант Блейк подаде глава.

— Всичко наред ли е, шефе?

— Да. Разкарай се оттук... не, почакай. — Бакстър се замисли за миг. — Накарай Скенли да напише заповед за арест на Ландри — за възпрепятстване на правосъдието, проникване в чужда собственост и други такива глупости. Кажи му да събуди съдия Торнсби, да го накара да я подпише и да я прати.

— Слушам, господин началник.

— Почакай! После вземи още трима души, две коли и устройството за проследяване. Тръгваме за Толедо.

33.

Докато той се събличаше, Ани седеше по турски на леглото, прегърнала плюшеното мече в скута си.

— Не съм пила хапчета — каза тя. — Споменах ли ти го вече?

— Не. Последния път не стигнахме дотам. Трябваше да ти кажа, че преди да напусна Вашингтон ми направиха изследвания. Добре съм.

— Предполагах... но трябваше да ти кажа... Не съм свикнала с... Искам да кажа, че не правя такива неща.

— Разбирам.

Тя кимна.

— Когато разбрах, че той... че ходи с други жени, си направих изследвания, после накарах гинеколога си да му каже, че не мога да пия хапчета и да нося диафрагма, затова той трябва да си слага презерватив. Беше унизително. Той ужасно се ядоса, но разбра каква е действителната причина... трябва ли да разговаряме за това?

— Струва ми се, че въпросът е приключен. — Кийт се усмихна. — От мен ли забременя?

Ани отвърна на усмивката му.

— Надявам се. Искаш ли пак да опиташ?

Той се качи на леглото, премести мечето и двамата седнаха един срещу друг. Започнаха да се гаят, целуват и масажират, като удължавала любовната игра, сякаш наистина имаха цялото време на света, сякаш нямаше вероятност някой да почука на вратата.

Тя се приближи към него, приповдигна се и седна отгоре му, без да откъсва устни от неговите.

През следващия половин час, без да го съзнават, те отново се превърнаха в неопитни младежи — опипваха, проучваха, докосваха, експериментираха с орален секс и взаимно мастурбиране, преструваха се, че откриват нови пози.

— Не съм се любила така, откакто бях с онзи човек, за когото ти разказах — рече Ани. — Къде си се научил на такива неща?

— От едно шестнайсетгодишно момиче. Аз бях на седемнайсет.

— Радвам се, че не си го забравил.

— Не съм. Никога не съм забравял и нея.

Лежах, хванати за ръце. На тавана имаше огледало и те бяха разменили няколко шеги за него, но на Кийт му се стори, че Ани е малко засрамена. Той погледна нагоре и я видя до себе си, с разсипана върху възглавницата коса и затворени очи. Изглеждаше доволна и на лицето ѝ грееше усмивка. Като че ли спеше, гърдите ѝ се повдигаха и спускаха, краката ѝ бяха леко разтворени и пръстите ѝ помръдваха — нещо, което си спомняше от едно време. Всъщност точно така си я спомняше от утрото, в което си беше тръгнал.

Той бавно седна и се огледа. Стаята бе оскъдно мебелирана и всички по-тежки предмети бяха завинтени за пода, включително телевизорът. Искаше му се да залости вратата с нещо, но тук нямаше дори стол. Хрумна му, че ако клиентите на мотела имат навик да товарят евтините мебели на пикапите си, мотелът се нуждае от по-сериозна осигуровка от онези двайсет и девет долара. Това означаваше, че служителите навярно излизат и записват регистрационните номера на автомобилите, които рядко отговаряха на написаното във формуляра. Не беше оставил шевролета пред вратата на стаята им, но на паркинга поначало нямаше много коли. Но пък блейзърът не бе стоял там и десет минути, така че нямаше смисъл да се тревожи. От опит знаеше, че не трябва нито да подценява, нито да надценява полицията. В случая не беше заложен животът му, нито съдбата на Свободния свят — можеха най-много да ги отведат в местния участък и след малко разправии всичко щеше да се оправи. Кийт не искаше да ги водят в полицията, но спокойно приемаше тази възможност. Междувременно му доставяше удоволствие мисълта, че е надхитрил Бакстър. Той погледна часовника си на нощното шкафче. Единайсет и трийсет и пет. Дотук добре.

— Не съм била толкова щастлива от последното ни лято заедно в Кълъмбъс — каза тя.

— И аз.

— Наистина ли?

— Да. Наистина.

— Мислиш ли, че животът ни оттук нататък ще е щастлив?

— Разбира се.

Тя помълча за миг, после попита:

— Но трябва да издържим тази нощ и утре, нали?

— Каквото и да се случи тази нощ или утре, даже за кратко да ни разделят, помни, че те обичам и че пак ще сме заедно. Обещавам.

Ани седна и го целуна.

— И ти го помни.

— Непременно.

Тя отпусна глава на гърдите му.

— Отново се чувствам като хлапе, сякаш не са минали двайсет и пет години, а само двайсет и пет часа.

— Чудесна мисъл.

— Хайде да се престорим, че наистина е така. Че светът зад вратата не съществува и че всичко е като едно време.

— За Бога, как успях да пропусна тези години?

— Шшт. Не си ги пропуснал. Сега съм тук. Винаги съм била тук... — Ани го потупа по гърдите. — Ето, това е важното. Винаги съм била в сърцето ти и ти в моето.

Кийт кимна и понечи да отговори, но гласът му секна и за пръв път от над две десетилетия по бузата му се плъзна сълза.

Клиф Бакстър седеше на предната дясна седалка в първия от двата автомобила. Шофираше сержант Блейк. Зад тях седяха полицаите Уорд и Круг.

На таблото пред Бакстър лежеше устройството за проследяване. Не беше връх на техниката — градският съвет не хареса цената на големия модел, който трябваше да се монтира в бус с голяма въртяща се антена на покрива и всевъзможни екрани и приставки. Представляваше обикновен високочестотен радиоприемник, който просто сигнализираше на около километър и половина от предавателя и звукът се усилваше с приближаването към него. И все пак вършеше работата, за която бе купен — да следи жена му. Устройството вървеше заедно с два малки излъчвателя и Бакстър на няколко пъти беше използвал втория, за да следи други хора за забавление, но през повечето време лежеше в бюрото му, докато в петък не му хрумна идеята да го постави в автомобила на Ландри.

Разбира се, когато започна да търси линкълна, той веднага отиде във фермата на Ландри и тъй като всеки от преподавателите излъчваше на различен канал, Бакстър още преди да завие в отбивката знаеше, че там е само нейната кола. И тогава разбра точно какво се е случило.

Стигнаха до летището в Толедо. Бе решил, че това е логичната отправна точка. Обиколиха паркингите, но нямаха нужда от устройството за проследяване, защото мястото пустееше. Насочиха се към паркинга за автомобили под наем и минаха между редовете коли.

— Не виждам блейзъра — каза Блейк.

— И аз. Добре, излизаме на магистралата и завиваме надясно към Толедо.

— Ясно.

Двата полицейски автомобила поеха на изток по магистралата на летището.

Клиф Бакстър взе клетъчния си телефон и се свърза с участъка. Дежурен беше Скенли и той го попита:

— Нещо ново?

— Не, господин началник. Щях да ви съобщя...

— Да. Знам. Просто обичайна проверка.

— Да, сър.

— И както ти казах, ако се обадят от щатската полиция или откъдето и да било другаде, не споменавай къде съм.

— Да, сър.

— Просто ми събщи и ще се върна. Недей да ги лъжеш.

— Да, сър.

— И не заспивай. — Той затвори и се обърна към Блейк. — Отбий към онзи „Шератон“.

Сержантът влезе в паркинга и отбеляза:

— Не засичаме сигнала, шефе.

— По дяволите, не вярвам на това нещо. Вярвам само на собствените си очи и уши. Хвърли ме пред фойето и обиколи паркинга.

— Слушам, сър.

Бакстър слезе и влезе в хотела. На рецепцията стоеше привлекателна млада жена.

— Как си, скъпа? — попита той.

Тя се усмихна.

— Отлично. А вие?

— Бил съм и по-добре. Търся един тип, избягал с жена. Чу ли за това?

— Естествено. Гледах го по телевизията.

— Много добре. Надявам се, че си го получила и по факса.

— Да. — Момичето затършува из документите на рецепцията и откри факса. — Получих описанията и имената им, марката и модела на автомобила...

— И не си ги виждала, така ли?

— Не, преди около час го казах на ченгето от щатската полиция. Ще внимавам.

— Непременно, миличка.

Тя погледна униформата му и попита:

— От Спенсървил ли сте? Не е ли...

— Разбира се. Там е станало отвличането. Ако се случи да минаваш оттам, обади ми се.

— Вие сте... вие сте онзи Клиф Бакстър, чиято жена...

— Точно така.

— Ужасно съжалявам. Надявам се, че не ѝ се е случило нищо — сигурна съм, че всичко ще е наред...

— Да, веднага щом я открия, наистина всичко ще е наред. Чао. Бакстър излезе навън и отиде при колите.

— Няма нищо — докладва Блейк.

— Там също. Да тръгваме.

Върнаха се на магистралата и минаха покрай няколко мотела.

— Искате ли да спра? — попита сержантът.

— Не, ще продължим към Толедо и ще видим дали проклетата джунджурия няма да запищи. Ако не ги засечем, ще се върнем и ще започнем да проверяваме мотелите. Господи, никога не съм виждал толкова много мотели.

— Мислите ли, че са тук?

— Не зная. Но ако бях на негово място, щях да се скрия в района, особено ако съм подслушвал полицейските радиостанции и зная, че ме издирват. А ако не го е разбрал, ще го научи, когато го спрат. И в двата случая няма да стигне много надалеч.

— Така е. — Блейк се замисли за миг. — Не разбирам как си е мислил, че ще успее да се качи на самолета с нея, без някой да

забележи, че я отвлича.

— Защо не си гледаш скапания път?

— Слушам, господин началник.

— Заплашвал я е с пистолет. Ето как. И сигурно я е упоил.

— Да, естествено.

Нямаше нищо естествено и почти всяко ченге в щата вече го знаеше, помисли си Бакстър. Истината бе, че след всичко това той не виждаше бъдеще нито за себе си, нито за кариерата си. Но за момента силата и законът бяха на негова страна и той имаше смелостта да постъпи като истински мъж. До сутринта положението щеше да се промени, затова трябваше да ги открие преди това. И тъй като с работата му като ченге беше свършено, когато ги намереше, можеше да направи с тях каквото поиска.

След няколко километра видяха в далечината високите сгради на Толедо.

Приемникът на таблото запиука — слаб сигнал, последван от тишина.

Блейк и Бакстър се спогледаха, но не казаха нищо. Фалшивите тревоги бяха нещо обичайно, особено в гъсто застроени райони. Минута по-късно устройството отново сигнализира, после пак и накрая високо запищя.

— Спри.

Сержантът отби край пътя и вторият автомобил ги последва.

Продължиха да слушат електронния сигнал. Бакстър се огледа.

— Давай напред. Бавно.

Блейк се подчини. Интервалите между пиукането се увеличиха и сигналят започна да отслабва.

— Направи обратен завой и карай назад.

— Слушам.

Излязоха на платното и спряха по средата на магистралата. Пиукането се усили.

Бакстър погледна напред и го видя.

— Хм, проклет да съм... хей, Блейк, къде можеш да скриеш игла?

— В копа сено.

— Не, в кутия с други игли. Карай натам.

Трябваша им няколко минути, за да открият тъмнозеления шевролет, и дори тогава не можеха да са сигурни, че е същият, защото нямаше регистрационни номера. Бакстър бръкна под задната броня и извади магнитния предавател — правоъгълно устройство приблизително с големината на пакет цигари и с къса антена.

— Добре... — После го изключи и пиукането от приемника в техния автомобил секна. — Какво ще кажете за това?

Блейк сияеше, Круг и Уорд с възхищение гледаха шефа си. Всички щяха да са много по-доволни, разбира се, ако бяха открили колата край някой мотел или ресторант. Кийт Ландри и Ани Бакстър очевидно не бяха в магазина на „Шевролет“. Блейк пръв отбеляза това и попита началника си:

— Къде смятате, че са отишли?

— Не са далеч.

— Може да са откраднали някоя кола оттук, шефе — отвърна сержантът.

— Възможно е... но са свалили номерата на тази. Защо им е да го правят, ако са продължили за Кливланд или някъде другаде? Не... Мисля, че са наблизил, някъде, докдето могат да стигнат пеш, и че не са искали полицията да свърже автомобила с тях. Някой да има други идеи?

— Може да са взели такси или автобус оттук, шефе — предположи Круг. — И да са отишли в Толедо.

Бакстър кимна.

— Възможно е. Такси или автобус. Може. Но е малко вероятно. Според мен са отишли в мотел, в някое от ония места, дето стават само за чукане, оставили са си багажа и после са се избавили от колата. Онзи тип е имал късмет и е постъпил хитро, когато е видял магазина на „Шевролет“. Да. Те са някъде съвсем наблизил. Може да са на открито, но най-вероятно са в мотел, където не трябва да използват кредитна карта. Да. Добре, Круг, двамата с Уорд поемат тази страна на магистралата и започват да проверяват мотелите обратно към летището. Ние с Блейк вземаме източната страна. Ако откриете нещо, повикайте ме. Мен и никой друг. Използвайте клетъчния телефон. Действайте.

Блейк и Бакстър потеглиха към летището, минаха покрай „Шератон“ и наближиха „Холидей Ин“.

— Продължавай — каза Бакстър. — Ще спираме само в малките мотели.

— Ясно.

Бакстър се замисли. Кийт Ландри беше задник, но се оказваше много по-умен, отколкото си бе мислил. Обаче можеше и да не е чак толкова умен. Разбираше, че отдавна не е вършил истинска полицейска работа, но след близо три десетилетия служба си спомняше нещичко и неохотно признаваше, че си има работа с професионалист. Зачуди се с какво се е занимавал Ландри и реши, че няма нищо общо с Природозащитната служба на САЩ. Но Ландри не бе предвидил вродения хищнически инстинкт на врага си. На Бакстър му липсваше опит, но интуицията му го компенсираше. Той беше най-добрият ловец в мичиганските гори. Имаше шесто чувство къде се крие животното, можеше да подуши кръвта му и да прочете мислите му, да познае дали ще избяга, или ще се бие, или пък просто ще остане замръзнало на място и ще чака съдбата си. Хората, смяташе Бакстър, не бяха много по-различни.

После се замисли за жена си и се опита да разбере как е извършила всичко това, без да я усети. Беше изпитвал подозрения, но това не бе нещо необичайно за него. Някак си го беше надхитрила. И дълбоко в себе си разбираше, че след тези дваисет години тя отлично го познава. Когато се оплакваше от нея на други жени, никога не казваше: „Съпругата ми не ме разбира“.

Не искаше да мисли за Ани и Кийт Ландри, но в известен смисъл го правеше. Понякога си я представяше — госпожа Съвършенство, госпожа Хористката, госпожа Самата добродетел — как се чука с други мъже. Това винаги бе най-ужасният му кошмар и сега се превръщаше в действителност: — Ландри и жена му лежаха някъде голи, смееха се и се любеха. Ландри беше отгоре ѝ и тя го обгръщаше с крака. Тази мисъл го влудяваше. И правеше решението му непоколебимо.

Подминаха изключеното табло на някакъв мотел и след малко Бакстър каза:

— Чакай! Намали скоростта. Спри отстрани.

Блейк се подчини.

За миг Бакстър остана неподвижен. Бе му просветнало нещо, но не знаеше какво.

— Върни назад.

Сержантът го направи и когато се изравниха с таблото, Бакстър му нареди:

— Спри.

Слезе и закрачи към пластмасовото табло с червени букви. Когато се приближи, видя, че щекерът на акумулатора е изключен. Включи го и таблото светна. После издърпа щекера и го остави в същото положение.

Върна се в колата и каза на Блейк:

— Карай към мотела.

Сержантът отби по тясното платно и пет минути след полунощ полицейският автомобил спря пред мотел „Уестуей“.

— Почакай тук — нареди Бакстър, взе една картонена папка и влезе в малкото фойе.

Младежът на рецепцията се изправи.

— Да, господине?

— Търся двама души, синко. — Бакстър остави папката на плота.

— Чу ли за издирването тази нощ?

— Не.

— Какво гледаш по телевизията, по дяволите?

— Касета.

— Аха. Добре, откога си на смяна?

— От четири. Чакам да пристигне заместникът ми...

— Добре, тъкмо ти ми трябваш. Сега ме слушай добре. Търся тип, който кара тъмнозелен „Блейзър“. С него е имало жена, но не е влязъл тук с нея. Трябва да са дошли към девет, девет и половина, може и по-късно. Той е около четирийсет и пет годишен, висок, светлокестеняв, със сиво-зеленикави очи... и предполагам, че не изглежда зле. Виждал си го, нали?

— Ами...

— Хайде, синко. Търсим го за отвлечане. Нямам на разположение цяла нощ и ще ти дам петдесетачка за услугата.

— Ами, дойде един тип... вашият човек има ли очила и мустаци?

— Не, поне последния път, когато го видях. Дай ми регистрационния му формуляр.

Служителят го откри и му го даде.

— Ето. Дойде към...

— Дай да го прочета, синко. Джон Уестърман от Синсинати с форд „Ескорт“. Видя ли колата му?

— Ами, след като се регистрира, подадох глава навън и там наистина имаше форд „Ескорт“, само че си стоеше от няколко часа. Трябва да записвам номерата...

— Известно ми е как действате на такива места. Виждал ли си зелен „Блейзър“?

— Не зная... Мерна ми се тъмен автомобил, но не се виждаше добре, пък и не беше пред стаята, която дадох на този Уестърман. Не го бях виждал преди и по-късно щях да изляза и да запиша номера, но след десетина минути вече го нямаше.

Бакстър кимна.

— Добре, коя стая му даде?

— Седма.

— Още ли е там?

— Предполагам. Взе я за цялата нощ. Току-що проверих дали не е оставил ключа, ама го нямаше.

— Ясно... — Бакстър потърка брадичката си. — Добре... значи изобщо не си виждал жената, така ли?

— Не. Не съм.

Ченгето отвори папката си и извади гимназиалния годишник на жена си, едно от малкото неща, които ѝ бе позволил да запази, главно защото вътре имаше негова снимка. Прелисти го и откри снимките на абитуриентите.

— Прегледай ги, синко. Имай предвид, че това нещо е отпреди двайсет години, и си представи, че човекът е с очила и мустаци. Не бързай, но и не се бави.

Младежът прелисти снимките на малкия клас.

— Видя ли го?

— Аз...

Бакстър извади от джоба си химикалка и му я подаде.

— Нарисувай му очилата и мустаците.

Служителят я взе и нарисува на Кийт Ландри очила и мустаци.

— Да... това е той... мисля, че е...

— Струва ми се, че си прав, синко. Дай ми резервния ключ.

Младежът се поколеба и Бакстър се надвеси над плота.

— Дай ми скапания ключ.

След като го получи, той нареди:

— Ти само стой тук и всичко ще е наред. Ще изчезна още преди да разбереш.

— Да, господине... хм, нали споменахте...

— Проверявай си пощата.

Бакстър излезе при патрулната кола, наведе се към прозореца и каза на Блейк:

— Повикай момчетата. Пипнахме го.

— Господи!...

34.

Кийт Ландри и Ани Бакстър лежаха прегърнати. И двамата дремеха, но от време на време Ани му казваше нещо и той ѝ отвръщаше.

Кийт се бореше със съня и подозираше, че тя прави същото. Накрая Ани включи лампата, претърколи се отгоре му и го ухапа по ухото.

— Лазя ли ти по нервите?

— Не. Харесва ми. — Той я хвана за дупето и започна да я разтрива.

— Приятно е. — След минута тя каза: — Не мога да заспя, Кийт.

— Опитай.

— Не мога. — Ани пхна ръка между телата им и започна да го гали, докато членът му се втвърди, после го пое в себе си. — Така се успокоявам. Можеш ли да издържиш така, докато заспя?

— Предполагам — усмихна се Кийт. — Никога преди не съм опитвал.

— Обичам те.

— Обожавам те.

— Аз хъркам.

— И аз.

— Когато спя, от устата ми тече слюнка. Целия ще те олигавя.

— Смешна си.

— Обичам да ям в леглото печено пиле и пържени картофки, бърша си устата в чаршафите и се оригвам.

Той се засмя.

— Стига.

— По цяла нощ сънувам еротични сънища и получавам оргазъм.

— Мили Бо...

Тя започна да движи хълбоци нагоре-надолу.

— И след малко пак ще получа.

— О, така е стра... — Той чу нещо на вратата. Преди да успее да реагира, се разнесе трясък и резето се разби.

Секунда по-късно в стаята влетя Клиф Бакстър с пистолет в ръка.

Ани изкрещя. Кийт я отхвърли от себе си, скочи от леглото и грабна ножа си, който лежеше под телефонния указател на нощното шкафче.

Бакстър замахна към лицето му с облицованата с гума дръжка на пистолета. Кийт отби удара, но оръжието го блъсна по челото и за миг го зашемети. Ченгето отново замахна, силно го удари по рамото, парализира ръката му и той изпусна ножа. Бакстър замахна да нанесе нов удар, но изведнъж Ани скочи от леглото и се хвърли отгоре му и той залитна назад.

Все още замаян и с безпомощно увиснала дясна ръка, Кийт хвана ножа в лявата. Зрението му бе замъглено от удара, но виждаше, че Ани се е вкопчила в противника му, който се мъчеше да се отскубне от нея. Кийт се плъзна по пода и замахна нагоре към бедрената му артерия, но Бакстър продължаваше да се върти в кръг и да се бори с Ани и от раната не бликна типичната струя артериална кръв.

Ченгето ревеше от болка, Ани пищеше. Преди Кийт да успее отново да замахне с ножа, в стаята се втурнаха още двама мъже с насочени оръжия.

— Не мърдай! Не мърдай!

Кийт с олюляване се изправи, все още стиснал ножа в ръката си. Един от полицаите — Кийт си спомняше, че се казва Уорд — замахна с палката си, улучи го в китката и ножът изхвърча от пръстите му.

Бакстър се бе освободил от Ани и тя лежеше разплакана на пода. Двете ченгета продължаваха да се целят в Кийт, но погледите им бяха насочени към голата съпруга на шефа им.

Когато Кийт понечи да отиде при нея, Бакстър отново замахна с пистолета и го заби в слънчевия му сплит. Той се преви и се свлече на колене.

— Разкарайте се оттук! — изкрещя на хората си Бакстър. — Разкарайте се оттук, ваш'та мамка!

Кийт разбра, че двамата излизат, и усети нов удар, този път по гърба, който го просна по очи на пода. После чу гласа на Бакстър:

— Така значи — мамка ми, а? Не! Твоята мамка! — Той го изрита в ребрата. Ани отново изпищя, хвърли се върху него, покри го с

тялото си, здраво го прегърна с ръце през гърдите и зарови лице в тила му.

— Остави го на мира! — извика тя. — Остави го на мира! Махай се!

В стаята настана тишина. Кийт полагаше всички усилия, за да запази съзнание. Виждаше пред себе си краката на Бакстър. По крачолата му се стичаше кръв, която капеше в обувката му.

— Дръпни се от него! — изръмжа ченгето. — Дръпни се от него или, Бог да ми е на помощ, ще те убия.

— Не!

Кийт чу изщракване от зареждането на пистолет, пое си дъх и й каза:

— Дръпни се... Ани, дръпни се...

— Не!

Някой извика иззад вратата:

— Шефе! Трябва да тръгваме! Полицията пристига!

Бакстър заби дулото на пистолета под носа на Кийт.

— Ще броя до три и ако тази кучка не се размърда и не се облече, ще ти пръсна скапания мозък. Едно...

— Ани... стани...

— Две...

— Всичко е наред... спомни си какво ти казах...

— Три.

Ръцете на гърдите му се отпуснаха и той усети, че Ани се повдига от гърба му.

Бакстър я блъсна, после отстъпи назад, но продължи да се цели в лицето му.

— Когато престана да я чукам, никога повече няма да иска да се приближи до мъж — изръмжа той.

Кийт се опита да се приповдигне, но Бакстър го изрита в главата и той се просна по очи. После чу, че някой вика отвън:

— Шефе! Пристига щатска полиция!

Кийт губеше съзнание и пак се свестяваше. Зрението му беше замъглено, звуците се донасяха до него сякаш от много далеч. Мерна босите крака на Ани, после я видя по дънки и обувки, след това се появиха панталони на униформени мъже, които я извеждаха, чу я да го вика, но не успя да разбере какво казва.

После ясно различи гласа на Бакстър:

— Само се виж как си се проснал на пода, гол като одран елен.

Отвори очи и видя, че ченгето е застанало на колене пред него и стиска ножа му в ръка.

— Сега си мой — каза Бакстър. — Само мой.

— Мамка ти.

Бакстър се изплю в лицето му и силно го удари по главата с дръжката на ножа.

После смътно осъзна, че някакви ръце го преобръщат и когато отвори очи, видя тавана. Бакстър бе приклеknал над него, държеше ножа и тихо му казваше:

— Сега просто ще те избавя от онези неща, дето те вкараха в бея. — Кийт усети, че го докосват по чатала. Стори му се, че другият го гали по тестисите. Помисли си, че си въобразява, но после разбра, че е истина. Гласът на ченгето продължаваше успокоително да шепне: — Е, просто ще отнесем тези неща въщи и през остатъка от живота си ще можеш да се чудиш кой ги е взел, кой чука жена ми и кой никога повече няма да я чука...

Кийт заби два пръста в дясното му око. Бакстър изкрещя и се претърколи назад, скрил лицето си в шепи.

Разнесоха се припрени стъпки, чуха се напрегнати гласове и той видя, че Уорд и другият полицаи измъкват шефа си навън.

Не усещаше болка, само силен екот в главата, и имаше чувството, че очите му всеки момент ще изхвъркнат от орбитите си. Пригади му се и щеше да загуби съзнание, но знаеше, че трябва да се сдържи, за да не се удави в съдържанието на собствения си стомах. Някак си успя да се претърколи на една страна чак тогава се почувства в достатъчна безопасност, за да си позволи да припадне.

35.

— Кой ден сме?

— Първо вие ми кажете името си — отвърна сестрата, — после ще ви кажа кой ден сме.

Кийт реши, че сделката е честна.

— Кийт Ландри.

Тя се усмихна.

— Днес е вторник. Докараха ви в неделя през нощта — всъщност в понеделник сутрин.

Той погледна към слънцето през прозореца.

— Сутрин ли е, или следобед?

— Мой ред е да задам въпрос. Кой е президент на Съединените щати?

Кийт й каза и прибави:

— Той е чудесен човек. Миналата седмица си побъбрихме с него. Сестрата се намръщи.

Той разбра, че отговорът не е подходящ за ранен в главата пациент.

— Майтапя се.

Тя кимна.

Кийт се опита да седне, но жената го спря с ръка на рамото му.

— Лежете неподвижно, господин Ландри.

Беше към трийсет и пет годишна, пълна, с добродушно лице, но достатъчно опитна, за да е строга, ако пациентът й започне да се закача.

— Колко е часът?

— Осем и петнайсет сутринта. Бяхте в безсъзнание около трийсет и шест часа.

— О... — Виеше му се свят и всичко го болеше, но иначе му се струваше, че е наред. Помъчи се да си спомни точно какво се е случило и успя да възстанови отделни моменти, но паметта му бе като

строшена порцеланова чаша, чиито парчета трябваше да залепи едно за друго.

— Какъв е адресът ви? — попита сестрата.

Той ѝ каза, а тя продължи да му задава подобни въпроси. Записваше отговорите му на лист хартия. Искаше му се да помисли за случилото се, но жената не спираше. Накрая си спомни последните една-две минути преди да изгуби съзнание и спусна ръка под завивките между краката си.

— Добре съм — каза Кийт.

— Да. Жизнените ви признаци са наред, отговорите ви също...

— Чудесно. Тръгвам си. — Той понечи да седне и тя отново сложи ръка на рамото му.

— Не мърдайте, господин Ландри, иначе ще се наложи да повикам помощ.

— Добре. Кога мога да си отида?

— Когато ви изпишат лекарите. В момента неврологът е на визитация.

— Ясно. Къде са ми вещите?

— В онзи шкаф.

— Телефонът работи ли?

— Не. Искате ли да наредя да го включат?

— Да, моля ви. Знаете ли какво ми се е случило? — попита я Кийт.

Сестрата забави отговора си.

— Разбрах, че са ви нападнали.

— Точно така. Бях с приятелката си. Знаете ли нещо за нея?

— Не, освен че в багажа ви има някои женски неща. — Тя замълча за миг. — Докара ви полицейска линейка. Полицаяте са направили списък на всичките ви лични вещи и ги донесоха тук. Ако се безпокоите, по-късно можем да ги прегледаме заедно.

— Не. Трябва ми само портфейлът. Бихте ли ми го донесли?

— По-късно.

Той се замисли, после я попита:

— Полицията иска ли да ме разпита?

— Да, помолиха да им съобщим, когато сте в състояние.

— Добре. Но не днес.

— Ще видим.

— Какво е състоянието ми?

— Ами... благоприятно.

— Прегледаха ли ме на скенер?

— Да. Имате фрактура на челото, някои вътрешни възпаления... докторът ще ви обясни всичко.

Кийт продължи да я разпитва, но сестрата очевидно не желаше да му дава конкретна информация и само описа най-общо нараняванията му — травми на слънчевия сплит, дясното рамо, лявата ръка и главата, няколко контузии и така нататък. Той реши, че ако успее да се изправи и облече, ще е достатъчно добре, за да си тръгне.

— Къде всъщност се намирам? — попита я Кийт.

— В окръжна болница „Лука“ край Толедо.

Кийт кимна. Намираще се в ръцете на местната власт и това включваше полицията, която го смяташе или за жертва, или за беглец, а може би и за двете.

— Ще попитам доктора дали можете да приемате твърда храна — каза тя. — Искате ли да закусите?

Той беше гладен, но в момента трябваше да се преструва на болен и немошен. Всъщност наистина се чувстваше слаб, но освен главоболието, като че ли бе наред.

— Искам само да поспя — отвърна Кийт.

— Добре. По-късно ще се върна с невролога.

— Чудесно. Но сега имам нужда от малко сън.

Сестрата излезе и той седна в леглото. По някое време полицията щеше да поиска от болницата документ, че е в състояние да го задържат, и щяха да го прехвърлят в затвор или на друго подобно място. Не знаеше какво е нито юридическото, нито медицинското му състояние, но нямаше време за губене. Въпреки главоболието и виенето на свят трябваше да се измъкне оттук, да отиде в Спенсървил и да открие Ани.

Той откачи двете интравенозни системи и от вените му потече кръв. На шкафчето имаше марля и лейкопласт и Кийт бързо си направи превръзки. Спусна крака от леглото и бавно се изправи. Коленете му трепереха, но успя да направи няколко неуверени крачки из стаята.

На съседното легло спеше възрастен мъж. Кийт придърпа завесите около двете легла, за да не се виждат от отворената врата и в същото време да може да наблюдава сестринската стая наляво.

После отвори вградения в стената шкаф и откри куфара и сака си, наред с дипломатическото си куфарче и голяма найлонова торба, пълна с мъжки и дамски дрехи и тоалетни принадлежности. Извади куфара, изхлузи болничната нощница и бързо облече синия си костюм от италианска коприна.

В найлоновата торба намери дънките, ризата и якето, които беше носил в неделя, но портфейла и регистрационните номера ги нямаше. Явно ги бяха взели полицаите. На дъното на торбата видя кафяво-бялото плюшено мече. За миг го поддържа в ръце, после го пусна вътре.

Отвори куфарчето си, останало отключено, след като Ани беше извадила очилата и мустаците. Ченгетата несъмнено го бяха преровили, но като че ли всичко си бе на мястото. Под фалшивото дъно откри паспорта си и неколкостотин долара в различни банкноти. Прибра парите в джоба на самото си, върна всичко друго, освен куфарчето в шкафа и го затвори. После бързо и решително излезе в коридора, огледа се в двете посоки и видя, че асансьорите са надясно. Влезе в първия заедно с неколцина болнични служители и се спузна във фойето.

На два стола един срещу друг седяха униформен полицаи, който четеше вестник, и мъж в граждански костюм, навярно детектив.

Кийт излезе навън, забеляза такси, вмъкна се на задната седалка и каза на шофьора:

— За летището, моля.

Потеглиха по магистралата. Движението в двете посоки бе натоварено, но щяха да се отдалечат от Толедо сравнително бързо. На дневна светлина крайпътните сгради изглеждаха различно и Кийт видя отдясно магазина на „Шевролет“, но не забеляза блейзъра си. Малко по-нататък от отсрещната страна на пътя зърна таблото на мотел „Уестуей“.

Не беше сигурен как ги е открил Бакстър, но предполагаше, че издирването е било достатъчно интензивно, за да стигнат до единствената следа, която бе оставил: разговорите на летището, довели до претърсване на района и накрая до мотела. Америка в никакъв случай не беше полицейска държава, но разполагаше с много повече хора, модерна техника и средства, отколкото която и да е известна му

диктатура. Въпреки това само лошият късмет на летището бе променил резултата толкова бързо и цялостно.

Кийт знаеше, че ако мисли прекалено много за това, ако се поддаде на яростта и чувството за вина, няма да успее да направи каквото трябва. Изхвърли този въпрос от ума си и се замисли за следващите си ходове. Нямахше да има много възможности. Но му трябваше само още една.

Таксито пристигна на летището и шофьорът попита:

— Накъде?

— Просто спрете ей там, до таблото на „Ю Ес Еър“.

Даде му двайсетачка, взе рестото и му остави бакшиш.

После влезе в терминала, завъртя се и излезе през друга врата. Застана на тротоара и си погледна часовника. Приличаше на бизнесмен, току-що пристигнал със сутрешен полет. През годините често бе идвал на това летище и знаеше какво трябва да направи. Без да обръща внимание на опашката от таксита, Кийт се обърна към един от носачите.

— Някой наоколо да търси далечен курс?

— Естествено. Закъде сте?

— За Лима.

— Добре. — Човекът даде знак на един микробус, спрял на паркинга отгатык рампата, и попита: — Имате ли багаж?

— Не. — Когато бусът спря пред тях, Кийт му даде два долара. От колата изскочи мършав двайсетинагодишен младеж.

— Закъде сте?

— За Лима. Колко искаш?

— Хм... да речем... това е към два часа, включваме бензина и обратния курс... петдесет много ли ви се вижда?

— Звучи добре. — Той отвори дясната врата, шофьорът седна зад волана и потеглиха. Когато излизаха от летището, младежът му протегна ръка.

— Казвам се Чък.

Кийт се ръкува.

— Джон.

— Радвам се да се запознаем.

— Хубав микробус.

— Нали? Сам си го направих. — Чък подробно му разказа за цялостния ремонт на автомобила, последен модел додж. В момента младежът бил безработен и издържал хромираното си хоби, като подбивал установените таксиметрови тарифи на летището. Когато привърши монолога си, вече пътуваха на юг по магистрала 75.

Кийт се канеше да му каже да настъпи газта, защото закъснява, но Чък, без да го подканят, вдигна сто и дваисет километра в час. Момчето видя, че гледа към спидометъра, и се засмя.

— На тази магистрала винаги карам със сто и дваисет. Добре че не сме на шосе 106. — Той замълча, после прибави: — Ако ти е прекалено бързо, кажи си.

— Добре е.

— Наистина ли? Чудесно. Монтирал съм страхотен антирадар. — Той потупа по таблото. — Да вървят на майната си.

— Точно така.

Чък вдигна сто и трийсет и попита:

— Откъде си?

— От Ню Йорк.

— Наистина ли? И харесва ли ти?

— Горе-долу.

— Никога не съм бил там.

Кийт усети, че главоболието му се усилва, стомахът му също се надигаше. Не знаеше дали е от пътуването, или от боя. Може пък да беше заради Чък.

Младежът го погледна.

— Нищо лично, ама като че ли някой здравата те е праснал по главата.

Кийт не се бе виждал в огледалото. Сега свали сенника и се погледна в заобиколеното от розови лампички огледалце. Лявото му слепоочие беше синкавочерно и леко подуто. Имаше рана под дясното око, намазана с йод, но без шевове. Освен това изглеждаше много блед и около очите му имаше тъмни кръгове.

— Ограбиха ли те?

— Не, катастрофирах.

— Божичко! По работа ли си тук?

— Да.

— И нямаш багаж?

— Не. Довечера се връщам.

— И аз така си помислих. Искаш ли да те изчакам? Петачка на час за престой.

— Може би.

— Искаш ли да послушаме радио? Или касети?

— Радио.

Чък включи радиото на станция, излъчваща хардрок.

Кийт натисна бутона за настройка и на интервали по десет секунди започнаха да се превключват различни станции. Откри новинарски канал от Толедо и изслуша световните новини, които го интересуваха също толкова, колкото и Чък. Накрая започнаха местните новини.

— Тази сутрин щатската полиция съобщи — каза водещият, — че очакват да разпитат заподозрения в отвличане Кийт Ландри. Самият Ландри, който е от Спенсървил, в момента се намира в окръжна болница „Лука“ заради наранявания на главата, причинени му при нападение, извършено от непознат в мотел край магистралата за летището. Ландри беше обявен за общощатско издирване в неделя вечер и понеделник сутрин, след като спенсървилската полиция го обвини в отвличането на Ани Бакстър, съпруга на местния полицейски началник. Госпожа Бакстър не е била открита в мотела, но спенсървилският участък е информирал щатската полиция, че жертвата е в безопасност и се е върнала при семейството си. Следствието ще продължи и властите се надяват да открият самоличността на нападателите и да определят какви обвинения ще бъдат отправени срещу Ландри.

Кийт отново натисна бутона и превключи на кънтри станция.

— Голяма работа, а? — попита Чък.

— Кое?

— Това отвличане. Открили са оня тип близо до летището. — Младежът му изложи мнението си за инцидента. — Виж сега, по радиото и телевизията предават всякакви неща и си мисля, по дяволите, ако беше моето гадже, ченгетата нямаше да си дадат толкова зор. Ама нали е друго ченге и оная жена била виден член на обществото и така нататък, имала две деца и мъжът и е шеф на полицията. Е, така или иначе са ги открили... хм, както казаха, нея изобщо не са я намерили, което е странно, щатската полиция отива в

оня мотел и така нататък, и откриват онзи тип, дето я отвлякъл, и той е спукан от бой, но никой не знае къде е отишла жената — когато ченгетата стигнали в мотела, отдавна вече нямало други клиенти, нали знаеш, щото изобщо не е трябвало да са на такова място и единственият свидетел е управителят, и ченгетата не искат да издадат какво е казал. Според мене са били двама, Ландри и още някой, и са се скарали кой пръв да я чука и прочее, и единият е сбил другия. И после се чупил с жената. И това са бели хора! Можеш ли да си представиш?

— Невероятна история.

— Ти го каза. Сега пък викат, че жената се била върнала при семейството си. Пък щатската полиция твърди, че съпругът, началникът, бил в... как го викаха...

— В шок ли?

— Да бе, да, ама... в уединение. Бил в уединение. Спотайвал се. Нали ти е ясно?

— Да.

— И какво мислиш? Двама са били, нали? Това обяснява всичко. Ченгетата викат, че не знаели какво е станало. Голяма мистерия. По дяволите, имат оня управител на мотела, имат и другия, дето са го пребили. Знаят, ама не искат да кажат. Понякога правят така. Има нещо странно. Как е избягала жената? Знаеш ли какво си мисля? Съпругът е платил откуп. Ченгетата не искат да издадат, че друго ченге е платило откуп. Нали така?

— Възможно е.

— Трябваше да стана ченге. Хей, искаш ли кафе? Ей там има едно заведение.

Да, искаше кафе, искаше храна, искаше да се избави от тридневното стърнище, да си измие зъбите и да се изкъпе, но отвърна:

— Не, бързам.

— Ясно.

Около половин час след като бяха тръгнали Кийт видя изхода за шосе 15, което водеше на запад.

— Отбий тук.

— Тук ли?

— Трябва да взема някои документи от един адвокат.

— Добре... къде е това?

— Не съм сигурен. Имам указания. Ако отнеме много време, ще ти дам още пари.

— Няма проблем.

Поеха на запад по шосе 15 и Кийт упъти Чък по обиколни пътища, които по-късно младежът едва ли щеше да си спомни.

— И си запомнил всичко това, а? — попита Чък.

— Естествено.

— В кой град е?

— Във ферма. Адвокатът живее във ферма.

— Добре.

Излязоха на окръжно шосе 22 и когато наближиха фермата, Кийт разбра, че нещо не е наред. Нямаше никаква къща.

Той застана пред овъглените останки от онова, което някога бе негов дом, дом на баща му и дядо му.

— Господи... — рече Чък, — мислиш ли, че са се спасили?

Кийт не отговори. Погледна към другите сгради, които бяха непокътнати, после към безкрайното царевично поле, тъмносиньото небе и далечните върхари на дърветата.

— Какво ще правим сега? — попита Чък.

На Кийт му се искаше да седне на земята и да гледа пепелището, докато слънцето не залезе. Но трябваше да направи нещо друго.

От бягството му от болницата беше минал малко повече от час. Нямаше да открият отсъствието му незабавно и първо щяха да го търсят в сградата, после щяха да съобщят на полицията. Дотогава му оставаше известно време. А и някой трябваше да се сети да уведоми спенсървилската полиция, която на свой ред не бе известна с бързите си реакции. И все пак първо щяха да дойдат тук. Той скочи обратно в буса.

Чък седна зад волана.

— Накъде?

— Към Спенсървил.

36.

— Хей — отбеляза младежът, когато стигнаха в града, — ето го участъка. Какво съвпадение, а? Искам да кажа, идваш чак от Ню Йорк и се озоваваш тук, където е станало отвлечането. Хубаво градче. Къде е кантората на този адвокат?

— В другата му къща. Завий тук.

Кийт го упъти към северната част на града и след няколко минути бяха на Уилямс Стрийт. Не очакваше Ани и Клиф Бакстър да са там, просто да си седят и да се опитват да разрешат противоречията си. Бяха се „уединили“, а Уилямс Стрийт не беше уединена. Бусът подмина къщата и Кийт видя белия линкълн в отбивката, но нямаше никакви други признаци за живот, нито че сградата е под наблюдение.

— Спри тук — каза той.

Чък спря до тротоара.

Може би спенсървилската полиция вече знаеше за бягството на Кийт Ландри от болницата и в такъв случай първо щяха да си помислят, че се опитва да напусне щата. Но после щяха да предположат, че се е насочил обратно към Спенсървил, макар да беше малко вероятно. И все пак щяха да са нащрек и да държат фермата под око. Но Кийт знаеше две места, на които нямаше да го очакват — в полицейския участък и в дома на Бакстър.

Той слезе от буса.

— Връщам се след десетина минути. — Кийт взе куфарчето си и закрачи към къщата. Утрото бе студено и по верандите нямаше никой. Улицата пустееше. Мина по отбивката и заобиколи отзад. Ако от съседните прозорци наблюдаваше някой, синият костюм и куфарчето щяха да са достатъчни, за да го уверят в почтеността на притежателя им.

В дъното на двора имаше кучкарник, но Кийт нито забеляза, нито чу кучета.

Качи се на задната веранда, отвори мрежата и натисна бравата, но беше заключено. Погледна към двата съседни двора и към

прозорците на околните къщи, но не видя никого през гъстите живи плетове. Задържа мрежата с крак, строши прозореца с ръба на куфарчето си, пхна ръка вътре и отключи. После бързо се вмъкна в кухнята и затвори вратата.

Огледа се и забеляза, че всичко е чисто и подредено. Отвори хладилника и видя, че е почти празен, което едва ли бе нещо обичайно. Явно Бакстърви бяха заминали и известно време нямаше да се върнат.

Кийт слезе в мазето и включи лампата. От стените го гледаха няколко десетки животински глави. Имаше стойка за оръжие, която можеше да побере дванайсет пушки, но сега нямаше нито една.

Върна се горе и провери в трапезарията и дневната. Отвори килера в антрето. Вътре имаше само мъжки шлифер, униформено полицейско яке и две дамски палта. Всички неофициални и топли зимни дрехи липсваха.

Той се качи на втория етаж, надникна в стаите на децата, после влезе в кабинета и го претърси, като взе със себе си бележник с телефони. След това отиде в спалнята и отвори двата гардероба. На летвата в единия висяха само официални дамски рокли. В другия имаше четири полицейски униформи — две летни и две зимни. Чекмеджетата на шкафа бяха отворени и повечето бельо го нямаше. Кийт знаеше къде са отишли и според онова, което бяха взели със себе си, наистина щяха да отсъстват дълго, навярно завинаги. По-важно обаче бе, че ако можеше да се съди по липсващите ѝ дрехи, изглежда, Ани беше жива и мъжът ѝ нямаше намерение да я убие.

Кийт влезе в банята и видя, че аптечката е отворена. На мивката имаше кървава хавлиена кърпа, а на плота бяха оставени кутия марля, бинт и шишенце йод. На пода лежеше тъмнокафявата униформа на Бакстър. По панталоните имаше засъхнала кръв.

Само един-два сантиметра наляво или надясно, и може би мъничко по-дълбоко, и щеше да е засегнал бедрената артерия. Още по-добре щеше да е, ако бяха успели да стигнат на летището в Толедо един час по-рано. Вече щяха да са във Вашингтон. А ако в четвъртък не бе заминал за столицата с Адеър, двамата с Ани вече щяха да са в Рим. И така нататък. Нямаше никаква полза да мисли за това. Важното беше, че са живи и че съдбата им дава още един шанс да са заедно.

Той вдигна от пода окървавените панталони на Бакстър и се върна в спалнята. Подобно на останалите стаи в къщата, тя бе в

провинциален стил — дъбови мебели, ковъорчета по стените, крепонени завеси и сухи цветя. Дойде му наум, че въпреки неуспешния си брак или навярно тъкмо заради него, Ани е отделила много време и внимание на дома си, на малките детайли, на дреболиите, излъчващи уют и топлота. Предполагаше, че го е направила от гордост или заради децата и приятелите си, но и от копнеж за живот, който по някакъв начин отразява създадената от нея мила обстановка. Кой знае защо, това му се стори тъжно и обезпокоително.

Нямаше какво да прави тук, знаеше го, и информацията, която можеше да открие, навярно не си заслужаваше риска. Но разбираше, че е трябвало да дойде, за да надникне в живота на Клиф и Ани Бакстър, двама души, които повече от всички други толкова цялостно бяха променили неговия живот.

Клиф Бакстър, който в училище никога не бе канен в дома на Ландри, съвсем наскоро беше проникнал в него и в известен смисъл, каза си Кийт, това престъпление бе по-тежко от опожаряването на къщата или дори от случилото се в мотела. Самият Кийт никога не беше имал намерение да подпалва къщата на Бакстър, защото в нея бяха вещите на Ани и нейните деца. Но чувстваше, че трябва да остави някакво доказателство за присъствието си, някакъв символ на презрение — макар и не за да го види Клиф Бакстър, защото Кийт вече бе решил, че той никога повече няма да види тази къща. Искаше да направи нещо за самия себе си и за историята.

Кийт критично огледа творението си в дневната. На фотьойла в дневната седеше чучело на Бакстър, направено от окървавената му униформа, натъпкана с хавлиени кърпи и чаршафи. От шията му стърчеше препарирана вълча глава.

Казваше си, че не е луд, че ударът по главата не е повлиял на разсъдъка му. Но не беше и същият човек както преди Клиф Бакстър да разбие вратата на мотелската стая. Погледна вълчата глава. Белите зъби и изцъклените очи го хипнотизираха за миг и разбра, че за да убие това нещо, ще трябва да стане като него. Явно ангелът в душата му бе прогонен и той усещаше, че черният вълк отново се надига в сърцето му.

— Взе ли каквото ти трябваше? — попита Чък.

— Да.

— Сега към Лима, така ли?

— Първо трябва да се отбием на още няколко места.

Кийт го упъти към близкия паркинг, извади от джоба си шейсет долара и му ги подаде.

— Вземи това засега.

— Няма нужда, приятел. Знам, че ще си платиш.

Кийт остави парите на таблото.

— Човек никога не знае, Чък. Иди да си вземеш нещо за ядене. Имаш ли дребни?

— Естествено. — Младежът му даде шепа монети. Кийт слезе и отиде до една от телефонните кабинки, докато Чък се насочи към магазина за хранителни стоки. Кийт набра номера. Не бе много добре физически, но след като знаеше, че Ани е жива, психически се чувстваше много по-силен, макар да не си позволяваше да мисли какво е преживяла.

— Ало?

— Аз съм, Тери.

— Господи Боже! Кийт, Кийт, къде си?

— На път. Къде е Ани?

— Не зная. Върнаха се в Спенсървил, тя ми се обади и каза, че заминавали за известно време, за да останат заедно и да поговорят за всичко. Спомена, че отивали във Флорида.

Кийт знаеше, че не са си взели дрехи за Флорида.

— Как ти се стори тя?

— Всичко беше лъжа. Проклет да е, той сигурно е бил насочил пистолет към главата ѝ. Копеле гадно. Позвъних в чатъмската полиция, но ми отговориха, че без доказателства не можели да направят нищо и че трябвало да съобщя в спенсървилския участък...

— Зная. Виж, Тери, ще я открия и ще я доведа. Кажи ми къде според теб са отишли.

— На Сивото езеро.

— И аз мисля така. Не ти ли намекна нещо по телефона?

Последва кратко мълчание.

— Да, каза нещо... че щели да минат през Атланта. Тогава си спомних, че така се казва окръжният център на окръг Монтмъренси в Мичиган по пътя за Сивото езеро. Смятам, че са отишли там, но звъних няколко пъти и ми отговаря само телефонният секретар. Така че не зная...

— Добре. Мисля, че са там.

— Лари иска да отиде...

— Не. Бакстър е въоръжен и опасен. Аз ще се погрижа за това чрез тамошната местна полиция.

— Полицията няма да направи нищо, Кийт. Тя му е съпруга. Постоянно ми го повтарят.

— Ясно.

— Какво се случи? Мислех си, че се качвате на самолета.

— Това е дълга история, но накрая ни хвана полицията.

— По дяволите!

— Да. Когато я отведоха обаче, Ани беше добре.

— Но сега със сигурност не е. Баща ми не остави щатската полиция на мира и нае адвокат, но... не мога да повярвам, че онова копеле просто я е отвлякло...

— Кога ти позвъни Ани?

— В понеделник вечер, към шест. Каза, че променила решението си да тръгне с теб, че двамата с Клиф си били вкъщи, че си събрали багажа и се готвели да заминат за Флорида. Щяла да се свърже с децата в училище и да им каже, че всичко е наред, че с баща им отиват на почивка. Но аз после им позвъних и те изобщо не я бяха чували — рано сутринта разговаряли само с баща си. Затова пак позвъних на Ани, но ми отговориха от полицията. Попитах ги какво става и те ми обясниха, че обажданията у Бакстъррови автоматично се прехвърляли... затова после баща ми отиде в участъка и там му казали, че Клиф и Ани са заминали за Флорида. Пълна измама.

— Добре, направи ми една услуга — недей да приказваш много и казвай на всички същото, което и на мен. Не искам да подплашвам Клиф, ако са там. Става ли?

— Става...

— Как изглежда къщата, Тери?

— О, Божичко... Била съм там само няколко пъти... има островърх двускатен покрив, от тъмно дърво е и не е на самия бряг на

езерото.

— От коя страна е?

— Чакай да помисля... от северната. Да, от северната страна и можеш да стигнеш дотам само по един черен път през гората.

— Добре. Поздрави Лари. Довечера ще ви позвъня от Мичиган.

— Обещава ли?

— Знаеш, че ще го направя, Тери. И извинявай, че...

— Не се извинявай. Ти направи всичко възможно. Онова копеле е истински дявол, кълна ти се.

— Ще ти донеса рогата и опашката му.

Тя се опита да се засмее.

— О, Господи... Бих го убила аз, ако можех... Кийт?

— Да?

— Ако Ани не може да е с теб, по-добре да е мъртва, отколкото да остане при него. Страхувам се.

— Обещах й, че пак ще сме заедно. Тя го знае.

— Моля се на Господ да си прав.

— Довечера пак ще се чуем. — Той затвори, погледна в бележника, който бе взел от кабинета на Бакстър, и набра друг номер.

Отговори му телефонен секретар и се разнесе гласът на ченгето:

— Тук е хижата на големия шеф Клиф. В момента няма никой. Ако знаеш къде кълве рибата или къде се крият елените, остави съобщение.

Кийт се изкушаваше да го направи, но се отказа.

В тефтерчето откри номерата на клетъчните телефони в десетте патрулни автомобили на спенсървилската полиция, както и тези на пейджърите на петнайсетчленния ѝ състав. Набра един от тях и зачака.

Телефонът иззвъня.

— Полицай Скенли? — попита той.

— Кой е?

Кийт разбра, че Скенли се обажда от клетъчния си телефон.

— Кийт Ландри.

Последва мълчание.

— Откъде знаете номера ми? — накрая попита полицаят.

— Няма значение. Сам ли сте?

— Да! Патрулирам. Всъщност точно вас търся.

— Ами, ето ме.

— Къде сте?

— Хайде аз да задавам въпросите. Имате ли приятел в градския съвет?

Нова пауза, после Скенли отвърна:

— Възможно е.

— Той е и мой приятел.

— Зная.

— Нуждая се от помощ.

— Предполагам. Изненадан съм, че сте жив.

— Искате ли да ми помогнете?

— Почакайте да спра колата. — Минута по-късно Скенли отново се обади: — Добре. Вижте, Ландри, има заповед за ареста ви.

— В какво ме обвиняват?

— В най-различни неща. Всякакви глупости. Подписана е от съдия Торнсби, а той подписва всичко, което му даде Бакстър. Но няма обвинение в отвличане. От друга страна, току-що получихме съобщение от щатската полиция да ви издирваме като свидетел.

— На какво?

— Вие си знаете. На онова, което се е случило в мотела.

— Вие бяхте ли там?

— Не. Бакстър не би ме използвал за такова нещо, а и аз нямаше да се съглася. Но бях дежурен в участъка. Онова, което видях, не ми хареса.

— Какво сте видели?

— Ами... по дяволите, аз съм ченге, Ландри, а вие сте беглец...

— Добре ли спите нощем?

— Не.

— Скенли, ясно ви е, че Бакстър е нарушил закона и че когато се разхвърчат ланната, той ще повлече със себе си всички ви. Изобщо не му пука за вас.

— Няма нужда да ме убеждавате.

— Как се чувстват другите?

— Уплашени са. Но са доволни, че го няма.

— Той звъни ли в участъка?

— Възможно е. Но ако го прави, разговаря само с Блейк.

Помълчаха няколко секунди, после Скенли каза:

— Добре, към два часа сутринта в понеделник бях дежурен. Бакстър пристигна заедно с тримата, които взе със себе си — никакви имена, нали? И с тях беше... тя. Той я вкара в участъка — беше й сложил белезници, за Бога! — и я затвори в една от килиите. Левият му крачол беше подгизнал от кръв и куцаше. Виждаше се, че го боли, и дясното му око също беше окървавено, сякаш някой го е мушнал с нещо, и псуваше като каруцар. Както и да е, после излезе с едно от момчетата, а другите двама останаха тук. Те ми казаха, че сте се опитали да му отрежете топките. После, около час по-късно, Бакстър се върна с личната си кола. Беше цивилен. Отведе я, както си беше с белезници. Видях, че в колата е пълно с дрехи и разни неща. Отзад бяха трите му кучета.

Кийт кимна.

— Къде са отишли?

— Не зная. Чух нещо за Флорида. Но го видях да завива на юг по Честнът Стрийт и си спомням, че се зачудих защо не се насочва на изток, за да излезе на магистралата.

— Защото първо се е отбил във фермата ми.

— Да... научих. Съжалявам.

— Някой ходил ли е да ме търси в дома на Портърови?

— Да. Уорд. Портърови ги няма, но Уорд патрулира наоколо.

— Колко души са в колата?

— Само той. Трябва да покрием голям район. Мислят си, че сте тръгнали насам. Вдигнаха на крак всички нещатни шерифи, свикаха и конната полиция. Не са го правили от пет години, когато изчезна едно хлапе. В момента двайсетина нещатни шерифи патрулират с личните си автомобили, конните са също толкова. Вижте, ако не сте в окръг Спенсър, недейте да идвате.

— Благодаря. Няма. Тя как изглеждаше? — попита Кийт.

Скенли не отговори веднага.

— Както можеше да се очаква. — Той отново замълча, после прибави: — Имаше синина на лицето... нали разбирате, когато беше в килията, исках да поговоря с нея, но другите двама бяха там и аз се чувствах ужасно. Просто си седеше, не плачеше, не викаше, сякаш беше над всичко това, и когато поглеждаше към мен или другите, в очите й нямаше омраза, нищо такова... просто ни съжаляваше...

— Добре... благодаря. Ако се стигне до съд, няма да забравя услугата ви.

— Благодаря, Ландри. Ужасна ситуация. Не разбирам как другите трима, които си мислех, че познавам, са могли да го направят.

— Когато научим, ще сме решили повечето от световните проблеми. Ще кажа някоя добра дума за вас на пастор Уилкс.

Скенли се засмя, после каза:

— За ваша информация, Бакстър е поставил проследяващо устройство на шевролета ви.

„По дяволите!“

— Какъв цвят е неговият форд? — попита Кийт.

— Черен. — Полицаят му даде регистрационния номер и прибави: — Зарежете тая работа, Ландри. Стойте надалеч оттук. Търсят ви, а Бакстър отдавна го няма.

— Да, но може би и аз ще замина за Флорида.

— Следващия път ще ви убие. Другите момчета, които бяха с него, казват, че онай нощ едва успели да му попречат.

— Още веднъж благодаря. — Кийт затвори и се върна в буса. Чък пиеше нещо безалкохолно и ядеше поничка.

— Има и за тебе — каза младежът.

— Благодаря. Карай наляво.

— Няма проблем. — Чък излезе от паркинга и отбеляза: — Това не е пътят за Лима.

— Не. На онзи светофар пак наляво.

— Ясно. Не искам да ти се бъркам, но имам чувството, че нещо те безпокои.

— Не, добре съм, Чък. Всъщност телефонният разговор, който току-що проведох, възвърна вярата ми в човешката раса.

— Наистина ли? Съжалявам, че съм го пропуснал.

— Но внимавай да не пропуснеш завоя. Давай наляво.

Поеха на юг навътре в окръга.

Кийт се замисли за получената от Скенли и Тери информация. Ако хронологията на полицаия бе вярна, а тя най-вероятно беше такава, в понеделник вечер Ани не бе телефонирала на сестра си от Спенсървил, а от Сивото езеро. Ако бяха тръгнали от града към три през нощта, Бакстър трябваше да е пристигнал в хижата към девет-десет, след като се беше отклонил, за да подпали къщата във фермата.

На сутринта бе позвънил на децата си от езерото, после беше накарал Ани да се обади на сестра си, навярно след като бе разбрал, че тя трябва да потвърди версията му поне пред един член на семейството си. Кийт отново си помисли, че Бакстър е не само жесток, но и хитър. Ужасна комбинация.

Нямаше представа какво става на Сивото езеро, но знаеше, че копелето не я е завело там, за да се помирят. Опита се да намери известна утеха в уверението на Ани, че може да се справи с него. Но всъщност след онова, което мъжът ѝ беше видял — жена си и любовника ѝ голи в леглото, — Кийт бе убеден, че Бакстър е превъртял. Ако му беше останала и капка здрав разум, нямаше да отвлече собствената си съпруга и да остави след себе си такава каша, а щеше да остане, за да спаси работата и репутацията си. Очевидно беше разбрал, че с него е свършено и че няма какво да губи.

Той нямаше да я убие, не. Но щеше да я накара да съжалява, че не е мъртва.

Кийт упъти Чък към магистралата, после продължи да го насочва.

— Откъде познаваш този район толкова добре? — попита младежът.

— Тук съм роден.

— Да не се майтапиш? Значи си от Охайо! Дай лапа, приятел!

Кийт бе принуден да затвърди новото приятелство и двамата си стиснаха ръце.

Няколко минути по-късно приближиха дома на Портърови. Не се забелязваха нито полицейски автомобили, нито други коли.

— Спри тук, Чък.

Младежът спря в отбивката.

— Благодаря, приятел — каза Кийт. — Дотук съм.

— Това не е Лима.

— Не. Дадох ти шейсет, ето ти още дваайсет. Ще се видим следващия път, когато дойда в Толедо.

— Дано. Благодаря.

— Страхотен бус имаш — каза Кийт.

— Нали?

Кийт бързо се насочи към задната част на къщата. В градината нямаше никого, но задната врата не беше заключена. Той влезе вътре и

извика, но не получи отговор. Остави куфарчето си на кухненския плот, заключи вратата, после излезе в коридора и направи същото с предната.

Върна се в кухнята, отвори хладилника, взе си бутилка портокалов сок и парче кейк и го изяде. Усети, че стомахът му се надига, но успя да не повърне. Определено не се чувстваше добре и действаше само на адреналин и омраза.

Нямаше представа къде са Портъррови и кога ще се приберат, но всъщност се радваше, че ги няма.

По някое време спенсървилската полиция, шерифите или конните ченгета щяха да се появят и се налагаше да побърза. До северен Мичиган имаше близо петстотин километра път. И за играта, която бе започнал, му трябваше пушка, автомобил, дрехи и други неща.

Кийт излезе в предното антре и започна да се качва по стълбището. В този момент на вратата се почука.

Той бързо отиде в дневната и надникна през прозореца. Пред къщата беше спрял автомобил на спенсървилската полиция.

В колата нямаше никого, така че въпросът бе колко ченгета има наоколо. Според Скенли полицаите патрулираха по един. Отново се почука, този път по-настойтелно.

Нямаше нужда да отговаря, разбира се, но ако беше някой от мъжете, придружавали Бакстър в мотела, Кийт искаше да му каже едно „здрасти“ и може би да вземе назаем автомобила и оръжието му.

Той погледна крадешком през прозореца и видя Кевин Уорд, застанал с пъхнати под колана палци. Не изглеждаше много нащрек.

Кийт отиде до вратата и я отвори.

— Здравсти.

Преди ченгето да успее да реагира, той заби юмрук в слабините му и когато Уорд се преви надве, го вмъкна вътре, затвори с ритник вратата и силно го удари по тила с ръба на дланта си. Полицаят се строполи на пода и почти изгуби съзнание.

Кийт взе белезниците му, закопча едната гривна за дясната му китка, а другата за тръбата на радиатора. После свали колана с кобура му и го взе.

Уорд започна да идва на себе си.

— Мен ли търсеше? — попита го Кийт.

Ченгето се претърколи по хълбок. Трябваша му няколко секунди, за да осъзнае, че е закопчан за тръбата.

— Гаден скапаняк...

Кийт извади служебния му револвер, прицели се в главата му и вдигна ударника.

— Къде е шефът ти?

— Върви на майната си.

Кийт стреля в дъсчения под пред лицето на Уорд и полицаят подскочи.

— Във Флорида! — извика той. — Замина за Флорида!

— Къде във Флорида?

— Не знам...

Кийт отново стреля в пода.

— Стига! Замина за... Мисля, че е в Дейтона. Да, в Дейтона е.

— Къде в Дейтона?

— Аз... не ни каза.

— Добре. Тя с него ли е?

— Да.

— Беше ли ти забавно в мотела?

— Не.

— Стори ми се, че ти е забавно.

— Бях си глътнал езика от страх.

— Обаче не толкова, колкото сега.

— Не. Виж, Ландри, просто изпълнявах заповед.

— Всеки път щом чуя тези думи, ми се иска да убия онзи, който ги е изрекъл.

— Чакай малко. В ръцете ти съм. Казах ти каквото зная. Изобщо не ми пука, можеш да идеш в Дейтона и да пречукаш онова копеле. Мразя го.

— И той много не си пада по теб. Нали видя жена му гола. За теб е по-добре да го убия, иначе с кариерата ти е свършено.

Кийт прибра револвера в кобура и се заизкачва по стълбището. Ако имаше късмет, Уорд знаеше, че Бакстър е на Сивото езеро и щеше да му позвъни, за да съобщи, че се е проявил като добро момче и е пратил Ландри във Флорида. Така или иначе, това нямаше особено голямо значение, но човек никога не трябваше да пропуска възможността да пусне някоя и друга заблуждаваща следа.

Влезе в спалнята. Навсякъде бяха разхвърляни дрехи, леглото не бе оправено и нищо не си беше на мястото. Кийт легна на пода и бръкна под леглото с надеждата, че Гейл е приела думите му буквално и е оставила пушката там, но нямаше нищо. Той се огледа. Всъщност оръжието можеше да е на пода и да не го види в цялата бъркотия, затова заобиколи от другата страна и пак погледна под леглото. Отново нищо.

— Това ли търсиш? — разнесе се мъжки глас.

Кийт се изправи срещу дулото на собствената си М-16, опряна на ръба на матрака.

— Здравей, Чарли.

Чарли Адеър хвърли оръжието на леглото и каза:

— Изглеждаш ужасно.

— Благодаря. Ти също.

— Наистина ли те чух да нападаш представител на закона на долния етаж?

— А, не, така го заварих.

— Много умно — да го накараш да ти разкаже оная история за Флорида и да знаеш, че те не са там. Адски си добър в оперативната работа. Винаги съм си мислил, че зад бюро то дарбите ти отиват на вятъра.

— Нали постоянно ти го повтарях. — Кийт нямаше представа откъде Чарли Адеър е разбрал, че Бакстър и Ани не са заминали за Флорида. Не знаеше и как се е появил в къщата на Портъррови.

Адеър огледа стаята.

— С приятели като тези няма нужда да отглеждаш свине.

— Те са добри хора.

— Те са леви радикали.

— Не проучвай приятелите ми, Чарли. Това не ми харесва.

— Това са от онези приятели, които трябва да проучвам.

— Не.

— Всъщност обаче са много мили.

— Как ги откри? Или не трябва да питам?

— Точно така. Трябваше да ми кажеш за тях.

Кийт се замисли за миг.

— Искал си информация за телефонните ми разговори.

— Улучи в десетката. Откакто си тук, не си приказвал много по телефона, така че беше съвсем лесно. Да не вземеш да се впечатлиш?

— Няма такава опасност. Къде са Портърови? — попита Кийт.

— По разни задачи. Знаеш ли, никога не съм виждал мъж в костюм на Армани да слиза от такава шарена бричка. Кой беше онзи?

— Чък. От летището в Толедо.

— Аха. Добре. Ще се върне ли?

— Не.

— Значи нямаш транспорт.

— Имам полицейска кола. А къде е твоята?

— Просто трагнах с токове и ето ме тук.

— Чарли... вече и без това ме боли главата. Какво мога да направя за теб?

— Това не е правилният въпрос, Кийт. Не питай какво можеш да направиш ти за родината си, а какво може да направи родината ти за теб.

— Нещата не стават така.

— За съжаление, Кийт, във Вашингтон нещата стават точно така. Родината ти е тук, за да ти помогне.

— Без никакви условия?

— Не съм казвал това.

— Нямам време за такива неща.

— Малко време с мен ще ти спести много време по-късно. Виж, хайде да излезем от тая кочина. Струва ми се, че долу видях едно по-чисто място.

Кийт взе пушката от леглото и понесъл в другата си ръка колана с кобура на Уорд, последва Чарли в коридора. Адеър вдигна от прага чантата с оптичния мерник и мунициите. Точно в негов стил, помисли си Кийт — да се появява от нищото, размахал пушка, която иначе спокойно може да си е в чантата — всичко при Чарли Адеър беше само театър, обикновено драма и комедия, но понякога определено и трагедия.

Слязоха в антрето. Чарли се приближи до Кевин Уорд и му подаде ръка.

— Здравсти. Аз съм Бари Браун от Амуей.

Кийт едва не се засмя, когато ченгето наистина протегна лявата си ръка.

— Имам някои неща — продължи Чарли, — с които тази униформа ще стане като нова. Веднага се връщам. Чакай ме тук.

Кийт и Адеър влязоха в кухнята. Чарли изми две чаши и каза:

— В хладилника има пресен сок от домати.

Кийт взе каната и наля чашите. Адеър чукна чашата си в неговата и каза:

— Радвам се, че те виждам жив.

— И аз, но не се радвам да те видя.

— Разбира се.

Отпиха. Чарли млясна с устни.

— Не е зле. Липсва му само водката. Но ти навярно не трябва да пиеш. Наистина изглеждаш ужасно. Предполагам, че оня Бакстър накрая те е пипнал.

Кийт не отговори.

— Хайде да идем да поговорим навън.

Излязоха на двора. Адеър седна на един градински стол и се огледа.

— Красиво е.

Кийт остана прав.

— Виж, Чарли, нямам много време.

— Ясно. Добре, няма да съм толкова загадъчен. Ето какво зная. Върнал си се от Вашингтон в събота, пропуснал си срещата си с госпожа Бакстър, но в неделя вечер сте били заминали. Към девет вечерта целият скапан щат Охайо те е издирвал по подозрение в отвличане, но кой знае защо, не са уведомили ФБР. След това щатската полиция ни съобщи, че са открили голото ти и пребито тяло в някакъв евтин мотел край летището в Толедо без госпожа Бакстър. Откарали са те в окръжната болница с леко сътресение на мозъка и така нататък. Господин и госпожа Бакстър отново се събрали и заминали на втори меден месец във Флорида. Затова в понеделник сутрин долетях в Толедо и те потърсих, но ти още беше в безсъзнание. Накарах местния агент от ФБР да те наглежда, за да не би господин Бакстър да се върне за топките ти, които — както ме увериха — били невредими, после дойдох в Спенсървил и се заех да душа наоколо. До понеделник вечер вече бях ял домашно сирене с Портъррови и станахме големи приятели, въпреки политическите ни различия. — Той погледна Кийт. — Ходих и до твоята ферма, разбира се. Съжалявам.

— Няма нищо.

— Съмнявам се. Значи искаш да го откриеш, да го убиеш и да си я върнеш.

Кийт не отговори.

— Така или иначе — продължи Чарли, — останах в един местен мотел и тази сутрин ми позвъни агентът от болницата. Беше ужасно разстроен, че трябва да ми съобщи за бягството ти. Впечатлен съм. Не от феберееца, разбира се. Искам да кажа, че за последен път те видях в понеделник сутрин и не даваше никакви признаци, че можеш да си навлечеш нови неприятности. Затова накарах федералната маршалска служба да установи наблюдение над къщата на сестрата, после с помощта на федералния съдия в Толедо започнах да подслушвам всички възможни телефони и накрая дойдох тук с надеждата, че ще се появиш. Освен това нося забрана за арестуването ти, издадена от федералния съд. Само трябва да попълня формуляра. Нали е чудесно? Мога да направя каквото поискам. Но в този случай съм на страната на ангелите, приятел, така че ще ти простя нападението срещу представител на закона. — Той замълча за миг. — Ние се грижим за нашите хора, Кийт. Винаги сме се грижили.

— Зная.

— Тук съм, за да ти помогна.

— Зная, Чарли. Но мисля, че не се нуждаю от помощта ти.

— Разбира се, че се нуждаеш. Трябва ти кола, трябва ти и дрехи и малко ловни принадлежности.

— Защо са ми?

— За да отидеш в Мичиган. Нали така каза на Тери по телефона?

Кийт поклати глава.

— Никога не си почиваш. Виж, няма да си продам душата за чифт ботуши. Мога и сам да се справя.

— Позволи ми да ти обясня в какво положение се намиращ. В антрето лежи ченге в безсъзнание, нямаш кола, нямаш дом, почти нямаш приятели, не са ти останали много пари, цялата окръжна полиция е по петите ти, носиш копrienен костюм и тесни обувки, ходиш малко неуверено, приятелю, и единственото ти оръжие, ако не се смята тръбата за фунийки на ченгето, е тази М-16, която всъщност не е твоя, а собственост на чичо Сам и спокойно мога да си я прибера.

— Няма да го направиш.

Чарли извади пакет цигари.

— Портърови ми позволиха да пуша тук. Те пушат трева. — Той запали. — Не е ли чудесно да чувстваш, че си част от голяма, всесилна организация?

— Ти ми кажи. Това ли ти е нужно, за да се чувстваш добре?

— Всъщност да. На теб също.

— Грешаш. Знаеш ли, мислех си, че си на моя страна. Спомняш ли си драконите на щита ми и плъховете в избата?

— Това беше в петък. Днес сме вторник и ти отново си в уязвима позиция.

— Пак грешаш. Аз съм на поход, Чарли. Пак съм рицар и ще спася благородната девица от змея. Рицарите винаги го правят сами. Майната му на краля и на цялото му войнство. Това включва и теб.

Адеър се замисли за миг.

— Добре. Съгласен съм. Не поставям никакви условия, но не мога да оставя сър Кийт да тръгне без нещата, които му трябват. Просто ще ти дам необходимото за похода и можеш да отидеш в Мичиган, да очистиш оня тип и после да се чупиш в... да речем в Детройт. В „Мариот“. Ще ти запазя стая. Ако не се появиш до това време утре, ще приема, че не си успял. Ако дойдеш, тримата с теб и госпожа Бакстър ще го отпразнуваме. Никакви условия.

Кийт не отговори.

— Казах на хората във Вашингтон — продължи Чарли, — че трябва да се погрижиш за някои лични въпроси. Само искат до петък да им съобщиш окончателното си решение. Това ти дава време да помислиш, ако останеш жив, разбира се. Така или иначе, след като си тръгнеш оттук, прави каквото знаеш. Също като едно време, когато те целувах на прощаване на някоя скапана граница или летище'. Но преди да заминеш, трябва да съм сигурен, че си получил всички шансове да успееш. Също като едно време, Кийт. Позволи ми да ти помогна.

— Защо?

— Харесвам те. Не харесвам Бакстър. Не ми харесва какво е направил. Искам да си щастлив. Щастливият човек взима правилни решения.

Кийт отново не отговори.

— Ако не за друго, помисли за Портърови. В антрето им има ченге. Аз ще се погрижа за него.

— Не, аз ще се оправя. Къде са Портърови все пак?

— По разни задачи.

— Къде?

— В „Антиох“. Отпратих ги. Разказаха ми за сексуалното поведение там. Направо се скъсах от смях. Но хич не е забавно. — Той замълча за миг. — Всъщност те ми харесаха. Обещаха ми следващия път да гласуват за републиканците. Искаш ли още сок? Ще ти донеса.

— Не. Трябва да си тръгваш.

— Добре. — Чарли остави чашата си на земята, изправи се и извади от джоба си един плик: — Донесъл съм ти хиляда долара.

— Не искам пари от чичо Сам.

— Това са мои пари. Лични.

— Не, не са.

— Е, тогава ги приеми като аванс.

— Задръж си ги.

Адеър сви рамене и прибра плика в джоба си.

— Независимостта, кавалерството и рицарството са мъртви, Кийт.

— Прости ми надутите думи, но докато аз съм жив, те не са мъртви.

— До утре ще са. Добре, поне опитам. Желая ти успех, приятелю.

Ръкуваха се и Чарли Адеър се отдалечи през градината, после изчезна сред царевицата като някакъв безплътен дух — ефект, който очевидно търсеше, помисли си Кийт. Харесваше стила му, но понякога Чарли малко преиграваше.

Кийт продължи да наблюдава стената от царевица и естествено, скоро високите стъбла се раздвижиха и се появи сивият форд на Чарли.

Той прегази цветна леха, мина през моравата и спря до Кийт.

— Отседнал съм в мотел „Мейпъл“.

— Добър избор.

— Просто нямаше друг. Тя трябва да е невероятна жена, а?

— Така е.

— Може ли да се сравнява с онази, как ѝ беше името, в Джорджтаун?

— Не помня никаква как ѝ беше името в Джорджтаун.

— Ако е като нея, дължиш ѝ по-добър шанс, отколкото ѝ предлагаш.

— Трябва да се справя без твоята помощ или помощта на чичо Сам.

— Както искаш. Ти си причината за този скапан проблем.

Кийт не отговори.

— Наистина, Кийт. Човек, който десетки пъти тайно е влизал и излизал от Източна Германия, да не може да се измъкне дори от Охайо! Божичко.

— Не се опитвай да ме изкушиш. Не съм в настроение.

— Няма нужда да доказваш нищо. Ти се прецака и сега ти трябва помощ. Голяма работа. Проблемът ти е, че си прекалено самолюбив. Винаги си бил единак, Кийт. Изненадан съм, че отдавна не са те убили. Е, прекалено, много години си надлъгвал смъртта по целия свят — гледай да не я срещнеш тук.

— Благодаря ти за загрижеността.

— Майната ти, Кийт. — Чарли натисна газта, пресече моравата и излезе на пътя.

Кийт имаше силното предчувствие, че Чарли Адеър не е казал последната си дума.

37.

Кийт караше синьо-белия полицейски автомобил на запад по равния фермерски път, широк само колкото да се разминат две коли. Стените висока царевица стигаха почти до чакъла и оставяха впечатление за шофиране в дълбок ров.

Беше си сложил фуражката и ризата на Уорд, но до този момент не бе срещнал други полицейски или шерифски автомобили. Знаеше, че шерифите използват личните си коли, но окръг Спенсър беше голям, около хиляда квадратни километра, а от дома на приятелите му до фермата на Каули имаше само петнайсетина километра. С малко късмет щеше да стигне дотам, макар че нямаше представа какво ще завари.

Бе накарал полицаи Уорд да се свърже по радиостанцията с участъка и да докладва, че всичко е наред. Сержант Блейк го беше скастрил, че толкова време е отсъствал от автомобила си. С насочен към главата револвер, с белезници, с мъчителна болка в слабините и наруган от сержанта си, Уорд наистина бе нещастен. И сега трябваше да е още по-нещастен, понеже се друсаше в багажника. Но ченгето само си беше виновно и това бе най-малкият от проблемите му.

Пътят излезе на шосе 8 и Кийт зави по него.

Когато наближи фермата на Каули, видя от гората да излизат петима конници с пушки и кучета. Той намали скоростта и те му махнаха с ръце. Кийт им отвърна. Един от мъжете дръпна юздите на коня си и се насочи към него. Кийт нямаше представа дали конникът познава по лице всички полицаи, но знаеше, че сините панталони от Армани няма да издържат на проверката. Имаше и малък проблем с Уорд, който от време на време риташе и викаше.

Когато мъжът се приближи, Кийт отново му махна и профуча нататък, сякаш не беше разбрал, че онзи иска да разговаря с него.

Подмина фермата на Каули и забеляза до къщата синия пикап на Били Марлон. Продължи около километър и половина, после направи обратен завой и се върна.

Конниците вече бяха далеч и Кийт зави в отбивката, после заобиколи пикапа и се насочи право към стария краварник. Заби се в двукрилата врата и дъските се разхвърчаха навътре. Той удари спирачки, но не навреме, и блъсна купчина кофи за мляко, които се разлетяха във всички посоки с оглушително дрънчене.

Уорд извика нещо отзад.

Кийт изключи двигателя, свали фуражката и ризата и си сложи колана с кобура. Взе своята М-16 и оръжието на полиция, слезе и почука по капака на багажника.

— Добре ли си?

— Да. Пусни ме.

— По-късно. — Той излезе от краварника и се сблъска с Били Марлон.

Марлон погледна полицейския автомобил, после Кийт и възкликна:

— Господи!

— Не е той, аз съм. Сам ли си?

— Да.

— Да идем в къщата. — Кийт му подаде оръжието на полиция.

Били Марлон бе ядосан и объркан, но го последва вътре.

— Търсят те — каза той.

— Кой беше тук?

— Онзи копелдак Круг. Пита ме дали съм те виждал и аз му отговорих, че изобщо не те знам кой си.

— Повярва ли ти?

— Припомни ми, че си ми помогнал да се измъкна от проблем със закона — хей, благодаря за парите. Намерих ги. Мислех, че си заминал.

— Върнах се. Трезвен ли си?

— Естествено. Скапан съм, ама съм трезвен. — Били го погледна. — Какво ти се е случило, по дяволите?

— Напих се и паднах по стълбището.

— Да не се майтапиш? А, още нещо, вчера идва един тип, не си спомням името му, и каза, че ти бил приятел. Портърови му били споменали, че може да си тук...

— Чарли ли?

— Да... такъв лъскав, със светла коса, и се прави на много умен...

— Чарли е.

— Да. Търсеше те. Показах му писмото, дето си ми го оставил, и му казах, че си заминал, ама той рече, че може да си се върнал. Какво става, по дяволите? За какво са ти всичките тия железа?

— Нямам много време, Били. Имам нужда от твоята помощ.

— Ще ти дам каквото поискаш, само да го имам.

— Добре. Трябва ми твоят пикап и чифт ботуши. Имаш ли камуфлажно облекло?

— Естествено.

— Бинокъл, компас?

— Имаш ги. На лов ли отиваш?

— Да. Трябва да побързам.

— Ела горе.

Качиха се по стълбището на спретнатата къща и влязоха в малка спалня.

Били извади ловното си снаряжение от гардероба и Кийт си събу панталона и обувките.

— Изгори ги — каза той.

— Да ги изгоря?!

— Изгори всичко, което оставя тук.

Той навлече камуфлажния панталон. Беше му малко тесен и доста мръсен, но ставаше за човек, който не се е къпал от неделя сутринта. Ботушите му бяха точно, ризата също. Били му даде яркооранжева жилетка без ръкави и Кийт я взе, макар че нямаше намерение да си я слага.

Докато го гледаше как се облича, Марлон каза:

— Ще дойда с тебе.

— Благодаря, но искам да отида на лов сам.

Кийт се облече и се изправи. Замисли се за трите кучета на Бакстър. Кучкарникът в къщата на Уилямс Стрийт беше празен. Това означаваше, че животните щяха да пазят хижата цяла нощ.

— Ходиш ли на лов с лък или арбалет? — попита той.

— Не. Обичам си пушката. Ами ти?

— Същата работа. — Въпреки цялата си екзотична подготовка, нямаше никакъв опит с лъкове и стрели, тръби със стрелички, прашки,

копия или бумеранги. Единственият безшумен начин на убиване, на който го бяха научили, беше с нож и гарота, но в случая това нямаше да му помогне. Пушката нямаше заглушител, а Били нямаше арбалет. Но щеше да се занимава с този проблем по-късно.

— Добре, благодаря ти — каза Кийт. — Утре или вдругиден ще ти върна пикапа.

— Кийт, може да съм скапан алкохолик, ама сега съм трезвен.

Очите им се срещнаха.

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре. — Кийт тръгна към вратата, но Били го спря.

— Спомням си отделни моменти от оная вечер в кръчмата и в парка.

— Трябва да вървя, Били.

— Той наистина беше чукал жена ми... втората ми жена. Обичах я... и тя ме обичаше, и щяхме да си живеем добре, ама това копеле застана помежду ни и после двамата се опитахме да се съберем... нали разбираш? Не успях да го понеса и започнах да пия и да се държа адски гадно с нея. Тя ме напусна, ама... каза, че още ме обичала, но била постъпила лошо и разбирала защо не мога да ѝ простя. — Били внезапно се завъртя и изрита вратата на гардероба. Шперплатовата плоскост се разцепи. — Пфу, мамка му!

Кийт дълбоко си пое дъх.

— Всичко е наред. — Удивително колко опустошения бе оставил след себе си Клиф Бакстър с плътските си удоволствия и моралната си поквара. — Как се казваше тя?

Все още с гръб към него, Марлон отвърна:

— Бет.

— Къде е сега?

— Не знам... В Кълъмбъс, струва ми се. — Били се обърна и го погледна. — Знам къде отиваш. И аз идвам. Трябва да дойда.

— Не. Нямам нужда от помощ.

— Не е заради тебе. Заради самия мене е. Моля те.

— Опасно е.

— Аз вече съм мъртъв. Даже няма да забележа разликата.

Кийт кимна.

Били шофираше пикала, десетгодишен син форд „Рейнджър“, а Кийт седеше до него, нахлупил ниско над очите си мръсна платнена шапка.

В багажното отделение зад седалките бяха оставили ловното снаряжение, брезентови наметала за мичиганския студ, неговата М-16, полицейската пушка, служебния револвер на Уорд и ловджийската пушка на Били Марлон, войнишка М-14 с оптичен мерник. Кийт бе взел и куфарчето си, в което носеше паспорта си, важни документи, малко пари и други дреболии. Дойде му наум, че това е всичко, което притежава — почти също толкова, колкото и при заминаването му от Спенсървил за армията.

— Бакстър има три ловджийски кучета — каза той на Били.

— Мамка му.

— Помисли за това.

— Непременно. Къде всъщност отиваме? — попита Марлон.

— В северната част на Мичиган.

— Наистина ли? Обикновено ловувам там. В жабката има няколко карти на района.

Кийт ги извади и откри Сивото езеро в северния край на полуострова. Наближаваше един следобед и трябваше да са в Атланта към седем. С малко късмет щяха да открият хижата на Бакстър за около час.

Докато пътуваха, забеляза два автомобила на спенсървилската полиция, друга група конни ченгета и кола на окръжното шерифско управление. Кийт всеки път се навеждаше, но изглежда, никой не обръщаше внимание на стария пикап. Били носеше ниско нахлупена бейзболна шапка и Кийт му каза да не поглежда към ченгетата, защото всички го познаваха от честите му престои в изтрезвителното.

— Познават ли пикапа ти?

— Не... Никога не съм правил транспортни нарушения. Ходя да пия пеша.

— Добре... ако поискат да ни спрат, прави каквото ти кажат. Не можем да им избягаме с това нещо.

— Майната им — отвърна Били. — Повече няма да им се дам на тия задници.

— Ще те застрелят. Зная как действат.

— Майната им. Тия копелета са с обикновени коли. Като запраша през царевицата с моята браква, има да ни дишат праха.

— Добре. Ти водиш. — Кийт се загледа в него. Явно в този човек имаше нещо повече, отколкото си бе мислил. Сякаш отново изпълняваше бойна задача и макар че след гимназията и Виетнам пътищата на Били Марлон и Кийт Ландри се бяха разделили, сега двамата пътуваха заедно и с една и съща цел.

— Ще стигнем до северен Мичиган, лейтенант — каза Били. — Хей, в онуй писмо се беше подписал като „полковник“. Такъв ли си вече?

— Понякога.

Марлон се засмя.

— Наистина ли? Аз съм сержант. Преди да се уволня имах три нашивки. Страхотно, а?

— Трябва да си бил добър войник.

— Бях... наистина.

Няколко минути пътуваха в мълчание, после Кийт каза:

— Може да са блокирали шосето на границата на окръга.

— Да, зная. Но има предостатъчно черни пътища. Не могат да блокират всичките.

— Така е. Дай да решим по кой да минем.

— Знам един. Шосе 18 — всъщност черен път и обикновено е кален заради лошото отводняване. Много автомобили засядат по него, а кретените на Бакстър няма да си прежалят взетите на изплащане от „Бакстър Мотърс“ колички. — Били се засмя. — Задници.

Той пое на запад по един фермерски път, после зави надясно, насочвайки се на север по изровеното и настлано с чакъл шосе 18.

Десетина минути по-късно царевицата свърши и се озоваха в район, покрит с блатна трева. Пътят стана кален и хлъзгав.

— Излязохме от окръг Спенсър — съобщи Били след малко.

Кийт не бе забелязал знак, но реши, че Марлон познава околността.

Продължиха на северозапад по различни пресичащи се градски и окръжни шосета през безкрайни царевични полета, пасища и ливади. Кийт предполагаше, че никога повече няма да се върне тук, и поглъщаше с поглед всичко: пътните знаци, фамилните имена, написани на плевници и пощенски кутии, растенията и животните,

хората и автомобилите, къщите, усещането за тази земя, чиято цялост струваше много повече, отколкото сборът от отделните ѝ части... „И краят на нашите скитания ще е там, откъдето сме тръгнали, за да познаем мястото за пръв път.“

Пътуваха половин час почти без да разговарят за друго, освен за пътя и полицията.

Кийт разгледа картата и видя, че повечето от мостовете над Моми се намират в по-големите градове по реката, а не искаше да минават през населени места. Накрая откри мост край селце, наречено Завоя, и попита Били за него.

— Да — отвърна Марлон, — мостът още си стои. Има някакво ограничение на тонажа, но ако настъпя газта, ще сме оттатък, преди да падне.

Кийт не бе убеден, че Били разбира нещо от физика, но си струваше да хвърлят един поглед.

Наближиха малкия дървен мост и преди Кийт да забележи знак с ограничение на тонажа, Били профуча по него. Десет секунди по-късно бяха на отсрещния бряг.

— Мисля, че този мост е забранен за моторни превозни средства — отбеляза Кийт.

— Така ли? Стори ми се здрав.

Кийт сви рамене.

Минаха през Завоя, което им отне още по-малко време, отколкото пресичането на реката, после излязоха на шосе 127 при село, наречено Шеруд. Беше два следобед и до границата на Мичиган имаше около петдесет и пет километра, после още сто и петдесет до Сивото езеро.

Шосе 127 пресичаше Брайън, Охайо, но те заобиколиха градчето и се върнаха на пътя няколко километра по на север. Това бе последното по-голямо населено място в щата и всъщност след Лансинг в южен Мичиган шосето минаваше през безлюден район чак до края на полуострова. Двайсет минути по-късно пътен знак ги приветства в Мичиган. „Земята на езерата.“ Кийт обаче се интересуваше само от едно езеро.

В терена и релефа на Охайо и Мичиган нямаше съществени разлики, но се забелязваха дребни промени в пътните знаци и

настилната. По-важно обаче бе, помисли си Кийт, че интересът към него, който проявяваше щатската полиция в Охайо, едва ли продължаваше и през границата. Пресичането ѝ не можеше да се сравнява с прехвърлянето от Източна в Западна Европа, но той изпита облекчение и се поотпусна.

Половин час по-късно теренът започна да се променя и навлязоха сред вълнисти зелени хълмове и малки долини. Вече имаше повече дървета, предимно дъбове, букове и кленове. Тук есента беше напреднала повече, отколкото в Охайо. Кийт не бе идвал в Мичиган, откакто двамата с Ани бяха ходили на бейзболните състезания в Ан Арбър и в Ипсиланти. Това бяха вълшебни уикенди — бяха се откъсвали не само от ученето, но и от войната, безредиците в кампуса и демонстрациите, сякаш всички се бяха уговарили да се обличат, държат и изглеждат нормално за традиционните мачове в събота следобед.

Кийт остави мислите си да се понесат към Ани, после осъзна, че това го разсейва. Целта му бе Сивото езеро, задачата — да си разчисти сметките с Клиф Бакстър, не само заради себе си, но и заради Ани.

— Къде точно в северен Мичиган отиваме? — попита Били.

— Не зная.

— Тогава как ще стигнем?

— Ще се оправим. Хей, помниш ли как казвахме в армията? „Не зная къде сме...“

— Да — усмихна се Марлон. — „Не зная къде сме, нито какво правим, но си прекарваме страхотно.“ — Той се засмя.

Кийт си помисли, че това, изглежда, е задоволило любопитство на Били, но малко по-късно той попита:

— Бакстър сам ли е?

— Мисля, че в къщата няма други мъже — след кратко колебание отвърна Кийт.

Марлон смели тази информация за около минута.

— Къде е госпожа Бакстър?

— Защо питаш?

— Ами... чух за отвличането по радиото. — Били го погледна. — Казаха, че си я отвлякъл.

— Ти как мислиш?

— Хм, ясно е като бял ден, че двамата сте избягали заедно.
Целият град го знае.

Кийт не отговори.

— Ама не знам какво се е случило после — продължи Били.

— Какво според теб се е случило?

— Ами... предполагам, че ви е настигнал. Това обяснява синините и раните по лицето ти. Но не обяснява защо един от двама ви не е мъртъв.

— Опитяхме се — каза Кийт.

Марлон се засмя.

— Мога да се басирам, че е така. Значи сега е вторият рунд.

— Вторият, а може и да е третият, четвъртият или петият. Кой ти брои?

— И предполагам, че е последният.

— Убеден съм.

— Ще го убиеш ли?

Кийт се замисли за миг.

— Предпочитам да не го убивам.

— Защо?

— Ще е прекалено милостиво.

Били само кимна.

— Ако ще идваш с мен, трябва да изпълняваш заповедите ми.
Нали така? — каза Кийт.

Били отново кимна.

— Не те чувам, войнико.

— Тъй вярно.

Известно време пътуваха в мълчание, после Марлон попита:

— Тя е с него, нали?

— Да.

— Ясно. Значи трябва да се справим с него, без тя да пострада.

— Точно така.

— Няма да е лесно.

— Няма.

— И има три кучета?

— Така мисля.

— С какво е въоръжен?

— С каквото ти дойде наум. Той е ловец и ченге.

— Ясно. А дали има очила за нощно виждане?

— Сигурно. Благодарение на спенсървилския полицейски участък.

— Добре... и предполагам, че се е заврял в някоя колиба или нещо подобно, някъде, където мястото му е добре познато.

— Точно така. — Кийт го погледна. Някой лекар би могъл да заяви, че мозъкът на Били Марлон е поразен от алкохола, но всеки, който го познаваше, щеше да разбере, че всъщност душата му е била подложена на прекалено много удари от живота. И все пак Кийт не се съмняваше, че нещо, скрито дълбоко в сърцето на Били Марлон, се е разбудило. — Разкажи ми за Бет.

— Не мога.

— Можеш, разбира се.

Били помълча няколко минути, после бръкна в портфейла си, извади орфана снимка и му я подаде.

Кийт видя снимана до раменете около трийсет и пет годишна жена с къса руса коса, наистина много красива, с големи очи и широка усмивка. Красотата ѝ го изненада. Нищо чудно, че бе привлякла вниманието на Клиф Бакстър. Беше забелязал, че в окръг Спенсър определено има достатъчно хубави жени, но разбираше защо Бет е станала жертва на ченгето и причината седеше от лявата му страна. Като се оставеше настрана цивилизацията и културата, всеки слаб мъж с изключително надарена съпруга беше обречен да я изгуби — дори само временно, — заради някой като Клиф Бакстър. Кийт върна снимката на Били и каза:

— Много е красива.

— Да.

— Кога се случи?

— Преди две години.

— Омъжила ли се е повторно?

— Едва ли. В телефонния указател на Кълъмбъс все още фигурира като Бет Марлон.

— Може би след това ще идеш да я потърсиш.

— Може би.

Няколко минути по-късно настроението на Били, изглежда, се подобри.

— Хей, време е да си припомним войнишките години.

Кийт не смяташе така.

— Познаваш ли този път? — попита той.

— Да, от време на време минавам оттук. В щатския парк „Хартуик Пайнс“ има много дивеч. Бил ли си там?

— Не, никога не съм стигал толкова на север. Спомняш ли си някъде наоколо да има бензиностанция?

— Чакай да помисля... — Той погледна през прозореца. — Да, след около километър и половина. Още колко нататък отиваме?

— Почти до края на полуострова. Още два часа, предполагам. — Кийт замълча за миг. — Не е нужно да идваш чак дотам. Мога да те оставя в някой мотел и после да се върна да те взема.

— Да бе. Ами ако не се върнеш?

— Ще се върна.

Били внезапно се ухили.

— Нещо си се стегнал, мой човек. Виж сега, ще пипнем оня скапаняк, ще го изкормим и ще го откараме в Спенсървил вързан на покрива като елен. Какво ще кажеш?

— Не ме изкушавай.

Били започна да вие от удоволствие и се шляпна по бедрото.

— Да! Да! Ще обикаляме по главната улица и ще надуваме клаксона, голият гъз на Бакстър ще стърчи във въздуха, а вълците ще му ядат червата в Мичиган. Да!

Кийт остави без коментар този кръвожаден изблик, не защото му се струваше отвратителен, а тъкмо обратното.

Стигнаха бензиностанцията, той даде на Били пари да купи нещо за ядене и когато Марлон влезе вътре, седна зад волана.

Служителят напълни резервоара и Кийт му плати, докато Били отиде до тоалетната. Искаше му се да го остави не защото беше алкохолик — разбираше причините и оценяваше постъпката му. Тревожеше го фактът, че Марлон има свои собствени мотиви и това променяше положението. Но в момент на слабост бе признал каква е целта на лова му и Били вече знаеше прекалено много.

Марлон се върна и седна на дясната седалка. Погледнаха се и се разбраха без думи.

— Благодаря — каза Били.

Кийт подкара по шосе 127.

Фермите постепенно оредяваха, хълмовете ставаха по-високи и по-гъсто залесени. Клоните на дъбовете и кленовете бяха загубили повечето от листата си, брезите и трепетликите бяха почти голи. Имаше и повече иглолистни дървета — ели, бели и червени борове, някои невероятно високи. Знакът на последната окръжна граница, която бяха пресекли, съобщаваше, че населението е 6200 души, около една десета от това на окръг Спенсър. Този район наистина бе отдалечен и почти необитаем, останал недокоснат от мощната вълна пионери на Запад.

Дневната светлина започваше да отслабва и дърветата хвърляха дълги сенки над хълмовете. Освен някое малко стадо овце или крави навън не се движеше нищо.

— Мислиш ли, че тя е добре? — попита Били.

Кийт не отговори.

— Той няма да ѝ направи нищо, нали?

— Не. Обича я.

Марлон помълча около минута, после отбеляза:

— Не мога да си представя, че той е способен да обича друг, освен себе си.

— Да, може би „обич“ не е точната дума. Както и да е, той се нуждае от нея.

— Да. Струва ми се, че разбирам какво искаш да кажеш. — Били се замисли за миг. — Тя е добре.

В Гейлорд, окръг Отсегоу, Кийт зави на изток по шосе 32 и двайсет минути по-късно, в седем и петнайсет, стигнаха в Атланта, най-големия град в района, с население около шестстотин души.

— Ще спрем за бензин — каза Кийт. — Не споменавай, че пътуваме за Сивото езеро.

Той отби при единствената бензиностанция и напълни резервоара догоре, защото предполагаше, че ще напуснат Сивото езеро в късен час и в неизвестна посока.

Служителят ги заговори и Били му каза, че отивали на лов за патици на остров Преск.

Кийт отиде на телефона и набра домашния номер на Бакстър в Спенсървил. Както му бе казала Тери, обаждането автоматично се прехвърли и отговори мъжки глас:

— Спенсървилски полицейски участък, тук е сержант Блейк.

— Блейк, тук е старото ти приятелче Кийт Ландри. Твоят човек и колата му са в царевичната нива край шосе осем, откъм северната страна, на около километър и половина на запад от града.

— Какво?...

Кийт затвори. Чувстваше се длъжен да им съобщи, за да извадят Уорд от багажника преди берачите на царевица да го открият вътре мъртъв. Съмняваше се, че спенсървилската полиция е в състояние да проследи телефона, от който се обаждаше. При други обстоятелства не би направил нещо толкова милостиво, ако това означаваше да поеме дори и съвсем незначителен риск, но не искаше ченгето да умре, а и когато го намереха, той щеше да им каже, че Ландри се е насочил към Дейтона. Спенсървилската полиция щеше да предупреди щатската и щяха да го търсят на околните летища или във Флорида. Нямаха причина да се сетят за Сивото езеро, Били Марлон или пикапа. Поне така се надяваше.

Освен това искаше да провери дали някой ще отговори на телефона в дома на Бакстър. Според него копелето наистина бе на Сивото езеро. От друга страна, имаше натрапчивото предчувствие, че това е инсценировка, макар да изглеждаше прекалено сложна за Клиф Бакстър. Проблемът му беше, че прекалено дълго бе живял в онази огледална пустош, в която хиляди умни момчета си въртяха възможно най-изобретателни и заплетени номера. Този случай бе друг. Бакстър се намираше на единственото място, където можеше да е — в хижата си на Сивото езеро. И не знаеше, че Кийт Ландри идва. Кийт изхвърли тези грижи от главата си и се замисли за непосредствения проблем.

Той влезе в бензиностанцията и каза на служителя:

— Търся добър арбалет.

— Има един човек, Нийл Джонсън, продава спортни принадлежности. И нови, и втора ръка. Приема в брой. Вече е затворил, но ако искате, ще му позвъня.

— Добре.

Мъжът набра номера и се свърза с Нийл Джонсън, който очевидно вечеряше и питаше дали господинът може да почака малко.

— Всъщност доста бързам — каза Кийт. — Няма да му отнема много време.

Служителят предаде това на господин Джонсън и той се съгласи да го чака в магазина. Кийт благодари и се върна в пикапа.

— Какво става? — попита Били.

— Отиваме да купим арбалет. — Той запали двигателя и потегли на изток.

Марлон кимна.

— Има ли начин да очистим Бакстър, без да убиваме кучетата?

— Ще видим. — Разбира се, имаше шанс да улучат ченгето от стотина метра с М-16 и оптичния мерник. Но това не влизаше в плановете му — той искаше да се изправи пред Бакстър очи в очи.

Откри къщата на Джонсън, малка дъсчена постройка в края на Атланта, с други думи, само на неколкостотин метра от главната улица.

Разляяха се кучета и лампата на верандата светна. Кийт и Били слязоха от колата. Посрещна ги висок жилест мъж, който продължаваше да дъвче и се представи като Нийл. Кийт представи себе си и Били като Боб и Джак. Джонсън хвърли поглед към стария пикап, после внимателно разучи клиентите си. Навярно се опитваше да определи дали си струват загубеното време.

— От Охайо ли сте? — попита той.

— Да — отвърна Кийт. — Помислих си що да не се пробвам с арбалет.

— По дяволите, това не е никакъв спорт. Трябва ти лък.

— Не мога да стрелям с лък. Просто искам да убия някоя и друга гадинка.

— Добре, имам само един вид арбалети. Елате.

Той ги заведе в един алуминиев склад, разположен на известно разстояние от пътя и превърнат в магазин за спортни стоки. Дясната стена на продълговатата постройка бе покрита със стойки за огнестрелно оръжие и ловно снаряжение и Кийт си помисли, че господин Джонсън би могъл да оборудва цял пехотен батальон. Лявата стена бе заета с принадлежности за риболов, лъкове, дрехи, палатки и други дреболии. Нямаше ракети за тенис или маратонки.

Кийт не бързаше особено много, защото знаеше, че каквото и да прави при Сивото езеро, ще му се наложи да изчака малките часове на нощта. Освен това не биваше да проявява нетърпение в град с население от шестстотин души, в който всяка покупка трябваше да се разглежда като сделката на века.

След няколко встъпителни любезности Нийл Джонсън му подаде арбалета.

— Тоя тук е втора употреба. Направен е от фибростъкло. От „Про Лайн“ е, добра фирма.

Кийт разгледа оръжието. В общи линии то се състоеше от къс лък, монтиран напречно на нещо като приклад на пушка, също от фибростъкло. Спусковият механизъм освобождаваше опънатата тетива и изстрелваше стрелата по канал, минаващ по дължината на приклада.

— Изглежда лесна работа.

— Да. Така е. Това не е никакъв спорт. След няколко дни ще стреляш също толкова добре, колкото и всеки друг. Докато с лък трябва да се упражняваш с години, за да станеш добър.

Кийт имаше чувството, че господин Джонсън се отнася с презрение към арбалетите и към всички, които ги използват.

— Един приятел ми каза — прибави Нийл, — че в дните на рицарите папата забранил арбалетите, нали разбираш, щото се смятало, че за християните е долно да ги използват.

— А стига бе! Това отнасяло ли се е и за стрелба по плъхове?

— Сигурно не. Както и да е, много са точни. Имаш трийсеткилограмов натиск и го зареждаш, като опреш приклада до гърдите си и опънеш тетивата с две ръце. Ето, ще ти покажа. — Нийл взе арбалета, опъна тетивата и я закачи на лостчето. После зареди стрела, прицели се в една прашна еленова глава, закачена на отсрещната стена, и натисна спусъка. Късата стрела прониза главата точно между очите, излезе от другата страна и се заби в дървената подставка. — Какво ще кажеш?

— Отлично.

— Да. С лък нямаше да мога да го направя. Добре, та значи стрелата лети с около шейсет метра в секунда и ако преследваш животно, трябва да запомниш, че това не е пушка и че трябва да се приближиш повече. Още нещо — на всеки четирийсет метра стрелата се спуска с около метър и дваият надолу, така че трябва да го компенсираш. — Той взе една от стрелите. — Тези тук са от фибростъкло с пластмасови стабилизатори и с широки върхове за лов. Вървят по осем в кутия. Колко ще искаш?

Кийт погледна пластмасовия колчан на щанда.

— Напълни го целия.

— Добре. Побира дваият и четири. Трябва ли ти нещо друго?

— Може ли да монтирам на арбалета оптичен мерник?

— Оптичен мерник ли? Не им даваш никакъв шанс на плъховете, а?

— Абсолютно.

— Чакай да видя какво имам тук. — Нийл откри подходящ оптичен мерник и след десет минути вече го бе монтирал на арбалета. Подаде го на Кийт и попита: — Искаш ли да го простреляш?

— Естествено.

— Ще ти поставя мишена. Застани до вратата. Това са двайсетина метра.

Кийт взе арбалета, прехвърли колчана през рамо и отиде до вратата, докато Джонсън поставяше кръгла мишена върху бала слама. Кийт опъна тетивата, постави стрелата, прицели се и натисна спусъка. Улучи мишената ниско, фокусира мерника и отново стреля. На третия път улучи средата.

— Добре. Каква е точността му, да речем, от четирийсет метра?

— Около двайсет пъти по-висока от тази на лъка — отвърна Нийл, — което означава, че от такова разстояние трябва да можеш да улучваш двайсетсантиметров кръг.

Кийт кимна.

— Ами от осемдесет?

— Осемдесет метра ли? Че ти изобщо няма да видиш плъха от осемдесет метра... е, с тоя мерник ще е като от двайсет метра, но отклонението става доста голямо. Тия неща са направени за стрелба от четирийсет метра. Стрелата може да излети на седемстотин метра, ама няма да улучиш нищо, освен някоя крава, и то по случайност.

— Ясно... мога ли да улуча, да речем, куче, застанало неподвижно, от осемдесет метра, ако няма вятър?

Нийл потърка брадичката си.

— Хм... ще трябва да прецениш отклонението. За какво ти е това?

— Подивелите кучета ми отмъкват овците в Охайо. Когато стрелям с пушка по някое, другите се пръскат. Мисля, че с арбалет няма да ги подплаша.

— Що просто не вземеш да ги изтровиш?

— Не е по християнски.

Нийл се засмя.

— Ти си знаеш. — Той взе молив и започна да драска цифри по дървения плот. — Чакай да видим... арбалет, дваисет и четири стрели плюс оная, дето я изстрелях аз... искаш ли си я?

— Не.

— Добре, колчан, калъф и мерник... да речем, шестстотин долара плюс ДДС.

— Изглежда прилично. — Кийт му даде парите — почти всичко, което имаше, — после си спомни за хилядата долара на Чарли Адеър и се зачуди кога и къде ще го види отново.

Докато Били прибираще покупките им в брезентовия си сак, Кийт попита:

— Насам идват ли много хора от Охайо?

Джонсън преброи банкнотите и отвърна:

— През лятото да, после и през ловния сезон. Но иначе не. Закъде си се запътил?

— За остров Преск.

— А стига бе! Нощем хич не е лесно да минеш през хълмовете, освен ако не знаеш пътя.

— Няма да бързаме. Виждам, че продаваш храна за кучета.

— Да. Печеля главно от муниции, кучешка храна, стръв за риба, такива неща. Хората си имат собствени пушки. — Нийл продължи да дудне, после си спомни въпроса: — Трябва ли ти храна за кучета?

— Не, но един мой приятел идва тук с два-три песа, а те имат вълчи апетит. Мисля, че купува храната им от теб.

— Да, щом ги използваш, трябва и да ги храниш. Всъщност преди няколко дни идва един човек от Охайо и купи храна поне за няколко месеца.

— Може да е бил моят приятел.

— Възможно е.

Разговорът като че ли забуксува, затова макар да знаеше, че е малко рисковано, Кийт каза:

— Мисля да си купя някое местенце тук, но ми се иска да се посъветвам с хора от Охайо, които имат хижа в района.

— Да, можеш да го направиш. Всъщност оня човек, дето изкупи почти цялата ми храна за кучета, е при Сивото езеро. Иди да го потърсиш. Казва се Бакстър. Твоят приятел ли е?

— Не. Но може би на връщане ще се отбия при него. Стига да не го притеснявам, ако е с дама.

— Не забелязах в колата му да има жена.

Кийт не отговори.

— Но не видях и кучета — прибави Нийл, — така че трябва първо да е минал през хижата си и после да се е върнал тук. Можеш да му позвъниш предварително. Има го в указателя. Кажи му, че аз те пращам.

— Благодаря. Може да намина на връщане. Но сега трябва да позвъня вкъщи. Нещо против да използвам телефона ти?

— Не, заповядай. Ей го там до касата.

Кийт заобиколи зад щанда, откри телефона и набра номера. Били се заприказва с Джонсън за оръжия и лов.

— Ало? — отговори Тери.

— Аз съм.

— Кийт! Къде си?

— Тук. Виж, телефонът ти се подслушва.

— Моят телефон ли?

— Да, но не от спенсървилските ченгета, а от федералното правителство.

— Какво? Защо?

— Няма значение. Утре сутрин се свържи с адвоката си и го накарай да се погрижи за това. По-важното обаче е, че той е тук. Значи и тя е с него. — Кийт замълча, после успокоително прибави: — Сигурен съм, че е жива.

— О, слава Богу... Какво ще правиш?

— Разговарях с местната полиция. Готови са да помогнат. Просто исках пак да напомня на двама ви с Лари да не правите нищо рисковано. Не разговаряй по телефона и с родителите си. Разбра ли?

— Да.

— Довери ми се, Тери.

— Вярвам ти.

— Утре ще я доведа в Спенсървил.

— Сериозно ли говориш?

— Да.

— Ами той? Ще го арестуват ли?

— Не зная. Предполагам, че ако тя подаде оплакване, ще го арестуват.

— Тя няма да го направи. Просто иска да се избави от него.

— Е, всяко нещо с времето си. Местната полиция иска да изчака до утре. Тогава ще ти съобщя добрата новина.

— Ясно... може ли да се чуем довечера?

— Ще отседна в мотел и ще ти телефонирам само ако имам нова информация.

— Добре. Внимавай.

— Непременно. А сега съобщение за хората, които записват този разговор. Здравей, Чарли. Стигнах тук без твоя помощ, но още веднъж ти благодаря. Били ми помогна и ако по-късно аз не съм в състояние, погрижи се за него. Става ли? Междувременно ми остава още един дракон. Чао. — Кийт замълча, после каза: — Добре, Тери, стой там и чакай. Поздрави Лари.

— Добре.

Кийт затвори. Когато тримата с Били и Нийл се върнаха при пикапа, той се сбогува с Джонсън.

— На връщане следващата седмица ще минем оттук.

— Наслука.

Кийт и Били се качиха в пикапа и потеглиха.

— Чу ли? — попита Марлон. — Бакстър е на Сивото езеро.

— Да. — Кийт се чувстваше много по-добре.

— Пипнахме го! Ти си знаел, че е там, нали?

Кийт не отговори.

Били се замисли, после попита:

— Според теб той знае ли, че го търсиш?

— Убеден съм.

— Да... но дали му е известно, че знаеш къде е?

— Това е въпросът.

Били разгледа арбалета, вдигна го и се прицели през малкия оптичен мерник.

— Също като пушка е. Но не ми е ясна тая работа с отклонението.

Той проучи острия като бръснач връх на стрелата.

— Божичко, тоя връх е повече от два и половина сантиметра. Може да пробие адски голяма дупка. Сигурен ли си, че трябва да

убием кучетата?

— Ще видим, когато стигнем там.

— Добре... Може пък да успеем да очистим Бакстър с това нещо.

— Възможно е. — Независимо дали го убиеше с пушка от сто метра или с арбалет от четирийсет, ченгето щеше да е също толкова мъртво, колкото и ако бе срязал бедрената му артерия с ножа си. Разликата обаче беше в последствията. Той се замисли за това, като имаше предвид, че Ани ще присъства на цялата сцена. Обмисли и възможността изобщо да не убие Бакстър. По-голямата част от онова, което щеше да се случи преди зазоряване, не зависеше от него, но той чувстваше, че поне трябва да помисли за живота след смъртта — за своя живот след смъртта на другия, разбира се. Винаги се беше опитвал да не стреля в гърба или топките на врага. Освен тези дребни рицарски прояви, всичко друго бе позволено. И все пак случаят с Бакстър беше особен и Кийт наистина искаше да го погледне в очите и да му каже: „Здрасти, Клиф, спомняш ли си ме?“

— Нещо се отнесе — отбеляза Били.

— Да. Да не съм пропуснал някой завой?

— Не, но трябва да завиеш тук. Карай наляво.

— Добре. — Кийт зави и поеха на север от Атланта в огромната девствена пустош, осеяна с хълмове, езера, потоци и блата.

— Пътищата на картата невинаги отговарят на действителността — каза Марлон.

— Ясно. — Кийт включи лампичката и огледа картата. Районът, в който навлизаха, представляваше почти изцяло щатска собственост, четиристотин-петстотин квадратни километра гори, достъпни главно по дърварски пътища, животински пътеки и с кану по реките. Не се виждаше нито едно селище. Той изключи лампата. — Ти водиш.

Били извади от жабката фенерче и разучи картата.

— Хижата на Бакстър е от северната страна на Сивото езеро — рече Кийт.

Марлон не го попита откъде знае.

— Добре... Виждам един път, който минава покрай източния бряг на езерото, но не продължава на север.

— Ще го открием.

— Да, хората поставят дървени табелки като оная ето там, виждаш ли я? „Бърлогата на Джон и Джоун“. Знаеш ли как се казва

неговата хижа?

— Мисля, че е „Хижата на големия шеф Клиф“. Но имам чувството, че е свалил своята табелка.

— Да, може би трябва да поразпитаме наоколо.

— Не виждам жива душа, Били.

— Винаги можем да намерим някой.

— Да, за да предупреди Бакстър.

— Прав си. Мислиш за всички подробности, а? Навярно и аз трябва да го правя.

— Никога не е излишно. Най-добре да започнеш още сега.

Продължиха през тъмната гора по тесен лъкатушен път, покрай който се издигаха огромни борове.

— Някога идвал ли си на лов тук? — попита Кийт.

— От време на време. Има елени, рисове, даже мечки. И вълци. Но трябва да познаваш района, иначе ще загазиш. Искам да кажа, че това не е крайт на света, ама ми се струва, че можеш да го видиш оттук.

Няколко минути по-късно Били каза:

— Тук завий наляво. Този път стига почти до северния край на Сивото езеро. После ще трябва да пресечем през гората.

— Добре. — Пикапът се запровира сред боровите и Кийт зърна наляво самото езеро. Беше изгряла почти пълна, ясна луна и водата наистина изглеждаше сива като олово. Отвсякъде го заобикаляха борове и само тук-там на самия бряг растяха голи брези. Не се виждаха светлинки от лодки или къщи сред гората.

Това наистина бе райско кътче, но се намираше много далеч от другите мичигански курорти и Кийт се зачуди какво си е помислила Ани за решението на съпруга ѝ да купи хижа в тази пустош. Дойде му наум, че за хора, свикнали с безкрайните хоризонти и сини небеса на фермите, това място трябва да изглежда потискащо и почти призрачно. През зимата тук навярно ставаше истински ад. Бакстър обаче определено се чувстваше в собствената си среда — вълк сред други вълци.

Сред дърветата се мерна колиба, която изглеждаше необитаема: Собствениците на повечето от тези къщички навярно ги посещаваха само през почивните дни и наоколо едва ли имаше други хора, освен

него, Били, Клиф и Ани Бакстър. Преди да се зазори край Сивото езеро нямаше да остане никой.

Пътят следваше брега на езерото и Кийт отново го зърна наляво, после пак завиха на север и започнаха да се отдалечават. Той спря пикапа.

— Някъде назад трябва да има път, достатъчно широк, за да минем — каза Били.

— Ясно. — Тъй като не можеше да направи обратен завой, Кийт върна на заден ход, като се оглеждаше за просека сред боровете и храстите. Покрай тесния път се издигаха стълбове и той се опита да открие електрически или телефонен кабел, който да води към езерото.

Накрая спря така, че покрай пикапа да може да мине друг автомобил, и слезе навън. Марлон го последва. Бе студено, от устните им излизаше пара. Цареше абсолютна тишина; типична мрачна есенна нощ в северните гори, без жужене на насекоми или животински и птичи звуци, и можеше да остане така докато първите снегове покриеха земята и дърветата.

Двамата повървяха неколкостотин метра по пътя, като търсеха достатъчно широка просека за пикапа.

— Може би просто трябва да се ориентираме с компаса, да се спуснем до езерото и да поогледаме — прошепна Били.

— Имаш право. Хайде да си вземем багажа.

Тръгнаха обратно към колата. Кийт продължи да следи стълбовете. Изведнъж спря, потупа спътника си по рамото и посочи с ръка.

Марлон погледна нагоре към мрачното небе. По почти невидим кабел сред тъмните сенки на боровете пробяга катеричка. Кабелът водеше към езерото. Под него имаше друг, навярно телефонен.

— Определено е в посоката, която ни трябва, но те винаги минават покрай път, а тук няма нищо.

Кийт застана до стълба, после навлезе в гората, хвана ствола на един-два и половина метров бор, разклати го и го изтръгна от пръстта.

Били погледна надолу към отрязания с трион дънер.

— Божичко... тоя тип си е дал бая зор.

Кийт изрита друго дърво и то падна на земята. Някой, несъмнено Клиф Бакстър, беше замаскирал тесния черен път, който водеше към хижата му. Дърветата бяха десетина, всички забити в пръстта близо

едно до друго, така че да оставят впечатление за непроходима гора. Все още бяха зелени и щяха да останат такива седмици наред, но бяха малко разкривени и по-ниски от останалите борове.

Освен това отбивката бе посипана със сухи клонки. Нищо особено, но достатъчно, за да не позволи на някой изгубил се или любопитен шофьор да завие към хижата на Бакстър.

Кийт се огледа и откри нисък стълб, който бе отсечен и сега лежеше на земята. Нямаше табелка с надпис „Хижата на големия шеф Клиф“, но Кийт беше убеден, че преди е имало.

Очевидно Клиф Бакстър не желаше гости. И същите тези усърдно забити в пръстта борове, които го ограждаха от останалия свят, не му даваха възможност да използва пътя, така че нямаше смисъл да му устройват засада. Бакстър сигурно имаше всичко необходимо за продължителен престой. Основните въпроси, разбира се, бяха дали Ани е при него и дали още е жива. Кийт бе почти сигурен, че е така. Точно в това се състоеше целта на бягството на ченгето на такова отдалечено място — да изолира невярната си жена и да даде воля на яростта си, без да има опасност някой да му попречи.

Дойде му наум, че независимо от него — или от някой като него — рано или късно Бакстъррови са били обречени да свършат тук, макар че Ани може и да не беше разбирала психологическия подтекст на тази ловна хижа и техен бъдещ дом на стари години. Кийт си спомняше думите ѝ: „Няколкото пъти, когато сме ходили там сами, той ставаше друг човек. Не непременно по-добър или по-лош... просто друг човек... затворен, сдържан, сякаш... не знаей... като че ли замислен за нещо. Не обичам да ходя там сама с него и обикновено успявам да го избегна.“.

Можеше само да си представя какво е замислял Клиф Бакстър. И можеше само да се надява, че онова, което е сторил с Ани през последните три дни, с разума и тялото ѝ, няма да е непоправимо.

Кийт и Били се върнаха в пикапа, взеха снаряжението си и навлязоха в гората. Знаеха, че не трябва да минават сред забитите в земята дървета, нито да вървят по черния път, затова поеха от дясната му страна, като внимаваха да не се отдалечават от него. Ориентираха се по компаса и по ниските стълбове, издигнати край пътя.

След петнайсетина минути бавен ход Кийт спря, коленичи и се заслуша. Марлон го последва и двамата останаха неподвижни в

продължение на цели пет минути. Накрая Били прошепна:

— Като че ли всичко е наред.

Кийт кимна.

— Знам, че оня камуфлаж сигурно е негово дело, ама как ще сме сигурни, че къщата, към която водят кабелите, е негова? Нямаме представа как изглежда и не можем да почукаме на вратата, преди да стреляме.

— Има островърх двускатен покрив, от тъмно дърво е и не е на самия бряг — отвърна Кийт.

— Знаеш повече, отколкото казваш, а? — рече Били, после прибави: — Типичен военен.

— Мисля, че вече знаеш всичко, което зная и аз. Още отначало те предупредих, че ще е опасно.

— Да, предупреди ме.

— Ще ти кажа още нещо — взех те заради самия теб, не заради себе си. Но оценявам помощта ти.

— Благодаря.

— Но искам да ми обещаеш, че ще довършиш работата, ако аз не съм в състояние.

Били го погледна и кимна.

— Знаеш, че имам свои собствени мотиви и ти имаш своите... така че все някой от двамата ни ще успее.

Кийт се поколеба.

— Добре... и ако накрая останете само с нея, кажи й... каквото и да е.

— Да, ще й кажа. Нещо конкретно?

— Просто й разкажи за днес — отвърна Кийт.

— Добре. Надявам се, че и ти ще направиш същото за мен. — Били замълча за миг. — Може и да не я интересува, но трябва да го знае.

— Обещавам. — Имаше смътното чувство, че е водил този разговор и преди, на други места и с други хора. Определено бе уморен от всичко това. — Да се размърдаме.

Продължиха през гората. Кийт мислеше какви други предохранителни мерки е взел Бакстър. Камуфлажът не беше достатъчен. Трябваше да се е подсигурил и по друг начин. Имаше три кучета, разбира се, но той се опасяваше от противопехотна, макар да се

чудеше дали ченгето, което нямаше военна подготовка, се е сетило за такова нещо. Все пак стъпваше високо и забеляза, че Били прави същото. Интересно, помисли си той, колко неща си спомнят старите войници, дори хора като Марлон. Но след като е видял първата сигнална жица, опъната от някой друг — независимо дали води до ракета или мина, — човек едва ли би искал отново да го преживее.

Луната се бе издигнала по-високо и хвърляше слаба светлина над боровата гора, но въпреки това видимостта беше само пет-шест метра. Беше по-студено, отколкото Кийт бе предполагал, и откъм езерото духаше леден вятър.

Движеха се бавно и за трийсет минути изминаха около осемстотин метра. Кийт забави крачка, после спря и посочи с ръка.

Малко по-нататък боровете свършваха и лунните лъчи се отразяваха във водите на Сивото езеро.

Продължиха още дваисет метра и отново спряха. На стотина метра надясно се виждаше голяма поляна и на фона на езерото се очертаваше силуетът на къща с островърх покрив.

Около минута двамата гледаха към нея, после Кийт вдигна бинокъла си. Хижата имаше алпийски вид и беше построена върху бетонни колони, така че се издигаше цял етаж над земята. Отвсякъде я заобикаляше тераса, която осигуряваше на Бакстър видимост във всички посоки. По средата на покрива имаше каменен комин и към тях се виеше дим, което означаваше, че са откъм подветрената страна. Под единия край на покрива бе паркиран тъмен форд „Бронко“.

Къщата беше разположена под ъгъл спрямо брега, така че Кийт виждаше фасадата и северната ѝ страна. През прозорците се процеждаше светлина, както и през плъзгащите се стъклени врати, които водеха към терасата. Докато наблюдаваше, за миг му се мерна фигура, но не можеше да каже дали е на мъж, или жена.

Той свали бинокъла.

— Това е.

Някъде откъм къщата изляя куче.

38.

Клиф Бакстър си сложи колана с кобура и си облече бронираната жилетка. После отиде до стойката за оръжие и свали нощната си пушка с монтиран военен инфрачервен оптичен мерник. Беше произведена във Финландия и струваше на спенсървилските данъкоплатци четири хиляди долара, мерникът още хиляда, и според него това бе най-точното и смъртоносно снайперистко оръжие за нощна стрелба на света.

Той изключи лампата в дневната, за да не се вижда отвън, и отвори стъклената врата, която водеше към терасата.

После застана на едно коляно зад парапета, вдигна пушката, прицели се през мерника и го фокусира. Дясното му око продължаваше да е замъглено от удара на Ландри, но това се компенсираше от увеличението на инфрачервеното устройство.

Бакстър погледна към гората, която започваше на стотина метра от хижата, но не забеляза нищо.

Не знаеше кое куче е излаяло, нито защо, затова се приведе и обиколи терасата от всички страни на къщата. Отново нищо.

Едното куче, ротвайлерът, беше завързано за хоризонтална греда откъм езерото, по чиято дължина можеше свободно да се движи. Второто, доберман, бе пред къщата, а третото, немска овчарка, беше завързано за кол на петдесетметрова каишка, която му позволяваше да се отдалечава чак до гората и да се връща до хижата. Бе ги разположил така, за да покрият цялата поляна.

Бяха добри кучета, но лаеха почти по всичко. Въпреки това той винаги проверяваше. Върна се до вратата, отново коленичи, вдигна пушката и се прицели към черния път. Струваше му се, че е излаял доберманът. Животното наистина стоеше в края на гредата, за която беше завързано, близо до гората. Бакстър забеляза, че вятърът духа откъм езерото, така че кучето навярно не би могло да подуши нищо откъм подветрената страна. Но можеше да е чуло или видяло нещо. Той отново фокусира мерника и бавно го плъзна отляво надясно.

После го върна към добермана и видя, че се е завъртял към гората на трийсетина метра наляво от черния път. Бакстър зае лежаща позиция за стрелба, опря пушката на пода, прицели се ниско в основата на дърветата и стреля.

Гърмежът отекна в гората и над езерото, разкъсвайки нощната тишина. Трите кучета се разляха. Той отново се прицели и стреля още два пъти.

Ехото заглъхна и кучетата млъкнаха. Бакстър лежеше неподвижно, взираше се през мерника и чакаше някакъв звук, движение или ответен огън. След две минути реши, че е нямало нищо или че ако е имало, е избягало или е мъртво. „Може да са били елени.“ През ловния сезон те обичаха да се хранят след мръкване, но побягваха веднага щом кучетата се разляха. Тогава защо доберманът продължаваше да гледа към гората? Може да беше заек или катерица. Да...

— Добре... — Не искаше да привлече вниманието, нито случайно да убие някой ловец, но смяташе, че в няколкото хижи от тази страна на езерото няма никой и даже да имаше, нощем нямаха работа в гората през сезона на елените, поне не толкова близо до къщата му.

Изчака още няколко минути, после се претърколи по терасата, бързо се изправи и влезе в дневната.

Остави пушката на стойката, заключи я и прибра връзката с ключове в джоба си. Имаше още три полуавтоматични пушки — една с оптичен мерник за стрелба призори и привечер, друга със стандартен мерник за дневен лов, трета за далечна стрелба — и автомат АК–47 с обикновен мерник за близка стрелба.

Беше разположил наоколо мечи капани. Единият се намирал близо до стълбището, което водеше към терасата. Бе подготвил и още няколко номера в случай, че се появят неканени гости. Не очакваше никого, но дълбоко в мислите му постоянно се мяркаше образът на Кийт Ландри.

Кийт и Били лежаха на земята. Когато стрелбата престана, Кийт прошепна:

— Просто проверява.

Марлон кимна.

— Да... ама за малко не ни улучи.

— Мисля, че ни е издало кучето.

— Когато беше коленичил, можеше да го застреляш.

— Да, но предполагам, че носи бронирана жилетка. Трябваше да се целя в главата, а от това разстояние е много трудно.

— Видя ли онуй червено око, дето гледайте към нас?

— Видях го. — Основният недостатък на инфрачервения мерник бе, че можеш да видиш червената му светлина, когато сочи право към теб. Не се изненадваше, че Бакстър има устройство за нощно виждане, но това затрудняваше нещата.

Кучето, което стоеше на двайсестина метра от тях, тихо изръмжа.

Няколко минути двамата останаха неподвижни, после ротвайлерът реагира на друг шум, завъртя се и се втурна към езерото.

Кийт изчака още минута, после бавно се изправи на колене, вдигна бинокъла и го насочи към къщата.

Бакстър съблече бронираната си жилетка, но не свали кобура си. Включи лампиона, който хвърли бледа светлина в голямата дневна е висок таван.

По наклонените стени бяха закачени трофейни глави: лос, елен, рис, глиган, две черни мечки и рядък сив вълк.

На люлеещия се стол до камината седеше Ани и гледаше към пламъците. Когато Бакстър се приближи, тя вдигна очи към него.

— Компания ли очакваш, скъпа?

Ани поклати глава.

— Мисля, че очакваш. — Той седна на фотьойла срещу нея.

Тя беше увита в одеяло, под което нямаше дрехи. Босите ѝ крака бяха вкочанени, въпреки огъня. На глезените ѝ имаше пранги, взети от затвора, и шейсетсантиметрова верига, която ѝ позволяваше да ходи нормално, но не и да тича. Веригата бе заключена за голяма халка, дълбоко завинтена в дъбовия под.

Единственият телефон се намираше на стената в кухнята, но Клиф беше заключил слушалката в шкафа, наред с всички остри ножове. Когато нощем я пращаше да си легне, закопчаваше китките ѝ

за желязната табла и отключваше прангите. „За да можеш да си разтваряш краката за мен, скъпа.“

Известно време Клиф я погледа, после каза:

— Мислиш си, че той ще дойде да те спаси, но ми позвъни Блейк и ми каза, че твоят любовник отвлякъл Уорд и го измъчвал. Но Уорд го метнал, че сме заминали за Флорида. И сега онова тъпо копеле ще ни търси там, ако стигне чак толкова далеч. И ако изобщо му пука за теб.

Ани не отговори.

— Според мен не му пука или пък не му стиска. — Бакстър се засмя. — Все пак се надявам да се появи. Някога виждала ли си човек, хванат в мечи капан? Грозна гледка, казвам ти. В повечето случаи не успяват да се освободят и умират от глад и жажда. Понякога си отрязват крака, за да се измъкнат. И ако твоят любовник се хване в един от капаните около къщата, двамата с теб цяла седмица можем да го гледаме как умира. Обикновено викат до прегракване, плачат и се молят, после накрая искат да ги застреляш.

Ани продължаваше да гледа огъня.

— Самият аз никога не съм го виждал — продължи Клиф, — но един познат ми е разказвал. Струва ми се, че ще ми достави искрено удоволствие. — Тя не реагира, затова Бакстър прибави: — Всеки случай, не знам за какво ти е той. Когато го видях за последно, топките му бяха в ръката ми. Някога виждала ли си отрязани тестиси? По дяволите, трябваше да ги запазя и да ти ги покажа. — Той я хвана за брадичката и я обърна към себе си. Виждаше, че не е убедена, и колкото повече ѝ го разказваше, изглежда, му вярваше все по-малко, затова реши да не го повтаря поне няколко дни.

— Надявам се, че ако се появи, няма да се наложи да го убия веднага. Ако не попадне в някой от капаните, може да го докопат кучетата или пък да го пипна аз. Ще го вкарам тук вътре и ще можеш да се погрижиш за него. Така че да го одера жив и да му ощава кожата...

— Млъкни!

Той скочи.

— Какво каза?

— Стига! Стига!

— Стани.

— Няма.

— Ставай, кучко, иначе ще стане още по-лошо.

Ани се поколеба, после се изправи.

— Пусни одеялото.

Тя остави одеялото да се свлече на пода. Бакстър извади от джоба си връзката ключове, застана на колене, отключи катинара и освободи веригата на прангите. После се изправи.

— Иди ей там и се наведи над страничната облегалка на дивана.

Ани поклати глава.

Той извади револвера си и го насочи към лицето ѝ.

— Направи каквото ти казах.

— Няма. Хайде, застреляй ме.

Бакстър се прицели в корема ѝ.

— Ако те гръмна в корема, ще умираш цял ден.

Ани остана неподвижна. Искаше да умре и в този момент не я интересуваше колко време ще отнеме това. После си помисли за децата си и за вероятността Кийт да си спомни разказа ѝ за Сивото езеро или да се е свързал с Тери, която навярно бе разбрала намека ѝ за Атланта.

Знаеше, че не могат завинаги да останат в хижата и че когато някой се появи, ще се пролее кръв. Накрая Клиф навярно щеше да я застреля и да се самоубие.

Затова се колебаеше дали наистина иска да умре веднага, или да поживее още с надеждата да направи нещо, за да сложи край на този кошмар. Но нямаше представа още колко време ще може да издържи преди той да я пречупи. От пристигането им бяха минали три дни и тя вече губеше представа за реалността, поддавайки се на перверзната му воля, за да си спести част от мъченията. Не можеше да се мери с него в това положение, разбираше го. Силата беше на негова страна и той отвръщаше на безпомощната ѝ съпротива с типичния си садизъм. Но Ани нямаше да му се даде доброволно.

— Върви по дяволите — каза тя.

Бакстър сведе пистолета, отиде до камината и пъкна ръжена в пламъците.

Ани го наблюдаваше. Не, нямаше да я убие. Не още. Сега бе намислил друго. Върхът на ръжена стана червен и той го издърпа от огъня, повдигна го и плю отгоре му. Плюнката зацвъртя и Бакстър приближи ръжена на няколко сантиметра от дясната ѝ гърда.

— Не искам да го правя, но ти не ми даваш друг избор.

— И аз не го искам, но ти не ми даваш избор — отвърна тя.

Той я погледна.

— Така или иначе, ще стане както кажа аз. Е?

Осъзнала, че е безсмислено повече да се съпротивлява, Ани се завъртя и отиде до дивана. Веригата се влачеше по килимчето, прангите жулеха глезените ѝ.

— Наведи се — каза Бакстър.

Тя се наведе над тапицираната странична облегалка и опря ръце върху възглавниците. Чу, че Клиф оставя ръжена, разкопчава колана с кобура и го пуска на земята. После се приближи зад нея и свали колана на панталона си.

— Добре, сега ще си платиш за голямата си уста. И през всички тези години ти се е насъбрало да плащаш още много.

Ани не отговори, но знаеше, че ако не каже нещо, Клиф ще продължава да дудне, и не искаше да чака в тази унизителна поза.

— Просто прави каквото искаш и свършвай.

— Проклетата да си...

Той замахна с колана и силно го стовари върху дупето ѝ.

Кийт фокусира бинокъла към един от осветените прозорци, вградени в стръмния покрив. Зърна нещо, после я видя. Беше изправена и се виждаше от кръста нагоре. Гърдите ѝ бяха голи. Няколко секунди тя стоя неподвижно. От това разстояние не бе в състояние да различи чертите ѝ. Стори му се уплашена, но може и да си въобразяваше.

Внезапно Ани изчезна и на нейното място застана Клиф Бакстър. Кийт се опита да фокусира бинокъла по-добре, после видя ченгето да прави някакво странно движение. Трябваша му няколко секунди, за да осъзнае, че Бакстър замахва с нещо, бич, колан или палка, и разбра какво става. Той сведе бинокъла и усети, че стомахът му се свива.

— Какво видя? — прошепна Били.

— Нищо.

— Видя ли някого?

— Да... видях. — Кийт го погледна и каза: — Бие я. Влизам вътре. — Той грабна пушката си и понечи да се изправи, но Били го задържа.

— Не! Не! Чакай.

Кийт легна на земята. Струваше му се, че може да чуе онова, което ставаше в къщата, постоянния плясък на нещо по гола плът и нейните викове. Това, разбира се, беше плод на въображението му, но го чувстваше, сякаш се случваше със самия него.

Ани извика от болка и изненада. Обикновено се приготвяше за първия удар и стискаше зъби, докато болката не станеше прекалено силна. Предишния ден бе понесла десет удара, без да издаде звук, и това ѝ беше донесло известно удовлетворение.

— Щях да те ударя само пет пъти — каза той, — но сега ще получиш цели десет. Брой ги и ако се объркаш, ще започна отначало. Готова ли си?

Тя не отговори.

— Готова ли си?

— Да.

Клиф Бакстър нанесе девет бавни, силни удара с колана по задника на жена си, по който все още имаше червени следи от предишния ден. След всяко замахване изчакваше Ани да си поеме дъх и да го преброи. Преди последния удар тя се разхълца.

— Е, преди да започнем те ударих веднъж, така че ще ги броя за десет. Какво ще кажеш?

Ани сподави риданията си.

— Благодаря ти.

— Моля.

— Може ли да се изправя?

— Не. Можеш обаче да се разкрачиш.

Тя раздалечи краката си колкото ѝ позволяваше веригата. Клиф си разкопча ципа и извади еректирاليا си пенис. Вкара ѝ го изотзад, но преди да свърши, го изкара и каза:

— Завърти се.

Ани неуверено се изправи и се обърна с лице към него.

— Застани на колене.

Тя коленичи и той придърпа лицето ѝ към себе си.

— Лапни го.

Ани знаеше, че след като свърши, Клиф ще се поуспокои, и в този момент искаше само да изкара нощта. Въпреки това се поколеба. Той я дръпна за косата и изкрещя:

— Веднага!

— Стига, Кийт. Няма нужда да го подплашваме. Трябва да се върнем и да изчакаме малко. Нали така? Хей, добре ли си бе, човек? Я вземи да се стегнеш. Това не ти е учение.

Кийт не отговори.

— Хайде. Не можем да останем тук.

Кийт застана на едно коляно, после се изправи и отново повдигна бинокъла пред очите си, но не успя да види нищо.

Били протегна ръка и го дръпна обратно долу.

— Господи! Ако гледа през онзи инфрачервен мерник, ти си мъртъв. Хайде.

Кучето отново излая.

— Гълтай!

Тя се подчини.

Бакстър се извърна и се отдалечи към стола, като я остави на колене. Седна и се загледа в нея. Дишаше тежко. След минута се усмихна.

— Ставаш все по-добра. Гот ли ти е?

— Не.

— Кучка. Духала ли си му на твоя любовник?

— Не.

— Недей да ме лъжеш, кучко. Смукала си му хуя, нали?

— Не.

— Можеш да останеш в тая поза цяла нощ, докато не ми кажеш истината. Духала ли си му?

— Да.

— Шибана курва. — Клиф се наведе напред и продължи втрещено да я гледа. — Погледни ме, кучко. Излъга ме, нали?

— Да.

— Каза, че дори не си спомняш да сте се срещали. А през цялото време си му духала. Нали така?

— Да.

— Твоят любовник може да е болен от СПИН и ти да си се заразила, а сега да си заразила и мен, кучко.

Тя не отговори.

— Сигурно се чука под път и над път. Сигурно чука кози, момченца и евтини курви. Каквото има той, имаш го и ти. Слагаше ли си капут?

Ани продължи да мълчи.

— Колко пъти те е чукал?

— За гимназията и колежа ли питаш, или...

— Млъквай! Гади ми се от теб. Би трябвало да те убия, но няма да ти се размине толкова лесно. Ще си платиш за всичко. Ясно ти е, нали?

— Да.

— И ще продължаваш да си плащаш, щото никога не можеш да се изплатиш. Басирам се, че сега съжаляваш, нали?

Тя мълчеше.

— Отговори ми.

— Да.

— Какво „да“?

— Съжалявам.

— Естествено. И ще съжаляваш много повече. Когато свърша с теб, ще си послушна като кучетата ми. Ще правиш каквото ти заповядвам и когато ти го заповядвам, ще ядеш каквото ти кажа, ще се свиваш в краката ми, ще ми лижеш ръката и ще ме следваш с наведена глава. Ясно ли ти е?

— Да.

— Какво „да“?

— Да, господине.

— Добре. И тогава ще се отнасям добре с тебе, въпреки че след онова, което направи, не го заслужаваш. Ще получаващ храна три пъти на ден, топло място за спане и камшик само когато си го изпросиш. Ясно ли е?

— Да, господине.

Клиф се облегна назад и се загледа в нея. Ани стоеше на колене със сведена глава, обвила ръце около себе си. Той се усмихна.

— Студено ли ти е?

— Да, господине.

— Ела насам край огъня. Без да се изправяш.

Тя се поколеба, после се приближи на четири крака до Бакстър и спря до краката му.

— Надигни се.

Ани се олюля назад и седна обърната към него, все още със сведена глава.

— Погледни ме.

Тя се подчини и с известно задоволство забеляза, че дясното му око още е налято с кръв.

— Кога се чука с него? Къде се чука с него?

— У тях.

— Чукала си се с него в дома му, така ли?

— Да.

Бакстър изглеждаше изненадан.

— Как си успяла, мамка ти? Лъжеш! Никога не би могла да се чукаш с него в собствения му дом!

— Щом казваш.

— Ти си скапана курва. Знаеш ли го? Ти си долна уличница, затова ще се отнасям с теб като с такава.

Ани забеляза колана с кобура на масичката отдясно на фотьойла. Помисли си, че може да го грабне, да се претърколи настрани и да извади пистолета преди той да успее да реагира. Можеше да го накара да си сложи прангите на краката. После щеше да избяга. Това бе единственото ѝ желание — да се махне от него и от тази къща.

Щеше да стреля само ако я принудеше и освен това щеше да се опита да не го убива. Тя зачака удобна възможност...

Следван от Били, Кийт неохотно се отдалечи от хижата. Спряха на стотина метра от края на поляната и на двеста от самата къща.

Марлон седна и облегна гръб на един от боровете.

— Кучият син можеше да ни пръсне задниците с оня инфрачервен мерник.

— Няма нужда да оставаш. Можеш да се върнеш при пикапа.

— Хей, нали се разбрахме?

— Да, но...

— Успокой се, Кийт. Знам, че си видял нещо, което те е потресло. Но няма нужда да го виждам. Познавам това копеле по-добре от теб. Бил съм в неговия затвор.

Кийт се овладя.

— Добре. Благодаря.

— Просто ще поседим малко тук. Ще почакаме кучетата да се успокоят. И Бакстър. Вече сме го приклезили в ъгъла. Спомняш ли си... как беше? „Открийте ги, приклежете ги и ги довършете.“ — Били замълча за миг. — Маmicата му.

Кийт кимна. Мислеше си, че навярно наистина трябваше да стреля. Но имаше добри и лоши изстрели, сигурни и далечни. Този определено щеше да е лош, далечен изстрел и ако не улучеше или попаднеше в бронираната жилетка на Бакстър, щяха да се разкрият. Човек никога не знае. По време на обучението им казваха, че първият изстрел невинаги е най-добрият, но може да е единственият. Че трябва бързо да пресметнеш шансовете, да решиш кога да стреляш и кога не. Може би, ако бе видял или предвидил какво ще направи Бакстър... но сега поне знаеше, че Ани е жива и че ще остане жива, докато ченгето продължава да се забавлява с нея.

— Копеле.

— Да. Даже нещо повече. За него просто трябва да се измисли нова дума.

— Аз зная тази дума. „Мъртъв“.

— Харесва ми.

Бакстър продължи словесните си гаври още минута-две и тя го гледаше в очите, както ѝ беше заповядал, коленичила в краката му, но не го слушаше и чакаше възможност да изпълни плана си. Пистолетът бе само на малко повече от метър, но трябваше да отвлече вниманието на Клиф.

— Студено ми е — каза Ани. — Може ли да си взема одеялото?

— Не, това, което можеш да направиш, е да оставиш циците си да замръзнат. — Той промени темата и попита: — С колко други мъже

си се чукала, откакто сме женени?

— С няколко.

— Недей да ме лъжеш. Имаш гореща путка, скъпа. Нали съм те виждал как гледаш другите мъже. Мислиш само за курове. Е, тук ще получиш достатъчно, миличка. Та с колко други мъже си се чукала, откакто сме женени?

— С няколко.

— Глупости. Преди да свърша с теб, ще ми кажеш името на всеки тип, с когото си се ебала зад гърба ми. Имало е други, нали?

Тя кимна.

— Колко?

— Само двама.

— А стига бе. Само двама ли? — Клиф изглеждаше заинтригуван. — Кои?

— Ще се ядосаш.

— Да се ядосам ли? Вече и без това съм бесен. Кои?

— Обещай ми да не ме удряш.

— Нищо не ти обещавам, освен че ще те пребия, ако не ми кажеш. Кои?

Ани дълбоко си пое дъх и отвърна:

— Реджи Блейк и брат ти Фил.

Той скочи.

— Какво?

Тя скри лицето си в шепи, за да не види усмивката на устните ѝ.

— Ти... лъжеш! Кучка такава, лъжеш ме! Погледни ме в очите!

Ани отпусна ръце и го погледна.

Клиф застана на едно коляно и доближи лицето си до нейното.

— Ебаваш се с мен, а?

— Моля те, Клиф, не е честно. Изпълних всичко, което ми каза да направя. Сто пъти отговорих на всичките ти въпроси за други мъже. Какво искаш да ти кажа?

— Искам истината.

— Откакто сме женени, никога не съм правила секс с други мъже... освен с него.

— И никога не си се чукала с Блейк?

— Не... но ме е свалял.

— А стига бе! Този скапаняк... И брат ми ли?

— И той.

— Това... не ти вярвам.

— Съжалявам.

Клиф я изгледа, после кимна.

— Добре, ще научим истината. Може би не днес, но малко по малко ще ми кажеш всичко за другите мъже. Ясно ли ти е?

Ани знаеше, че Бакстър е вманиачен на тази и други подобни теми и че докато го интересуват, тя е в сравнителна безопасност.

— Да.

Известно време Клиф остана на едно коляно пред нея, после я хвана за брадичката и повдигна лицето ѝ към своето.

— Винаги си знаела, че ще стигнеш дотук, нали? — тихо и бавно каза той.

Ани го погледна в очите и се замисли. Струваше ѝ се, че го познава, но никога не бе предполагала, че е способен на това. И все пак я преследваше мисълта, че наистина го е знаела.

— Знаеше го, нали? Аз го знаех, значи и ти трябва да си го знаела. И щом си знаела, че някой ден ще се случи, значи си го искала.

— Не!

— Това ти харесва...

— Не! Копеле гадно. — Ани замахна с юмрук, но той я хвана за китката и я зашлеви през лицето. Тя се олюля назад и се свлече на пода.

Клиф се изправи.

— Ставай!

Ани зарови лице в шепи, сви се на кълбо и се разрида.

— Ставай!

— Остави ме на мира! Остави ме на мира!

Бакстър не обичаше, когато жена му изпада в истерия, защото не можеше да я принуждава да прави каквото той иска, нито да го слуша, затова просто трябваше да изчака.

Ани лежеше на пода, скрила лицето си с ръце. След няколко минути Клиф каза:

— Ако си свършила с глупостите си, ще ти позволя да се завиеш с одеялото и да си вземеш нещо за ядене. Чакам те, но скоро ще ми писне и ще взема конския бич. Всъщност имаш десет секунди. Девет. — Той започна да брои отзад напред.

Ани отпусна ръце, после бавно се изправи и отново застана на колене.

— Много добре. Виж, скъпа, само от теб зависи дали ще е трудно, или лесно. Колкото по-бързо проумееш, че тук командвам аз, че трябва да се научиш да си затваряш голямата уста и че ще правиш всичко, каквото ти кажа, толкова по-лесно ще ти бъде. Няма начин да се измъкнеш, миличка. Ще готвиш, ще чистиш, ще ме къпеш, ще ми духаш, ще те чукам и ще ми целуваш краката. И колкото си по-добра в тези неща, толкова по-добре за теб. Разбра ли?

— Да, господине.

— Знаеш ли, всички момичета от рода Прентис сте снобски. Смяташ ли, че не зная с какво презрение гледаш на мен и семейството ми? Ти за каква се мислиш, по дяволите? Много ми се иска тук да е и оная кучка, сестра ти. Трябват ѝ няколко урока по духане. Погледни ме, курво. На теб говоря. Как ти звучи това? Двете кучки да ми слугуват без дрехи...

— Моля те, Клиф... Не се чувствам добре... Ще припадна... Не искам да се разболея от пневмония... Трябва да хапна нещо... Ще припадна...

Той внимателно я изглежда.

— Да, не трябва да се разболяваш. Не искам да се грижа за теб. Не можеш да я караш само на духане, а? Можеш ли?

— Не.

— Добре, първо донеси аптекката и ми смени превръзката. Не си прави труда да се изправяш, миличка. Сега си санбернар.

Ани взе аптекката от шкафа, после, без той да ѝ напомня, провеси брезентовата чанта на шията си и се върна при него.

Бакстър си събу панталона и гащетата и легна на дивана.

Ани отвори чантата и извади тъпи ножици за рязане на лейкопласт. После разреза превръзката на лявото му бедро. Забеляза, че по марлята все още има кръв, и когато я свали, видя, че раната не нараства добре, макар да не бе инфектирана. Зачуди се дали по някакъв начин може да поправи този пропуск.

Взе спирт и памук и почисти кръвта. Той потръпна. Ани намаза с йод петсантиметровата рана и този път Бакстър тихо изпъшка. После повдигна крака си и тя отлепи старата превръзка, от което също го заболя. Накрая Ани постави нова марля и го бинтова. Клиф не казваше

нито дума, нито за раната, нито за окото си. Явно с мълчанието си се опитваше да убеди нея и самия себе си, че всичко в мотел ската стая е било точно според плана му. Всъщност Ани знаеше, че Кийт едва не е прерязал бедрената му артерия. Отначало почти беше повярвала, че Клиф го е кастрирал, но нестихващата му ярост показваше, че не го е направил.

Видя, че очите му са затворени, и погледна през рамо към масичката до фотьойла, върху която лежеше кобурът.

— Търсиш ли нещо? — попита той.

Ани завъртя глава към него.

— Докато съм легнал тук със смъкнати гащи, ти се чудиш дали можеш да докопаш пицова, преди да успея да те спра. Е, скъпа, можеш. Но когато го направиш, ще се изненадаш, щото... — Той извади револвера измежду възглавниците — ... щото всъщност той е тук. — Бакстър опря дулото в главата ѝ. — Остава ни още много да се учим, нали? Когато свърша с теб, ще ми носиш оръжията и даже няма да си помисляш да ги използваш срещу мен.

Тя кимна, но и двамата знаеха, че това никога няма да се случи. Дойде ѝ наум, че тази игра на котка и мишка му харесва. Искаше да ѝ покаже, че е по-умен от нея или поне по-хитър и по-способен да оцелее в създадения от самия него свят. Искаше да я пречупи, но в същото време куражът ѝ му доставяше удоволствие. Ако се пречупеше прекалено рано, можеше да му омръзне и да стане по-садистичен. Накрая просто щеше да свърши и с двама им. От друга страна, ако Ани прекалено се съпротивляваше или ако той решеше, че е достатъчно умна, за да го надхитри, щеше да я убие от ярост или от инстинкт за самосъхранение. Всичко това ѝ бе станало ясно през последните три дни, но тя все още не можеше да намери нужното равновесие между съпротива и покорство. Имаше моменти, в които ѝ ставаше безразлично, в които униженията бяха толкова ужасни, че просто искаше да се предаде. Но всеки път щом се почувстваше така, тя се стягаше и си обещавахе да издържи още час, после втори, докато накрая Клиф не я закопчее с белезници за леглото и не я оставеше да спи.

— Измий семейните бижута на Бакстъррови, скъпа — каза той. — Използвай спирт. Така ми харесва.

Ани навлажни парче марля със спирт и му изми гениталиите.

— Ах! Страхотно е. Намажи ги с вазелин.

Тя взе тубичката, изстиска малко върху пениса и тестисите му и започна да го разтрива, но забеляза, че членът му еректира, и спря.

— Нали знаеш, че мога да се чукам по три пъти на ден — каза Бакстър. — Чукам една-две жени, после се прибирам вкъщи и чукам теб. Какво ще кажеш? А ти си мислеше, че си единствената, дето си развява байрака.

Ани никога не се беше заблуждавала, че ѝ е верен, и не знаеше защо Клиф смята, че с тези думи ще я нарани. Но мозъкът му постоянно работеше, за да измисля все нови унижения. Той си мислеше, че като я нарича кучка, уличница и курва достатъчно дълго, тя ще започне да вярва, че наистина е такава. Когато ѝ бе казал, че иска да чука сестра ѝ, това я разгневи. Когато я биеше с колана си, Ани се чувстваше победена и безпомощна, но въпреки мъките си запазваше достойнството си и правеше всичко възможно, за да не изгуби разсъдъка си.

— Може ли вече да се завия с одеялото и да си взема нещо за ядене? — попита тя.

— В мотела те заварих гола и затова ще си стоиш така.

Бакстър се изправи и се обу.

— Моля те, Клиф, студено ми е и съм гладна. Трябва да отида до тоалетната.

— Нима? Добре, можеш да станеш.

Ани се изправи и се зави с одеялото, без той да ѝ е дал разрешение.

— Да вървим — каза Бакстър.

— Не може ли да ида сама?

— Няма начин, миличка. Хайде.

Тя мина по късия коридор и влезе в банята.

Бакстър се настани на ръба на ваната, докато Ани седеше на тоалетната чиния и уринираше, като се мъчеше да не гледа към него. После се избърса с тоалетна хартия, върна се в коридора и влезе в кухнята, но той я изпревари и застана пред хладилника.

— Какво лапат курвите, освен хуйовете на чужди мъже? — попита я Клиф.

Тя дълбоко си пое дъх:

— Искam нещо топло. Мога да си го приготвя.

— Ще ядеш каквото ти дам. Седни, ако гъзът не те боли много. Можеш да останеш права или да легнеш на пода, ако искаш. Ще ти дам кучешката паничка като миналия път.

Ани отиде до малката маса и внимателно седна на дървения стол.

Бакстър отвори хладилника, сложи две филии хляб върху картонена чиния, прибави няколко парчета студено месо и я хвърли на масата.

— Яж.

Тя започна да се храни. Не бързаше, макар че беше ужасно гладна и се чувстваше слаба.

Клиф си взе от хладилника бира и остави пред Ани бутилка мляко, без да й дава чаша. После седна срещу нея.

— Повече няма да получиш, затова не си прави труда да искаш.

Тя реши, че е време да поведе с него някакъв нормален разговор. Изглеждаше й спокоен, доволен от себе си и можеше да й даде известна информация. Ани се опита да говори любезно, сякаш не се е случило нищо необичайно, сякаш не я е бил и изнасилил.

— Колко храна имаме, Клиф?

— Достатъчно за два-три месеца. След седмица няма да остане нищо прясно. Но имам консерви и сушена храна. И много бира.

— А после?

— После мога да отида в града за още. Защо? Ще ходиш ли някъде?

— Просто исках да зная кога ще се приберем вкъщи.

— Ти си си вкъщи, миличка.

— Искам да кажа в Спенсървил.

— Защо искаш да се върнеш в Спенсървил?

— Просто си мислех, че бихме могли да прекараме известно време там.

Той се усмихна.

— Нима? Съмнявам се. Сега сме се оттеглили в пенсия, скъпа. Ще продам оная къща.

— Добре. — Ани отпи от бутилката, после небрежно попита: — Кога ще мога да използвам телефона?

Клиф я погледна.

— Когато започнеш да съжаляваш за постъпките си.

— Аз съжалявам, Клиф. Наистина. Кога ще ми простиш?

— Никога. Но някой ден може би ще реша да те поотпусна. Дотогава обаче има много време.

Тя кимна. Знаеше, че този ден никога няма да настъпи. Бе опасно да му припомня, че няма да може да лъже децата им още дълго, че те ще искат да дойдат на Сивото езеро за Деня на благодарността или най-късно за Коледа. Същото се отнасяше за сестра ѝ и родителите ѝ, както и за неговите роднини. Но ако му напомнеше, че съществува външен свят, с който трябва да се съобразява, можеше, да го подлуди. Със споменаването за телефона обаче Ани бе засегнала този проблем и виждаше, че е накарала Клиф да се замисли.

— Ако позвъня на някои хора — каза тя, — няма да се чудят къде сме. Ще им обясня, че сме се върнали от Флорида и...

— Остави аз да се занимавам с това. Може би следващата или по-следващата седмица. Всички знаят, че сме на втори меден месец във Флорида. Не съм длъжен да се отчитам пред никого. Взел съм си безсрочна отпускат и си е моя работа къде съм. Децата вече не са малки, имат си свой живот и не им пука за нас. От време на време ще им се обаждам.

— Добре. — Ани го погледна. — Клиф, наистина вече ме накара да си платя и си получих заслуженото. Защо просто не се престорим, че не се е случило нищо, и да се приберем в Спенсървил? Знаеш, че искаш да се върнеш на работа, да изкараш оставащите ти няколко години. Заклевам ти се, че се научих как да се отнасям към теб и много... съжалявам за постъпката си. Никога повече няма да се повтори. Ти си единственият мъж, от когото имам нужда. — Ани внимателно го наблюдаваше и виждаше, че думите ѝ наистина са стигнали до него. Затова продължи: — Няма причина да оставаме тук прекалено дълго. Ти ме научи как да ти доставям удоволствие и да те правя щастлив. Ако се върнем след седмица-две, няма да има нужда да отговаряме на прекалено много въпроси. Какво мислиш?

Бакстър не отговори цяла минута, после се изправи, но не каза нищо. Той я погледна и тя също стана, здраво увила одеялото около себе си. Стояха и се гледаха, и Ани разбираше, че Клиф води някаква вътрешна борба. Не знаеше до каква степен поведението му се дължи на ярост и до каква на безумието му. Но фактът, че времето не го е успокоило и че през последните три дни положението е станало още по-ужасно, я плашеше.

Накрая той се усмихна и мило ѝ каза:

— Като че ли искаш да се върнем към предишния си живот, само че да го направим още по-добър.

— Да.

— Това трябва да означава, че ме обичаш. Не би искала да вършиш всички тези чудесни неща за мъж, когото не обичаш.

— Не, не бих.

— Обичаш ли ме?

Тя не отговори.

— Кажи, че ме обичаш.

Ани знаеше, че трябва да го направи, просто да изрече двете думи, иначе Клиф щеше да се убеди, че го лъже.

— Кажи ми, че ме обичаш.

— Няма.

— Но аз те обичам.

— Ако ме обичаше, нямаше да ми причиниш всичко това.

— Не съм ти причинил нищо, което да не си очаквала. Някога да съм се отнасял така с теб, преди да отидеш и да се разкрачиш под някой друг? А?

— Ти... не, не си.

— Виждаш ли? Просто не ти харесва да си платиш. Не ти харесва да поемеш отговорността за собствените си постъпки. Това ви е проблемът на вас жените. Винаги искате да се забавлявате, без това да ви струва нещо. Ти го направи в Спенсървил. И тук няма да ти се размине толкова лесно.

— На теб също.

— Какво искаш да кажеш, мамка ти?

Ани не отговори.

— Искаш пак да те набия ли?

— Не.

— Сигурен съм. Значи не ме обичаш. Но ще ме заобичаш. И когато най-после го кажеш, ще е самата истина. Сериозно, от дъното на душата си. Ще ми кажеш: „Обичам те, Клиф“. И знаеш ли какво — ако беше тук, моят детектор на лъжата щеше да ми каже дали е така. Но не ми трябва машината, миличка, щото когато настъпи този ден, аз ще го разбера, ти също.

— Никога.

— Запомни какво си ми казала. Междувременно се благодари, че още те обичам, щото в мига, в който престана, ти си мъртва. Когато довечера си казваш молитвата, помоли се на сутринта все още да те обичам.

— Когато довечера си казвам молитвата, ще се моля за душата, ти, Клиф, ще моля Господ да ти прости. Аз не мога.

Това не му хареса и той каза:

— Върви да се заключиш за пода.

Ани се завъртя, излезе от кухнята, върна се в голямата дневна и застана на колене до люлеещия се стол край камината. Бакстър я последва и я наблюдаваше, докато тя заключваше веригата на прангите си за халката на пода. После се уви с одеялото и седна.

Той разрови огъня и добави нова цепеница, после остана загледан в пламъците. Едно от кучетата отново излая, но Клиф като че ли не забеляза. Накрая се завъртя и се обърна към нея.

— Казах ти, че когато свърша с теб, вече няма да си същата. И когато това се случи, няма да искаш да се върнеш в Спенсървил. Трябва да свикнеш с тази мисъл, миличка. Това е положението. — Той посочи главата на сивия вълк над камината. — Само аз, ти и тези приятели за компания.

Ани се извърна и впери очи в огъня. По бузата ѝ се плъзна сълза.

Бакстър включи малката настолна лампа до стола си и угаси лампиона. После седна и се зачете в някакво ловно списание. След няколко минути вдигна поглед и заговори с почти нормален глас:

— Но ще ти кажа нещо друго. Там някъде е оня, с когото си се чукала, и ако моите момчета го пипнат и го доведат тук или ако по някакъв начин дойде сам и аз го очистя, след смъртта му може би ще променя решението си. Но междувременно оставаш тук с мен. Можеш да си мислиш за оная му работа колкото щеш, ама повече никога няма да я видиш, освен в ръката ми. И тогава ще нахраня с нея кучетата.

Ани избърса сълзите от лицето си с одеялото.

— Не плачи, миличка. Знам, че се тревожиш за мен, мила, но аз мога сам да се грижа за себе си. Вече се убеди в това, нали? — Клиф се засмя и вдигна списанието. — Кучка.

Ани седеше на люлеещия се стол. Испитваше студ, глад, унижение, болка и умора. Денят бе лош и следващите щяха да са същите. Тя погледна Клиф, после затвори очи и се замисли за Кийт.

Усещаше присъствието му в себе си и се опитваше да си представи, че е наблизно. Спомняше си думите му... „даже за кратко да ни разделят, помни, че те обичам и че пак ще сме заедно“.

— Обещавам.

— Какво?

— Нищо.

Бакстър сведе очи към списанието си.

— Баирам се, че знам за какво си мислиш и може би ще се изненадаш, ако ти кажа, че мисля за същото. И аз се надявам да дойде.

39.

На Кийт му бе трудно да седи и да чака, но знаеше, че колкото по-късно стане, толкова повече са шансовете да сварят Бакстър неподготвен. Нападателят, напомни си той, винаги има преимуществото на изненадата и подвижността, както и на факта, че е психически настроен за бой. Окопалият се избира мястото и го подготвя според предпочитанията си, което му носи чувство за сигурност. И понякога тъкмо това може да се окаже фатално.

Били извади от джоба си целофанено пликче и го разпечата.

— Искаш ли фъстъци?

— Не.

Марлон лапна няколко.

— Може би не трябва да убиваме кучетата. След като видях как е организиран защитата си, мисля, че можем да го очистим от разстояние. Просто ще заемем позиция за стрелба край поляната, ще вдигнем малко шум, кучетата ще се разляят, той ще излезе на оная хубава висока тераса и ще му пръснем гъза. Имаме оптични мерници и можем да стреляме по два-три пъти, преди да осъзнае какво става.

— Той носи бронирана жилетка.

— Майната й на жилетката. Когато започнем да го обстрелваме, все някой от куршумите ще я пробие. А може да го улучим в ръката или крака. Или пък в главата. Какво ще кажеш?

— Радвам се, че си започнал да мислиш. Добре, улучваме го. И после?

— Ами, после ти действаш адски бързо — взимаш стотината метра до къщата и се качваш на терасата, това може би са дванайсет-тринайсет секунди — и междувременно аз оставам да лежа тук, за да те прикривам, така че ако оня си надигне дебелия гъз, пак ще го гръмна. Ако от него е останало нещо, когато стигнеш там, ще му прережеш гадното гърло. После ще дойда аз и ще го изкормя. Без майтап, Кийт, ще го изкормя. Хей, ако искаш, ти ме покривай, пък аз ще ида в къщата. Ти решаващ, лейтенант.

Кийт погледна Били Марлон. Очевидно играта му доставяше удоволствие и имаше всички основания за това.

— Обичайната тактика на обстрел и маневриране. Не е зле.

— Да. Оня, дето лежи тук и покрива другия, е в безопасност, а оня, дето тича към къщата, трябва да се довери на другаря си. Точен ли си?

— Доста. А ти?

Марлон се поколеба.

— Някога бях най-добрият. Сега зависи дали ще ми трепери ръката.

— И ще ти трепери ли?

— За това копеле ще съм непоклатим като скала.

Кийт кимна и се замисли за идеята на Били. В пехотната школа щяха да я одобрят. Но имаше някои подробности. Първо, Бакстър държеше заложник. Освен това Кийт искаше да се изправи лице в лице срещу него. В часовете по тактика не бяха разглеждали тези въпроси, нито дори в разузнавателната школа. Но човек сам се учи на отмъщение и възмездие.

— Има вероятност Бакстър да се скрие, преди да го раним — отвърна той. — Може да заобиколи откъм задната страна на хижата или още по-лошо, да се върне вътре.

— Да... но...

— Виж, сто метра не е прекалено голямо разстояние за стрелба, но сега е нощ и този тип носи бронирана жилетка. Не искам да му позволим да се скрие в къщата.

Били кимна.

— Затова един от двама ни трябва да се втурне натам все едно, че го гони самият дявол. Ще сме му се нахвърлили, преди да успее да се опомни. Даже да влезе вътре, той ще е ранен.

— Може да я убие.

— Кийт, той ще ранен, защото нито аз, нито ти ще пропуснем от това разстояние с оптичните мерници, така че дори да се скрие в къщата, в главата му няма да има друга мисъл, освен да се спаси. Няма да й направи нищо.

— Възможно е.

— Нещо друго ли си намислил?

— Да. Не искам някой от нас случайно да го улучи в главата. — Кийт замълча за миг. — Не искам да умре бързо. Трябва да го знаеш.

Били мълчаливо го погледна и бавно кимна.

— Да... Вече се досещах. Виж, и аз не искам да му пръснем мозъка без болка. По дяволите, искам да го изкормя жив. Жив, Кийт, и да го гледам в очите, когато му показвам собствените му черва. Но ако си мислиш, че можем незабелязано да пропълим до къщата и да го пипнем, няма да се получи. Просто не ми стиска. А на теб?

— Да.

— Е, тогава давай. Аз ще те прикривам от гората. Но първо трябва да се справиш с кучетата.

— Точно така. Нали затова купих арбалета. Примитивно решение на примитивен проблем.

— Ох — въздъхна Били. — Аз ти предлагам безопасния начин да пипнем оня задник, а ти ми разправяш някакви командоски глупости.

— Виж, ти така или иначе ще правиш едно и също. Просто ще заемеш позиция за стрелба в гората.

— Не ми пука за собствения ми безполезен живот. Но не искам оня да те гръмне на откритото, нито да влезеш в къщата и да откриеш, че те очаква. Там няма да мога да ти помогна, приятел. Според моя план, когато стигнем там, той или ще е убит, или ще е тежко ранен. И в двата случая ще го изкормя.

Кийт дълбоко си пое дъх.

— Искам да го хвана жив.

— Няма начин.

— Има. Искам да го завържа, да го хвърля в каросерията на пикапа и да го предам на закона. От известно време обмислям този въпрос. Помисли върху него и ти.

— Вече мислих, Кийт. Ясно ми е какво имаш предвид. Той би предпочел да умре, отколкото да понесе последствията от постъпките си. Но трябва да ти кажа, че скапаният закон действа странно. Ебава се с мен, щото съм нищожество, ама никога не съм направил нищо на никого. Това копеле може да се измъкне.

Кийт се замисли. Бакстър щеше да понесе много унижения, но след една-две години отново щеше да е на свобода. Клиф Бакстър беше болен човек и щатът можеше да се съгласи с адвоката му, че се нуждае от лечение. Защото е получил психическа травма, след като е видял

жена си в леглото с друг мъж, лъскав сваляч, дошъл от друг град, и е постъпил така, както би постъпил всеки на негово място: пребил го и вместо да изгони жена си, я завел на кратка почивка, за да се опитат да се помирят. Кийт обмисли всичко това и накрая реши, че все пак трябва да убие Клиф Бакстър.

— Добре... — каза той. — Ще го очистим. Но трябва да го направя отблизо. Трябва да разбере, че сме били ние с теб.

— Съгласен... щом искаш така, аз съм с теб. Идеята ми харесва. Надявам се, че ще успеем да го направим.

— Ще успеем.

— Знаеш ли — каза Марлон, — като свършим тук, ще ида в Кълъмбъс да я потърся. Не мога да го направя, докато той е жив. Нали разбираш?

— Разбирам.

— Никого не можех да погледна в очите, Кийт. Мотаех се из града и го виждах по улиците, и той ми се присмиваше. Понякога ме арестуваше, когато ме пипнеше пиан, вкарваше ме в затвора, събличаше ме гол, за да ме претърси, и даже се снимаше до мен. Казваше, че пращал снимките на Бет.

Кийт не отговори.

— И сигурно се чудиш защо съм останал в Спенсървил. Ще ти кажа: защото се опитвах да събера смелост да го убия, но не можах... и никога нямаше да мога. Докато не дойде ти. Не забравяй, ако аз...

— Добре. Стига. — Кийт погледна Били, който седеше облегнат на дървото и се взираше в мрака. Били Марлон, вече трезвен и с онова прозрение на всички изгубени души, които прекалено ясно виждат нещата, навярно предусещаше собствената си смърт и може би щеше да се окаже прав. Но това бе един от малкото мигове в живота му, навярно единственият, в който беше еднакво достоен и да живее, и да умре.

Продължиха да чакат, като се вслушваха в случайните звуци на есенната нощ. Кийт вдигна очи към луната, която вече бе достигнала зенита си. Щеше да залезе след три-четири часа и тогава щеше да настъпи моментът за действие. Само че лунната светлина щеше да му е необходима, ако имаше намерение да убие кучетата с арбалета.

Не искаше да мисли за онова, което ставаше в хижата, но не можеше да се сдържи. Клиф Бакстър несъмнено беше превъртял и

чувството му за собственост над Ани се бе превърнало в нещо много по-грозно. Знаеше, че Бакстър я бие, унижава и наказва за това, че не му е била вярна. Всъщност той беше сексуален садист и най-последно имаше оправдание да изпълни гадните си фантазии върху жената, на която никога не бе успял да наложи волята си. Кийт беше убеден, че тя все още не се е предала и че когато я види, Ани ще е също като него — пребита и окървавена, но непречупена.

Започна да се настройва за онова, което предстоеше. Трябваше да действа рационално, хладнокръвно и със същата пресметливост, на която знаеше, че е способен противникът му. Разбираше, че Бакстър може да я убие във всеки момент, но бе убеден, че още не го е направил. Онова, което ставаше в къщата, беше най-изключителното нещо, което Бакстър бе правил през живота си, и той щеше да удължава удоволствието си чак до последния момент. И именно в този последен момент, когато се изправеха лице в лице, всичко щеше да си дойде на мястото — отдавна закъснялото избавление, отмъщение и изкупление.

— Имам чувството, че той знае за нас — каза Били. — Всъщност не че знае, а че го усеща.

— Няма значение — отвърна Кийт. — Това не променя нищо, нито за него, нито за нас.

— Да. Той е приклещен в ъгъла. — Марлон се замисли за миг. — Предполагам, че ние също нямаме избор. Можем да си тръгнем и в същото време не можем. Нали разбираш?

— Да.

— Искат ми се да можех да запала цигара.

— Изпитваш ли нужда от алкохол?

— Ами... имаш ли нещо?

— Не. Питам те дали изпитваш нужда.

— Аз... да. Но... това ще почака.

— Нали знаеш, ако се откажеш от пиенето, навярно после ще можеш да построиш живота си наново.

— Навярно.

— Ще ти помогна.

— Остави. Вече сме квит. Някога хрумвало ли ти е, че жестоко са ни прецакали?

— Да. И какво от това? Всички ветерани след Първата световна са били прецакани така. Може би просто трябва да престанеш да се самосъжаляваш. Няма война, достатъчно дълга или жестока, че да изпаднеш в състоянието, в което се намираш.

Били се замисли, после отвърна:

— За теб може и да е така. Ти винаги си бил разумен. Аз просто не можах да го понеса.

— Съжалявам.

— Ще ти кажа още нещо, Кийт. Ако не се чувстваш поне малко прецакан, значи не се вслушваш в камбаните, дето бият в главата ти.

Кийт не отговори.

Изчакаха още час. Мълчаха. Накрая Били попита:

— Спомняш ли си оня мач с „Финдли“, когато бяхме последна година в гимназията?

— Не.

— Тогава играех полузащитник и ни водеха с дванайсет на седем. Тръгнах напред и ония ме приклешиха, ама не паднах — завъртях се и ти подадох топката. Тогава играеше защитник, спомняш ли си? Копелетата от „Финдли“ ти се накачулиха, но ти подаде далечен пас на някой от нападателите — по дяволите, как му беше името? Дейвис. Нали така? Той изобщо не го очакваше, просто се завъртя, топката му падна в ръцете и направи тъчдаун. Спомняш ли си?

— Да.

— Страхотна игра. Та ето какво исках да ти кажа. Даже когато всичко върви на зле, ако не избягаш, можеш да промениш резултата. Чудя се дали още пазят записа на мача.

— Сигурно.

— Искане ми се да го изгледам... Ти от гимназията ли помниш Бакстър?

— Не... всъщност да.

— Винаги си е бил гадняр. Някога спречквал ли си се с него?

— Не, а трябваше.

— Никога не е късно да си разчистиш сметките.

— Точно така си мисли и той и затова всички сме тук.

— Да... но в училище никога не сме му правили нищо. Поне аз не съм му правил нищо. Той просто си умира да прецаква хората. Не разбирам защо някой отдавна не го е очистил.

— Той избира само слаби хора.

Били Марлон не отвърна на думите му.

— Ти обаче адски си го вбесил. — Той се засмя. — Знаеш ли, след като те видях в бара, на другия ден, когато главата ми се проясни, си спомних за вас с Ани Прентис. И ми хрумна безумната мисъл, че пак ще се срещнете и ще тръгнете заедно. Ха кажи, че не съм проницателен.

Кийт не отговори.

— Предполагам, че и той се е сетил — продължи Били. — Знаеш ли, понякога я виждах на улицата — искам да кажа, че в училище не я познавах добре, но нали бяхме стари съученици и тя винаги ми се усмихваше и ме поздравяваше. Понякога спираше да поговори с мен, нали знаеш, питаше ме как съм. Пък аз стоях като пън и си мислех, че мъжът ѝ е чукал жена ми и че трябва да ѝ го кажа, но разбира се, не го направих. И не исках да разговаряме прекалено дълго, защото се страхувах, че ако той ме види да приказвам с жена му, ще направи нещо гадно или с мен, или с нея.

— Може би наистина трябва да те оставя да го изкормиш жив.

— Нямам нужда от твоето разрешение — изсумтя Били.

Това изненада Кийт, но той си помисли, че е добър признак.

— Уговорихме се аз да командвам.

Марлон не отговори.

Изтече още един час. Стана студено. Кийт си погледна часовника. Беше десет часът. Нямаше търпение да започват, но още бе прекалено рано. Бакстър беше буден, кучетата също.

Луната вече бе на югозападния хоризонт и Кийт реши, че до залязването ѝ остават още два-три часа.

— Добре — каза той, — ето какво ще направим. Ще убием кучетата, докато е светло, после ще изчакаме луната да залезе. Ще ме прикриваш, докато прекося поляната. Ще се кача на терасата и ще се притисна с гръб към стената до плъзгащата се врата. Разбра ли?

— Дотук да.

— После трябва да го накараш да излезе. Можеш ли да лаеш като куче?

— Естествено.

— Добре, ще излаеш и той ще излезе също като миналия път, само че сега аз ще съм зад него и ще опра пистолет в главата му. Просто и сигурно. Да виждаш някакви проблеми?

— Изглежда добре... винаги изглежда така, нали?

— Да. Понякога дори се получава.

Били се усмихна.

— Спомняш ли си как разигравахме мачовете на черната дъска? Всеки мач беше сигурна победа. Същото беше и в армията. Но никога не ни показваха какво ще се случи, когато убият част от хората ти, и никой си нямаше представа какво замислят другите, за да те прецакат.

— Такъв е животът.

— Да. — Той се замисли за миг. — Мисля, че сам се прецаках. Нямаше нужда да го прави друг. Но не избягах и сега ще променя резултата.

Двамата продължиха да чакат в мрака, увити в брезентовите си наметала. В полунощ Кийт се изправи, пусна наметалото си на земята и каза:

— Да започваме.

40.

Клиф Бакстър остави списанието и се прозя. После допи бирата си, взе няколко солени бисквити и ги захруска. Погледна жена си на люлеещия се стол и ѝ подхвърли една върху одеялото.

— Да не кажеш, че не съм те почерпил. Изяж я.

Ани не му обърна внимание.

— Готова ли си за леглото, скъпа? — попита Бакстър.

— Не, просто искам да поседя тук — без да откъсва поглед от тлеещия огън, отвърна тя.

— Нима? Цяла нощ ли?

— Да.

— Ами аз с кого ще се гушкам?

— Не с мен. Нали ме приковаваш за леглото?

— Не те приковавам, само те заключвам с белезници.

— За мен е едно и също.

— Ако можех да ти вярвам, нямаше да си прикована нито за пода, нито за леглото. Мога ли да ти вярвам?

— Да.

Той се засмя.

— Да бе, и да ми пръснеш мозъка.

Ани го погледна.

— Страх ли те е от мен?

Бакстър присви очи.

— Не ме е страх от никой и от нищо.

— Ти си...

— Какво?

— Не вярваш на хората, Клиф. Изобщо способен ли си да вярваш на някого?

— Защо? И защо да вярвам на теб?

— Ще ми свалиш ли белезниците, ако ти дам думата си, че няма да се опитам да те убия?

— Не. Защо вдигаш толкова пара за тия белезници?

— Защо ли? Защото не искам да съм окована като животно. Затова.

— О, ти не си окована като животно. Животните имат повече свобода — засмя се той. — Окована си като заловен от закона престъпник. Кучетата навън не са направили нищо лошо, затова имат свободата да се движат на стотина метра. Ти се прецака, жено. Жестоко се прецака. След няколко седмици може да те завържа за кучешката гредка и тогава вече ще можеш да кажеш, че си окована като животно, и да ми благодариш.

Ани дълбоко си пое дъх.

— Клиф... онзи път имах възможност да те убия... вече не искам да убивам никого. Повярвай ми, моля те... ти го знаеш. Сам го каза. Остави ме тази нощ без белезници. Не мога да спя с ръце, приковани за таблата. Моля те. Кълна ти се, че няма да ти сторя нищо.

— Нима? Но това не означава, че няма да се събудя, заключен с белезници за леглото. А ти отдавна ще си изчезнала. Нали така? Нали така? Не си прави труда да ми отговаряш. — Той се наведе към нея. — Това ме подсеща за нещо. Следващия път, когато ти се допикае, можеш да го направиш тук.

— Клиф... моля те...

— И после ще почистиш. — Бакстър прибави: — Но не в леглото. — Той отново се прозя. — Значи предпочиташ цяла нощ да си останеш на проклетия стол, вместо да спиш с мен, така ли?

Тя поклати глава.

— Не... съжалявам. Не искам да седя тук цяла нощ. Ще си легна. — Ани замълча, после каза: — Трябва да отида до тоалетната.

— Нима? Имам по-добра идея. Остани тук. Ще ти е от полза. — Той се приближи до нея, издърпа одеялото и го запрати в отсрещния край на стаята. — Стой тук, докато ти замръзне гъзът и опикаеш целия стол.

— Копеле.

Бакстър силно я оципа по бузата.

— Утре сутрин те очакват десет удара. Мисли за това цяла нощ. И оставай без закуска. Можеш да си седиш в собствената си пикня и да ти текат лигите от миризмата на пържени яйца с бекон.

Той отиде до оръжейната стойка, отключи я, извади автомата и отново я заключи.

— И без това предпочитам да спя с пушка, отколкото с теб.

Ани продължи да седи на люлеещия се стол, обгърнала се с ръце и загледана в тлеещите въглени.

— Искаш ли да хвърля в огъня някоя и друга цепеница? — попита Бакстър.

Тя не отговори.

— Така или иначе нямаше да го направя.

Ани вдигна поглед към него.

— Клиф, моля те... Съжалявам. Не ме оставяй тук. Студено ми е, трябва да...

— Трябваше да помислиш за всичко това, преди да си отвориш устата. Спомняш ли си оня доберман, дето постоянно ме лаеше и веднъж ме ухапа? Много хора казваха, че трябва да го застрелям. Е, това може да го направи всеки. Отне ми около месец да му покажа кой е господарят му, нали? И се превърна в най-доброто куче, което някога съм имал. И с теб ще стане така, миличка.

Тя се изправи.

— Аз не съм куче! Аз съм човешко същество, твоя съпруга...

— Не! Ти беше моя съпруга. Сега си моя собственост.

— Не съм!

Клиф я блъсна на стола и застана над нея. Дълго я гледа в очите, после саркастично каза:

— Добре, ако ми беше жена, щеше да носиш венчална халка, пък не я виждам на пръста ти.

Ани не отговори.

— Ако успееш да намериш венчалната си халка, можем да говорим за това дали си ми жена. Къде мислиш, че си я изгубила?

Тя мълчеше.

— По дяволите, не ти трябва халка. Имаш си пранги и белезници. Всъщност още преди години трябваше да ти ги сложа. И един от ония целомъдрени пояси, за да не си навличаш бели. Господ знае, че не приемаш много сериозно брачния си обет.

— Ти...

— Какво? Ще ми кажеш, че съм си развявал байрака. И какво от това? Но аз ще ти кажа нещо — ония жени се държаха добре с мен. Ако беше правила, каквото трябва, нямаше да има нужда да кръшкам. Ти, от друга страна, си била влюбена. Нали?

Ани не отговори.

Бакстър се приближи още повече и тя се извърна.

— Погледни ме — заповяда ѝ той.

Ани се насили да завърти глава към него.

— Мислиш ли, че някога ще забравя какво съм видял в оня мотел? Нямам предвид, че се чукаше с него. По дяволите, много пъти съм си представял, че се чукаш с други мъже. Искам да кажа, че ти ми се нахвърли, за да може той... да ме убие. Искам да кажа, че легна отгоре му, за да не мога да му смачкам скапаната глава. Мислиш ли, че някога ще го забравя?

— Не.

— Не. Никога.

Кийт и Били бяха застанали на колене в края на гората.

Докато Марлон гледаше през оптичния мерник, Кийт наблюдаваше хижата с бинокъла си. Все още светеше, но явно вече друга лампа, защото се намираше по-близо до плъзгащата се врата. Светлината се процеждаше през прозореца, през който бе видял Ани, близо до средата на къщата, където се издигаше коминът. Не можеше да различи отблясъци от огъня в камината, но от къщата към тях продължаваше да се вие дим, което означаваше, че все още са от подветрената страна и че кучетата не могат да ги подушат.

В хижата не се забелязваше движение и по прозореца не падаха сенки. Не блещукаше и типичната синкавобяла светлина на телевизор, чийто шум би им бил от полза. Можеше да има радио или да свири касетофон, разбира се, но Кийт не вярваше, че Бакстър ще прояви такова неблагоприятие. Ако трябваше да предполага какво става в хижата — а наистина трябваше, — Кийт би казал, че един от тях или и двамата са все още будни, седят край тлеещия огън и навярно четат или разговарят. Ани навярно беше завързана по някакъв начин, иначе Бакстър постоянно трябваше да е нащрек.

Кийт плъзна поглед по откритото пространство около къщата. Доберманът лежеше от отсрещния край на гредата си откъм езерото и сигурно спеше. По-нататък имаше друго куче, чийто силует се очертаваше на фона на езерото. Не можеше да види третото, което се намираше някъде зад хижата. Дойде му наум, че много преди да се

оттегли в скривалището си, Бакстър е разположил кучетата си така, че да му осигурят максимална сигурност. Предполагаше, че ако е водил живота на ченгето, и той би взел същите предпазни мерки.

Кийт свали бинокъла от очите си и Били го последва. Трябваше да стоят неподвижно и да разговарят само шепнешком заради кучетата.

— Вече почти не се вижда — отбеляза Марлон.

Кийт кимна. Луната се спускаше ниско на югозапад, само на десет градуса над най-високите борове. При други обстоятелства би изчакал до три-четири сутринта, когато щеше да настъпи пълен мрак и кучетата и хората щяха да потънат в дълбок сън. Но трябваше да се справи с кучетата, докато все още може да ги вижда.

Продължиха да чакат светлината в хижата да угасне и луната да се скрие зад борове.

Кийт наблюдаваше къщата с бинокъла си. Колкото повече я гледаше, толкова по-зловеща му се струваше — мрачен триъгълен силует, издигнат високо над земята наред нищото, окъпан от лунна светлина и заобиколен от нарочно разчистена смъртоносна зона. От езерото се надигаше мъгла и подсилваше призрачната атмосфера. Кийт се опита да си представи какво става вътре, за какво разговарят Ани и Клиф Бакстър след всички тези години, за какво си мислят и какво чувстват, след като и двамата знаят, че крайт приближава.

Ани продължаваше да гледа Клиф и за пръв път през последните три дни, навярно за пръв път от години насам, каза си тя, очите им се срещнаха. Отдавна вече не го обичаше. И двамата го знаеха, а през последните години той дори не я интересуваше като човек. Но никога не беше искала Клиф да страда, въпреки всичко онова, което ѝ бе причинил. А сега, макар и подложена на жестоки физически мъчения, Ани го съжаляваше заради емоционалните му терзания. Не изпитваше нищо към него — той отдавна беше убил всичките ѝ чувства. Но ѝ се искаше да не е видял сцената в мотелската стая.

Бакстър, изглежда, усети за какво си мисли и каза:

— Ти никога нямаше да го направиш заради мен. Даже и преди двайсет години.

— Не, нямаше. Съжалявам, Клиф. Наистина съжалявам. Можеш да ме биеш, изнасилваш, да правиш каквото си искаш, но

единственото, което изпитвам към теб, е съжаление. Може би до известна степен и аз съм виновна, защото не те напуснах преди време. Трябваше да ми позволиш да го направя.

Той не отговори, но Ани виждаше, че част от думите ѝ попадат в целта. Знаеше, че така само още повече ще го накара да страда, но при тези обстоятелства, когато бяха изправени пред оголената същност на живота, бе време за искреност. Съмняваше се, че ще успее да го отрезви. Дори навярно щеше да стане още по-лошо. Но ако трябваше да умре, сама или заедно с него, искаше Клиф да знае чувствата ѝ.

Кийт усети, че го обзема онова познато спокойствие като преди всяко сражение, онази почти свръхестествена откъснатост на разума от тялото, сякаш всичко това всъщност не се случва с него. Знаеше, че така става с почти всекиго преди битка, но по-късно, когато боят започнеше и адреналинът забучеше в ушите му, човек губеше безпристрастието си и разум и тяло отново се сливаха в едно.

Замисли се за Ани. Надяваше се тя все още да вярва, че ще ѝ помогне, че няма да се предаде и да накара Бакстър да стори непоправимото.

Бакстър извади пистолета от кобура.

— Това е неговият пистолет — каза той. — Откраднах го от дома му. Искah да знаеш, че ако те застрелям, ще е с неговото оръжие.

— И какво от това?

Ченгето насочи пистолета към нея.

— Искаш ли да те убия?

Тя вдигна очи към черния пистолет.

— Ти решаващ, не аз. Каквото и да ти кажа, за теб няма да има значение.

— Разбира се, че има. Обичаш ли ме?

— Не.

— Него ли обичаш?

— Да.

Бакстър я погледна, после насочи пистолета към главата си и свали предпазителя.

— Искаш ли да натисна спусъка?

— Не.

— Защо?

— Аз... Клиф, недей...

— Не искаш да видиш как се пръска мозъкът ми ли?

Ани се извърна.

— Не.

— Погледни ме.

— Няма.

— Няма значение. Ако си пръсна черепа, ти ще умреш от адски бавна смърт, прикована към пода. И ще ме гледаш как гния точно пред теб.

Тя скри лицето си в шепи.

— Моля те... Клиф... недей... недей да ме мъчиш, недей да мъчиш себе си...

— Или ти, или аз, миличка. Избирай.

— Стига! Престани!

— Чао, скъпа...

Внезапно отнякъде се разнесе приглушен изстрел и Кийт и Били залегнаха. Зачакаха, но не чуха нищо повече, освен лая на кучетата.

— От къщата ли беше? — прошепна Марлон.

— Не зная. — Но изглежда, наистина бе така. Нямаше го характерният пукот на пушка на открито. Единственото желание на Кийт беше да се втурне към хижата, но станалото бе станало и вече не можеше да направи нищо.

— Успокой се — прошепна Били. — Не знаем какво се е случило.

— Не, но скоро ще разберем.

Ани чу изстрела — оглушителен гръм, който я накара да подскочи. Тя завъртя глава към него и видя, че стои с отпуснат отстрани пистолет и с усмивка на лице.

— Не улучих — каза Бакстър. — Попика ли се? — И се засмя.

Ани скри очи с длани и отново се разрида.

Клиф взе автомата, бронираната жилетка и пистолета, после изключи настолната лампа и остави стаята в мрак.

Тя чу дъха му съвсем близо до себе си.

— Лека нощ, миличка — каза той.

Ани не отговори.

— Казах лека нощ, миличка.

— Лека нощ.

— Внимавай да не ходиш насън. — Бакстър отново се засмя.

Тя го чу да излиза от дневната.

Остана неподвижна цяла минута, после отвори очи. Въглените изтляваха в огнището. Сърцето ѝ туптеше и Ани дълбоко си пое дъх. Въпреки ирационалното му поведение, което наистина я плашеше, все още можеше да му въздейства. Тази нощ Клиф нямаше да убие нито нея, нито себе си. Но искаше да я накара да страда, затова му харесваше идеята, която смяташе за своя — да я остави тук, гола и замръзваща с приковани за пода крака. Дотук добре. Ани щеше да има само една възможност. Тя се изхлузи от люлеещия се стол и се приближи до камината.

Докато Кийт наблюдаваше, светлината угасна и няколко секунди по-късно се освети прозорецът в задната част на къщата, навярно спалня. След минута в хижата настана пълен мрак и той сведе бинокъла. Не му се струваше логично някой вътре току-що да е бил убит и другият просто да си легне. В ловен район като този, успокояваше се той, се стреляше много, дори нощем, и заради езерото и дърветата не можеше да е сигурен откъде се е разнесъл изстрелът.

Кийт се овладя и погледна Били, който го наблюдаваше и го чакаше да каже нещо. В този момент, както и двамата знаеха, разговорът се свеждаше до три прости заповеди: напред, назад и почакай. За „назад“ не можеше да става и дума. На човек обикновено му се иска да каже „почакай“... но неизбежната команда беше „напред“.

— Готов ли си? — попита Кийт.

— Да.

— Да вървим.

41.

Ани безшумно се плъзна по дъбовия под, докато прангата на левия ѝ глезен се допря до халката, и протегна дясната си ръка към изправения до каменната камина ръжен, но не успя да го достигне.

Остана неподвижна и се заслуша. От спалнята на пет-шест метра от нея се чуваше хъркането на Клиф. Отново опита да стигне ръжена, но пръстите ѝ оставаха на сантиметър от него. Краката ѝ изтръпнаха и опънатата верига изтрака на пода. Ани замръзна на мястото си и отново се заслуша.

Клиф престана да хърка за миг, после продължи. Тя седна на пода и огледа тъмната стая. Въглените все още тлееха и през южните прозорци се процеждаше лунна светлина. Трябваше ѝ нещо, с което да достигне ръжена, но като че ли нямаше с какво. И тогава я видя — дългата извита бисквита, която Клиф ѝ бе подхвърлил върху одеялото. Лежеше на пода. „Благодаря ти, Клиф.“ Ани я взе и отново протегна ръка към ръжена.

Напрегна всичките си мускули, цялото тяло я заболя, но запази спокойствие, стиснала здраво бисквитата в пръстите си, докато накрая успя да пхне извивката ѝ в дръжката на ръжена. Дръпна го и когато той се плъзна към нея, го хвана, после остана неподвижна и задъхана.

След като се убеди, че Клиф не е чул нищо, Ани се върна при люлеещия се стол, седна на пода и разгледа веригата, катинара и халката. Съмняваше се, че ще успее да измъкне халката от дъските или да разбие прангите, но можеше да развие винта. Тя вкара върха на ръжена в металната гривна и го завъртя обратно на часовниковата стрелка, за да извие катинара така, че да завърти и халката. Брънките на веригата заскърцаха по старите дъбови дъски. Ани спря и се заслуша, после нагласи ръжена така, че да не дърпа веригата, и отново го завъртя. След няколко завъртания опипа с пръсти и усети, че винтът се е повдигнал над дъската. Спомняше си, че е дълъг десетина сантиметра — и когато го бе завивал, Клиф ѝ каза: „Това нещо никога няма да излезе“.

„Не си познал.“ Но щеше да отнеме време. Тя продължи да върти ръжена и след няколко минути винтът стърчеше на около пет сантиметра над пода, но продължаваше да се държи здраво.

Ани чу леглото да проскърцва, после тежките стъпки на Бакстър се разнесоха по коридора.

Тя бързо пхна ръжена под килимчето пред камината и се върна на люлеещия се стол, като стъпи с босите си крака върху катинара и халката. Отпусна се настрани и се престори на заспала, като го наблюдаваше през миглите на лявото си око.

Той включи настолната лампа, но не каза нищо, просто застана пред нея по гащета и потник. Очите му блуждаеха като на диво животно. Очевидно се опитваше да открие дали нещо не си е на мястото. Погледът му се плъзна по краката ѝ, после продължи в друга посока. В много отношения Клиф беше станал като кучетата си и дори имаше моменти, в които ѝ се струваше, че той притежава свръхостро обоняние и слух на куче или вълча хитрост. Основната му слабост обаче бе, че надценяваше собствената си интелигентност и подценяваше всички останали, особено жените и най-вече нея.

— Събуди се!

Тя отвори очи и се понадигна.

— Удобно ли ти е, миличка?

— Не.

— Опика ли се вече?

— Не... но ми се...

— Добре. Давай.

— Няма.

— Има време. Студено ли ти е?

— Да.

— Мислех си да те пусна в леглото. — Той разклати ключовете, които висяха на верижка на шията му. — Искаш ли?

„Не, не, не.“ Ани се помъчи да си придаде облекчен и благодарен вид.

— Да, благодаря ти. Трябва да ида до банята. Студено ми е, Клиф, и съм гладна. И ми се струва, че цикълът ми идва. Трябват ми дамски превръзки. — Тя замълча, после прибави: — Моля те.

Бакстър се замисли, тя също. Ако в него беше останала дори само капка състрадание, каза си Ани, щеше да се съжали. Но можеше

да се обзаложи, че той не изпитва никаква милост и че единственото, което иска да чуе от нея, е думата „моля“.

— Е, ще видя какво ще направя — отвърна Клиф. — По-късно пак ще дойда да видя колко ти е студено и колко си се оклепала.

— Моля те, Клиф...

— Не забравяй, утре сутрин те чакат десет удара и няма да получиш закуска. Но може би ще решим нещо. Мисли си за онова, което никога не си ми позволявала да ти направя. — Той ѝ намигна и протегна ръка към лампата. Преди да я изключи, Ани успя да види часовника върху камината.

Чу го да излиза, после от банята се разнесе шум на течаща вода и след малко леглото му отново изскърца. Тя се вслуша в тиктакането на часовника. Последните две нощи бе настройвал будилника да звъни на интервал от два часа, като започнеше от един и половина. Сега беше дванайсет и четирийсет и пет, така че имаше време, освен разбира се, ако Клиф не бе променил настройката. Ани нямаше откъде да знае, но трябваше да изчака, докато се увери, че отново е заспал.

Двайсетина минути по-късно ѝ се стори, че го чува да захърква. Тя се изхлузи на пода, извади ръжена изпод килимчето и продължи да развива винта.

Едно от кучетата излая, но само веднъж, после вятърът разклати стъклото на прозореца, през комина нахлу въздух и въглените запрацяха. Всеки звук, всяко прошумоляване в къщата я стряскаше и сърцето ѝ се разтуптяваше.

Докато работеше, Ани си представяше, че е успяла да се освободи. Краката ѝ пак щяха да са оковани с прангите, но щеше да може да върви. Знаеше, че ключовете за форда са в кухнята, и само трябваше да ги вземе, да се увие с одеялото, да отвори плъзгащата се врата и да се спусне по стъпалата. Спомняше си думите му за мечия капан и разбираше, че трябва да прескочи парапета, да се вмъкне под къщата, където бе автомобилът, да влезе вътре и да запали двигателя. След секунди щеше да е на черния път. Зачуди се дали Клиф би стрелял по колата. Беше ѝ разказал как е замаскирал края на черния път и тя се запита дали фордът ще успее да мине. Нито един от тези два въпроса нямаше да има значение, ако просто влезеше в спалнята и му разбиеше главата с ръжена. После можеше да се облече и да повика полицията.

Прецени тежестта на кованото желязо в ръката си. Щеше да е полесно, отколкото да избяга. Но щом не бе успяла да го убие онзи път, когато бяха лице в лице и двамата имаха оръжие, как щеше да го направи, докато той спеше? Още сантиметър, още само няколко минути и щеше да е свободна.

42.

Кийт и Били се промъкнаха през боровата гора и спряха, преди да излязат на поляната зад хижата.

Кийт опря приклада на арбалета до гърдите си, опъна тетивата, зареди една от късите стрели и коленичи до един бор, като опря оръжието на дънера. После погледна през оптичния мерник.

На шейсетина метра от тях луната осветяваше голяма немска овчарка, завързана на дълга каишка за вертикален кол.

Кийт зачака с надеждата кучето да се приближи или поне да остане на място за няколко секунди.

Били фокусира бинокъла към къщата и прошепна:

— Там е спокойно.

Накрая овчарката застана неподвижно на четирийсетина метра разстояние и повдигна глава, като че ли се вслушваше в нещо. Лунните лъчи очертаваха профила ѝ и Кийт се прицели в предния ѝ хълбок, за да улучи сърцето или белия ѝ дроб. После натисна спусъка.

Не видя къде е попаднал, но кучето беше невредимо. Обаче бе чуло изсвистяването на стрелата, излая веднъж объркано и се втурна да обикаля.

Той отново зареди арбалета.

— В къщата продължава да е спокойно — прошепна Марлон.

Кийт се изправи и нарочно стреля ниско на двайсетина метра от тях. Овчарката се понесе към стрелата и започна да я души. Той презареди, прицели се и натисна спусъка.

Този път видя как стрелата пробива главата на кучето и бе убеден, че е мъртво още преди да падне на земята.

Кийт потупа Били по рамото.

— С първото се справихме. Да продължаваме.

Той прехвърли пушката си през рамо и понесе арбалета в ръка. Марлон взе своята М-14 и се насочиха към другите две кучета.

Трябваша им повече от двайсет минути, за да заобиколят поляната през мрачната гора.

Спряха на място, от което можеха да виждат езерото. Луната започваше да се спуска зад борове и то изглеждаше много по-тъмно. Кийт си помисли, че им остават само още няколко минути светлина.

Част от дърветата наоколо бяха отсечени, както изглеждаше, за да се разшири поляната. Кийт опря арбалета върху отрязания дънер на едно от тях, погледна през мерника и видя ротвайлера седнал на задните си крака на двајсетина метра разстояние. Кучето беше обърнато към езерото.

Били наблюдаваше къщата през оптичния мерник на пушката си.

— Всичко е наред — прошепна той. После завъртя оръжието и го насочи към добермана. — Третото спи.

Кийт се прицели в левия хълбок на ротвайлера. Кучето вдигна глава и се прозя. Той натисна спусъка. Не се разнесе никакъв друг звук, освен изжужаването на тетивата. Секунда по-късно ротвайлерът подскочи, издаде задавен, изненадан хрип и се строполи на земята. Продължи да скимти още няколко секунди, после утихна.

Кийт се претърколи по гръб, притисна приклада към гърдите си и опъна тетивата. Били му подаде нова стрела от колчана, той я зареди и скочи на крака. След като се бяха справили с двете кучета, бързината бе по-важна от абсолютната тишина. После си погледна часовника и видя, че е един и двајсет и осем минути.

Напусна прикритието на борове и се насочи право към добермана, който се беше свил на кълбо на двајсет метра от тях. Кучето се събуди и се изправи. Той стреля и още преди да види дали е улучил, хвърли арбалета и се затича напред, като извади ножа си в движение.

Доберманът излая и се опита да се хвърли срещу него, но стрелата бе пронизала задното му бедро и животното се препъна. Кийт скочи отгоре му, строши му гръбнака и в същото време го стисна за муцуната и преряза гърлото му.

Кучето започна да се гърчи и от раната шурна кръв. След няколко секунди се отпусна неподвижно на земята.

Кийт погледна нагоре към къщата, която сега бе само на сто метра разстояние. Вече нямаше никакви препятствия — нямаше кучета, които да предупредят Бакстър, нямаше и къде да се скрие. Само сто метра открито пространство. Поляната беше мрачна, но не чак толкова, колкото щеше да е след няколко минути, когато луната

окончателно потънеше зад боровете. Знаеше, че трябва да изчака, както бяха решили. Но адреналинът му вече се покачваше и той бе готов за действие.

Били беше заел позиция сред дърветата зад гърба му, така че да е под малък ъгъл спрямо плъзгащата се врата и да може да го прикрива, без да има опасност да го улучи.

— Кийт, или се върни, или давай напред — високо прошепна Марлон. — Не трябва да стоиш на едно място.

Кийт се завъртя към него и му направи знак с палци нагоре.

— Добре, прикрил съм те — каза Били. — Успех.

Кийт отново се обърна към къщата и без колебание се втурна по поляната.

Не искаше нищо да го забавя и вече нямаше нужда от пушката, затова носеше само полицейския револвер и ловджийския нож.

„Осемдесет метра.“ Още десет секунди и щеше да е на стъпалата на терасата. Той насочи поглед към тъмната стъклена врата.

„Шейсет метра.“ Чувстваше се много уязвим и знаеше, че ако в този момент излезе на терасата с пушката и инфрачервения си мерник, преди да го застреля Бакстър дори ще има време да му се усмихне и да му каже нещо гадно. Надяваше се, че Били Марлон е точен стрелец.

Клиф Бакстър се събуди от будилника. Все още по бельо, той влезе в дневната и включи настолната лампа. Беше прехвърлил колана с кобура през рамо и носеше бронираната си жилетка, но не бе взел автомата или пушката.

Ани стоеше на колене на пода пред люлеещия се стол, подвила под себе си окованите си с пранги крака и здраво стиснала ръжена между бедрата си. Задният му край стърчеше между стъпалата ѝ под стола.

— Защо си клекнала тук в тъмното? — попита той.

— Не можах да заспя на стола. Ще си легна на пода.

— Нима? — Бакстър тръгна към плъзгащата се врата. — Ще събудя кучетата.

Той извади пистолета си, отключи вратата и я отвори само колкото да подаде оръжието навън и да стреля във въздуха. После

понечи да затвори, но замръзна на място и се заслуша. Не се чуваше кучешки лай.

Прицелил се в стъклената врата през оптичния мерник на пушката си, Били Марлон прикриваше Кийт, който тичаше по поляната.

Внезапно в къщата блесна светлина и след секунда той видя зад стъклото да се очертава силует, но не знаеше дали е Бакстър. Вратата като че ли леко се отвори и Били чу изстрел, после фигурата се скри преди той да успее да стреля.

— По дяволите! — В полето на мерника му попадна Кийт, който продължаваше да тича напред. — Добре. Добре. — На няколко метра от стълбището той промени посоката си и изчезна. — Какво става, по дяволите?

Били Марлон остана неподвижен за миг, объркан и разгневен на самия себе си. Струваше му се, че някак е провалил Кийт. Той сведе пушката и без да се замисля, се втурна по поляната към хижата.

„Трийсет метра.“ Още четири-пет секунди. Кийт вдигна поглед нагоре, видя, че в къщата свети, но продължи да тича.

„Двайсет метра.“ Изведнъж зад стъклото се появи силует и му се стори, че вижда вратата да се откρηва. Той светкавично взе решение, рязко зави, скри се под издигнатата над земята тераса и се притисна до една от носещите бетонни колони. Отекна изстрел. Кийт опря гръб в колоната и насочи револвера си право нагоре. През цепнатините между дъсчения под се процеждаше бледа светлина. Продължаваше да се цели нагоре, като очакваше над него да се появи сянка или да зърне движение, но не се случи нищо. Секунда по-късно вратата шумно се затвори.

Кийт беше почти сигурен, че е бил Бакстър и че не го е видял или чул да се приближава, иначе нямаше да включи лампата. Просто бе избрал неподходящ момент да събуди кучетата с изстрел и те не бяха реагирали. Нямаше и да реагират. Клиф Бакстър вече знаеше, че си има компания.

Бакстър заключи вратата и с една крачка застана абсолютно неподвижно с гръб към оръжейната стойка, насочил деветмилиметровия „Глок“ на Кийт към мрачната поляна навън. Погледна назад към настолната лампа. Искаше да я изключи, но се намираше на пет-шест метра от нея и знаеше, че не трябва да се движи. Заслуша се.

Опита се да се успокои, като си каза, че никой не би могъл да убие и трите кучета, че не са мъртви и че изстрелът просто не ги е събудил. Но това не беше възможно. „По дяволите...“

Погледна жена си, която стоеше на колене на пода, и очите им се срещнаха.

Ани позна изражението му — същото като в онзи случай, когато беше насочила пушката срещу него. Искаше ѝ се да се усмихне, да се засмее, да каже нещо, но усещаше, че смъртта е наблизо, и не знаеше кого дебне.

Той повдигна верижката от шията си и отключи оръжейната стойка. Извади финландската пушка, включи електронния инфрачервен мерник и свали предпазителя.

Все още насочил револвера нагоре, Кийт притискаше гръб до бетонната колона. Зад него се намираше откритото гаражно пространство с форда, а отгоре бе къщата. Той напрягаше слух, но не се чуваше нищо.

Кийт погледна към мястото, където беше оставил Били Марлон. Луната се бе спуснала зад боровете и поляната тънеше в почти пълен мрак.

Били сигурно не бе стрелял, защото всичко се беше случило прекалено бързо, за да реагира, или си бе помислил, че Кийт ще открие огън и ще се затича нагоре по стъпалата, пресичайки огневата му линия. Във всеки случай Бакстър вече знаеше за присъствието им, Били се намираше на сто метра в края на гората, а Кийт стоеше под краката на ченгето, навярно само на два-три метра от него. Предпочиташе да е на терасата, но беше почти сигурен, че Бакстър не знае къде е. Сега просто трябваше да изчака противникът му да реши, че трябва да излезе навън с инфрачервения си мерник и да се справи с проблема.

Чу някакъв шум и се завъртя към поляната. Трябваша му няколко секунди, за да забележи движението, после видя Били Марлон с всички сили да тича към къщата.

„Дяволите да го вземат!“ Ядоса се, че Били не е изпълнил заповедта му, но и никога не бе смятал, че ще го направи.

Марлон бързо напредваше, притиснал пушката си до хълбок и готов за стрелба като пехотинец, атакуващ вражески позиции.

Кийт не можеше да го прикрива и се опита да му даде знак да дойде при него под къщата, но Били съсредоточено продължаваше да тича към стълбището. В този момент той искаше Клиф Бакстър и не мислеше за нищо друго.

Бакстър бързо оцени положението. Не можеше да е сигурен кога и кой е убил кучетата, но нито за миг не се съмняваше, че е Кийт Ландри. Нямаше представа къде се е скрил. Усети, че по челото му избива пот и се стича по лицето му. „По дяволите.“

Тъкмо се канеше да пресече стаята и да изключи лампата, когато му се стори, че чува нещо навън — тичащи стъпки, крито бързо се приближаваха.

Били се намираше на по-малко от три метра от стълбището и очевидно нямаше намерение да променя посоката си, за да се скрие под терасата. На Кийт не му оставаше друг избор, освен да напусне убежището си и да го последва, макар да не знаеше какво ще направят горе. Предполагаше, че Марлон ще разбие стъклената врата с приклада и че ще влязат оттам.

Понечи да се измъкне изпод терасата и в този момент Били стигна на метър, метър и половина от първото стъпало. Кийт прекалено късно забеляза четирите дървени колчета, които стърчаха от пръстта в основата на стълбището. Марлон стъпи върху привидно здравата земя, но там имаше брезент или найлон, забит с колчетата в ъглите и покрит с пръст.

Кийт видя всичко като на забавен кадър: изненадания поглед на Били, когато пръстта под него хлътна и той пропадна в дупката. Кийт очакваше падането му да продължи, както бяха пропадали войниците във Виетнам, за да се набучат на заострените бамбукови колове на дъното на ями „пунджи“. Но Марлон се задържа на равнището на

коленете и краката му се заклешиха в тясната основа на коничната дупка. Разнесе се остро металическо изщракване, последвано от отвратителен хрущящ звук и пронизителния писък на Били. Кийт замръзна на място под ръба на терасата само на няколко крачки от него. Стъклената врата отгоре отново се отвори.

Бакстър чу изщракването на мечия капан и кряска и отвори вратата.

— Пипнах те! Пипнах те!

Човекът до стълбището се мятеше от болка и крещеше, но продължаваше здраво да стиска пушката си.

Ченгето мигновено разбра, че това не е Ландри, и извика:

— Кой, по дяволите... Марлон! Лайнар нещастен! — Без да излиза навън, той насочи пушката си към него.

Като държеше оръжието си с една ръка и се гърчеше от болка, Били успя да стреля от хълбок едновременно с Бакстър, но куршумът му попадна високо и се заби в дървения покрив над главата на другия. Бакстър улучи точно там, където се целеше — в сърцето на Марлон.

Почти в същия миг Кийт стреля три пъти през дъските към мястото, където предполагаше, че е противникът му.

Първият куршум разби стъклената врата, вторият одраска Бакстър по ръката, а третият го улучи в гърдите, изкара му въздуха и го просна на пода.

Ани изпищя.

Бакстър скочи на крака, без да изпуска пушката си.

Кийт чу, че Бакстър пада, изхвърча изпод терасата, хвана се за парапета и прескочи дупката, в която лежеше мъртвият Били. Насочил револвера към вратата, той взе стъпалата на три крачки и след като не забеляза ченгето на слабата светлина в дневната, се метна през отворената врата и се претърколи надясно зад дългия диван.

После остана залегнал, като гледаше и слушаше, но не видя и не чу нищо. Единствената лампа светеше откъм отсрещния край на стаята и хвърляше тъмни сенки върху дивана, който не му позволяваше да вижда камината. Той плъзна поглед нагоре по каменния комин и

забеляза главата на сивия вълк, който го гледаше от десетина метра разстояние.

Кийт продължаваше да се прицелва в различни посоки, като се мъчеше да успокои дишането си и да получи представа за разположението на мебелите в просторната дневна. Беше почти сигурен, че е улучил Бакстър, но по звука от тежкото му падане на пода съдеше, че ченгето носи бронирана жилетка и че куршумът просто го е съборил. Имаше вероятност да е ранен, но раната от куршум трийсет и осми калибър, преди това минал през дъсчен под и бронирана жилетка, едва ли можеше да е сериозна.

Диванът и другите мебели му пречеха да вижда, затова той леко се плъзна към стената. Очите му не преставаха да обхождат стаята по посока, обратна на движението на оръжието.

Не знаеше кой ще направи първия ход, но беше убеден, че един от двамата скоро ще е матиран.

За миг си представи Били Марлон — седнал на бара, после, когато го молеше да дойде с него, в пикапа на път за насам, залегнал до него в мрачната гора... гърчейки се от болка в онази дупка. И накрая мъртъв.

Помисли си и за Ани. Знаеше, че е тук, съвсем наблизо, тя също знаеше, че той е в стаята.

Кийт реши пръв да направи ход. Не го движеше яростта или самолюбието му, а хладнокръвната логика. Бакстър знаеше, че в дневната има някой, знаеше приблизително къде е, докато Кийт нямаше представа къде се крие врагът му.

Понечи да застане на едно коляно, после чу откъм камината женски глас.

— Той е приклеknал в отсрещния десен ъгъл с пистолет в ръка.

Още преди Ани да е млъкнала, Кийт рязко се изправи на коляно, прицели се над облегалката и стреля два пъти срещу Бакстър, който се прикриваше зад един дървен шкаф в ъгъла. После отново се хвърли на земята и се претърколи надясно към стената. В същия миг два куршума се забиха във възглавниците на дивана.

Кийт остана неподвижен зад един голям фотьойл.

През двете секунди, докато стреляше, бе зърнал наляво Ани, коленичила гола на пода край камината. Знаеше, че и тя го е видяла.

Освен това беше убеден, че поне един от куршумите му е улучил Бакстър, но бронираната жилетка за втори път го бе спасила. Сега в полицейския му „Смит & Уесън“ оставаше само един патрон, но при тези обстоятелства не можеше да рискува и да отвори барабана, за да извади гилзите и да го презареди.

Зачуди се дали Бакстър използва глока, който имаше пълнител със седемнайсет патрона. Всъщност нямаше значение, защото, както подозираше, ченгето вече със сигурност знаеше кой е противникът му и играта на броење на патроните скоро щеше да свърши.

— Не стреляй, Ландри — сякаш прочел мислите му, извика Бакстър. — Застанал съм точно зад нея и съм опрял пистолет в главата ѝ. Затова просто се изправи и излез с високо вдигнати ръце така, че да те виждам.

Кийт очакваше това, защото познаваше врага си. Забеляза, че гласът му е уверен, но не съвсем спокоен, макар всичко да беше в негова полза.

— Първо искам да видя, че си с празни ръце.

Кийт имаше само една възможност и с изстрелите си Бакстър му я бе дал. Той се престори на мъртъв.

Изтекоха няколко секунди и ченгето извика:

— Хей, копеле, искаш ли да я видиш как умира? Изправи се като мъж, иначе ще ѝ пръсна скапания череп. Не се шегувам.

— Недей, Кийт — разнесе се гласът на Ани, последван от силен плясък и болезнен стон.

— Хей, герой — отново извика Бакстър, — имаш пет секунди. Едно!

Кийт не мислеше, че ще я убие, не на последно място, защото така щеше да остане непокрит.

— Две!

Ако се изправеше, не можеше да очаква дори бърза смърт. Той притисна револвера до тялото си, за да приглуши звука, отвори барабана и извади петте празни гилзи.

— Три!

Кийт бързо презареди.

— Четири! Кълна се в Господ, Ландри, ако не се изправиш, ще я убия.

— Не! — извика Ани. — Недей...

Бакстър пак я зашлеви и тя отново извика. Кийт използва момента, за да затвори барабана.

— Пет! Добре, тогава ще си го получи.

Кийт затаи дъх. Искаше му се да скочи и да стреля, да остави Бакстър да го убие, да направи каквото и да е през тази стотна от секундата, но знаеше, че трябва просто да остане неподвижен.

Последва продължително мълчание.

— Хей! — накрая каза ченгето. — Мъртъв ли си, или само се преструваш?

Кийт издиша и се усмихна. „Ела да провериш.“

— Мога да чакам цяла нощ, Ландри.

„И аз.“ Единствената му надежда беше, че Ани ще му съобщи, ако Бакстър тръгне към него. Тя бе негова пленница, а сега и щит, но в същото време и основният му проблем. Очевидно той също го разбираше, защото лампата внезапно угасна и в стаята настана мрак.

В просторното помещение беше толкова тихо, че Кийт можеше да чуе тиктакането на часовника върху камината. После Бакстър каза:

— Един от нас има инфрачервен мерник, другият не. Сети се кой може да вижда в тъмното.

Дъските на пода проскърцаха, после още веднъж, вече по-близо.

Представи си Бакстър, застанал приблизително по средата на стаята и допрял до окото си оптичния мерник. Играта почти свършваше и Кийт имаше само две възможности — да се изправи и да стреля в мрака или да продължи да се преструва на мъртъв.

Той пхна дясната си ръка с револвера под задника си, като че ли бе застрелян в това положение. С лявата извади ножа и се поряза по челото, после размаза кръвта по лицето и лявото си око. Накрая пхна ножа в джоба си и впери поглед в невидимия таван.

Чу, че Бакстър отново се раздвижва, вече съвсем близо от другата страна на дългия диван.

— Е... май не се преструваш.

Кийт не можеше да го види, но усещаше присъствието му. Гласът му показваше, че е на около три метра, и той знаеше, че от това разстояние инфрачервеният образ ще е прекалено мъгляв, за да се забележат признаци на живот. Въпреки това не си поемаше дъх и

продължаваше да зяпа с празен поглед нагоре. Но не можеше да спре капките пот, които избиваха над горната му устна. Имаше чувството, че инфрачервеният мерник прогаря лицето му. Някъде откъм отсрещния край на стаята се разнасяше хлипането на Ани.

— Хей, Ландри — каза Бакстър. — Стига си се преструвал.

Кийт знаеше, че трябва да се цели в главата му, но в тъмното нямаше такава възможност. Можеше да се надява най-много на попадение в бронираната му жилетка. Така щеше да го повали на земята и после да се хвърли отгоре му с ножа.

— Моля се на Господ да не си мъртъв, скапаняко. Искам да усетиш ето това.

Кийт разбра, че след миг Бакстър ще стреля в крака или слабините му. Той измъкна дясната си ръка и стреля три пъти надясно, откъдето беше чул гласа му, претърколи се, стреля още три пъти и се притисна към стената до разбитата стъклена врата. После впери поглед в мрака и зачака.

Не бе чул ченгето да вика от болка, нито удари на куршуми в бронирана жилетка или трясък от падане. Това означаваше, че след последните си думи Бакстър сигурно се бе преместил или бе приклепнал. Кийт бе направил фатален ход. Гласът на ченгето се разнесе от друго място:

— Чао, педал...

Вместо пукот на пушка Кийт чу тъп удар. Нямаше представа от какво е, но това означаваше, че не е мъртъв. Той скочи на крака и се хвърли напред с нож в ръка. Блъсна се в дивана и замахна, после нещо го удари по краката и изтрополи на пода.

В стаята се възцари тишина. След това се разнесе изпъшкване и лампата до дивана се включи.

Трябваша му няколко секунди, за да се приспособи към светлината, и все пак не можеше напълно да проумее онова, което виждаше.

Бакстър беше отпуснат на колене на дивана и главата и ръцете му висяха към Кийт. Носеше дебела сива жилетка и от лявата му ръка се стичаше кръв. Очите му бяха отворени и той се взираше в него.

Кийт погледна надолу, видя, че пушката с инфрачервения мерник лежи на пода, и осъзна, че тя го е ударила по краката. Знаеше, че не е улучил Бакстър с ножа си, и все пак устата на ченгето бе окървавена.

Тогава усети, че Ани е застанала от лявата му страна и погледна към нея. Беше гола, абсолютно неподвижна и погледът ѝ блуждаеше. Дясната ѝ длан продължаваше да е върху ключа на лампата. После забеляза ръжена в лявата ѝ ръка. Не гледаше към него, а към тила на Клиф Бакстър.

Ченгето простена и главата му се олюля настрани. От устата му блика струйка кръв.

Кийт отново се обърна към Ани. Не каза нищо и не помръдна, но не откъсна очи от нея, докато тя най-после не го погледна.

Диванът бе помежду им, но той протегна ръка покрай Бакстър и със знак поиска ръжена. Едва сега забеляза прангите на краката ѝ. Ани отрицателно поклати глава.

Клиф Бакстър отново изпъшка и Кийт сведе очи към него.

— Сам си го изпроси. Знаеш го — каза заради Ани той.

Ченгето повдигна глава и го погледна.

— Майната ти... — После се опита да се изправи. — Ани, Ани... аз...

Тя замахна с ръжена високо над главата си и силно го стовари върху тила му.

Черепът на Клиф изхрущя, очите му изхвъркнаха от орбитите си, от носа му бликна кръв и той се просна на дивана. Ани пусна ръжена на пода и погледна Кийт.

— Всичко е наред... — промълви той и тихо продължи да ѝ говори, като в същото време заобиколи дивана. Тя колебливо пристъпи към него, после направи по-широка крачка, но веригата се опъна и тя залитна. Кийт я хвана за ръцете, нежно я отведе при стола и я накара да седне. Съблече си ризата, наметна я на раменете ѝ и я погали по бузата.

— Всичко е наред.

Отстъпи назад и взе ръжена. После се върна при дивана, замахна и с всичка сила удари Бакстър по вече разбития череп. Разсеяно забеляза, че ченгето е по бельо, че кожата му е бяла и че сфинктерът му се е отпуснал.

Кийт хвърли ръжена на пода и се завъртя към Ани.

— Убих го — тихо каза той.

Тя не отговори.

— Убих го, Ани. Мъртъв е. Всичко свърши.

Ани вдигна очи.

Той коленичи пред нея и хвана студените ѝ, лепкави от пот ръце.

— Всичко е наред. Ще се оправяш. Връщаме се в Спенсървил.

Тя кимна и по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— Благодаря ти — рече Ани.

Сега не бе моментът, каза си Кийт, да ѝ благодари, че му е спасила живота, защото искаше да подреди събитията по различен начин в ума ѝ. Той разтри дланите ѝ и я попита:

— Ранена ли си?

— Не. — Ани го докосна по челото, все още мокро от кръв. — Но ти си ранен.

— Нищо ми няма. — Кийт видя синините на лицето и краката ѝ. Очите ѝ изглеждаха добре, макар че кожата ѝ беше бледа и студена. Докато стискаше ръцете ѝ, той усети, че пулсът ѝ е ускорен, но постоянен. — Добре си. Ти си издръжливо момиче.

Тя не обърна внимание на думите му.

— На шията му има ключове. Искam да освободя краката си. — Ани разклати прангите на глезените си.

Кийт ѝ се усмихна.

— Добре.

Той се изправи, отиде при трупа на Бакстър и откъсна верижката от окървавената му шия. После отново коленичи пред Ани и докато опитваше няколко ключа, забеляза катинара и веригата, минаваща през голямата халка. — Как успя да се освободиш?

— Развих винта с ръжена.

Кийт кимна, после отключи прангите и започна да разтрива глезените ѝ.

— Добре ли си?

— Да.

— Хайде да те облечем и да се махаме оттук.

Тя като че ли не искаше да помръдне, но после погледна към отпуснатия върху дивана Клиф Бакстър и отвърна:

— Да, искам да се махна оттук. Помогни ми да стана.

Кийт се изправи, подаде ѝ ръка и я извърна от трупа.

После я прегърна и я поведе към коридора.

Ани спря и се освободи от ръката му.

— Мога да се справя сама. Почакай ме тук. Ще се облека за няколко минути.

— Добре.

Тя се поколеба за миг, после попита:

— Навън имаше още някой, нали?

— Да. Били Марлон.

— Мъртъв ли е?

— Да.

— Съжалявам.

— Вината не е твоя.

Ани сведе очи към Бакстър, после отново погледна Кийт.

— Аз го убих.

Той не отговори.

Тя постави длан на лицето му и дълго се взира в очите му.

— Знаех, че ще дойдеш.

— Обещах ти.

— Е... надявам се да си мислиш, че си е струвало. Кийт й се усмихна и я целуна.

— За какво са приятелите?

43.

Пикапът на Били Марлон пътуваше на юг по шосе 127. Когато Кийт и Ани стигнаха до границата на Охайо, зората вече огряваше заскрежените поля и морави.

Той завъртя глава към нея и попита:

— Защо не опиташ да поспиш?

— Искам да съм будна и да те гледам.

Кийт се усмихна.

— Имал съм и по-добър вид.

— Видът ти е чудесен.

— И твоят. — Всъщност нито той, нито тя не изглеждаха в най-добрата си форма, но Ани се беше гримирала и носеше бяло вълнено поло и дънки. Бе промила и превързала раната му от ножа, но и двамата не искаха да остават в хижата прекалено дълго, за да взимат душ. И без думи се бяха разбрали да оставят всичко там и да се махнат от тази къща на ужасите.

— Преди да тръгна за Мичиган ходих у вас, за да потърся някаква информация — каза Кийт. — Искам да го знаеш.

— Няма нищо — усмихна се Ани. — Ти си такъв джентълмен. Всичко чисто ли беше?

— Имаш много хубава къща. — Той замълча за миг и прибави: — Все още си маниачка на тема чистота.

— Но в мен живее прасе, което се мъчи да излезе навън.

— Добре.

Известно време пътуваха в мълчание и когато разговаряха, не споменаваха за последните три дни.

През повечето време тя държеше ръката му и не го пускаше дори когато Кийт трябваше да превключва скоростния лост.

— Денят ще е чудесен — каза той.

— Да. Искам да те видя изгрева. Особено този.

— Да. — Няколко минути по-късно Кийт рече: — Били Марлон ми каза, че винаги си се държала мило с него. Беше ти благодарен.

Ани не отговори.

— Той искаше да го направи. Имаше да урежда стари сметки.

— Зная. Зная за жена му.

Кийт кимна.

— Винаги съм знаела — каза тя, — че някой ден Клиф ще бъде наказан за всичките си лоши дела. Наистина сам си го изпроси.

— Обикновено се случва така.

— Щеше ли да го убиеш? — попита Ани. — Искам да кажа, ако не беше при самозащита?

— Не зная. Наистина не зная.

— Според мен нямаше. Всичко е наред. Ти си добър човек. Даде ми обещание. — Тя замълча за миг. — Аз не съм давала обещания на никого.

Кийт реши да промени темата.

— Ще спрем при едно крайпътно заведение близо до магистралата и ще ти купя нещо за закуска.

— Изглеждам ужасно. Ти също.

— Трябва да се срещна с един човек.

— А... с онзи, на когото позвъни от хижата ли?

— Да.

— С твоя приятел от Вашингтон ли?

— Да.

Ани не го разпитва повече и няколко минути по-късно Кийт спря до едно заведение край магистралата за Охайо.

— Аз ще остана тук — каза тя.

— Не, искам да се запознаеш с Чарли и да телефонираш на сестра си.

Слязоха от пикапа и отидоха в кафенето.

Чарли Адеър седеше в сепаре до прозореца, облечен в единствения костюм от английски туид в заведението, пиеше кафе, пушеше и четеше вестник. Когато се приближиха, той се изправи и се усмихна.

— Добро утро.

Мъжете се ръкуваха и Кийт ги запозна:

— Чарли Адеър, Ани Бакстър.

Той стисна ръката ѝ.

— Радвам се, че успяхте да дойдете.

— Благодаря ви. И аз се радвам, че съм тук.
Тримата седнаха и Чарли поръча още две кафета.
— Чудесно място. Всички пушат. Имате ли нещо против да пуша пред вас? — попита Ани той.
Тя поклати глава.
Чарли запали нова цигара и ѝ каза:
— Преди Кийт да тръгне за Мичиган двамата разменихме няколко остри думи и искахме да се извиним един на друг.
— И сте искали да ме видите — отвърна Ани.
— Естествено. Красива сте.
— Да, но не точно сега.
Чарли се усмихна.
— Дори и сега. Нямам намерение да ви отнемам Кийт, така че хайде да сме приятели.
— Добре.
— Не вярвай на нито една негова дума — каза ѝ Кийт.
— Вече и сама се досетих.
Адеър отново се усмихна.
Донесоха кафето и те отпиха от чашите си.
— Ето нещо, за което можете да ми вярвате — каза на Ани Чарли. — Кийт Ландри е най-чудесният, най-храбрият и най-верен мъж, когото познавам.
Тя се усмихна.
— Известно ми е.
— Достатъчно — рече Кийт. — Чарли, тази жена ми спаси живота.
Адеър кимна.
— Длъжник си ѝ.
— Всъщност — обърна се към него Ани — Кийт рискува живота си, за да спаси моя.
— Достатъчно — повтори Кийт.
— Ще се съгласите ли чичо Сам да ви почерпи със закуска? — попита Чарли. — Без никакви условия, понеже ще е за по-малко от десетачка?
Двамата поклатиха глави.
— Трябват ли ви пари? — продължи Адеър.
— Не, имаме си — отвърна Кийт.

— Значи се познавате от деца — каза Чарли. — Страхотно. Кой беше по-добър ученик?

— Аз — рече Ани. — Той изобщо не може да се съсредоточава.

Адеър се усмихна.

— Зависи от темата. Той може да чете на руски. Известно ли ви е?

— Никога не се е налагало и сигурно никога няма да се наложи.

Чарли се засмя.

— Зная, че навярно сте преживели ужасно изпитание, и оценявам факта, че се съгласихте да се видим и да си побъбрим.

— Сигурна съм, че когато отида да позвъня по телефона, ще минете и без да си бъбрите.

Адеър внимателно я погледна.

— Преди винаги го посрещах, когато се връщаше отнякъде — обикновено в малко кафене в градче край някоя отвратителна граница. Така че е като едно време. Пиехме кафе или нещо по-силно и аз го информирах за последните спортни събития. Никога не обсъждахме пътуването му. Но този път, тъй като ми се струва, че известно време няма да се виждаме...

Ани се изправи.

— Отивам да телефонирам.

Кийт и Чарли също станаха и я изчакаха да се отдалечи. Всички шофьори на камиони в заведението я проследиха с поглед.

Двамата отново седнаха и Адеър каза:

— Чудесна жена. Силно присъствие, красиви очи и лице, красиво тяло. Но има лош вкус за мъже.

— Очевидно.

— Още ли си влюбен?

— Да.

— Предполагам, че неудобният съпруг е вън от играта.

Абсолютно.

— Трябва ли ти служба по почистване?

— Да. Той е в хижата, Били Марлон е отвън.

Чарли кимна.

Кийт му обясни как да стигне дотам и прибави:

— Искам всичките й вещи да изчезнат оттам, трупът на Марлон също. Ако искаш, направо изгори къщата. Ти решаваш. После

предполагам, че някой трябва да подаде анонимен сигнал до местната полиция. Нека се оправят.

Чарли отново кимна.

— Ще се погрижим. Ами трупът на Марлон?

— Потърси най-близките му роднини в Спенсървил. Първата му жена и децата му са във Форт Уейн. Втората му съпруга Бет е в Кълъмбъс, Охайо. Искam погребение с военни почести в Спенсървил.

— Добре. Как се чувстваш?

— И добре, и зле.

— Тя наистина ли ти спаси живота?

— Да, строши му черепа с ръжен.

— Леле! — възкликна Адеър. — Освен че се е опитвал да те убие, предполагам, че си го е заслужавал.

— Двамата с теб дори не можем да си представим колко.

— Тя как го понася?

— Добре.

— По-късно ще стане малко по-сложно, нали разбираш, когато го осъзнае. Имам предвид децата й и всичко останало.

— Ще се оправи. Но никой друг не трябва да знае за случилото се.

— Няма.

— Благодаря.

Чарли се усмихна.

— Значи все пак се справи сам. Но аз ще трябва да разчиствам кашата.

— В това си най-добър.

— Безплатна услуга ли ти правя?

— Естествено.

— И няма да получа нищо в замяна, така ли?

— Не.

— Ще се върнеш ли?

— Не.

— Окончателно?

— Да.

— Добре. Може би аз ще приема тази работа.

— Чудесно.

Ани се приближи до масата и Кийт се изправи и каза:

— Тръгваме.

— Добре. — Тя протегна ръка на Адеър. — Радвам се, че се запознахме. Надявам се някой ден пак да се видим.

— Със сигурност. Непременно трябва да ми гостувате във Вашингтон.

— Много мило от ваша страна.

Чарли стисна ръката на Кийт.

— Успех, приятелю. Пак ще се срещнем. При по-приятни обстоятелства.

— Убеден съм.

Сбогуваха се и Кийт и Ани се върнаха в пикапа. Кийт излезе на магистралата.

— Свърза ли се с Тери? — попита той.

— Да. Беше ужасно облекчена. Помоли ме да ти предам, че ти благодари.

— Разказа ли ѝ за него?

— Да. Отговорът ѝ беше: „Бог да даде покой на душата му“.

Продължиха на юг към Спенсървил.

— Чарли е очарователен човек — каза Ани.

— Изключително.

— Шеф ли ти е бил?

— Да, но никога не го е взимал прекалено на сериозно.

Тя помълча малко, после попита:

— Какво би могъл да правиш, след като си водил такъв начин на живот?

— Ще отглеждам царица.

Ани го погледна.

— Кийт... знаеш ли за къщата във фермата?

— Да.

— Съжалявам.

— Всичко е наред, Ани. Земята си е пак там и преди последната къща е имало други две. Ще построя четвърта.

Тя кимна.

— Бих ти предложила да се пренесеш при мен, но мисля, че повече няма да мога да живея там.

— Разбира се.

— И какво?... Какви са планове ти?

— Ами, първо ще те заведа в Рим и ще видим Колизея нощем, този път заедно.

Ани се усмихна и го прегърна през раменете.

— Добре дошъл у дома, Кийт.

Издание:

Автор: Нелсън Демил

Заглавие: Спенсървил

Преводач: Тодор Стоянов, Крум Бъчваров

Година на превод: 1999

Език, от който е преведено: английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1999

Тип: Роман

Националност: Американска

Редактор: Иван Тотоманов

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1750>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.